

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dreams Change.
Dreams Shift.

LUCKY SHOT

It's okay to find new
dreams to hold onto.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

K. BROMBERG

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LUCKY SHOT

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

K. BROMBERG

İÇİNDEKİLER

K. BROMBERG'E ÖVGÜLER K.
BROMBERG TARAFINDAN DA
YAZILMIŞTIR

TELİF HAKKI ÖNSÖZ

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ DÖRDÜNCÜ

BEŞİNCİ ALTI YEDİ

SEKİZ DOKUZ

ONUNCU ON ON ON

ON BÖLÜM BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

ALTINCI

BÖLÜMBİRİNCİ ON

İKİNCİ ÜÇ ON DÖRT

BEŞ

BÖLÜM ON YEDİ ON

BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM

BÖLÜM YIRMİ BİRSEKİZ

ON DOKUZ YIRMI

BÖLÜM YIRMI İKİ BÖLÜM
YEDİ YIRMI ÜÇ YIRMI
YIRMI BÖLÜM YIRMI
BÖLÜM DÖRT BEŞ ALTI
YIRMI YIRMI YIRMI
DOKUZ SEKİZ BÖLÜM ÜÇ
OTUZ BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM ÜÇ BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ BİR OTUZ
OTUZ OTUZ OTUZ OTUZ
OTUZ İKİ OTUZ DÖRT BEŞ
ALTI YEDİ BÖLÜM YEDİ
BÖLÜM BÖLÜMSEKİZ
OTUZ DOKUZ KIRK KIRK
BİR KIRK KIRK KIRK İKİ
DÖRT KIRK KIRK KIRK
KIRK BEŞ ALTI SEKİZ

BÖLÜM KIRK DOKUZ
BÖLÜM YEDİ ELLİ ELLİ
ELLİ ELLİ ELLİ ELLİ
ELLİ BİR İKİ BÖLÜM
BÖLÜM ÜÇ DÖRT BEŞ
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM DÖRT
BÖLÜM BÖLÜM ALTI
ALTI ALTMİŞ ALTMİŞ
ALTMİŞ ALTMİŞ
ALTMİŞ ALTMİŞ
ALTMİŞ ALTMİŞ
ALTMİŞ ELLİ ELLİ ELLİ
DOKUZ SEKİZ BİR
BİRİNCİ İKİ İKİNCİ ÜÇ
BEŞ BÖLÜM YEDİ
BÖLÜM SEKİZ ALTMİŞ
DOKUZ SONSÖZ
SONSÖZ YAZAR
HAKKINDA

K. BROMBERG İÇİN ÖVGÜ

"K. Bromberg her zaman zekice yazılmış, duygusal olarak yoğun, şehvetli bir romantizm sunuyor."

-*USA Today*

"K. Bromberg sizi gerçek aşkın gücüne inandırıyor."

-#*New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı
Audrey Carlan

"Her zaman mutlaka okunması gereken bir kitap."

-*New York Times* çok satan yazarı Helena Hunting

"Kitabı bitirdikten uzun süre sonra bile aklınızdan çıkmayan, karşı konulmaz derecede ateşli bir aşk romanı."

- #1 *New York Times* çoksatan yazarı Jennifer L. Armentrout

"Bromberg ateşi yükseltme konusunda bir usta!"

-*New York Times* çoksatan yazarı Katy Evans

"Aşırı sıcak ve yürek dolu. Bromberg ilk sayfadan son sayfaya kadar çok başarılı."

-*New York Times* çok satan yazarı Kylie Scott

K. BROMBERG TARAFINDAN DA YAZILMIŞTIR.

Driven Series

Driven

Fueled

Crashed

Raced

Aced

Sürükleyici

Romanlar

Yavaş Yakma

Tatlı Acı Sert

Dövme Aşağı

Vardiya

Oyuncu Düeti

Oyuncu

Yakalama

Everyday Heroes

Kelepçeli

Yanma

Kokpiti

Kontrol (Novella)

kicked kays

Resist

Reveal

Bağımsız

Faking It

Sonra Sen Oldun

40 ile FlörtUnRaveled

(Novella) Tatlı

Yanaklar

Tatlı Rekabet (Novella)

[Tatlı Pişmanlık](#)

Zor Oyun Serisi [Ele](#)

[Geçirmesi Zor](#)

[Tutması Zor Zor](#)

[Sayı Yapması](#)

[Kaybetmesi](#)

[Sevmesi](#)

S.I.N. Serisi

[Bir Şartla Son](#)

[Çare](#)

[Nihai Teklif](#)

[Kefaret Serisi](#)

[Ta ki sen](#)

[Tam Gaz Serisi](#)

[Off The Grid](#)

[Sınırın](#)

[Üzerinde Over](#)

[The Limit Out](#)

[of Control](#)

Karışık Kalpler Serisi

[Twisted Knight Yalanlar](#)

Tatil Romanları

[Paket Detour](#)

[Forever Daha](#)

[Fazlası](#)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Copyright © 2025 by K. Bromberg

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

JKB Publishing, LLC tarafından yayınlandı

ISBN-13: 978-1-942832-96-6

Editör: Marion Making Manuscripts Kapak

Tasarımı: Books and Moods Amerika

Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

PROLOGUE

khitney

Saha boş, ama ay dolunay ve parlak, bu yüzden saha onun ışığıyla yıkılıyor. Burası on üç yaşında bir kız için uygun bir yer değil ama olmak istediğim tek yer burası. Kendimi ait hissettiğim tek yer.

Loş ışık. Mutlak sessizlik. Yürürken ayakkabılarımın altındaki çimlerin çıkırtısı. Kendi kaderimi yaratabilme yeteneği.

Tüm bunlar Ramsey'lerin evindeki parlak ışıklardan, durmak bilmeyen gürültüden ve sürekli ağlayan bebeklerden çok daha iyi. Yoksa Ramsel'lerin mi? Yıllar boyunca o kadar çok aile oldu ki artık hepsi bir arada yaşıyor.

Rams-whatever'ların yanına yerleştirilmemin en güzel yanı da bu. Tel örgülerdeki bir delikten gizlice girebildiğim bir futbol sahası. Çimler düzgün ve daha güvenli hissettiriyor. *Sayılır*.

Ama bunun gerçekten bir önemi var mı? Artık bir önemi var mı? Orada , bir gence sahip olmanın düşündüklerinden daha zor ve aldıkları aylıktan çok daha pahalı olduğunu anlamadan önce yerleşecek kadar uzun süre kalacağım. Sonra da uzun bir aile silsilesi içinde bir sonraki aileye gönderileceğim.

Fırsatım varken bu fırsattan yararlanayım bari.

Around the World oyununda birkaç şut daha atmak için topu penaltı noktasına bıraktım. Kendi kendime oynadığım aptalca bir yarışma, söz konusu olan bir oyunun yıldızıymışım gibi davranıyorum. Benim versiyonumda, atış yapacağım yeri söylüyorum ve sonra o noktayı vurmayı hedefliyorum. Eğer başarırısam, kazanırım. Başaramazsam, bir sonraki noktaya geçiyorum.

Aptalca ve çocukça -ne de olsa bir ergenim- ama yine de tatmin edici.

Ayrıca, hikayedeki kahraman olmamı sağlıyor. Bunu kim sevmez ki? "Sağ üst köşe," diyorum kendi kendime on iki numaralı kaleye bakarken ve sonra gözlerimi kapatıp senaryoyu kafamda kuruyorum.

"Maçın doksan dördüncü dakikası," diyor hayali spiker kafamın içinde. "Uzatma . Oyun 1-1 berabere.

ve Whitney Barnes çizgiye geliyor. Bu penaltı vuruşunda takımı öne geçirebilecek mi?"

Güçlendirici derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi açıp dümdüz karşıya bakıyorum ve vuruş yerimi sahte kalecime belli etmiyorum.

"Barnes çizgiye doğru adım atar. Derin bir nefes alıyor ve koşmaya başlıyor. Ve vuruş sağ üst köşeye gidiyor. *Gooooaaaaal. Gooooooaaaaal.* Golü atıyor ve takımı için maçı kazanıyor."

Etrafımdaki kalabalık kükrerken kollarımı havaya kaldırıyorum. Takım arkadaşlarım kutlamak için beni omuzlarına alırken adımı söylemeye başlıyorlar. O anda, zavallı, küçük, üvey kız Whitney'den çok daha fazlası oluyorum.

Rol yapmakta iyiyimdir. Aslında harikayım.

Şimdiye kadar hayatımı böyle yaşamadım mı? Yanına yerleştirildiğim aileyi seviyormuş gibi davranmak. Kolay biri olduğumdan ve sorun çıkarmadığımdan emin olayım ki uzaklaştırılmayayım ve tekrar evlatlık verilmeyeyim. Bunların hiçbiri -istenmemek ya da sevilmemek- bana zarar vermiyormuş gibi davranmak. Hiçbiri beni etkilemiyormuş gibi.

Zihnimdeki senaryo ölüyor ve gerçeklik işlemeye başlıyor. *Bu sahada yapayalnız duruyorum.* Tüylerim diken diken oluyor ve izlendiğim hissine kapılıyorum.

Belki bu gece burada kamp yapmayacağım.

Bu duygudan sıyrılıyorum ama topumu almak için kaleye doğru koşuyorum, aniden biraz ürktüm.

"Şanslı atış."

"Argh!" Sahanın öbür ucundaki adamın sesiyle yerimden sıçradım. Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki, onunla aramda kale direği koymaya çalışarak yüzümü ona döndüğümde boğazıma kaçıyor.

Sanki baltalı bir katilse bunun bir faydası olacaktı gibi.

Yavaşça bana doğru ilerlerken ellerini kaldırıyor. Uzun boylu, futbol şortu ve nem tutmayan tişörtüyle atletik görünümlü. Sarı saçları dalgalı ve karanlıkta bile güneşte çok zaman geçirdiği belli oluyor ama kaç yaşında olduğunu tam olarak söyleyemiyorum. Attığı her adımı izliyor, kaçış yollarını gözlüyorum.

Çok aptalsın, Whitney. Neden kendini bu duruma soktun?

Ama bana zarar vermeyeceğini göstermek için olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde benden otuz adım kadar uzakta duruyor.

"O atışta şansla ilgili bir şey yoktu," diyorum çenemi öne çıkararak. "Oraya varmak istiyordum."

"Adil." Birbirimizi ölçüp dudaklarını büzüyor. "Seni korkutmamak için ışıkları açardım ama o eski şeylerin ısınması ve yanması biraz zaman alıyor, ayrıca bunun maliyeti de çok yüksek." Önce etrafına, sonra da yarım bir gülümsemeye bana baktı. "Ben Patrick. Bu okulun sahibiyim."

"Okul mu?"

"Futbol Akademisi."

"Huh." Ellerimi kalçalarımaya koydum ve etrafıma bakındım. Yüz ifadem bir şeyler anlatıyor olmalı çünkü kıkırdıyor.

"Fazla bir şey gibi görünmüyor ama bir tane," diye açıklıyor.

Aşağı bakıyorum ve ayak parmağımı çimlerin üzerinde sürüklüyorum.

"Saha o kadar da kötü değil.

delik ." Omuz silktim. "Sana o kadarını söyleyeyim."

Gülüyor. Beni gülümseten gürültülü bir ses, ama bu sefer bir adım daha yaklaştığında geri çekilmiyorum. "Bu eleştiriyi kabul ediyorum." Başını sallıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Fazla bir şeyimiz yok ama topluma yetecek kadar var. Okuldan önce antrenmanlar. Sonra tekrar. Hafta sonları klinikler. Maçlar da var. Çocukların dışarıda başlarını belaya sokmalarındansa burada olmalarını tercih ederim."

Adamım. *Ne verirdim . . .*

"Bunun için para ödüyorlar mı?" Ben soruyorum.

Başını yana eğip beni incelemeyden önce ölçülü bir şekilde başını sallıyor ve umutlarımı boşa çıkarıyor. "Gecenin bu saatinde burada tek başına olmanın bir sebebi var mı?"

"Sadece topa vuruyorum."

Bana tüm yetişkinlerde olan o bakışı attı. Ne kadar iyi yalan söylediğinizi düşünürseniz düşünün, yalan söylediğinizi biliyorlar. "Hmm. Birinin seni arıyor olabileceğini düşünüyorum. İyi olduğunu söylemek için arayabileceğimiz biri var mı?"

Homurdanıyorum. "Hayır. Kimse beni aramaz." En azından son dokuz yıldır.

Birkaç adım atıyor ve sonra çimlerin üzerine oturmak için kendini aşağıya bıraktığında beni şaşırtıyor. *Çapraz elma püresi*. Ona deliymiş gibi bakıyorum. "Bence öyle. Bence biraz saçmalıyorsun ama aynı zamanda biraz da haklısın. Köşede duran çantanın da sana ait olduğunu düşünüyorum."

"Evet. Ne olmuş yani?"

"Bir yere gitmeyi planlıyor musun?" Ellerinin yaslanıyor ve gökyüzüne bakıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Bir adım daha yaklaşıyorum. Eğer oturuyorsa, avantaj bende demektir ve gerekirse kaçmak için hızlı koşabilirim.

"Kaçmak gibi mi?"

Tekrar omuz silkiyorum ve onun gökyüzüne bakıyorum. "Sana ne bundan?"

"Önemli bir şey değil ama on üç ya da on dört yaşında birinin gecenin bu saatinde burada olması ya da kaçmayı planlaması iyi bir şey değil."

"Kim demiş?" Diye soruyorum ama yaşma yeterince yakın tahmin etmesinden ve benim daha büyük olduğumu düşünmesinden çok etkileniyorum.

"Bunu o belayı bilen biri söylüyor."

Esnemem birdenbire ortaya çıkıyor ve elimden geldiğince onu bastırıyorum. "İşte ders geliyor." Gözlerimi deviriyorum.

"Ailenin nesi var?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Ama onun oturduğu sahaya imrenerek bakıyorum çünkü birdenbire bacaklarım yoruluyor ve ben de oturmak istiyorum.

"Evlatlık mı? Evlatlık mı? Ne?"

Başımı onunkine doğru sallayışım ona yeterli bir cevap veriyor. Yalan söylesem bile bilirdi. "Foster," diye itiraf ediyorum. "Kaç tane?"

"Kaç tane koruyucu ailem oldu?" Ondan bir metre kadar uzağa oturdum. Tuhaf. Saha güzel görünüyor ama şimdi oturduğuma göre, Bermuda'yı kırmaya çalışan yengeç otunu görebiliyorum. Dalgınca karıştırıyorum. "Bilmiyorum. Dokuz mu? On mu?" *On iki. On iki oldu.* "Kimse büyük çocuk istemez. Gençlerin sorunlu olduğunu düşünüyorlar çünkü öyle olmasalardı çoktan evlat edinilmiş olurlardı. Aileler bebek ister. Bebekler sevimlidir. Onları mahvedecek bir geçmişleri yoktur." Küfür edince kıllanıyor ama umurumda değil.

Ayağa kalkıyor ve elini çimlerin üzerinde gezdiriyor, sanki yerden çim yolmakla yarattığım mini yarıkları düzeltebiliyormuş gibi. "Bu sefer sahip olduğun ailenin nesi var?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? Kaçtığı anlaşılan kız söylüyor bunu."

İç çekiyorum ve dudaklarımı büküyorum. "Sadece... onlar iyi ve hepsi bu, ama ben oraya ait değilim. Ben 13 yaşındayım ve onların da iki bebekleri var. Onlar

beni orada istemiyorlar. Ben sadece doyurulması gereken başka bir boğaz ve bir yere götürülmesi gereken başka bir insanım. Sadece benimle birlikte gelen çeki istiyorlar."

"Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum, özellikle de on ya da on bir numaralı evdeyseniz, ama belli ki sizi istemişler, yoksa sizi aralarına almazlardı."

Homurdanıyorum. Ben de aynı şeyi düşündüm. Fazla düşündüm. Durumla ilgili her şeyi düşündüm ve zaten sahip oldukları yürümeye başlayan çocuk ve bebekle açıkça yıpranmışken neden benim gibi bir bakıcıyı almayı kabul ettiklerini anlayamıyorum.

"Sana kötü davranıyorlar mı?" diye soruyor. "Seni besliyorlar mı? Onlar-"

"Onlar kaba değil. Daha çok *kayıtsızlar*." Umursadığımı gizlemek için burnumu çekiyorum.

"Bu neredeyse daha kötü."

Başını salladı. "Anladım. Ne zamandır bu ailedesin?" "İki aydır."

"İki ay mı?"

"Ben de öyle dedim," diyorum alaycı bir şekilde.

"Ve şimdiden onlardan nefret mi ediyorsun?" Tek kaşını kaldırıyor.

"Nefret güçlü bir kelime. Kayıtsız. Bunu sana zaten söyledim." Tipik bir yetişkin. Dinlemiyor.

"Hayır. Kayıtsız olduklarını söylediniz. Nasıl hissettiğini soruyordum." Belki de dinliyordur. "Ben . . . Sanırım ben de aynıyım."

"Uzun süre kalmayacağın için bağlanmaktan mı korkuyorsun?" "Hayır." *Evet*.

Ama yüzündeki ifadeden cevabıma hiç inanmadığı anlaşılıyor. Etrafına baktı. "Buraya kaç kez girip topa vurdun?"

"Bak, ben hiçbir yere zorla girmem. Şuradaki çitte onarman gereken bir delik var."

Kıkırdıyor. "Yine adil bir değerlendirme. Başka şekilde ifade edeyim. Kaç kere gelip bunu yaptın? Alistırma mı? Kaçış mı? Adına ne dersiniz deyin?"

"Birkaç hafta önce bulduğumdan beri mi? Elimden geldiğince sık."

Küçük bir spor çantamın olduğu kale direğinin kenarını işaret ediyor. İçinde benim için önemli olan her şey var. "Buraya her gelişinde yanına bir çanta mı alırsın yoksa bugün kaçmanı gerektirecek bir şey mi oldu?"

Bugün annemin doğum günü.

"Hayır."

Sanki biliyor da. Muhtemelen bugün seçtiği uyuşturucu her neyse onun etkisindedir. Ya da çökmüştür. Ya da ölmüştür. *Her neyse işte.* Kendi kızına bakmayı hatırlayamıyorsa, kesinlikle kendi doğum gününü de hatırlayamaz.

"Yani genel olarak zor bir gün müydü?" diye soruyor.

"Onun gibi bir şey." Tehdit eden gözyaşlarını yutuyorum. Okuldaki tüm çocukların sahip olduğu ama benim sahip olmadığım bir hayat için dökmeyi reddettiklerimi. Arzu ettiğim. Uğruna her şeyi verebileceğim.

Futbolda hangi pozisyonda oynadığımla ilgili olarak "Forvet misin yoksa ofansif orta mı?" diye soruyor.

İlk kez gülümsedim. "İkisini de oynayabilirim."

Onaylayan bir ses çıkarıyor. "Kendine güveniyor."

"Pek bir şeyde iyi değilim ama bunda iyiyim."

"Eminim pek çok şeyde harikasınızdır," diyor usulca ve sonra boğazını temizliyor. "O atışı kolaylıkla yaptın. Seni burada birkaç kez daha izledim. Ayak hareketlerin iyi. Topu iyi okuyorsun. İyi oynuyorsun, bundan şüphem yok. Adın ne senin?"

"Neden?"

"Yeterince adil." Kurnazca omuz silkiyor. "Birlikte olduğun aile ve içinde bulunduğun ev, orada güvende misin? Kimse sana seni rahatsız edecek bir şey yapmıyor mu?"

Onu ve nazik gözlerini inceliyorum. Ne demek istediğini ve sorduğu soruyu anlıyorum. "Onlar iyi," diye mırıldanıyorum. "Sana ne bundan?"

"Çünkü seninle bir anlaşma yapmak istiyorum."

"Hayır, bayım. Size bir şey vermek için herhangi bir anlaşma yapmıyorum." Sürünge. Tam da bir arkadaş edindiğimi düşünürken. Ayağa kalktım ve uzaklaşmaya başladım.

"Hayır. Tanrım, hayır. Kastettiğim bu *değil*." Sinirli bir şekilde gülüyor, gözleri kocaman ve başı ileri geri sallanıyor.

Ona dikkatle bakıyorum. "O zaman *anlaşma* derken tam olarak neyi kastediyorsun?"

"Evine dönersen - orası güvenli olduğu sürece - o zaman sana burada oynaman için burs veririm."

Düşüncesi bile beni heyecanlandırıyor. Teklifinin bir bebek için şeker gibi olduğunu bilmiyor mu?

Hiçbir şey bedava değildir, Whitney.

Annemin, onunla birlikte olduğumu hatırladığım kısa süre içinde bana öğrettiği bir ders varsa, o da buydu.

"Hayır. Sorun değil. Yine de teşekkürler." Hayal kırıklığını sesimden uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Hayır mı? Bundan emin misin?" Başını yana eğiyor ve bakışları beni sinirlendiriyor ama sadece yalan söylediğimi bildiği için. "Sevdiğin bir şeyi yaparak evinden uzakta biraz zaman. İstedğin zaman sahaya erişim. birlikte biraz koçluk. Buna neden hayır dediğini anlamıyorum."

"Öylesine."

"Tamam. Yani, benim için sorun değil." Kalkmaya başladı. "O zaman sizden gitmenizi istemek zorundayım. Sigorta nedeniyle üye olmayanların burada oynamasına izin veremem."

Panik ensemi gıdıklıyor. O zaman buraya gelemez miyim? "Senin çıkarın ne?" Ağzımdan kaçırdım.

Gülüyor ama yavaşça susuyor. Gözlerimdeki endişeyi görüyor mu yoksa sadece temkinli olduğumu mu varsayıyor bilmiyorum.

"Benim sorunum küçükler için yardımcı antrenör tutmakta zorlanmam. Düşünüyordum da, sen akademi takımlarımızla antrenman yaparsın ve karşılığında küçük çocuklarla bana yardım edersin - tabii ki ödevlerini yaptıktan sonra."

"Sen ciddisin." Bu bir sorudan çok bir ifade ve ne kadar şaşkın hissettiğimi yansıtıyor. "Bana neden sorduğunu anlamıyorum."

"Gizli bir gündem yok. Belli ki yeteneklisiniz ve daha iyi bir eğitimden faydalanabilirsiniz. Elimde çış koçu kalmadı ve biraz yardıma ihtiyacım var. Eşit bir takas. Hepsi bu kadar."

Eşit bir takas mı? Pek sayılmaz. Ben ondan on kat daha fazla kazanırım.

"Anlıyorum ama neden ben?" Bana teklif ediyormuş gibi görüldüğü şeyi gerçekten teklif ettiğini ummaya cesaret ediyorum. *Teselli.*

"Çünkü ben de bir zamanlar senin , *Lucky Shot*. Ve bunun için her şeyimi verirdim; kaçmak, oynamak, sahaya çıkmadan önce yaşadığım her şeyi unutmak için bir yer. Kendime ait bir şeyim olsun diye."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Ben ağlamam. Asla ağlamam. Yıllar süren yeni başlangıçlar ve ezilmiş sonlar bana bunu yaptı. Beni hissizleştirdi. Ama şu anda kulaklarımda uzun zamandır hissetmediğim bir şey uğulduyor: *umut.*

"Eğer kabul ederseniz, bu alan ihtiyaç duyabileceğiniz her an burada demektir. Sabah. Gece. Artık bir bebek ağlaması duymak istemediğiniz ya da kaosa ara vermek istediğiniz için bile olsa. Buna karşılık, evinizde kalmanız gerekiyor. Bavulları toplamak ve kaçma düşünceleri yok. Okula gitmeniz gerekiyor. Bu işi yürütmek için çok çalışmalısın."

"Ama neden-"

"İstikrar önemlidir. Aidiyet daha da önemlidir. Size ilkin verebilirler. Burası mı?" Etrafımızdaki sahaları ve onları çevreleyen küçük tribünleri işaret ediyor. "Bu size ikincisini verecek."

Ait olmak. Benim diyebileceğim bir şey.

Dilim ağzımda ağırlaşıyor. Her ne kadar evet demek istesem de, tereddüt ediyorum. Kimse benim için güzel bir şey yapmıyor.

"Bana hayır, bunu istemediğini söyleyeceğini de biliyorum, çünkü yalnız olmak daha kolay. Daha az bağlılık, bir sonraki aileye geçmenin daha kolay olduğu anlamına gelir." Duraksıyor ve bu duraksama o kadar yüksek ki kulakları sağır ediyor. "Ama hayır demene izin vermeyeceğim. Prestij Futbol Akademisi'nde kimse yalnız değildir."

"Patrick? Efendim?" Yutkunmak bile zor. "Bütün bunları gerçekten mi söylüyorsun?" Gülümsüyor. "Ciddiyim. Ama bana bir şey için söz vermelisin." "Neymiş o?"

"Evinde bir şeyler değişirse - yaralanmaya ya da ... başına *başka şeyler gelmesinden* korkarsan - bana söylemek zorundasın."

"Bu-"

"Sırf burada buna sahip olabilmek için kötü bir durumda kalmanı istemiyorum." Etrafını işaret ediyor. "Ve eğer öyleyse, bana söylemelisin ki yardım edebileyim, tamam mı?"

Henüz sahip olmadığım bir şeyin elimden alınacağından korkarak başımı sallıyorum.

"Hayır. Bunu duymam gerek. Bana söz vermeni istiyorum."

İyi bir oyundan bahsetmek kolaydır ama onu sunmak daha zordur. Bunu taşıdığım her evde defalarca öğrenmedim mi? Günlük hayatın perdesini araladığımızda ne kadar harika olduğumuzu ve her şeyin numara olduğunu görmüyor muyuz?

Ama bunun ne zararı var? Artık hoş karşılanmayana kadar kalabilirim. Teklif kaybolana kadar çalış.

"Evet. Elbette. Söz veriyorum." "Sana aksini kanıtlayacağım."

"Neyi kanıtlayayım?" Bu adam bilmecelerle konuşuyor.

"Kafandaki tüm o sesler sana bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu söylüyor. Ben sadece sana aksini kanıtlayacağımı söylüyordum."

Çenem gevşemiş ve gözlerim kısılmış bir şekilde burada duruyorum. Ya zihin okuyabiliyor ya da gerçekten benim yerimdeydi.

İkisi de beni daha yerleşik hissettirmiyor.

"Ne zaman burada olmam gerekiyor? Antrenman için yani."

"Burada sabah antrenmanı yedi buçukta başlıyor. Erken olduğunu biliyorum ama-" "Burada olacağım." Gülümsedim ve başımı salladım.

"Burada olacağım."

"Tamam."

Sahadan çıkıp çantama doğru yürümeye başlıyorum, damarlarımda adrenalin .

"Hey, Lucky Shot," diye sesleniyor .

Dönüp ona bakıyorum. "Evet?"

"Bir adın var mı?"

"Whitney. Whitney Barnes." Gülümsüyorum. "Ama bana Lucky Shot diyebilirsin.

. . . eğer istersen." *Çünkü sadece benim için olan bir şey istiyorum. Kısa bir süreliğine olsa bile.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Hardy

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirip iç çekerek odada dolaşıyorum ve Miami Mayhem Futbol Kulübü'nün antrenman tesisinin önümde serili olduğu devasa pencereye doğru ilerliyorum. Kulüp sahiplerinden Rush Mackenzie'nin oturduğu masaya dönüp kaşlarımı kaldırıyorum. "Hadi ama. Bu boktan bir şey. Tamamen boktan, dostum."

"Belki öyle, ama senin bu numarayı çekmen de bir o kadar boktan." Sandalyesinde arkasına yaslanıp beni inceliyor, ellerini kaldırıp önündeki masanın üzerine koyuyor.

Uzun boylu ve atletik olan bu adam benim için bir efsaneden çok daha fazlası. Son derece başarılı Premier Lig oyuncusu, Amerika'daki bu yeni Major League Soccer kulübünün yarı zamanlı sahibi olarak hala oynuyor.

Tüm bunları nasıl başarıyor, hiçbir fikrim yok ama yavaş yavaş .

"Dediğim gibi, adam yüzüme bakıyordu," diye açıklamaya çalışıyorum.

"Ve sen de yüz kişi telefonlarıyla çekim yaparken ona yumruk atmaya, kamerasını kırmaya mı karar verdin? Çok zekice," diyor alaycı bir şekilde.

Suçlu hissetmem gerekiyor. Hissetmem gerektiğini biliyorum ama hiç hissetmiyorum. "Sevgilime sürük dedi ve onunla alay etti."

"Ve itiş kakış yere itildi."

Derin bir nefes çekiyorum. "O ben değildim. Flaşlar yüzünden gözlerimiz kamaştı ve bir şekilde o da arada kaldı."

"Eğer kör olsaydın, o zaman sen olabilirdin, değil mi? Ne olursa olsun, kör olup olmamanın bir önemi yok. Önemli olan tüm cep telefonları ve sosyal medyada yayınlanan tüm görüntüler. Onun başına gelenler istediğiniz şekilde yanlış yorumlanabilir."

"Her şey geçecek."

Gülümsemesi alarm zillerini . "Bu evdeki gibi değil, Hardy. Burada bulunduğunuz süre zarfında bunu bilmeniz gerekirdi."

"Basın, basındır. Sosyal medya sosyal medyadır. Hangi ülkede yaşadığınızın bir önemi yok, hepsi aynı."

Kıkırdıyor. "Ancak çok önemli bir şeyi unutuyorsun. Sana bu kulübün yüzü olman için para ödüyoruz ve MLS de bu oyunun elçisi olman için bu meblağa cömertçe katkıda bulundu. Bu, çoğu şeyden daha fazla ağırlık taşıyor." "Ve burada geçirdiğim beş ay boyunca bu görevi ciddiye aldım.

Maçlarda kıkırmı yırtarak oynadım - rekorumuz bunu kanıtlıyor. Benden istenen tüm etkinliklere gittim, hatta daha fazlasına. Yüzümün olması gereken yerde ve yıldız gücümün arkasında olduğundan emin olmak için buradan yere uçtum. Büyük açılışlar, röportajlar, yeni stadyumların açılış maçları, Hollywood

Saçmalık. Küçük bir hata, harcadığım onca zamanı boşa çıkarmaz." "Haklısın.

Her açıdan aranan bir adamsın, ama burada açık olalım

-"Bu sadece küçük bir hata değil." Diktiği ellerinin üstünden bana öyle bir bakıyor ki, kendi saçmalıklarına benden daha fazla inanmayacağını söylüyor.

"Diğerlerinin hepsi açıklanabilirdi."

"Diğerleri mi? Ne zaman onlardan bahsetsem hafıza kaybı yaşıyor gibi görüldüğüne göre hangilerinden bahsediyorsun?"

Ona ters ters bakıyorum. Bunu gerçekten yapmak istiyor mu? Burada zamanımı fazlasıyla harcadım. Premier Lig'den Amerika Major League Soccer'a bir yıllık transferim büyük bir kontrat ve bonusla birlikte gelmiş olabilir ama aynı zamanda parlak bir spot ışığıyla birlikte geldi.

İngiltere'de karşılaştığımdan bile daha parlak, tabii bu mümkünse.

Kendi ülkemde, bazıları için nesiller öncesine dayanan sadakat, hayranlık ve oyunseverlik dolu bir atmosferde oyunu temsil eden pek çok futbolcudan biriyim. Amerika'da ise bu tutkunun bir parçasını burada yaratmaya çalışan tek kişi olarak bir yıllığına ve çok güzel bir para karşılığında kiralandım.

Bu da, kendi ülkenizde dikkat çekmeyen şeylerin burada mercek altında olduğu anlamına geliyor.

Ve onun merceği altında pek çok kez incelendim.

"Sezonun ilk ayında taraftarla yaşadığınız olaya ne dersiniz?" Rush soruyor.

"Köşe vuruşunda kafama bir şişe fırlattı."

Ben ona bakarken "Ama sen hiç kışkırtmadın, değil mi?" diye soruyor. Vuruşu için bayrağa doğru yürürken ağzımdan bir şeyler kaçıyor ya da kaçmıyor olabilirdi. "Ya da Gallo ile?" diye soruyor, kalecimizden bahsederek.

"Ufak bir fikir ayrılığımız vardı." Omuz silkiyorum ve bir elimi çenemde gezdirirken gülümsemeye karşı koyuyorum. Herif nasıl yumruk atacağını biliyor. Vereceğim

ona.

"Kameraya yakalanan ve buradan Kingdom Come'a kadar yayınlanan bir fikir ayrılığı."

"İyi tarafı? İnsanların dikkatini takıma vermesini sağladı. Farklılıklarımızı yönetmeyi ve takımı ilk sıraya koymayı öğrendik."

"Geri kalan olaylarının listesini çıkarırsam, hepsine ukalaca bir yanıt vereceğinden şüphem yok, değil ? Disneyland'deki sarhoşluk olayı-"

"Burası dünyadaki en mutlu yer. Bir gece alabilirim." "Fanfest'teki hayranları küçümsemek."

"Onları orada dikilirken görmedim. Gerçekten onları görmezden geleceğimi mi düşünüyorsun?" "Bradford Hughes'un kız arkadaşıyla yatmak-"

"Tanrım, Rush. Şimdi de kiminle yattığımı mı izleyeceksin?"

"Galasına katıldığınız filmin yıldızıydı. Hem de yeşil odada."

Bu sefer gülümsememe karşı koyamadım. "Üzerime geldi. Yani, spontane olduğum için beni suçlayacak mısınız?" Tanrım. O kadın yatağının direğine çentikler atıyor olabilirdi ama ben gönüllü bir katılımcıyım. Her erkek öyle olurdu.

Rush'ın çenesindeki kaslar titriyor. "Buradaki büyük resmi görmeyi ihmal ediyorsun."

"Hangisi?"

"Bu olayların her biri sadece takımı değil, ligi ve buraya yüceltmek için geldiğiniz sporu da kötü bir şekilde yansıtıyor."

"Bakın, dün gece her şeyi berbat ettim. Öfkeme yenik düştüm. Birkaç gün içinde geçer."

"Asıl noktayı kaçırıyorsun, Hardy."

"Meselenin gayet farkındayım. Buna bir oyuncu, bir sahip ve bir menajer olarak baktığınızı biliyorum çünkü şüphesiz Lennox kulağınıza yanlış yaptığım her şeyi söylüyor," diyorum, karısından ve spor menajerimden bahsederek.

"Sana karşı zayıf bir noktası var," diye kabul ediyor.

"Herkesin var." Şüpheli ifadesine bakılırsa pek de hoş olmayan bir sırıtış sergiledim.

Sert bir şekilde, "Bu olay kapanmayacak," diyor. "Hayran yapmaya çalıştığımız insanlar, bir film izlemek için bilet başına beş yüz dolar ödemeyecek."

Hala yüzde yüz anlamadıkları spordan daha büyük olduğunu düşünen şımarık prima donna oyunu."

"Vay canına. Kendini tutma dostum."

"Yapmayacağım. Bu takıma yaptığım yatırım sadece göstermelik değil. Bu işin yürümesini istiyorum. Sizi bu yıl için buraya getirmeye ikna etmemin, daha doğrusu biz ortak sahiplerin bu kadar çok çalışmasının nedenlerinden biri de bu. Ama ..." Bir kalem aldı ve masaya vurdu. Gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşturmada önce bir süre kaleme baktı. "*Ligden* bir telefon aldım."

Lig. Major League Soccer. Amerika Birleşik Devletleri'nde bu sporun yönetim organı.

Sikeyim.

"Onlara ne söyledin? Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağımı ama biri randevuma saygısızlık ederse bir daha aynı şekilde davranmayacağımı garanti edemeyeceğimi mi? Kabul edelim. Yaparsam lanetlenirim, yapmazsam lanetlenirim. Eğer onu savunmazsam, sevgilime saygı göstermeyen bir pislik olurum ve eğer onu savunursam, yönetim kurulunun isteklerine karşı hareket etmiş olurum." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Lennox olsaydı nasıl tepki verirdiniz?"

Gözlerinde öfke parlıyor. Cevabı o tek tepkide nettir. "Hayranları soğutuyorsun."

. "Hayır, değilim. Tam olarak para ödedikleri kişi olmakla meşgulüm."

Rush sandalyesinden kalkıyor ve daha önce baktığım pencereye doğru ilerliyor. Sahanın yemyeşil alanını, stadyum duvarlarını ve sahanın ortasını süsleyen Miami Mayhem FC'nin parlak mavi ve siyah logosunu görebildiğini biliyorum. Orada duruyor - itiraf edemeyeceğim hayran olduğum bir adam - elleri kalçalarında ve Premier Lig sahasında geçirdiği zaman arasında inşa edilmesine yardım ettiği bütünün küçük bir parçasını alıyor.

"Evet, ama yaptığınız kötülüklerin spot ışıkları yıldız gücünüzün parlaklığını gölgede bırakıyor."

Buna ne demem gerekiyor?

İkimiz de yerde tıkırdayan topuk sesleriyle dönüyoruz. Ari Winters'ın Rush'ın ofisine doğru adım attığını gördüğümde sesli bir şekilde inliyorum.

Halkla İlişkiler Kraliçesi buradaysa Rush dalga geçmez. "Beyler. İkinizi de tekrar görmek çok güzel," diyor Ari

Sürekli neşeli bir ses tonu, zaman zaman kafamı kuma gömmek istememe neden oluyor. "Ve bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız Hardy, yoksa bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmeye başlayacağım." Rush'a dönüyor ve sırtıyor.

"Onu nazikçe bırakmalı mıyım?" Sonra bana döndü. "Seni nazikçe bırakacağım. Karım ve ben çok mutluyuz, bu yüzden lütfen yanlış anlama ama eğer buradaysam, bunun tek sebebi senin bir kez daha çuvallamış olman."

"Bunun daha çok bir yanlış anlaşılma ve kötü kamera açısı olduğunu söylemek istiyorum ama
-."

"Ama sizin ne düşündüğünüz önemli değil, sadece kitlelerin ne düşündüğü önemli. Evet, ve Mayhem ve MLS, görünüşe göre, ben burada olduğum için." Dizüstü bilgisayarını dramatik bir gümbürtüyle yere bıraktı kollarını kavuşturmuş, tamamen işle ilgili bir duruşla bana döndü. "Seninle ne halt edeceğiz, Alexander Hardy? Ha?"

"Yok bir şey." Sırıtiyorum. "Amerikalıların kalbini ve aklını kazanmanın en iyi yolu bu olacağından eğitime geri dönmeme izin verin."

Başını sallıyor. "İki gece önce bir kameramana ve muhtemelen kız arkadaşına yumruk attığında, medya eğitimi aldığı belli olan o adam neredeydi?"

"Ben yapmadım-"

"Kendine sakla." Ellerini havaya kaldırır. "Eminim Rush da size aynı sözleri söylemiştir: Ne olduğu önemli değil. Burada sorun algılanan şeydir."

"O zaman tamir et. Bu senin işin değil mi?" Sabrım tükenmiş bir halde soruyorum.

Rush masasının arkasındaki koltuğuna otururken, "Muhtemelen şu anda söylenecek yanlış bir şey," diyor.

"Kesinlikle yanlış bir şey söylüyorsun," diye papağan gibi tekrarlıyor. "MLS ile yaptığınız anlaşmanın bir parçası da toplumumuza hizmet etmeye yardımcı olmaktır."

"Ve gittim. O yer her neyse oraya kaç kere gittim?" Parmaklarımı şıklatıyorum, sığınağın adı aklıma gelmiyor. "Ben üzerime düşeni yaptım. Oraya gittim. Fotoğraf çektirdim. İmza attım. Ne zaman olursa olsun geri dönmem gerekiyor-"

"Perşembe."

"Evet. Perşembe. İşte bu yüzden bana hatırlatacak bir asistanım var," diye şaka yapıyorum.

"Ona söyle seni hatırlamasın. Seni geri istemiyorlar."

Mükemmel. "Nedenmiş o?"

"Orası şiddet görmüş kadınların sığınma evi, Hardy. İsteyecekleri son şey, muhtemelen bir kadına vuran bir adamın çocuklarının kahramanı olmasıdır."

"Ama ben ona vurmadım." Sesimin tonu yükseliyor.

"Ve dediğim gibi, sizin yapıp yapmamanız önemli değil. Önemli olan diğer insanların ne düşündüğü. Ve onlar seni geri istemiyor."

"Bu tam bir saçmalık."

"Belki, ama ligimizi elektriklendirmek için buraya gönderilen adam çocuklar tarafından bile istenmiyorsa elimizde bir sorun var demektir."

"Tamam. Tamam. Suçluluk seansı aktifleştirildi. Hardy bir pislik. Hardy batırdı. Hardy özür diliyor. Bu yeterli olamaz mı?" Ellerimi kaldırarak soruyorum. "Sen odaya her girdiğinde, Ari, benden yapmak istemediğim başka bir şey yapmam isteniyor ve bu yüzden-"

Sanki hiç konuşmamışım gibi, "Biz de yönümüzü değiştirdik," diye devam etti. "Burada yerel bir futbol akademisi var."

"Eminim onlardan çok vardır. Ne demek istiyorsun?" *Kefaret mi? Kışlarını öpmek mi? Fotoğraf çekirmek mi?* Üçü de omuzlarımı yuvarlamama neden oldu.

"Düşük gelirli bir bölgede, sadece ödeyebildiğin kadar öde türünden bir yer," diye devam ediyor.

"Peki bunun benimle ne ilgisi var? Yardım için biraz paraya mı ihtiyacı var?"

Güzel. Çeki kime yazacağımı söyle. Tamamdır."

"Bu işe para saçmak halkın algısını düzeltmeyecek." Gözleri bana dik dik bakarken gülümsemesi sıklaşıyor.

Homurdanıyorum. İroni. *Annem ve Monty de bana böyle yapmaz mıydı?* "Para her şeye yardımcı olur."

"Bu sefer sana ihtiyacı olduğundan oldukça eminim Hardy. Yani paran iyi, istersen onu da koyabilirsin ama benim aradığım şey senin orada olman" diyor.

"Kulübün ve MLS'in aradığı şey de hiç şüphesiz bu. Yarının gençleriyle oyunu ilerletmenin bir yolu" diyor Rush.

Onunla konuşurken onu gösterdim. "İşte medya eğitimi almış bir adam."

Rush, "Hayır. Bu adam hatalarından ders almış adam," diyor.

"Sizi temin ederim ki bir grup çocuğun önünde sahte bir gülümsemeyle durup samimiyetsiz sözler söylemek kimseye bir şey kazandırmayacaktır."

"Olacak ve bu sözler tamamen samimi olsa iyi olur," diyor Ari.

Pencereye çıkıyorum ve dışarıdaki sahaya bakıyorum. Takım arkadaşlarımdan birkaçı sahada kendi zamanlarında antrenman yapıyor, ama ben yokum ... olmam gerektiği gibi. Olmayı tercih ettiğim gibi. Hayır, burada iki yaşında bir çocuk gibi muamele görüyorum. İç çekişim sessizliği dolduruyor. "Bakın. Özür dilerim. Özür dilemeye devam edeceğim."

başımı eğip basından uzak durarak ilerleyeceğim. Yapmak isteyeceğim en son şey organizasyonu kötü göstermek olur." Son kısmı iyi bir önlem için ekledim. En azından pişman görünüyorum.

Rush, "Özür kabul edildi, ancak çaldığında ve arayan ligden ya da ortak sahiplerimden biri olduğunda, artık basit bir özür yeterli olmuyor," diyor.

"Sosyal medyayı çocuklarınızla ve ailelerinizle çektiğiniz gülümseyen fotoğraflarla doldurmak da işe yaramıyor. Her şeyi berbat ettiniz. Bunu düzeltebilecek tek kişi sizsiniz" diyor. "Ve bu futbol akademisi de tam olarak bu."

"Harika. ." Her kelimesinden alay damlıyor.

Ari, "Konuştuğumuz sırada ayrıntıları çözüyorum - durumu bizim yararımıza nasıl en üst düzeye çıkaracağımıza ve seni halka nasıl Beyaz Atlı Prens gibi göstereceğimize dair bir plan yapıyorum," diyor.

Yanıt olarak daha da yüksek bir inilti çıkarıyorum. Kimse beni bir prensle . Buna para yatıracağım.

"Mükemmel," diyor ben yanıt vermeyince ve dizüstü bilgisayarını alıp göğsüne bastırıyor. "Çalışmaya başlayacağım ve plan ve nasıl ilerleyeceğimiz konusunda size geri döneceğim, ancak bunun önümüzdeki bir iki gün içinde olacağına hazırlıklı olun." Rush'a dönüyor ve başıyla hafifçe selam veriyor. "Yakında konuşuruz."

"Teşekkürler, Ari," diyor, ben de benzer bir şeyler homurdanıyorum, o ise memnun bir kadın gibi ofisten dışarı fırlıyor. *Daha çok bir top avcısı gibi.*

"Yani ..." Rush arkasına yaslanıp parmaklarını ağzının üzerinde birleştirerek bana bakıyor.

"Bunun pazarlığa açık olmadığı hissine kapılıyorum."

"Harika bir futbolcu ve çabuk öğrenen biri." Islık çalıyor. "Bu yönünü sevdiğimi biliyordum."

Sikeyim.

TMO BÖLÜMÜ

khitney

Bills. Faturalar. Her yerde.

Masamın üzerinde yığılı duran gülünç sayıları ya da banka hesabımdaki hepsini ödeyecek yetersiz miktar hakkında tek bir şarkı bile olmasa da zihinsel olarak bu melodiyi söylüyorum.

Ve evet, masa kelimesi, ayaklarından biri fermuarla bağlanmış ve çekmecesini en son ne zaman açabildiğimi hatırlayamayacağım kadar kırık bir şekilde oturduğum bu yaşlı şey için cömert bir tanım.

Ama amacına hizmet ediyor, bu yüzden şikayet edemem ve para harcamak için daha iyi donanımlı bir masadan çok daha önemli şeyler var. Ayrıca, araştırdım ve garaj satışlarında bulduklarım bundan daha iyi değil.

Ve çok daha az akılda kalıcı.

Uzanıp parmaklarımı yanına kazınmış baş harflerimin üzerinde gezdiriyorum. Yerde otururken ve her birimiz baş harflerimizi kazırken makas bıçağının çıkardığı çizik sesini hâlâ duyabiliyorum. Şampiyonluk kazanan takımdaki her birimizin orada bir yeri var. Kupalar paketlenir ya da kırılırdı ama tahtaya kazınan isimlerimiz çok daha kalıcı olurdu.

Saçma ama gerçek.

Düşüncelerimi ve azalan motivasyonumu yeniden yönlendirmek için yüksek sesle "Faturalara dön Whitney," diyorum.

Telefonum çaldığında, bilinmeyen numaranın dikkatimi dağıtmasını memnuniyetle karşılıyorum.

"Prestige Futbol Akademisi."

"Merhaba. Evet, Whitney Barnes'ı arıyorum."

Kahretsin. Fatura tahsilatçısı. Kapatmayı tartışıyorum. "Ben o. Yardımcı olabilir miyim?" "Evet. Ben Miami Mayhem Futbol Kulübü'nden Ari Winters." *Bekle.*

Ne? "Sizden aldığımız mektubu takip etmek için arıyorum. Kulübünüze bazı ekipmanlar bağışlamak isteyip istemediğimizle ilgiliydi."

"Birisi gerçekten açmış ve atmamış mı?" *Kahretsin. Bunu sesli mi söyledim?*

Kıkırdaması bana öyle olduğunu söylüyor. "Hayır. Atılmadı." Duraksıyor. "Bana biraz kulübünüzden ve oraya nasıl geldiğinizden bahsedebilir misiniz?"

"Tabii. Evet." *Neden dilim şu anda ağzımın içinde bu kadar kalın hissediyor?* "Onlu yaşlarımda başındayken burada oyuncu oldum. O zamanlar akademinin sahibi Patrick Dunn'dı. Beni kanatları altına aldı ve gönüllü olmam karşılığında burada oynamama izin verdi ... ama olmasaydım bile burada oynamama izin verirdi. O böyle bir insandı."

"Bu harika."

"Böyle bir yere ait olmak, burada oynayan pek çok kişi için olduğu gibi beni de beladan kurtardı."

"Sorun mu var?" diye soruyor, ben pencereden dışarıya, ikinci komutanım Martin'in takımlarından biriyle tatbikat yaptığı yere bakarken.

"İşsizlik. Uyuşturucu. Çeteler. Ne de olsa burası Glendale. Geçtiğimiz beş yıl içinde bölge birbiri ardına ekonomik sıkıntılar yaşadı; büyük bir üretim tesisi kapandı, enflasyon yükseldi ve opioid salgını baş gösterdi. Toplum kendini toparlamak için mücadele etti."

"Ama sen varsın," diyor şefkatle.

"Öyle. Her zaman. Ödeme yapabilsinler ya da yapamasinlar tüm mahalle çocukları için buradayız, bu yüzden bağış için diğer kulüplerle iletişime geçtim. Her küçük parça, kapıları açık tutmamıza ve buranın onlar için hayatlarında olup biten her şeyden uzakta güvenli bir sığınak olmasına yardımcı oluyor."

"Ve Patrick bunu, yani mirasını size mi bıraktı?"

"Evet." *Lütf mu yoksa lanet mi?* Sizi kurtaran bir işe sahip olmak başlı başına inanılmaz bir şey. Patrick hastalandığında maddi yardım isteyemeyecek kadar gururlu olduğu için başarısız olan bir işi miras almak ise anlatmayı reddettiğim bambaşka bir hikaye.

Bu artık benim yüküm ama onu hayal kırıklığına uğratamam. Bu akademiye yeniden canlandırmanın bir yolunu bulacağım ve şampiyonluklar kazandığımız dönemdeki gibi en parlak günlerine geri döndüreceğim.

Parmaklarımı masanın kenarında ve o şampiyon takımın kazınmış baş harflerinde gezdiriyorum.

"Bu üç yıl önce miydi?" diye soruyor ve beni biraz daha uzun oturtuyor. "Bunu zaten biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

Gülüşü yapmacık. "Araştırmamı yaptım, evet. Mayhem ve MLS'in bunu gerçekten hak eden gençlik kulüplerini ve sahiplerini desteklemesi önemli."

Omuzlarımı silkiyorum, birinin işime burnunu soktuğunu bilmek beni pek heyecanlandırmıyor, ama sonra yine ... o telefonda ve

bağış teklif ediyor. "Bunu tamamen anlıyorum. Bizi düşündüğünüz için teşekkür ederiz."

"Mektubunuzu aldığımız için çok heyecanlıyız. Aslında, takımlarınız için yeni formalar bağışlamaktan biraz daha fazlasını yapmamıza izin verip vermeyeceğinizi merak ediyorduk."

Yeni formalar mı? Oyuncularımızın çoğunun bunları alacak parası olmadığını düşünürsek bu çok büyük bir şey. Ben sadece kullanılmış futbol topu ya da koni gibi bir şey umuyordum.

İnançsız bir kahkaha atarak öksürüyorum. "Tabii. Ne istersen."

"Üzerinde çalıştığımız yeni bir sosyal yardım programının bir parçası olarak oyuncularımızdan birinin gelmesini istiyoruz."

"Doğru telefon numarasını aldığina emin misin?" Şaka yapıyorum.

"Kesinlikle doğru numara." Sesindeki samimiyet duraksamama neden oldu.

"Ama ," diyorum ondan çok kendime.

"Tıpkı kulağa geldiği gibi. Bağışlardan daha fazlasını yaparak topluma dahil olmaya çalışıyoruz. Bunu yapmanın yollarından biri de Mayhem oyuncularından birinin gelip çocuklarla biraz zaman geçirmesini sağlamak. Bir gösteri yapmasını ve az sayıda oyuncuyu bir tatbikatta çalıştırmasını düşünüyoruz. Daha sonra da bazı ürünleri imzalatmak ve fotoğraf çektmek. Bu tür şeyler."

Gerçek bir oyuncu gibi mi? İkinci ya da üçüncü yedek oyuncu olsa bile çocuklar aklını kaçıır.

"Tamam." Kelimeyi çekip çıkarıyorum. *Neyi kaçırıyorum?*

"Eğer bir itirazınız yoksa, yanımda birkaç medya mensubu bulundurmak istiyorum. Kendi ekibimize ek olarak belki birkaç haber kanalı. Akademi için farkındalık yaratmaya yardımcı olacak küçük bir basın ve belki de akademi biraz daha hayırseverlik toplamak."

"Um . . ."

"Reşit olmayanları da içerdiği için görüntüleri kullanmak için ibraname imzalatmamız gerekecek, ama yasal olarak tüm bunları sizin için ayarlayacağım," diyor herhangi bir günmüş gibi, oysa gerçekte isteyebileceğimden çok daha fazlasını veriyor. Çocuklara ilgi. Program hakkında farkındalık ve kendi başıma ulaşamayacağım yol. Karşılayamayacağımız malzeme bağışı.

"Tabii. Güzel."

"Medyanın orada olması çok önemli." Duraksaması dikkatimi çekti. "Sizin yararınız için elbette."

"Yani bir fotoğraf çekimi düzenliyorsun." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda ne söylediğimi fark ediyorum ve düzeltmeye çalışıyorum. "Umursadığımdan falan değil. Sadece neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum, böylece sahip olmanız gereken şeylere sahip olduğunuzdan ve görünmesi gerektiği gibi görüldüğünden emin olabilirim." *Saçmalamayı kes.* "Açıkçası, her şeye hazırız."

Her zaman en iyi arkadaşım ve bazen yardımcım olan Suri, bir ofisin kutusuna giriyor ve kaşlarını bana doğru çatıyor. Solgun saçları gelişigüzel bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve telleri dökülüyor ama yine de acayip bir modele benziyor: uzun bacaklı, bronz tenli, kusursuz bir ten. Eğer onu bu kadar sevmeseydim, ondan nefret ederdim. Kulağımdaki telefonu işaret ediyor, ben de parmağımı kaldırıyorum.

"Güzel. Bunu duymak harika çünkü sizin ve akademinizin bu fırsat için en iyi seçim olacağını düşündüm. Ve tabii ki sizin de bu fırsattan en iyi şekilde yararlanmanızı sağlamaya çalışacağız. Basın bültenine eklemek üzere insanların bağış yapabilecekleri veya gönüllü olabilecekleri kişilerin ve yolların bir listesine ihtiyacım olacak."

"Tamam." *Bu gerçek mi?*

"Bunu Cuma günü yaparız diye düşünüyordum."

"Cuma, yani *bu* cuma mı?" Kameraya çekilecekse burayı biraz cilalamak için yapmam gereken her şeyi düşünüyorum.

Yine de cilalı görünmesini istiyor muyum? Bu basın haberlerini izleyenlerin sempatisini kazanmaya çalışmak ve belki de daha fazla destek almak için her gün olduğu gibi yıpranmış görünmesini mi tercih ederim?

Eğer buradaki çocuklar için daha fazla kazanç sağlayacaksa, ben bunun altında değilim. Onlar her şeyi hak ediyor.

Ari, "Evet, beşinci Cuma'da olduğu gibi," diyor. "Bu sizin için uygun mu?" "Evet. Tabii ki." Kendimi bozuk, iyimser bir plak gibi hissediyorum.

Sanırım

Hâlâ şoktayım.

Suri olduğunu anlamaya çalışırken önümde oturuyor. Görüşmeler sırasında yapmaya eğilimli olduğum gibi herhangi bir not almadım ve bunun ve cırtlak ses tonumun onu kesinlikle şaşırttığını biliyorum.

"Basın bültenine eklememi istediğiniz başka bir şey var mı?" Durup düşünme sırası bende. Söyleyebileceğim milyonlarca şey var, ama kısa ve öz tutmam gerektiğini biliyorum. "Katılmak isteyen tüm çocuklara kucak açıyor ve kabul ediyoruz, ödeyebildiğin kadar öde modeliyle çalışıyoruz. Bu en iyi iş uygulamalarından biri değil çünkü bağış istemek için mektuplar yazıyorum ama bizim odak noktamız toplum ve çocuklar için en iyisi ve şu anda ihtiyaç duyulan şey de bu." Ayağa kalkıyorum

ve Suri'yi geçip kapıya doğru ilerliyorum. Yıllar önce beni kurtardığını bildiğim ve hayatımdaki diğer tüm yerlerden daha uzun süredir evim dediğim sahaya bakıyorum.

"Onur verici," diyor ama sanırım daha çok beni konuşturmak ve böylece gününe devam edebilmek için.

"Futbol burada her şeyden önce geliyor ama sadece onlara hayatlarında başvurabilecekleri bir şey olduğunu -spor, takım, koç- göstermek için bir araç olarak."

"Bu gerçekten çok güzel."

"Ve tamamen sevimsiz." Gülüyorum, aniden gerildiğim için nefret ediyorum. "Ama bu doğru. Burası ..." *Beni kurtardı.* "Yıllar boyunca pek çok çocuğa yardım etti."

"Basında çok yer alacak dokunaklı bir hikâye." Sanki bir medya altın madeni bulmuş da oyuncusunu ya da kulübü daha da hayırsever gösterecekmiş gibi mecazi anlamda ellerini birbirine vurduğunu duyar gibiyim.

Bu oyunda onların piyonu olacağım. Sorun değil. Her şey çocuklarla ilgili, onların yararına olacak her şey için buradayım.

"İsterseniz birkaç soru daha sorabilir miyim?" diye soruyor.

Sonraki birkaç dakikayı ona programımızın özetini anlatarak geçiriyorum - yaş aralıkları, sahaya çıktığımız takım sayısı, toplam akademi büyüklüğünün yaklaşık sayısı, normal yaz kampımızın başlama zamanı - böylece personelinin herkes için yeterli hediyeyle sahip olduğundan emin olabilir.

"Bu mükemmel. Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Sanırım şu anda olan her şey bu kadar, ancak önümüzdeki birkaç gün içinde kesinlikle iletişime geçeceğim. Bu arada, sabah on sularında pazarlama ekibimizin yanı sıra birkaç personelden oluşan bir ekibin gelmesini planlayın. Çekim için ideal yeri bulmak amacıyla mekânı keşfetmek için biraz zamana ihtiyaçları olacak. Her şey hazır olduğunda, ekip elçimiz çocuklarla bire bir görüşmeye başlamak üzere saat on bire doğru gelecek."

Fotoğraf çekimi.

"Bu işe yarar. Açıkçası, konunun oyuncularım için büyük bir sürpriz olması gerekiyor ama takımdan kimin geleceğini bilmeme izin var mı?"

Kıkırdıyor. "Oh, o kısmı söylemeyi ihmal mi ettim?"

"Evet." Yanağımın içini çiğniyorum.

"Oyuncu Alexander Hardy olacak."

Gözlerim şokla açıldı ve vücudum irkildi. *Oh. Aman*

Tanrım. Tanrım. Ciddi mi bu kız?

Sessizliği öyle olduğunu söylüyor.

Ciddi olamaz. Alexander Hardy. Sahada Tanrı, saha dışında bir süperstar ve arada her gün bir seks sembolü.

Vay anasını.

"O benim *koridor kartım*," diye düşünmeden kelimeleri ağzımdan kaçırıyorum ve sonra sessizlik hatta asılı kalırken utançtan yavaş yavaş ölüyorum.

"Birçoğumuz için öyle," diye mırıldanıyor sonunda ve beni mahcup halimden kurtarıyor.

"Özür dilerim. Hiç profesyonelce . Yapmamalıydım-" "Ve yine de dürüst," diye belirtiyor gerçekleri.

Yüzümü ellerimin arasına gömüp derin bir nefes alıyorum. Kafamı kaldırdığımda Suri başını eğmiş beni daha da yakından inceliyordu.

"Bu konuşmanın son kısmına baştan başlayabilir miyiz?" Ari'ye soruyorum ve kıkırdıyorum.

"Evet, ama bu kadar açık sözlü olman hoşuma gidiyor." Duraksıyor. "Tekrar deneyelim mi?"

"Lütfen. Saygınlığım için."

Ari boğazını temizliyor ve konuşmaya başladığında tamamen profesyonel bir tonda konuşuyor. "Akademinizle tanıştıracacağımız oyuncu Alexander Hardy'den başkası değil."

"geçmiyorsun," diyorum.

Ari kahkahayı patlatır. "Hayır, Whitney. Oyun oynamıyoruz." "Doğru."

Kalbim küt küt atıyor. "Tamam." Alexander Hardy. Ben hala Kafamı toparlamaya çalışıyordum. "Teşekkür ederim, Ari. Bu fırsattan dolayı çok minnettarım ve çok etkilendim," diyorum.

"Bizim için bir zevk. Başka sorularınız olursa aramaktan çekinmeyin. Onları yanıtlamak için emrinizdeyim" diyor. "Şu anda sizin için yanıtlayabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır. Teşekkür ederim."

"Tabii ki. Ya Bayan Barnes?"

"Hmm?"

"İlk tepkini hâlâ daha çok beğeniyorum," diyor ve görüşmeyi sonlandırıyor.

Telefonumu yere bıraktığımda Suri, yüzünün her çizgisine kazınmış bir merakla bana bakıyordu.

"Böyle bir şeyin olmasına imkân yok," diyorum şok olmuş bir halde.

"Üzüntülerimi paylaşmak ya da onaylamak isterdim ama yapamam çünkü az önce ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok." Sadece onun yapabileceği gibi ellerini dramatik bir şekilde havaya kaldırıyor.

"Alexander Hardy,"
diyorum. "Kim o?" diye
soruyor.

Başımı arkaya atıp gülüyorum. Suri benim en iyi arkadaşım olabilir ve son on yılda sayamayacağı kadar çok kez futbol hakkında konuşmamı dinlemek zorunda kalmış olabilir ama sıkı bir taraftar değil. "Alexander Hardy. Kocaman, devasa futbol süperstarı. Hardy-"

"Oh. O mu? Son birkaç yıldır yüzü her yerde olan süper seksi, modayı takip eden adam mı?"

Görünüşü ve modayı fark etmeyi ona bırakın. "Evet, o. Benim ünlü aşkım. Benim spor idolüm. Benim-"

"Koridor kartın," diye kestirip atıyor, gözleri kocaman ve bakışları arıyor. "Bunu ona gerçekten söyledin mi?" Başını geriye atıp kıkırdamadan önce gözleri açılıyor.

Yanaklarım yine ısınıyor ama umurumda değil. Bu Suri ve eğer yanında kendim olabileceğim biri varsa, o da odur. "Evet. Evet, yaptım." Heyecan her yanıma sararken sandalyemden kalkıp ofisimin küçük sınırlarını adımlıyorum. "Alexander Hardy buraya geliyor. Akademiye. Hem de kanlı canlı. *Tanrım!*" İlk defa kendimi bir okul kızı gibi ciyak ciyak bağırırken buluyorum.

"Biraz heyecan seziyorum," diyor alaycı bir şekilde, ama sırtışından bunun benim ve kulüp için ne kadar önemli olduğunu bildiği anlaşılıyor.

"Görünüşün ve cinsel çekiciliğin
ötesinde."

"Amerika'da oyunu geliştirmek ve taraftarların daha fazla katılımını sağlamak amacıyla Mayhem'e kiralanan dünyanın en iyi oyuncularından biri."

"Evet. Onun hakkında bir şeyler geveleyip durduğunu hatırlıyorum. Onun hakkında söylediğin diğer şeylere fazla dikkat edemeyecek kadar muhteşemliğine hayranlıkla bakmakla meşguldüm," diyor sanki ona gökyüzünün mavi olduğunu söylemişim gibi. "Mayhem adında bir takımda oynaması ne kadar ironik."

"Bu ne-"

"İlk adının Alexander olduğunu
bilmiyordum." "Dünya onu Hardy olarak
tanıyor. Ama-"

"Hardy," diye tekrarlıyor. "Yani o muydu? Sana ve kankana bir milyar dolar ve Tahiti'ye bir gezi göndereceğini söylemek için mi aradı?"

"Keşke. Haberimi daha az heyecan verici hale getirmenin yolu," diye takılıyor. "Hayır, o değildi, *ama* takımının ... kişisi miydi? Reklamcı mı? Kim olduğunu bilmiyorum ama görünüşe göre mektubumu almışlar ve *Cuma günü onu buraya*, akademiye getirecekler." Bunu söylerken yerimden zıplıyorum.

Kaşları daralıyor. "Buraya mı? Hardy *buraya* mı geliyor?"

"Evet! Buna inanabiliyor musunuz? Kulüp çocuklar için yeni formalara sponsor olacak ve görünüşe göre o da gelip oyuncularla bazı antrenmanlar yapacak, fotoğraf çektirecek ve onlar için bazı şeyler imzalayacak."

"Vay canına. Etkileyici. Ve hepsi gönderdiğin mektup yüzünden mi?" Sesindeki şüphesizliği görmezden geliyorum. Hiçbir şey iyi ruh halimi bozamayacak.

"Evet. Mektup yazmak ve mektupları alacak doğru kişileri bulmak için harcadığım onca çaba işe yarayabilir." Sırıtıyorum. "Hatta kendi kamera ekiplerinin geleceğini ve yerel medyayı da çağıracaklarını söylediler."

"Hardy'nin burada olması basını da beraberinde getirecek," diye mırıldanıyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Cuma gününden önce yapmam gereken milyonlarca şeyi düşünürken duraksıyorum -buna saçımı kestirmek için nasıl zaman bulacağım da dahil- ve onu dikkatle inceliyorum.

"Bu bir özür turu. Onun imajını ve markalarını telafi etmenin bir yolu." Ona boş bir yüzle baktığımda devam etti. "Geçen geceki kulüp? Herkesin hakkında bir fikir sahibi olduğu 'tartışma' mı?" Her yorumu cevabını bilmem gereken bir soru gibi ifade ediyor.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok." Ama geçen gün birkaç çocuğun bundan bahsettiğini duymamış ? *Bu* her neyse.

Bana bir bakış attı ama sonra rol yapmadığımı fark etti. "Futbola kafayı takmışsın ama onun ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok mu? Bir kayanın altında mı yaşıyorsun? Her şey sosyal medyada."

"Yaz kampının başlangıcı. Yaşadığım tek yer burası -yirmi dört-yedi gibi geliyor- ve burada yaşamadığım zamanlarda çocukları eve götürüyorum ya da burayı ayakta tutmak için gereken her şeyi yaptıktan sonra yorgunluktan çöküyorum. Yani bir kaya değil, öyle hissettirse de, sadece ... bunalmış." Abuk sabuk konuşmam biter bitmez başımı öne eğip irkildim. "Özür dilerim. Hiçbir neden yokken sana yüklendim. Kısacası, hayır, normalde neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok. Beni bilgilendirir misin?"

"Geçen hafta mı? Birkaç gün önce mi?" Sanki önemli değilmiş gibi parmaklarını oynatıyor. "Hardy bir kulübün dışında bir fotoğrafçıya saldırdı."

"Saldırıya mı uğradın?"

"Bir yumruk attı. Her neyse, iddiaya göre bu sırada sevgilisi de darbe almış. Olayın nasıl başladığına ya da kimin hatalı olduğuna dair bir ipucu yok ama her yerde olayla ilgili videolar var ve herkes bu konuda görüş bildiriyor."

"Kafam karıştı. Hardy kendi randevusuna mı vurdu? Herkesin içinde mi? Kazayla mı?"

"Evet. Hayır. Bu videoyu çeken kameranın açısına bağlı. Ve eğer yaptıysa, haklısın, kasıtlı değildi. Ama o zaman neden birine yumruk atsın ki, değil mi?"

"Pervasız olmak insanların ondan beklediği bir şey ama itibar intiharı? Bu oyunu oynamayı tehlikeye atacak bir şey yapmayacak kadar çok seviyor."

"Evet, ama bir öfkenizi kontrol edin kalabalığı var. Bu . . her yerde boktan bir gösteri var ve insanlar bu konuda taraf tutuyor, onun oyundan uzaklaştırılması gerektiğini söylüyorlar." Yüzünü buruşturuyor. "Bu konuda en yüksek sesle bağırırların diğer takımların taraftarları olabileceğini düşünüyorum. Ama ben ne bilirim ki?"

"Tamam." Amerika'ya geldiğinden beri ışığın onun üzerinde ne kadar parladığını ve paparazzilerin ona karşı ne kadar acımasız olduğunu bilirken, her iki tarafı da görmeye çalışarak kelimeyi uzatıyorum. "Ne yani? Miami Mayhem'in onu buraya getirip çocuklarla oynatacağını, birkaç fotoğraf çektirip hikâyeyi tersine çevirmeye çalışacağını mı düşünüyorsun?" Arkasındaki nedeni bilmeden bu varsayımı zaten yapmıyormuşum gibi sordum.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi, ama evet."

"Harika. Müthiş." Gülüyorum. "Buraya geldiği ve basının ilgisini çektiği sürece adam dünyanın en büyük hıyarı da olsa umurumda değil. Çocuklar ve kulüp bundan faydalanacaksa, önemli olan tek şey bu."

"Vay canına. Vicdansız."

"Benden daha azını mı bekliyordun?" Cevabını beklemiyorum çünkü baro sınavına hazırlanan sevgili, mantıklı arkadaşım herkese karşı seve seve şeytanın avukatlığını yapacaktır. Sadece bugün havamda değilim. Günler sayılı iken, bir ton para toplama şansım varken ve Alexander Hardy ile tanışma fırsatım varken olmaz. Sadece tanışmakla kalmayacak, onunla etkileşime geçecek, akademimi ve çocuklarımı ona göstereceğim.

"Kafanın içinde sessizce , değil mi?"

"Evet. Nasıl olmayayım? Onu hep takip ettim. Akademilerdeki günlerini. Premier Lig'deki ve Dünya Kupası'ndaki hızlı yükselişini. Ana akım kültüre yaptığı stratosferik sıçrama. Yani ..."

"Whitney Barnes, seni daha önce hiç yıldızlara vurulmuş görmemiştim."

"Şimdi öyleyim. Onunla yüz yüze geldiğimde olmayacağım. Şimdi odaklanmam gerekiyor. Bunu en iyi şekilde değerlendirmek için sadece birkaç günüm var."

"Ve işte çalışma moduna geçiyor," diye mırıldanıyor.

"Afiş yaptırmamız gerektiğini düşünüyorum. Üzerinde akademi logosu, web sitesi ve bağış bağlantıları olan." Sahanın etrafındaki çitleri işaret ederek Hardy'nin bu küçük köpek ve midilli gösterisini nerede yapacağını kafamda canlandırıyorum. Tabelaları onun arkasına yerleştirirsem, umarım iyi bir haber alabilirim. "Orada ve orada. Parlak renkli-"

"Peki bunun için parayı nereden bulacaksın?" Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Bir yolunu bulacağım."

Ben her zaman yaparım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hardy

Bu tam bir saçmalık.

İngiltere'de asla böyle bir şey için bir eğitim gününü boşa harcamazdık. Bir *olaydan* sonra bana başımı öne eğmem, basınla konuşmamam ve bir sonraki abartılı skandal başka bir yerde patlak verip dikkatleri dağıtana kadar bok fırtınasının geçmesini beklemem söylenirdi.

Genelde bu yaklaşık bir gün sürerdi.

Bana gelince? Bu *ne* ilk *ne de* son olacak. Düz ve dar yolda yürümekle tanınmam.

Ancak burada, lanet olası Birleşik Devletler'de, görünüşe göre bu teorilerin hiçbirisi işe yaramayacak. Bir parçam Rush'a saçmaladığını ve MLS'in endişelenmesine gerek olmadığını kanıtlamak istiyor. Kimsenin beni ve şerefsiz bir fotoğrafçıyı ya da Val'in yanlışlıkla bu kavgaya nasıl karıştığını umursamadığını.

Bu sadece bir kazaydı. Ancak videonun olduğu ve hangi kişiyi istediğinize bağlı olarak, teorinizi destekleyen bir açı bulabileceğiniz bir kaza.

Premier Lig'den bir yılığına kiralık olarak ayrıldığım gerçeğini göz bulundurursak - buna devasa bir kontratı da ekleyin - burada oyunu büyötmek için şu anda futbolda en sevilen adam değilim.

Satılmış.

Para hırsızı.

Yeteneksiz pislik.

Hayranlarımla bana bağırdığı ortak evcil hayvan isimleri. Ha. Bunlar ve mesajlarımda *pek de hoş* olmayan birkaç bin tane daha var.

Sözleşmeyi imzaladığımda takımımın tüm ligu şaşırtacağını ve FA Cup'a katılacağını nereden bilebilirdim ki? Sonra da Şampiyonlar Ligi finallerine kadar gideceğini?

Bunu yapmamın hiçbir yolu yoktu. Şimdi, takım arkadaşlarımla ve taraftarların benim için düşündükleri şey için Amerika'ya gittiğim için takımımı gelecek ay başlayacak sezon için yüzüstü bırakan bir satılmış olarak etiketlendim.

takım ve spor yerine parayı seçiyor. Benim geldiğim yerde futbol ve takım, Tanrı ve ülkeyle birlikte en üst sırada yer alır.

Ama burada değil.

Burada aylarca oynadım ve terfi ettim. Kontrol ettikleri iplerin üzerindeki kuklaları oldum ve bu kukla yoldan çıktığında, bana yükümlülüklerimi ve bunları yerine getirmem için bana ne kadar ödediklerini hatırlatmak için bu ipleri biraz çekmeyi seviyorlar.

Ama benim gibi bir adam, ne kadar sert geri teperse tepsin, bağları sevmez. Ya da ne kadar para alırsa alsın.

Yine de burada, yapmadığım bir şeyi telafi etmek için bir dizi ipi daha çekmelerine izin veriyorum.

Düzelتيyorum. Herifin suratına attığım yumruk kasıtlıydı. Arkadaşının ayağına takılması, bizim düşmemiz ve Val'in bir şekilde ayağının takılması kesinlikle değildi.

Ama şimdi iyi bir çocuk olup çizgide yürümek zorundayım. Bundan nefret ediyorum. Otoyoldan çıkıyorum ve GPS'imi takip ederek grafiti duvarlı bir sokağa .

İleriye dönük yeni plan: Sıkı oynayın, hak edin. *Amerikan seviyesinde futbol* oynayarak geçirdiğin sözde tatilin tadını çıkar. Sonra da sevdiğiniz lige ve rekabet etmekten keyif aldığınız eşsiz yetenek seviyesine geri dönün.

Sırf iyi bir adam olduğumu kanıtlamak için kameralara kocaman gülümseyebilmek için beni kim bilir nereye götüren bu saçmalıklar artık yok.

Ben iyi bir adamım. Bana sorun. Söyleyeceğim.

İyi adam ya da değil, yapmak istediğim son şey Miami'nin eteklerindeki bu köhne kasabanın sokaklarında yolumu bulmak.

Cep telefonum çaldığında ve ekranda arayanın adını gördüğümde "Siktir," diye mırıldanıyorum.

Bu sefer ne mazeretiniz olacak?

"Anne," diye cevap veriyorum dalgınca.

"Sevgilim. Telefonu açman ne kadar hoş," diyor annem, yeniden evlendiği paraya yakışan o aristokrat ses tonuyla.

"istemediğim bir etkinliğe gidiyordum, numaranı gördüm ve neden bir günde iki kez işkence görmeyeyim diye düşündüm." Şaka yapıyorum ama her kelimesinde ciddiym.

Kahkahası hattı dolduruyor ve sinir bozucu ses tonundan Monty'nin olduğunu anlıyorum. Harika. Dünyadaki en sevmediğim insan, ve benim bir sürü

onlardan. "Sen ve senin arsız espri anlayışın, Alexander," diyor sanki on yaşındaymışım gibi. Beni en son bu kadar önemseydiği düşünülürse, farklı bir şey bilmemesi gayet normal.

Ama yine de umurumda.

"Neredeyse geldim, aramanızın bir nedeni var mıydı yoksa ..." Sadece şaka olsun diye miydi? Dar bir sokaktan sola döndüm. İki tarafında da saygın evler sıralanıyor, birkaçı hurdalık gibi görünürken diğerleri bakımlı, bahçeleri kesilmiş ve pencerelerinde parmaklıklar var. Birkaç evin verandasında oturmuş, mahallede olup bitenleri inceleyen insanlar var - benim oldukça pahalı arabam da dahil olmak üzere - diğerleri ise sıkı sıkıya kilitlenmiş ve sahipleri iş başında görünüyor.

Benim büyüdüğüm bölgeden çok uzak bir dünya ve hiç de merak etmediğim bir dünya.

"Sevgilim, senin ilk çıkışını izlemek için bir süreliğine Amerika'ya gelmemiz hakkında konuştuğumuzu biliyorum, ama ..."

İlk çıkışım mı? Amerika'daki ilk çıkışım beş ay önceydi ama kim sayıyor ki?

Takip ettiği yok.

"Bu işi yürütebileceğimizi sanmıyorum" diyor.

Ellerimi direksiyona vuruyorum. *Neden hala beni rahatsız ediyor? Neden bunu beklemiyorum?*

"Tabii ki yapamazsın. Ne oldu? Monty'nin kaçıramayacağın önemli bir etkinliği mi var?" Sesimdeki iğnelemeyi ya da acımayı yanlış ama o kadar umursamazım ki gülünç olur.

"Evet. Şey." Çok sinirlenmiş gibi iç geçiriyor. Hiç şüphe yok ki Monty ona parmağıyla *bir rüzgar* hareketi yapıyor çünkü Tanrı korusun, oğluyla konuşuyor. "Dediğim gibi, gönderdiğin tarihlerle çakışan bir şey çıktı."

"İşlerin böyle yürümesi çok komik. Ben beş aydır buradayım ve sen Amerika'ya seyahatler yaptın ama bir maça gitmek için zaman ayıramadın. Günlüğün o kadar dolu olmalı ki boğuluyor olmalısın."

"Öyle. Hiçbir fikrin yok. Sevgilim, katılmamayı tercih ettiğim o kadar çok etkinlik var ki, ama biliyorsun, *görev çağırıyor*," diyor kraliyet ailesindenmiş gibi ve alaycılığımın tamamen habersiz. "Harika oğlumu görmeyi tercih ettiğimi bilmelisin."

Saçmalamayı bırak.

GPS'imdeki adresin bulunduğu sokağın aşağısına yanaştığımda, "Sen kaybedersin," diyorum.

Ne kadar bir önemi yok, yine de boktan hissettiriyor.

Önümdeki sahneye odaklanmadan önce gözlerimi deviriyorum. Kaldırımın kenarında birkaç haber kamyonu ve Miami Mayhem FC'nin minibüsleri ile etrafta dolaşan insanlar var. Birkaç meraklı çocuk da etrafta dolaşıyor.

Bu gerçekten bir köpek ve midilli gösterisi.

"Alexander?" Monty'nin sesi telefon hattına ulaşıyor ve bedenim geriliyor. Tabii ki telefon konuşmamızı dinliyordu. "Hâlâ orada mısın?"

Bir an için cevap vermemeyi düşündüm. "Öyle mi?" Kasıtlı olarak damarına basmak için söylüyorum.

Düzgün gençler evet der. Eğitimsiz bir çocuk gibi "evet" değil.

"Senin hakkında bana sorulan tüm bu saçmalıklar da neyin nesi? Kendinize çeki düzen vermenizi ve adımı çamura bulayıp itibarımı zedelemeyi bırakmanızı talep ediyorum."

Aynı soyadını bile paylaşmıyoruz. Homurdanıyorum. "Ama benim adım kapıları açacak ve seni başka türlü giremeyeceğin çevrelere davet ettirecek kadar iyi. Anladım."

"Seni uyarıyorum."

"Yoksa ne olur?" Annemi benden alacak mısın? Bunu zaten yaptım. Sikerim böyle işi. "Gitmek zorundayım. Görev çağırıyor."

Önümdeki manzaraya bakarken ellerim direksiyonu sıkıyor ve Monty'nin talebine öfkeleniyorum. Yapılacak en doğru şeyin ne olduğunu tartarken.

Burası çok karanlık bir yer.

Yapılacak yanlış şeyin ne olduğunu tartışırken.

Geri döndüğümde arabanın lastikleri olduğu için şanslıyım.

Ve sonra aradaki milyonlarca bencilce şeyi hesaplayın.

Kendinize çeki düzen ve adımı çamura bulayıp itibarımı zedelemeyi bırakmanızı talep ediyorum.

Homurdanıyorum.

Neden şimdi değişeyim, değil mi? Neden kendimden başkasını düşünüyem ki?

Bana öğretilen tam olarak bu değil miydi?

Kontak düğmesine basıyorum ve motor yeniden canlanıyor.

Kararsızlık savaşları ve sonunda hangi tarafın kazanacağına dair oldukça iyi bir sezgiye sahip olmama rağmen, olmam gereken yere -futbol akademisine- son bir kez bakıyorum ve duraklıyorum.

Güzel bir kadın. Öyle çarpıcı, kırmızı halının göz alıcı güzelliğinden değil ama yan kapıdan çıkıp çitlere doğru yürüyen ve etrafına bakınan kadında gözüme çarpan bir şey var. Kendini taşıma şekli, atletik yapısı, vücudu, kendine güveni.

Belki de dördünün bir karışımıdır.

Ne olursa olsun, duraksamam ve renkli ön camımın perdesinin arkasından onu incelemem için yeterli.

Seni uyarıyorum.

Ama seksi bir kadın bile kalmam için yeterli değil. Onlar bir düzine.

Siktir git, Monty. Hadi şu ismini biraz daha çamura bulayalım.

Sikeyim böyle

. Siktir et.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

khitney

Neden herkes birbirine duruyor?

Bir kanalın muhabiri rakip kanalın muhabirine. Sonra Mayhem'in

Ari'si birkaç saniyede bir asistanına.

Asistanı ve telefonuna sık sık gelen mesajlar.

Bir de ben çocuklara bakıyorum ve daha ne kadar süre onların huysuzlanmalarını ve yaramazlık yapmalarını engelleyebileceğimi merak ediyorum. Büyük çocuklar iyi, dedikodu yapıp sohbet ederek vakit geçiriyorlar ama küçük çocuklar enerji atmak için buradalar, boş oturmak için değil.

Sabır hem çocuklarda hem de yetişkinlerde ancak bu kadar uzun sürebilir ve ben kesinlikle bunun kanıtıyım.

Omuzlarımı yuvarlıyorum, son birkaç gün içinde yaptığım saçma sapan işlerin -boyama, yabani otları yolma, çim onarımı, ağ onarımı, ekipman temizliği- derin acısı akademinin olabildiğince güzel görünmesini sağlıyor. Yıkık dökük olmak bir şeydir, ama kulüp sahibinin burayı prezentabl hale getirecek kadar umursamıyormuş gibi görünmek, bağış yapıp yapmamayı tartışan birine çok az güven verir.

Medyadan fırsat bulursam ihtiyaçlarımızın bütçemizden daha fazla olduğu gerçeğini dile getirmeyi planlıyorum.

Etrafa bir kez daha baktığımda Hardy'nin henüz gelmediğini görüyorum ve yüzlerindeki şaşkın ifadeye bakılırsa kimse onun nerede olduğunu bilmiyor.

Harika.

Ve ben burada yeni kesilmiş saçlarım, uzun zamandır ilk kez yapılmış makyajım ve sızdıran bir musluktan yavaşça damlayan bir damla gibi hayal kırıklığımla duruyorum.

O zamandan beri videoları izliyorum - her açıdan, her klibi - ve şu anda akademiyle birlikte ortadan kaybolma hareketinin onu tam olarak viral videonun onu gösterdiği gibi göstermesinden nefret ediyorum. Her açı hikayenin farklı bir yönünü anlatsa da, hepsinin hemfikir olduğu tek şey Hardy'nin atılğan, pervasız ve tepkisel görüldüğü. Öfkesini kontrol edemeyen bir asabi.

Süperstar için ve özellikle bu sporun yüzü olarak iyi bir görünüm değil.

Sanki dilimde tattığım acıyı azaltacakmış gibi elimin topuğunu göğüs kafesime sürüyorum. Onun kafamda kurguladığım o adam, tapmak istediğim o süperstar olmasını istiyordum ama burada durup beni bekleyen çocuklarıma ve sıkıldığı her halinden belli olan medyaya bakarken, onun videolarda resmedildiği gibi biri olabileceğini kabul etmek zorundayım.

Hiç kimse örnek aldığı, hayranlık duyduğu, aşık olduğu kişinin sevgisine ya da zamanına layık olmadığını bilmekten hoşlanmaz.

Akademime yardım etmesi için hâlâ ona -iyi, kötü ya da pislik- ihtiyacım olması çok kötü. Yine de onu kullanabilmem için ortaya çıkması gerekiyor.

Yaptırdığım bir pankartı düzeltmek için çitlere doğru yürüyorum - kredi kartım buna bayıldı - ve caddenin karşısına park etmiş gülünç derecede pahalı bir araba gözüme çarpıyor. Bir arabanın markasını ve modelini bilen biri değilim, özellikle de caddenin aşağısındaki ikinci el araba galerisinde durmayanları, ama savurganlığı gördüğümde anladığımdan eminim.

İlk düşüncem? Muhteşem bir araba.

İkincisi mi? Birisi şehrin bu kısmında bununla ne halt ediyor? Orada bırakmasalar iyi olur ya da bırakırlarsa geri döndüklerinde bir şeylerin eksik olduğunu görmeyi bekleseler iyi olur.

Sonuncusu mu? Geldiğinden emin olmak için Hardy'yi kim kontrol ediyor? Yoksa o seksi arabadaki Hardy'nin kendisi mi ve eğer öyleyse, neden inmiyor?

Birkaç saniye daha bakıyorum. Yapacak başka bir şeyim yok.

"Koç?"

Rodrigo'yu arkamda bulmak için döndüm. Çocuk on iki yaşındaki fenomenlerimizden biri. Doğal yetenekleri sıradışı ve yaşının çok ötesinde. En büyük umudum, babasının satmayı sevdiği uyuşturuculardan uzak durmasına ve oyunu onu buradan uzaklaştıracak kadar uzun süre kullanmasına yardımcı olabilmemiz. Lise. Üniversite. Daha ötesi. Ama şimdilik sadece bugünle, sadece bu haftayla yetinmek zorundayım. Çünkü Glendale'de çocuklar hayata böyle bakmak zorunda.

"Ne var ne yok?" Durumdan duyduğum rahatsızlığa rağmen gülümseyerek soruyorum.

"Gelmeyecek, değil mi?"

Onu idolünün formasıyla inceliyorum. Arkasında H-A-R-D-Y yazıyor. Medyadan biri yanlışlıkla ağzından kaçırdığı için mutlu muyum yoksa üzgün mü emin değilim.

Bugün gelmesi gereken kişi. Keşe gelmeselerdi de Rodrigo'nun idolleştirdiği bir adama olan inancını koruyabilseydim.

Çekingen bir gülümseme sunuyorum. "Öyle olması gerekiyor. Bütün bunlar bunun için, değil mi? Yani burada olmamasının tek nedeni bir tür acil durum olması." Ya da benim düşündüğüm gibi bir hıyardır.

"Hadi ama, Koç. Bizler hayır işleriyiz." Onu düzeltmemi engellemek için elini kaldırdı. "Daha iyi görünmeye çalışmadıkça ya da kendileri de böyle bir yerden gelmedikçe kimse bizimki gibi kulüpleri ziyarete gelmez. Ve Hardy böyle bir boktan gelmedi. Tüm bu kulübün sahip olabileceğinden çok daha fazla şansa ve fırsata sahip, gümüş kaşık, yatılı bir okul çocuğuydu."

Rodrigo'nun bu azarlamayla nasıl araştırma yapılacağını bilmediğini söyleyemem.

"Bilmiyoruz, o yüzden henüz gelmedi." Onun için, diğer çocuklar için ve bencilce kendim için çok üzüldüm.

Homurdanıyor. "Pozitif olman gerektiğini biliyorum. Bu senin işin ama burada yaşadığında, fark edecek kadar büyüdüğünde, bu bölgenin dışındaki insanlar sana farklı bakıyor. Yaptığınız her şeyi izliyorlar. Bir mağazaya girdiğinizde hırsızlık yapacağınızı düşünüyorlar. Elinizi cebinize attığınızda uyuşturucu çıkaracağınızı düşünürler. Yani bu böyledir." "Biliyorum." Başımı sallıyorum çünkü biliyorum. Çünkü ben de aynı damgayla büyüdim. tenimi kaplıyor ve bakış açımı lekeliyor. "*Biliyorum.*"

"Buraya geleceğini düşünmek gerçek olamayacak kadar iyiydi."

"Bayan Whitney?" Bella soruyor. Sekiz yaşında ve çok tatlı çilleri ve başını her hareket ettirdiğinde sallanan atkuyrukları var.

"Evet, tatlım?"

"Sıkıldım. Beklerken kovalamaca oynayabilir miyiz?"

Saatime baktığımda Hardy'nin neredeyse doksan dakika geciktiğini gördüm. Ne saçmalık. "Tabii ki. Aslında"-kolumu ikisinin de omzuna koyup onları sabırsızlıkla bekleyen diğer öğrencilere doğru yönlendiriyorum-"neden gruplarımıza ayrılıp güne başlamıyoruz? Yaz bitmeden gerçekleştirmemiz gereken hedeflerimiz var ve bunlara başlasak iyi olur."

"Yani beklemeyecek miyiz?" Rodrigo soruyor.

"Hardy buraya geldiğinde, yaptığımız işi bitirmemizi bekleyebilir. Sizler zaten ondan daha önemlisiniz."

Rodrigo yan gözle bana bakıyor, kaşlarını kaldırıyor ve "*Doğru*" diyor.

Omzumla onu dürtüyorum. "Tatbikat için konileri hazırlamama yardım eder misin?"

"Sadece masandaki şekerden bir parça alırsam."

"Anlaştık," diyorum ama koşarak uzaklaştığı anda omuzlarım çöküyor.

O gelmiyor.

Ve çocukların bu dünyada başkalarının onları nasıl gördüğünü bilmeleri beni çileden çıkarıyor. Ama ilk elden biliyorum, değil mi?

Patrick ve onun bana aşıladığı güven olmasaydı, her saçma yoruma ve çantanın birinin göğsüne daha sıkı tutturulmasına inanacağımı biliyordum ve muhtemelen inanırdım.

Alexander Hardy'yi, kibirli ismini ve saygısızlığını sikeyim. Bu düşünce beni hayal edebileceğimden daha fazla incitti. Ben de ona inanmak istedim. İnandım da.

Şimdi bilmiyorum.

Bu çocuklar önemli. Ondan çok daha fazla.

Bu düşünce bir sonraki saat boyunca bana güç veriyor. Medya ekiplerinden biri toparlanıyor ve bizimki gerçekleşmediği için daha heyecan verici başka bir hikayeye yöneliyor. Diğer birkaç tatbikatımızı filme alıyor ve haberlerin durgun olduğu bir günde insani bir hikayeye ihtiyaç duyma ihtimaline karşı benimle röportaj yapıyor. Bunun yayınlanacağını garanti yok. Sonunda gitmeye karar verdiklerinde, Hardy ortaya çıkmaya karar verdiğinde onları aramamızı söylüyorlar.

Dudaklarında özür dileyen bir gülümseme ve yüzünde yatıştırıcı bir ifadeyle orada duran Ari'yi görmek için döndüğümde, "Nefesini tutma," diye mırıldanıyorum içimden.

Bu bakışı hayatımda çok gördüm.

"Bana ihtiyacınız mı vardı?" Kaşlarımı kaldırarak ve varlığımın her zerresinden yayılan sabırsızlıkla soruyorum.

"Evet. Özür dilerim." Ari omzumun üzerinden ilerideki çocuklara bakıyor. "Seninle bir saniye özel olarak konuşabilir miyim?"

"Elbette." Diğer antrenörlerimden birine hemen döneceğimi işaret ediyorum. "Görünüşe göre Hardy bu sabah hastalanmış, kötü bir mide rahatsızlığı.

Sanırım gripti. Uyandı ve sonra tekrar uykuya daldı-ateşli ve ... bilirsiniz."

Evet, *biliyorum*.

"Oh. Ne kadar korkunç." Samimi görünmediğim için Tanrı beni affetsin.

"Gelemediği için kendini çok kötü hissediyor. Anlayış göstereceğinizi umuyor."

"Hmm." Kurnazca başımı sallıyorum ve gözlerime yansımadığından emin olduğum bir gülümsemeyi dudaklarıma zorla yerleştiriyorum. Ekilmek insana bunu yapar. "Tabii ki var."

"Ve bir teselli olarak, kuruluşunuza on bin dolar bağışladı."

Düşünce sürecim birkaç atım atlıyor. "Oh." Tek yapabildiğim bu çünkü on bin bizim için inanılmaz bir para -vay canına- ve yine de *çocukları yüzüstü bıraktı*. Beni yüzüstü bıraktı.

Ve onları sadece hayal kırıklığına uğratmakla kalmadı, onlara hayattaki yerlerini kaba bir şekilde hatırlattı - gerektiğinde onu destekleyecek kadar önemli ama gerçekten ortaya çıkacak kadar önemli değil.

"Bu onun için çok cömertçe, ama ..." *Bunu kabul edemem*. Bu benim ilk düşüncem. Prensip olarak almak istemediğim halde, inatçılığım yüzünden çocukları ve bu kulübü umutsuzca ihtiyaç duyduğu şeylerden nasıl mahrum bırakabilirim?

Asla hediye atın ağzına bakma.

Doğru. Anlıyorum. Ama hediye at sizi kızdırır ve kendinizi değersiz hissettirirse ne olur?

"Ama?" Ari soruyor, şaşkınlık o tek hecede örülü.

Yutkunurken gururumun tadı çok acı geliyor. "Ama hiçbir şey yok."

"Harika. Bunu bizim için ofisimizden bir personele yaptırdım, böylece sosyal medya için birkaç fotoğraf çekebilir" diyor ve yarışma programlarında kullanılan büyük boy sahte çeklerden birini işaret ediyor.

Ne kadar uygun. En başta ortaya çıkacak mıydı yoksa başından beri plan bu muydu? Bizi hayal kırıklığına uğratmak için mi?

"Vay canına. Ne kadar da beceriklisin."

Sessiz alaycılığım kaşlarını bir an için çatıyor ama ses tonumu gölgelemek için gülümsüyorum.

"Her zaman beklenmedik durumlara hazırlıklı olun. Bu öğrendiğim bir ders, özellikle de işin içinde sporcular varsa." Miami Mayhem'den on bin dolarlık bağış vaat eden, logolarında Alexander Hardy tarafından "imzalanmış" sahte çeki bana uzatıyor. "Çocukları etrafımıza toplayalım, olur mu? Süper yıldızlarımızdan birinden gelen bu cömert bağışı kabul ederken büyük bir grup fotoğrafı *çektirelim*."

"Tabii ki."

Ben de tam olarak bunu yapıyorum - çocukları topluyorum, saçma sapan çeki tutarken kameraya gülümsüyorum, çocukları dinliyorum

Çocuklar onun ne kadar harika biri olduğunu öve öve bitiremiyor ve ekildikleri için giderek daha fazla üzüyorlar.

Ziyareti için harcadığım onca emekten dolayı kızgın ve kırgınım diyelim. PMS de. Saçmalık radarım diyelim. Muhtemelen üçü de doğru, ama Miami Mayhem ekibi toplanıp gittiğinde, düpedüz sürük modundayım.

Çocuklar dışarıda diğer koçlarla birlikte antrenman yaparken ben ofisimde kollarımı göğsümde kavuşturmuş, dosya dolabının üzerinde duran büyük boy çeke kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"Para geldiği sürece nereden geldiği neden umurunda olsun ki?" Kendi kendime mırıldanıyorum ama bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Tüm o çalışmalar. Tabelalara ve afişlere harcadığım onca para boşa gitti. Peki ne için? Kim olduğumuzu ve neye sahip olmadığımızı hatırlatmak için mi? Beni hayal kırıklığına uğratan birini örnek almaktan duyduğum kişisel kayıptan bahsetmiyorum bile.

Belki de bu Alexander Hardy için fazla derindir. Belki de o sadece paranın her şeyi satın alabileceğini düşünen bir adamdır - itibar, itibar, bağışlanma.

Bu çocuklar önemli olduklarını bilmeyi hak ediyorlar.

Umutları, fırsatları ve gelecekleri olduğunu.

Ve bunu yerine getirmek için elimden geleni yapacağım. *Ne pahasına olursa olsun.*

BEŞİNCİ BÖLÜM

khitney

Parmaklarımdaki pipetle oynarken Suri, "İç bakalım," diye teşvik ediyor. "En azından bunu yapabilirsin."

"En azından bunu yapabilirim?" Kelimeleri öksürerek söyledim ve sonra vücuduma baktım. "En azından bunu yapabilirim, seninle çıkmak için giyiniyorum çünkü randevun kaçtı."

"Bu elbisenin içinde harika görünüyorsun." Dolabından ödünç aldığım lacivert, düşük kesim elbiseyi işaret ediyor. "Saçın ve makyajın bugün Egoist Pislik Operasyonu'ndan zaten yapılmıştı, bu yüzden içkileri hak ettin. Ayrıca, randevumdaki kişinin hastalanması kaçmak değildi. Sadece onun hastalanmasıydı."

"Anlaşılan ortalıkta dolaşıyor," diyorum alaycı bir tavırla ve gözlerimi deviriyorum, Hardy'ye ve bugün yaşananlara hâlâ kızgın ve hayal kırıklığı içindeyim. Para her şeyi düzeltmiyor.

Ona olan kızgınlığım bunun kanıtıdır.

"Seni evden dışarı çıkardı ve başka türlü asla izleyemeyeceğin bir komedi gösterisine gitmeni sağladı." Bir yudum alıyor ve sonra öne doğru eğiliyor.

"Ve muhtemelen uzun zamandır tıraş edilmemiş yerlerini tıraş etmeni bile sağlamıştır."

Ona doğru bir bakış attım. "O yerleri ... uh ... ile çıktığımda tıraş etmiştim."

"Çok uzun zaman önceydi, adını unuttun, değil mi?"

"Hayır. Darren'dı. Ya da Derrick." *Sanırım.*

"Dean." Gülüyor. "Adı Dean'di."

"Evet. Her neyse." Omuz silkiyorum ve içkimden uzun bir yudum alıyorum. Bugün çok seksi bir futbolcuyla tanışacağımı düşündüğüm için o yerleri çoktan tıraş etmiş olabilirim. Kafamda bana bir kez bakıp delicesine aşık olacağına dair saçma sapan fanteziler kurmuş olabilirim.

Saçma ve çocukça ama yine de gerçek.

Bu yüzden bu gece Suri'ye evet dedim. Belki de içinde bulunduğum aptalca alemden biraz olsun uzaklaşmak için.

Ayrıca, sokağın aşağısındaki kulüpte düzenlenen komedi gösterisi ihtiyacım olduğunun farkında olmadığım neşeli bir eğlence sağladı. Etrafımızdaki bar da hiç fena değil. Kitschy ve çok Coyote Ugly-ish ama tüm iyi yollarla. Kalabalık ve gürültülü, kamuflajları içinde kaybolabileceğiniz ve fark edilmeyeceğiniz kadar insan var - tam da olmak istediğim gibi.

Ayrıca, Suri ve yukarıda sayılanların hepsi, normalde hiç yaklaşmadığım şehrin bu tarafına - yeni şehir merkezi bölgesine - gitmemi sağladı.

"Dean iyi birine benziyordu ama Whitney Barnes'ın kasırgasıyla boy ölçüşemezdi."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, çok teşekkür ederim." Kıkırdıyorum ve neredeyse boş olan şarap kadehimi onunkine vuruyorum.

Suri Johnson. En iyi arkadaşım ve lise ikinci sınıftayken tanıştığımızdan beri hesaba katılması gereken bir güç. O öğle yemeği sırasında kütüphanede kitap okumayı tercih eden sessiz ama açık sözlü bir gotikti, bense görünmez olmanın ergenlerle dolu bir okulda hayatı çok daha kolaylaştırdığını öğrenmiş garip, alay edilen bir çocuktum.

Benimle her zaman paylaştığı öğle yemeğinin içeriği, okuduğu fantezi kitabı, popüler çocukların ne kadar sinir bozucu olduğu ve ikimizin de eve gitmek istemediğimiz gibi her konuda bağ kurduk. Ve ona bakıp gülümsediğimde, aramızdaki bağın bugüne kadar devam etmesinden dolayı son derece minnettarım. Her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünüyor, o anda takdir etmesem bile.

"Kolumu büktüğün ve beni seninle gelmeye zorladığın için teşekkür ederim. Gerçekten de eğlendim," diyorum.

"Ha. Gördün mü? Yapacağını biliyordum. Evde oturup Hardy denen şerefsizi düşünmekten çok daha iyi değil miydi?"

Garson kız önümüze taze içkiler koyarken dalgın dalgın "Şu Hardy denen pislik mi?" diye soruyor. "Şuradaki Hardy'yi mi kastediyorsun?" Çenesini barın karşı köşesine doğru kaldırıyor, orada bir masanın etrafında bir kalabalık toplanmış.

"O burada mı?" Başımı ona doğru çeviriyorum ve onu gördüğüm anda kaşlarımı çatıyorum.

"Pisliğin teki olup olmadığını bilmiyorum ama sana bir şey söyleyeyim, bu adam bir kadının istediği her şeye sahip. Görünüş. Seksapel. İngiliz aksanı. Atletik. Zengin."

"Ve bir ," diye mırıldanıyorum, düşünmeden ayağa kalkıyorum.

"Whitney?" Suri gürültü patırtının hemen üzerinde arkamdan sesleniyor ama bu beni durdurmuyor. O daha iyi biliyor.

Özellikle de onu, akranları ve bariz hayranlarından oluşan bir masada otururken sarayda oturan bir kral gibi gördüğümde.

Bugün olanlar olmasaydı tam olarak nasıl ve nerede olurum.

Adamın saf güzelliği karşısında şaşkına dönmekten nefret ediyorum - dalgalı koyu renk saçlar, üzerinden geçip gitmeye mi yoksa fırtınaya mı karar veren bir buluta benzeyen açık renk gözler, bronzlaşmış ten ve bana (garip bir şekilde) bir Disney prensini düşündüren belirgin yüz hatları.

Ve kesinlikle başını kaldırıp beni masaya doğru eğilirken gördüğünde ve ona karşı koyamayan bir başka kadının daha donunu çekmeye hazırmış gibi göz kamaştırıcı bir gülümseme gösterdiğinde değil.

"Sen," diyorum kalabalığın arasından onun masasına doğru ilerlerken. Parmağımı kaldırdım ve onu işaret ediyorum.

Davranışlarında ufak bir kekeleme var, sanki beni bir yerlerden tanımaya çalışıyor. Bunun bir önemi yok çünkü karizmasını ortaya çıkardığında göz kamaştırıcı oluyor.

"Evet," diyor çarpık bir gülümseme ve *seni becereceğim* gözleriyle. "*Ben.*" Sırıkları üzerimde gezinirken alt dudağını ısıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Ondan bu kadar çabuk hoşlanmamam şok edici. Sadece bugün olanlar yüzünden değil, kendini beğenmişliği ve vücudunun ona karşı verdiği içgüdüsel tepki yüzünden.

"Evet. Kesinlikle." Masada oturan adamlara bakıyorum ve ilk kez tam olarak kimlerin arasında durduğumu fark ediyorum - Mayhem'in ilk on birinden altısı. Tanrım. Boğazımdan aşağı bir yudum indiriyorum ve kendimi ayaklarımın üzerinde durmaya zorluyorum. İsteyeceğim son şey, masanın etrafında daire şeklinde duran diğer kadınlar gibi görünmek, içlerinden birinin dikkatini çekmesi umuduyla onlara bakmak. "Hasta olduğunu sanıyordum."

Kıkırdıyor ve masadaki herkese aptalmışım gibi bakıyor. "Sana hasta gibi mi görünüyorum?"

"Ben de tam olarak bunu diyorum."

"Birbirimizi tanıyor muyuz? Başka bir hayatta seni kızdırdım mı? Beni *eskiden tanıdığın* zavallı bir adamla falan mı karıştırıyorsun?"

"Bugün olman gereken bir yer var mıydı Hardy? Görmeniz ve önemli olduklarını hissettirmeniz gereken bazı çocuklar mı?" Anlayabiliyorum.

gözlerinde bir ışık belirliyor ama dinleyicilere belli etmemek için gözlerini deviriyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Hastaydım. Erken saatlerde. Kuşluk vakti," diye açıklamaya çalışıyor ama takım arkadaşları kaşları çatılmış bir şekilde birbirlerine bakıyorlar. "Ama yine de bunu kimseye açıklamak zorunda değilim."

"Haklısın. Tıpkı bizi ektiğin için duyduğun vicdan azabını hafifletmek için bize verdiğin parayı kabul etmek zorunda olmadığım gibi."

"Ben yapmadım-"

"Kendine sakla. Bugün oyuncularına kim olmamaları gerektiği konusunda senin onlara öğretebileceğinden çok daha fazla örnek olan beş para etmez bir futbol tanrısından bunları duymak istemiyorum."

"Whoa. Yere yat kızım." Hardy ellerini teslimiyetle havaya kaldırırken sanki komikmiş gibi sırıtıyor.

Öyle değil.

"Ve aslında orada olmak için şehrin öbür ucuna kadar gittin, ama bizimle ilgili bir şeyden -soyulmuş boya, solmuş tabelalar- o kadar iğrendin ki, yoksa genel olarak alt sınıftan çocuklara mı katlanamıyorsun? Kirlerinin ve çaresizliklerinin bir kısmını sana bulaştırmalarından mı korktun?" Başımı sallıyorum, ondan ve *onun* hareketlerini haklı çıkarmak ya da çıkarmamak için kendi kafamda uydurduğum tüm nedenlerden tiksinierek.

"Tamamen saçmalıyorsun." "Ama sen de oradaydın, değil mi?"

"Hayır. Hiçbir yerde . Sana evde olduğumu söyledim. *Hastaydım.*"

Başımı sallıyorum ve onunla birlikte oturan diğer oyuncuların gözleriyle buluşmadan önce etrafıma bakıyorum. "Seksi, kırmızı spor araba. Renkli camlar. Makaslı kapılar. Bu sen değil misin?" Ama kelimeler ağzımdan çıktığı anda takım arkadaşlarının tepkisini görebiliyorum. Açılan gözler ve sallanan Adem elmaları. Evet. Kırmızı spor araba oydu. "Huh. Onları etkilememizden korkan başka biri olmalı."

"Bebeğim-"

"Whitney," diye düzeltiyorum. Ben onun *bebeği* değilim. Hem de hiç değilim. Daha önce tıraş olduğum fantezi çoktan hızlı bir şekilde öldü.

"Whitney. Ne kadar *hoş*." Gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

"Daha büyük görünmek için beni kestiğin programın bir parçası mı bu?" Omuz silkiyorum. "Takım arkadaşlarının yüzünü bir şekilde kurtarmalısın, değil mi?"

"Sanırım yanlış anlaşıldınız. İşleri yoluna koymak istiyorum, tamam mı?" Ayağa kalkıyor ve bana doğru ilerliyor. "Akademi için sen kimsin?"

"Anlamı?"

Adam yakından daha da muhteşem. Bu nasıl mümkün olabilir? Ve ben neden fark ediyorum ki?

"Saygın bir akademinin koçları genellikle eski Premier Lig oyuncularıdır. Üniversite koçları. Bu övgüler bir programı yüceltir ve ona biraz şöhret kazandırır. Ailelerin çocuklarını oraya göndererek paralarını boşa harcamadıklarını düşünmelerini sağlar," diyor sessizce, bu konuşmayı ikimiz arasında tutmaya çalışarak.

Ama sözleri, attığının farkında bile olmadığı bir yumruk etkisi yaratıyor. Omuz silkiyorum. Birkaç kadeh içkinin de zararı yok. "Belli ki arabanızdan inmemişsiniz yoksa farklı."

"Hangi kısmı?" Gözlerini kısıyor ve dudaklarının kenarlarında bir sırıtış hayaleti belirliyor. "Kalenin arkasına saklanan Premier Lig oyuncusu mu? Zamanını gönüllü olarak harcayan ve daha büyük çocukları burs veya üniversite kimlik kampı rotasına sokmaya çalışan kolej koçu mu? Ya da ne?"

İğne.

"Sanırım itibarlı değiliz." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve neden hâlâ burada durduğumu sorguluyorum. Neden açıkça istediğini yapan bir adamla tartıştığımı.

"Peki orada ne yapıyorsunuz?"

"Bu konuda çok bilgilisin, neden bana anlatmıyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Üniversitede oynadın mı?" diye soruyor. "Hayır. Sen oynadın mı?"

"Hayır, başka, daha acil planlarım vardı" diyor. Herkes onun bir fenomen olduğunu ve onlu yaşlarının sonlarında en büyük sahnede oynadığını biliyor.

Sırıtışı tüm gücüyle devam ediyor ve adamı küçümsememe rağmen parlaklığı altında biraz erimemden nefret ediyorum. *Ukala.*

"Gördünüz mü? Artık birbirimiz hakkında biraz daha fazla şey bildiğimize göre, buraya yapmaya geldiğimiz şeyi yapmaya geri dönebilir miyiz?"

Göz göze geliyoruz ve sesindeki sakın tavra rağmen gözbebeklerinde kopan fırtınayı görebiliyorum.

"Tabii. Peki." Hala burada durmamın sebebinin tam olarak bu olduğunu bilerek duraksıyorum. Bunu söylemek ve ona haddini bildirmek için. "Seni arkadaşlarının önünde utandırdığım için özür dilerdim ama doğruyu söylemek gerekirse hiç de üzgün değilim. Neden biliyor musun? Çünkü sen bir prima olmakla meşgulken

Donna, bugün iki yüzden fazla çocuk ve gençle yüzleşmek ve onlara neden Alexander Hardy'nin gelmesine yetecek kadar iyi olmadıklarını açıklamak zorunda kaldım."

"Ama para sende."

Başımı salladım. "Demek kanıtladığın için teşekkürler." Bir adım geri çekildim. "Görünüşe göre kendini rezil etmek ve kendinden başka hiçbir şeyi umursamamak senin ortak özelliğin."

"Hayatta şimdiye kadar benim için işe yaramış gibi görünüyor." Omuz silkiyor.

Kibri beni şaşkına çevirdi. Yaptığı şeyi itiraf ederken alçakgönüllülükten yoksun olması. Ama yine de daha azını beklemeli miydin? Herkese bakıyorum, bazı kameralı telefonların çekim yaptığını görüyorum ve başımı sallıyorum. "Sahip olduğun şöhretin getirdiği bir sorumluluk var. Başkalarına ilham vermeni ve onları motive etmeni gerektiren ahlaki bir pusula. Sanırım üniversiteyi atladığında ahlakınla birlikte bunu da kaybettin. Umarım sezonun geri kalanını berbat geçirirsin Hardy. Topu kalenin arkasında bulamadığın bir sezon gibi."

Kıkırdıyor ve bu hiç de hoş değil. "Bunu aklımda tutacağım, ama şu ana kadar durum böyle görünmüyor, ha?"

"Cehenneme git," diye mırıldandım. "Daha iyisi tarafından daha kötüsü söylendi."

"Eminim öyledir." Birkaç adım geri atıyorum. "Ama yine de, ben sadece tecrübesiz bir futbol asistanıyım. Ne bilebilirim ki?"

"Aynen öyle."

Pislik.

"Asla idolünle tanışma derler. Şimdi nedenini biliyorum."

Görevimi tamamladığım için memnun bir şekilde ve başka bir şey söylemeden masama, yeni servis edilen içeceklere doğru geri dönüyorum ve hesabımı öder ödemez gideceğimi biliyorum.

Hardy hayranları kahramanlarını eleştirdiğim için beni kazığa bağlayıp yakmaya karar vermeden çok önce. Çünkü bu barda bir tane olduğuna şüphe yok.

"İyi misin?" Suri bana dikkatle bakarak soruyor. Başımı sallıyorum. "Bütün gün hissettiklerimin en iyisi."

ALTINCI BÖLÜM

Hardy

Tanrım. Barda fırtına gibi eserken kalçalarının sallanışını haritalandırıyorum. Sıkı kumaşı ve vücudunun kıvrımlarını. Mavi kesinlikle onun rengi.

Yine de, benim düşüncelerim daha çok elbiseyi kaybetmesi üzerine yoğunlaşıyor, bu yüzden ne renk giydiği kimin umurunda?

Lanet olsun.

Kadın taşaklı, güzel ve zeki. İkisi gerçek.

Biri mecazi.

Masaya doğru geri dönüyorum ve bir elimi çeneme götürüp sırtıtmama engel olamadan ılık çalan çocukların yanına oturuyorum. Az önce bir kadın beni herkesin içinde giydirdi ve ... Bu biraz hoşuma gitti.

Bu daha önce ne zaman oldu?

Beni kendi taraflarına çekmek için titremeye, ağlamaya, iri gözlere ve abartılı göğüs dekoltesine -bunu umursadığımdan değil- alışkınım.

Ancak Whitney -adı her neyse- sert bir azarlamadan sonra arkasına bile bakmadan çekip gitti.

Bundan tahrik olduğumu söyleyebilir miyim?

"Kimdi o?" Kanatlarımdan biri olan Santiago, omzunun üzerinden Whitney'nin bıraktığı izlere bakarak soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum, "ama kesinlikle istiyorum." Bakışlarını takip ediyorum ve kızın barın diğer tarafında saçlarını savurduğunu görüyorum. Ama dönüp baktığımda beşi de bana bakıyordu.

Sikeyim. "Ne?"

diye sordum.

Xavi Davies, "Sen bir pisliksin, Hardy," diyor.

"Nedenmiş o, dostum? Ateşli olduğu ve beni istediği için mi?"

"Akademi mi?" Gallo, kalecimiz, diyor. "Ayağa mı kalktınız çocuklar?"

"Hikâyenin bundan fazlası var," diyorum ama o zaman da biliyordum ki Şimdi biliyorum ki, bugün orada kalmalıydım.

Ben yapmadım.

Neyse o.

Santiago gözlerime bakarken dudaklarını büküyor. "Rush'ı biliyorsun, değil mi? Geçmişini? Ne kadar az şeye sahip olduğunu ve şimdi büyük bir başarı elde ettiği için amacının nasıl geri vermeye çalışmak olduğunu?" Başını sallıyor. "Bunu öğrendiğinde, senin gelmeyişin hakkında pek iyi düşünmeyecektir."

Hay sikeyim. İnliyorum ve sonra biramı yukarı kaldırıp kalanını aşağı indiriyorum. *Buradan defolup gitme zamanı.*

"Ortaya çık. Onlar daha çocuk, dostum. Onlara biraz zaman ver," diyor Xavi.

Hiç kimse benim için gelmedi.

"Evet. Birkaç saatliğine ortaya çıkmanın ne zararı var?" Noah, orta sırtım, soruyor.

"Hâlâ burada. Git tamir et. Git ve-"

"Tamam. Anladım." Oturduğum yerden kalktım ve ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım, iyi ruh halim artık boka dönmüştü. "Ortaya çıkacağım. Şimdi beni rahat bırak."

Gallo, "Onunla birlikte tamir edene kadar olmaz," diyor.

"Sana ne bundan?" Yumruğunun gücü hâlâ zihnimin bir köşesinde tazeyken havlayarak karşılık veriyorum.

"Amerika'ya oynamak için geldiniz. Birinci sırada olabiliriz ama sana ihtiyacımız var yoksa şampiyonluğu kazanamayız. Bu saçmalık yüzünden yedek kalırsan bunu yapamayız. Ne yapman gerekiyorsa onu yap ki bizimle birlikte kazanabilesin," diyor Santiago.

Omuzlarım bir an için çöktü. *Böyle söylediğinde.* "Doğru." Masadan birkaç adım uzaklaşıp kalabalığın içine giriyorum ve sırtım onlara dönükken sağ elimi kaldırıp onları ters çeviriyorum.

Havlayan kahkahalarını duyuyorum, haklı olduklarını biliyorum ve barda ilerlerken saygıyla onlardan ve kendimden nefret ediyorum. Hiçbir zaman kimin izlediğini umursayan biri olmadım. Aslında, ne kadar çok göz üzerimde olursa o kadar iyi, ama yine de bu bana utanç yürüyüşü gibi geliyor - bunun nasıl bir his olduğunu hiç bilmediğimden değil.

Masaya yaklaştığımda Whitney'nin küçümsemesi gözlerinin yeşilini karartıyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi, ölü bir adam olurum, ama sonra tekrar, kalbimi zaten durduruyor.

Düzeltiyorum. Durdu çünkü tüm kan güneye akıyor ve bunun başka bir nedeni yok.

Özellikle de başını yana eğip bana dik dik baktığında. Bu bana onun mükemmel bir görüntüsünü veriyor - dolgun dudakları, inanılmaz göğüs dekoltesi, elinden gelse beni canlı canlı yiyeceği hissi.

"Cezalandırılmak için obur değilim bebeğim, ama"-Kollarımı uzatıyorum
- "Devam et."

"Tanrım. Peşime düştükten sonra bile hıyarın tekisin. Sana hiç alçakgönüllülüğü öğreten oldu mu?"

Bir adım daha atıyorum ve masada oturan diğer kadına elimi uzatıyorum. Bana daha çok alışık olduğum bakışı atıyor - kızarmış yanaklar, geniş gözler, kekeleyen bir gülümseme. "Merhaba. Alexander Hardy, ama insanlar bana Hardy der."

Elimi tuttu ve . "Suri Johnson. Tanıştığımıza memnun oldum." "Ben de."

"Alexander'ı sevmiyor musun?" diye soruyor içkisinden bir yudum alırken Whitney sabırsızca koltuğunda kayarken.

"Hayır." Masalarında açık duran bar taburesine oturuyorum ve Whitney itiraz edemeden cevabımı bitiriyorum. "Ve ne zaman biri bana böyle seslense üvey babamın sesini duyuyorum ve o bir pislik, bu yüzden Hardy'yi tercih ediyorum."

Bu yeterince gerçek. O kendini beğenmiş herifin, yatılı okulda beni her aradığında annemin arkasından seslenişini duyabiliyorum - oraya gitmemin uygun olduğunu söylemişti. Yaşlı Monty, oğluyla bile olsa zamanının bir anını paylaşması fikrine katlanamazdı. Bencil pislik. Hay sikeyim. *Ben de öyle oluyorsam bu beni ne yapar?*

Bu ayıltıcı. Ve
berbat.

"Mantıklı," diyor Suri ama benim dikkatim çoktan Whitney'e odaklanmış durumda.

Ellerimi kavuşturdum ve gözlerim onunkilere kilitlendi. Bakışma yarışması istiyor, ona bir tane vereceğim.

"Bunu bütün gece yapabilirim," diyorum.

"*Bütün gece* yapabileceğin bir şey olduğundan şüpheliyim," diye mırıldanarak benden bir kıkırdama çıkarıyor.

"Beni küçümseyen bir kadına göre, beni çok düşündüğün kesin."

Ellerini masaya vuruyor ve taburesini geri itiyor. "Burada işimiz bitti mi? Çünkü ben eminim."

Uzanıp bileğini tutuyorum. Tanrı'ya yemin ederim ki, bileğini kavrayışından kurtarmadan önce ikimiz de sistemimde hızla akan o sarsıntı - adrenalin, şehvet, arzu- her neyse, durakladığımız en kısa anlar var.

"Yarın orada olacağım."

"Olma," diyor.

"Uyuyor. Gelmediğim için bana yükleniyorsun ve sonra sana geleceğimi söylediğimde bana gelmememi mi söylüyorsun?" Ona doğru bir adım atıyorum ve omzundan bir tutam saç çekme dürtüsüne direniyorum. "Söylemem gerek, pek mantıklı konuşmuyorsun."

Ellerini kalçalarına koyuyor ve beni incelerken başını yana eğiyor. "Hiç teşekkür etmediği için birine kızdınız mı, sonra teşekkür ettiler ve siz söylediğiniz için teşekkür etmeleri gerektiği anlamına gelmedi mi?"

"Bu bir ağız dolusu oldu." Yine de gülümsemesini sağlayacağım.

"Akademiye geleceğini mi söylüyorsun?" diyor, aldırmadan. "bir şey işte. Yani, hayır. Sakın gelme. Seni orada istemiyoruz." "Ama paramı alacaksınız."

Neden umursuyorsun, Hardy? Sen ne aldın?

Bu yükümlülüğten kurtulmak istiyordun ve şimdi bununla mücadele mi ediyorsun? "İsteksizce. Evet. Çocuklar için mi? Evet, çocuklar için. İnadına mı? Kesinlikle evet." "İnadına mı? Sanki cüzdanıma büyük bir darbe vuracaktı gibi davranıyorsun." I

Gözlerimi deviriyorum.

Yorumuma birkaç kez göz kırptı. Lanet olsun. Bu daha çok Monty gibi geldi. Ugh. Kendi derimden silkelenip çıkmak istiyorum.

"O zaman daha büyük bir çek yaz," diyerek beni kendimden nefret etmekten vazgeçirdi.

Kim böyle şeyler söyler ki?

"Sen başka bir şeysin, biliyor musun?"

"Öyleyim." Utanmadan başını sallıyor. "Şimdi izin vererseniz, yatma vaktim çoktan geçti."

Yoluna çıktım ve kıkırdadım. "Saat daha on. Gece daha yeni başlıyor."

"Ah. Evet. İşte sohbet edebileceğimiz küçük ve güzel bir yeriniz olduğu ve gidersem dünyanın en şanslı kızı olacağım ile ilgili kısım geliyor," diyor küstahça.

"Aklımdan bile geçmedi," diye yalan söyledim.

"Ama gözleriniz sürekli göğsümü ve kıkırımı inceliyor, bu yüzden ... hepinizin aynı sayfada olmasını sağlamaya çalışın."

Düşmanlığı neden bu kadar çekici?

"Sanırım bu bir hayır demek?" Şaka yapıyorum ve sonra bakışlarımın tekrar aşağıya emin oluyorum.

Gülümsemesi suskun. "Nazik olmaya çalışıyordum. Sana yakın olmak istemediğimi söylememi mi tercih edersin? Çünkü anlaman daha kolaysa bunu söyleyebilirim."

"Bak. Bunların hepsi iyi bir eğlenceydi." Ellerimi havaya kaldırıyorum ama yutmuş gibi görünmüyor. "Özür dilerim. Yarın orada olacağım. Fotoğraf çekeceğim. Belki birkaç tatbikat yaparız. Bu tür-"

"Dediğim gibi, zahmet etme. Seni orada istemiyorum."

"Bana öyle geliyor ki, bu çocukların ne istediğiyle ilgili olmalı. Senin ne istediğin değil, değil mi?" Pes ediyorum ve onun muhteşem vücuduna bir kez daha bakıyorum. "Her şey çocuklar için falan mı?"

"Çocuklar yeryüzündeki en büyük saçmalık detektörleridir. Sizi hemen anlarlar."

"Peki ne görecekler?"

Beni ölçüp biçme sırası onda ve eğer onun ihtişamının tadını çıkarmıyorsa siktirsin gitsin. "Egosuyla hareket eden ve bunun yeteneğini gölgelemesine izin veren bir adam. Statüsünün başkalarına nasıl ilham verebileceğini hafife alan bir atlet. Sahiplerini, oynadığı ligleri, hayranlarını kızdırdığından korkan bir adam, çünkü yine çuvalladı, ama bu sefer sadece kendi itibarını değil, onların imajını da etkiliyor." Dişlerini alt dudağına gömüyor ve başını sallıyor. İğnelemelerinin her biri hedefe giden bir ok gibi saplanıyor. "Ve ortaya çıkıp en azını yaparsa biriyle yatabileceğini düşünen bir oyuncu."

Bir kahkaha attım. *Lanet* olsun. "Hiç yumruk , değil mi?"

"Bilgin olsun, biriyle için ortaya çıkmaktan çok daha fazlası gerekir." Gülümsemesinin parıltısı meydan okuyucu ve sinsî. İkisi de tahrik edici. "Burada kimse biriyle yatmayacak. Birincisi, benim tipim değilsin. İkincisi, biraz sinir bozucusun. Ve üçüncüsü, küstahlığın çok itici."

"Hayır, değil." Sırıyorum. "Ve ben herkesin tipiyim. Öyle olmasaydım, çoktan buradan çıkıp gitmiştiniz."

"Tanrım. Sen başka bir şeysin."

Külotumu eriten bir sırtış attım. "O zaman bu bizi tam bir çift yapıyor, değil mi?" Vurgu yapmak ve biraz daha uzun süre bakmasına izin vermek için duraklıyorum. "Yarın orada olacağım."

"Neden?"

"Ne?" Ben soruyorum.

"Yarın neden geliyorsun? Oradaki arkadaşlarının yüzünü kurtarmak için mi? Saygın olup olmadığımızı görmek istediğin için mi? Suçluluk duygunu hafifletmek istediğin için mi? Bunların hiçbirisi umurumda değil."

sakla. Senin suçluluk paranı çocuklara yardım etmek için kullanacağım ve her kuruşunu harcamama rağmen seni şahsen lanetleyeceğim." Suri'ye ve sonra tekrar bana baktı. "Şimdi izin verirsiniz."

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum ama yanımdan geçerken kolunu tutuyorum, böylece bana doğru kıvrılıyor. Hemen parfümünün kokusu ve hareketle uçuşan uzun, koyu sarı saçlarının gıdıklamasıyla karşılaşıyorum. *Lanet* olsun. Nefesi titrerken ve göğsü benimkine değerken gözlerinin yeşilinde altın rengi benekler olduğunu fark ediyorum.

Onun da benim gibi bu bağlantıdan etkileneceğini düşünseydim, yanılırdım. Aksine, Whitney kaşlarını kaldırdı ve bana varlığının baş belasıymışım gibi baktı.

Bayıldım.

"Akademinize biraz meşruiyet katmama izin verin," diye mırıldanıyorum, her ne kadar akademisi zerre kadar umurumda olmasa da, böyle bir şeye ayıracak zamanım da yok.

"Pardon?" Gülüyor ve sanki az önce omurgamdan aşağı inen o küçük heyecan ona da aynı şeyi yapmamış gibi omuz silkerek elimden kurtuluyor. "*Saygıyla mı? Bok ye, Hardy.*"

"Her zaman böyle düşmanca mısın?" Artık sırtıtmama bile karşı koyamıyorum. "Sadece senin gibi sertifikalı puştların yanında."

"Beni daha sık göreceğ olman iyi bir şey," diye sesleniyorum arkasından yürürken.

Kapalı.

"Tabii. Güzel. Nasıl istersen," diyor omzunun üzerinden, ben Onun gidişini izlemek. *Tekrar.*

Onun kayıtsızlığı ... sinir bozucu. İlgi çekici. Annemden ve Monty'den hep nefret etmişimdir, ama ondan gelince? Bana meydan okuyor. *Tüm bu ateşin ve coşkunun nesnesi olmak nasıl bir şey olurdu?*

Yarın orada olacağım. Hiç şüphem yok. Sadece bunun beni nasıl hissettirdiğini görmek için bile olsa.

YEDİNCİ BÖLÜM

Hardy

On Altı Yıl Önce

"Futbol takımını kaldırabilir miyiz artık?" Monty'nin derin baritonu koridordan odama doğru süzülüyor.

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Aynada kendime bakıyorum. Chelsea Futbol Kulübü formamla -mavi formam ve arkasında Hardy yazan şortumla. Üzerimde yüzüyorlar ama babamındı ve bu da onları sonsuza dek saklamam için yeterli bir sebep.

Ama annemin onu yalanladığını duymadığımda, telaşlı panik boğazıma tırmanıyor ve sesimi çalıyor.

Söyle.

Söyle!

"Babasından kalan tek şey bu," diyor yumuşak bir ses tonuyla, artık nefret etmeye başladığım o yatıştırıcı ses tonuyla.

"Evet, babası öldü. Hayatına devam etmeli. Size söylüyorum, yaptığım düzenlemeler tam da bu yüzden gerekli."

Bir yastığı göğsüme çekip sıkıca tutuyorum, kalbim acıyor ve gözyaşlarımı tutmak için gözlerim doluyor.

, Alexander. Erkekler ağlamaz.

Babamı her özlediğimde Monty'nin nakaratı aklımdan çıkmıyor.

"Ama o sadece on yaşında Monty," diyor annem.

"Aynen öyle. Kendisinden bir adam yaratılacak kadar yaşlı ve bu burada olmadığına göre, bir yerde olması gerekiyor."

"Aynı fikirde olduğumu sanmıyorum," diye mırıldanıyor.

"Hayır mı? Okulda her yaramazlık yaptığında ona koşuyorsunuz. Sahada attığı her yumrukta onu şımartıyor ve bahaneler uyduruyorsunuz. Gerçekten buna gerek olmadığını mı düşünüyorsun Simone? Hayatlarımızı istediğimiz gibi nasıl yaşayacağız? Nasıl Monty Kettering'in karısı olup, gerekli sosyete etkinliklerine katılacaksın?"

ve gerekli yolculuklar? Çileden çıkarıcı rahatsızlıklara neden olan bir baş belamız varken bunu nasıl yapabiliriz?"

Keşke kanatlarım olsaydı da çok uzaklara uçabilseydim. Böylece yükseklerle uçabilir ve babamın melek kanatlarına dokunabilirdim.

Böylece Monty'nin otoriter sesinden ve beni gözden çıkarma arzusundan kaçabilirdim. Böylece annemin beni statü ve topluma bağlanma ihtiyacından daha çok sevmesini sağlayabilirdim. Böylece geçen yıl hiç yaşanmamış gibi davranabilirdim.

"Ona kimin bakacağı konusunda endişelenmeden Avrupa'da dolaşma özgürlüğüne sahip olduğumuzda bize hak vereceksin." Adam kıkırdıyor ve kadın da bana döküldüğünde kolayı hatırlatan o cızırtılı sesi çıkararak kıkırdıyor. Cam bardağın kenarlarına sıkışan kabarcıkların tıslaması. Burnunuzu gıdıklar ve aynı anda hapşirmek istersiniz. Ona duyduğum nefretin tadı dilimde asit gibi. "Lütfen onu buraya getirin ki yeni macerası hakkında ona bilgi verebileyim."

Yatağımdan atlıyorum, babamın formasını başımın üzerinden çekiyorum ve saklamak için yastık kılıfımın içine sokuyorum. Kimse onu benden alamaz.

Bir ileri bir geri konuşuyorlar. Bu beni rahatsız ediyor çünkü benim için kavga ettiklerini biliyorum. *Aslında bu kavga değil çünkü annem benim için asla kavga etmez.* Artık etmiyor.

"Alexander? Tatlım?" Ayak sesleri koridordan odama doğru geliyor, sesinin neşeli tonuna rağmen her biri bir öncekinden daha ağır.

Sadece numara neşeli oluyor.

Odamda duruyorum, gömleksizim ve o kapıyı doldurduğunda temkinliyim. "Ne?" Mırıltılı bir hece. Kalbim küt küt atıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Kalbim en son böyle çarptığında babam ölmüştü. Neden şimdi aynı şeyi hissediyorum?

"Monty ve benim sizin için bir sürprizimiz var. Sadece en iyilerin en iyilerine sunulan inanılmaz bir fırsat."

"Birlikte uzaklara gidebiliriz," diye fısıldıyorum, gözlerim hiç şüphesiz yerinden kıpırdamadığı oturma odasına doğru kayıyor. "Sen ve ben. Birlikte seyahat edebiliriz. Kimsenin, Monty'nin bile bilmediği bir yere git. Ben de okulda elimden gelenin en iyisini yaparım, böylece sen bu konuda endişelenmek zorunda kalmazsın ve-"

"Ama Monty'yi seviyorum, tatlım."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi.

"Gerisini söyle."

"Ne dinlenmesi?" Gözleri kısıldı.

"Monty'yi seviyorum, tatlım, ama seni sevdiğim kadar değil.' Söyleyeceğin şey buydu, değil mi?"

Karşılık olarak gülümsemesi o kadar doğal ki kendimi biraz daha rahat hissediyorum. *Kendini yormayı bırak, Alexander. Tek bildiğin, bunun gerçekten bir sürpriz olduğu.*

Yine de içimdeki taş bana aksini söylüyor.

"Doğru." Beni kendine doğru çekip sıkıca sarılırken bir gülümseme daha. "Her zaman. Seni her zaman daha çok seveceğim." Fıstık ezmesi yiyormuş gibi kalın bir sesi var ve beni kol mesafesinde tutmadan önce başımın üstünü karıştırıyor. "Sürprizin için hazır mısın?"

Neden sesi üzgün geliyor?

"Hayır." Beni koridorun sonuna götürmek için elimi çekerken başımı ileri geri sallıyorum. "Anneciğim. Hayır, sürpriz istemiyorum. Sadece burada kalıp seninle futbol oynamak ve bisküvi yapmak istiyorum."

"Biliyorum," diyor. Kulağa tuhaf geliyor ama neden ağlıyormuş gibi görüldüğünü anlamak için yüzünü göremiyorum.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca bu tür çok şey oldu, dolayısıyla sesi iyi tanıyorum. Ama Monty geldiğinden beri değil. O parlak arabasıyla, şişko cüzdanıyla ve ... kısık ifadesiyle ortaya çıktığından beri değil.

Köşeyi dönüp oturma odasına girdiğimde beni karşılayan. "Oğlum? kaybetmiş gibi mi görünüyorsun?" Öyle bir şekilde soruyor ki İnsanlar çocukların büyük bir hayranı olmadıkları halde öyleymiş gibi konuşurlar.

Ona bakıyorum, kıpırdamayan saçlarına ve boynunun gömleğinin yakasından dışarı çıkan bir sosis gibi kabarışına. Midem bulanıyor.

"Kaybetmedim. Hayır."

"*Hayır, efendim*, cevap vermenin doğru yolu bu, Alexander. Özellikle de senin gibi asil bir isimle."

Homurdanıyorum.

"Sizin için gerçekten heyecan verici bir fırsatımız var. Statüm nedeniyle seninle son derece ilgilenen bir okul benimle temasa geçti. Eğitimini ilerletmek ve futbol becerilerini geliştirmek istiyorlar."

Eğer kaşlarını bir kez daha kaldırırsa, kaşları yüzünden uçabilir. Kıs kıs gülerim. *Oops*. Çenesini ve ellerini sıkıştırdığına göre bu yanlış bir şey olabilir.

Söyledikleri kulağıma çarptığında boğazımı temizliyorum. "Buralarda öyle bir yer yok."

Sırıttışı genişler. "Biliyorum. İşte bu yüzden bu harika bir fırsat. Kentwood'daki Cannondale Okulu." Sanki

nerede olduğunu biliyormuşum gibi.

"Nerede?" "Birkaç saat güneyde."

"Ama her gün oraya nasıl gidip geleceğim? Pratiğimi nasıl zamanında yapacağım? Nasıl-"

"Yapamazsın." Annem nihayet konuşmaya giriyor, elleri titriyor ve sesi titriyor. "Futbol yeteneklerini geliştirmek için orada olmaktan heyecan duyan diğer çocuklarla birlikte orada kalırdın."

"Son derece prestijli bir yer. *Son derece*," diye vurguluyor Monty. "Sadece en iyilerin en iyileri katılmaya hak kazanıyor. Mezunlarından bazıları saha içinde ve dışında profesyonel olarak inanılmaz işler başardı."

Televizyonda izlediğim tüm o aptal diziler geri geldi. Kötü müdürler. Zalim öğrenciler. O-

"Harry Potter'ı düşünün ama futbolla birlikte," diyor annem fazla hevesli bir şekilde.

Parmaklarımı birbirine geçirirken gergin bir şekilde gülüyorum. Kulaklarımdaki çınlama neredeyse acı veriyor. Onlar da duymak zorunda, değil mi?

"Bir yatılı okul," diye fısıldıyorum ve kısık gözlerle onlara boş boş bakıyorum.

Monty, "Evet, ama en etkileyici olan futbol fırsatları," diyor. "Burada futbol var." Ve babamın bana arka bahçede yaptığı salıncak. Beni tanıyan arkadaşlarım. Bisiklete binebildiğim parkım. *Annem*. "Ben gitmiyorum."

Annem önce ona sonra da bana endişeyle bakarken Monty iç geçiriyor ve mümkünse gülümsemesini daha da zayıflatıyor.

"Müdürün teklifini geri çevirmem mümkün değil. Ne de olsa Cannondale Okulu hayırseverlerine iyi davranıyor." *Beni götürmeleri için onlara para mı ödüyor?*

"O zaman beni istemiyorlar." Tıpkı senin gibi. "Beni almaları için onlara para ödemek zorundaydın."

"Monty öyle demek istemedi," diyor annem önümde diz çöküp soğuk ellerini belimin iki yanına koyarken. Az önce çok sıcak görünen sarılışı çok soğuk geliyor. "Okul yılının çoktan başladığını ve okulun öğrencilerini ayarladığını, bu yüzden seni yarı yolda almalarını istediğini kastediyor. Havalı bir oda arkadaşın olacak-"

"Yılın yarısındayken ve şu anki sevgilisi ayrıldıysa çok havalı olamaz," diye mırıldanıyorum.

"Alexander," diye uyarıyor Monty.

Annemin nefesi kesilirken, "Senden nefret ediyorum," diye bağııyorum. "Keşke annemle hiç tanışmasaydın. Keşke ölmüş olsaydın. Keşke-"

"Bu kadar yeter." Oturduğu yerden kalkan Monty'nin sesi odanın içinde gürlüyor. "Bu konu pazarlığa açık değil. Bu konu çoktan karara bağlandı ve olacak olan da bu." Gülümsemesi çizgi filmlerdeki köpekbalıklarına benziyor. -Korkutucu ve ürkütücü. "Görüşme sona erdi. Bu hafta sonu ayrılacağız."

Bu hafta sonu mu? Annemin ulaşamayacağı bir yerde sendeleyerek bir adım geri çekildiğimde uğultu daha da artıyor. "Bir şey söyle," diye yalvarıyorum ama o sadece timsah gözyaşları ve titreyen alt dudağıyla bana bakıyor.

"En iyisi bu," diye fısıldıyor. "Senin için. Benim için. Herkes için."

"Lütfen bunu yapma," diyorum.

Sahte gülümsemesi titriyor. "En iyisi bu."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hardy

"Alo?" ve ofisin kapısını bir kez daha çalıyorum.

Saatime baktım. Cumartesi sabahı saat 10. Herkes hangi cehennemde? Tesisin etrafında bir tur daha atıyorum. *Tamam*. Ve bu cömertlik oluyor.

Sahanın eğimi iyi, düzlük boyunca düz. Çim yeşil ve birkaç toprak parçası var ama onların da tohumlandığını söyleyebilirim. *Birileri ilgileniyor*.

Ağlar yıpranmış ancak düzgün bir şekilde yamanmış ve boyalı çizgiler solmuş, böylece bazı kısımlarda sınırları görebilirken diğerlerinde pek göremiyorsunuz.

Bir tarafta birkaç tane çamaşır suyu benzeri tribün var. Kulübün renklerine uyması için aynı Kolombiya mavisine boyanmışlar, ancak hiçbir boya aşınmış ahşap plakaları ya da ortadaki eğimi gizleyemiyor. Orada oturan her taraftarın, her adım atışında zıplayan bu tahtaların üzerinden geçerken diğer taraftarların farkında olduğunu hayal edebiliyorum.

Birkaç küçük ek bina var ve bunlardan biri de kapısını çaldığım ofis. Üzerindeki tabelada da öyle yazıyor. Onun solunda, açılır kapanır garaj kapıları olan çok daha büyük bir bina var - şüphesiz teçhizat ve ekipman için. Sonra bir tarla boyunca uzanan, pencerelerle dolu, belki de eski bir yatakhane gibi görünen daha büyük bir bina daha var.

O lanet yerler hakkında yeterince şey biliyorum.

Etrafı bir tel örgü çevreliyor. Bazı bölümler gümüş, bazıları siyah, bazıları da grafiti olduğunu tahmin ettiğim bir şeyi gizlemek için metalin boyandığı belli olan koyu gri renkte.

Çitlere tutturulmuş, üzerinde Prestige Futbol Akademisi logosu ve web sitesi bulunan dikdörtgen şeklindeki birkaç vinil poster dışında önemli bir tabela yok. Bunlar kesinlikle buradaki en yeni şeyler.

Etrafta dolaşıyorum, akademiye düşündüğümde daha çok merak ediyorum ve dün geceki kadını daha da çok merak ediyorum.

Whitney Barnes tam olarak kim? Bu program için ne ifade ediyor? Nereye uyuyor? Patronu onun etrafta dolaşıp erkekleri aşağıladığını biliyor mu?

Böyle bir yeri kim düzeltebilir ya da bozabilir?

Ve lanet olsun, o haklıydı. Sadece biriyle yatma umuduyla burada olabiliyordum.

Kıkırdıyorum. , *Hardy. Lanet olası tahmin edilebilir ve acınası.*

Bir yankı odasındaymişim gibi hissederek tekrar "Merhaba," diye sesleniyorum ama burada bir yaşam belirtisi yok.

Değil. A. Bir.

Ne oluyor be?

Etrafa son bir kez baktıktan sonra otoparka geri dönüyorum ve cep telefonum çaldığında direksiyonun başına geçiyorum.

Ekrana bir bakışta hem sırtıyor hem de yüzümü buruşturuyorum. *Yeterince uzun sürdü.* Bunu iki şekilde oynayabilirim. Özür dileyen oyuncu yolunu seçiyorum. "Rush Mackenzie. Uzun zamandır konuşmadık, dostum."

"Benden kaçırıyorsun."

"Saçmalık." *Ben de öyleyim.* "Neden senden kaçayım ki?" Sesim masumiyet timsali gibi çıkıyor çünkü bu ironik falan değil.

"Dün bir şey yapmayı mı unuttun?" "Bazı sorunlar vardı."

"Sorunlar mı?" Kıkırdıyor. "Orada koca bir ekibim vardı. Ari. Muhabirler. Medya. Hepsini ayağa kaldırdınız."

"Evet. Ve özür dilerim. Aslında . . . Aslında şu anda akademideyim."

Cevabımı sessizlik karşılıyor ve yerimde kıpırdanıyorum. Onu bekledim. Boğazını temizledi. "Yani benimle konuşmadan önce yanlış düzeltmeye çalışıyordun. Anlıyorum. Seni bunun için görüyorum. Ama yine de yanlış yaptın ve ben de sana bunu söylüyorum."

"Hadi ama dostum. Değiştiremeyeceğim planlarım vardı. Bunu açıklamam için bana bir şans vermedin." *Ve yalanlar gelmeye devam ediyor.* "Artık buradayım. Benden başka ne istiyorsun?"

Kıkırdıyor ve bu kıkırdama hayranlarına karşı kullandığı hoş, yatıştırıcı bir kıkırdama değil, bir rakibin korkuyla omzunun üzerinden bakmasına neden olan bir kıkırdama. "Sizden ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu açıkça belirttim. Ari bu fırsatı senin için nasıl en üst düzeye çıkarabileceğime dair bir pazarlama planı hazırladı," diyor ben ön koltukta duran ve bana uzattığı mavi dosyaya bakarken. Hiç açmadığım dosyaya çünkü bana nasıl güzel gülümseyeceğimi ve basını nasıl ikna edeceğimi söylemelerine ihtiyacım yok. "Bunu yerine getirmedi."

Ben yetişkin bir adamım. Lanet olası derslere ihtiyacım yok.

Dosyayı elime aldım, tam olarak okumadan karıştırdım ve sonra ön koltuğun altına ittim. Gözden uzak bir yere. Aklımdan çıkarıyorum.

"Eve dönüş uçağında olduğunu sanıyordum,"
diyorum. "Dönüyorum."

Hah. Genelde insanlar beni terk ettiklerinde, performans gösterdiğim sürece ne yaptığımınla ilgilenmezler.

"Dediğim gibi, şimdi buradayım."

"Sadece başının belada olduğunu fark ettikten sonra."

"Ama ben öyle miyim? Yani, bağış yaptım. Ortaya çıktım. Benden istediğiniz rolü oynuyorum."

"Anlamıyorsun, değil mi? Benim sayemde Miami'desiniz. Bu fikri MLS'e sunan bendim. Seni diğer sahiplerime satan bendim. Tüm bunlar, yıllar önce ilk kez tanıtmaya geldiğimde denediğim gibi sporu büyütebileceğin umuduyla oldu. Ama soğuk, acı gerçek, Hardy? MLS mi? Adamım, yıldız gücünü sevdiler ama bunu başarabilir misin diye sorguladılar. Ortak sahiplerim mi? Yeteneğine inandılar ama çok riskli olduğunu düşündüler. Hepimizin sahada tanıdığı Hardy kesin bir şeydir. Peki ya saha dışındaki? Arkasına bu kadar para ve güven koymak için çok fazla joker. Yani başın belada mı diye soracak olursanız, hayır, henüz değil. Dün bu akademiye uçurdun mu? Bu, *henüz olmamayı* çok büyük bir olasılığa dönüştürüyor."

"Gel hadi."

"Futbolun alay konusu olmak mı istiyorsun? Takımla saçma bir sözleşme yapmak ama saha dışında bir sorumluluk olduğun için sezonu asla tamamlayamamak mı? Burası eviniz değil. Amerika'da durum böyle. İptal kültürü gerçek ve çaldığınız kapı da bu."

"Rush . . . Bir hata yaptığımı kabul edecek kadar erkeğim. Şu anda burada bunu düzeltmeye çalışıyorum. Kime haber vermen gerekiyorsa, benim burada olduğumu bilmesini sağlayabilir misin?"

"Ari'ye haber veririm. Dünün nasıl geçtiğini herkese rapor etmekle görevlendirildi. Görünüşe göre şimdi yeni bir stratejiye yöneliyor."

"Şey, bu olmalı-"

"Bir haftalık kampın tadını çıkar dostum."

"Ne oluyor lan?" İnliyorum ve başımı gökyüzüne doğru eğiyorum. Ciddi olamaz.

"Ortak sahiplerime ve Major League Soccer'a söz vermek zorunda kaldığım şey buydu. Bana teşekkür etmelisin çünkü seni futboldan uzaklaştırmaktan vazgeçirdim."

Bu hafta da antrenman yapacağım."

"*Rush*." Onun adı bir yalvarış ve bir reddediş. Bütün bir hafta mı? "Bütün hafta lanet bir futbol kampında olmam gerekiyorsa nasıl antrenman yapacağım?"

"Bunun bedelini takımınız ödemek zorunda. Tüm programlarını ayarlamak zorunda kaldılar, sizin sayenizde değil."

"Bu iş boka sardı. Beni dışarı çıkaramazsın."

"Sorma," diye uyarıyor. "Sizden istenen tek şey bu olduğu için şanslısınız. Öğrenmeyi unuttuğunuz şey, bu hayalimizi yaşamının bir parçası olarak bunu ileriye dönük olarak ödememiz gerektiğidir. Bununla birlikte gelen bir sorumluluk var."

"Biliyorum ama takıma zarar veriyorsun."

"Hayır," diye bağırarak dikkatimi çekti. "Takıma zarar veriyorsun." Ben konuşmaya başlayınca, o benim üzerime konuşuyor. "Söyleyeceğin her şeyi kendine sakla yoksa o haftayı kendi istediğimle koca bir ay yaparım."

"Tanrım."

"Bahanelerini kısa etekli ve dekolteli bir mülakatçıya saklayabilirsin. O seni dinler. Satın alacak. Hikayeyi yayınlayacak, böylece seninle bağlantı kurabilecek. Ben yapmayacağım. Pazartesi sabah 8'de orada ol."

"Ama şimdi buradayım."

"Uygun bir zamanda. Burası lanet bir hayalet kasabaya döndüğünde." Kıkırdıyor. "Evet, orada kimsenin olmadığını biliyorum, ama Alexander Hardy'den bekleneceği gibi, orada olduğunu iddia edip duruyorsun ve çalıştığını varsaymama izin veriyorsun. Ama çalışmıyorsun."

"Mate-"

"İhmal ederek yalan söylemek hala yalan söylemektir. Bana bir daha yalan söyleme yoksa kışını tekrar uçakta bulursun ve takım arkadaşlarını gerçekten zor durumda bırakırsın."

"Bana bir şey açıklamam için bir saniye bile vermediniz, bu yüzden çok fazla atlama oluyor."

"Sonuç ? Beni bir daha hayal kırıklığına uğratma."

Yoksa ne olur? Kendi kendime düşünüyorum ama sesimi çıkarmıyorum.

Ve mükemmel Rush McKenzie tarzıyla düşüncelerimi okuyor. "Yoksa ortaya çıkacak kamuoyu manzarası bir kulübün dışında yaşanan bir itiş kakıştan çok daha fazlası olacaktır. Eve gönderilerseniz, takımınızı zor durumda bırakırsanız ve MLS ile olan sözleşmenizden çıkarılırsanız nasıl görüneceğini hayal edin? Amerikan futbolunun yüzünü teslim ettikleri kişi için pek de iyi bir görüntü olmaz."

"Evet, anladım. Sorun değil." Tavrım berbat olduğu kadar sözlerim de kırpılmıştı.

"Güzel. Aynı olduğumuza sevindim. Orada zaman harcayın. Bizim sahada da çalış. Sana duyduğum inanca değdiğini göster bana."

Ben cevap veremedem aramayı sonlandırıyor ve beni boş bir okula bakarken bırakıyor. Bugün buraya gönüllü olarak geldim ve bundan nefret ediyorum.

Ama burada olacağımı söyledim ve .

Bu iyi bir şey, değil mi?

Bu yüzden hak ettiğim brownie puanlarını almak telefonumu elime alıyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

khitney

"Söylediğim gibi buradayım ve siz ve oyuncularınız hiçbir yerde . Sözüme sadık kaldım. Ben buradayım. Sen . Sanırım bu da kendini benden ne kadar etkilendiğinden korumanın bir yolu." Kıkırdıyor ve gözlerimin yuvarlanmasına rağmen vücudumda yankılanıyor. "Yazık. Bugün senin damarına basmak için sabırsızlanıyordum. Şimdi sanırım bunu Pazartesi günü yapmak zorunda kalacağım."

Sesli mesajı ikinci ya da belki beşinci kez dinliyorum, seksi aksanının ve hırıltılı homurtusunun kolayca uykuya dalabileceğim bir ninni gibi gelmesine izin veriyorum.

Sonra aklımı getirmek için başımı sallıyorum. Adam kibirli bir pislik. Sade. Basit. Gerçekten.

Ama gösterdi.

Gözlerimi kapatıyorum ve esniyorum. Maçlarla ve oyuncularımı şehrin yukarı doğu yakasındaki sahaya götürmenin getirdiği kaosla dolu çok uzun bir gün oldu. Aileleri çalışma programları, genel devamsızlıkları, uyuşturucu kullanımları nedeniyle onları oraya götüremeyen oyuncular, aklınıza ne gelirse.

Ama akşam saat sekizde burada küçük ofisimde otururken, her değdi. Koordinasyon, koçluk, övgü, bağırma ve kutlamayla geçen her dakika, beraberinde gelen gülümsemeler ve galibiyetler için değerdi. Ve sadece galibiyetlere değil, Hazel'in ilk golünü atmasına da.

Jermain'in maçında iki penaltı vuruşunu nasıl kurtardığını. Liste uzayıp gidiyor.

Günün en iyi anlarını yeniden yaşarken gülümsemem otomatikleşiyor. Yatağım beni çağırıyor ama bu arabama yürümek ve oraya gitmek için çaba sarf etmek anlamına geliyor. Acınası ama gerçek.

Sadece hafta beni yakalıyor. Hiç gerçekleşmeyen medya gezisi için tesisi temizlemek, Suri ile barda geç saatlere kadar çalışmak ve güneşin altında koçluk yapmakla geçen uzun bir gün.

"Dışarı çıksam olur mu Whit?" Martin kafasını ofis kapısından içeri sokarak sorar.

"Evet. Bugünkü yardımlarınız için teşekkürler."

"Güzel bir gündü." Gülümsemesi karanlık yüz hatlarını aydınlatıyor.
"Öyleydi." Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Çok iyiydi. İyi geceler."
"Sen de."

O giderken boş kapı aralığına bakıyorum, son iki yıldır yanımdaki istikrarlı varlığı için minnettarım. Sokaktan içeri girip benden iş istemesi bir nimetti.

Telefonum çaldığında sıçıyorum. Ekrandaki numarayı biliyorum, çünkü tekrar tekrar dinlediğim sesli mesaja ekli olanla aynı lanet numaraydı. *Numaramı nereden bulmuş?* Ari aracılığıyla, şüphesiz.

Cevap verme, Whit.

Adamın kendini çekici, hoş ya da ikisi arasında bir şey sanmasına izin vermeyin.

Aramayı bağladığımda, sanki biri gürültülü bir yerden dışarı çıkmış gibi bir ses patlaması ve ardından sessizlikle karşılaşıyorum. Nedense hemen sinirleniyorum.

"Prestige Futbol Akademisi," diyorum kimin aradığını bilmiyormuşum gibi selamlayarak.

"Bana bugün kimsenin orada olmayacağını söyleyebilirdiniz," diyor Hardy, sesi biraz şiveli ama eşit bir tınıya sahip.

Hardy içiyor. Şüphesiz bir kulüpte, eğer bu aramadaki açılış seslerine inanılacaksa. Yine de bir Cumartesi gecesi ve benim yaşımdaki çoğu genç, bekar insan dışarıda.

"Whitney? Orada mısın?"

Cevap vermeyi tartışıyorum ama zaten telefona cevap verdiğimi düşünürsek bu seçenek çoktan geçmiş değil mi?

"Maalesef," diye mırıldandım.

Kıkırdıyor ve bu duymak istemediğim en seksi ses. "Orada olman mı talihsizlik yoksa çağırma cevap vermen mi talihsizlik?"

"Belki ikisinden de biraz."

"İşte benim kızım," diyor, yanıtının durgunluğuna eğlence karışmış.
"Genel olarak hayata kızgın."

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Sanki umurumdaymış gibi soruyorum.
Kızım mı? Bu da ne böyle?

"Hayır. Sadece benim orada olduğumu ve senin olmadığını bilmeni istedim." "Sana gelmemeni söylemiştim," diye belirttim.

"Çünkü beni orada istemedin." Orada onunla birlikte olan birine ayırt edemeyeceğim bir şey söylüyor. "Orada olmayacağın için değil."

"Anlambilim," diyorum kayıtsızca.

"Huh. Arsız."

"İhtiyacın olan bir şey mi var Hardy?"

"Neden hala oradasın? Neden dışarıda değilsin ve hayatını olması gerektiği gibi yaşamıyorsun?" diye soruyor.

Ağzımı açıyorum ve kapatıyorum. Kimseye kendimi açıklamak zorunda değilim. "Uzun bir gündü." Tek söylediğim bu ve sinir bozucu bir sessizlikle karşılanıyorum. "Burada işimiz bitti mi?"

"Elbette. Neden olmasın. Ama Pazartesi orada olacağım." "Hayır, gelmeyeceksin."

"Pazartesi'den Cuma'ya, bana öyle söylendi."

"Ah, ilk seferinde gelmediğin için uzun bir ceza o zaman. Bu lekeli itibar kendi kendini temizlemeyecek, ha?"

Beklediğim hızlı anlaşma gelmedi. "Onun gibi bir şey." Arka plandan bir ses geliyor. Yumuşak ve boğucu bir ses ve ardından bir kıkırdama. Burada ceza yorumumdan utandığı için durakladığını düşünmüştüm, ama daha ziyade bir kadının ona sürtündüğüne şüphe yok.

"Görünüşe göre meşgulsün. Gitmene izin vereceğim." "Meşgul değilim. Hayır."

"Evet, öyleyim," diye yalan söyledim. "İyi geceler, Hardy." "Pazartesi görüşürüz, Whitney."

Ama arama bittiğinde, elimdeki telefona bakıyorum.

Cumartesi gecesi. Arkadaşlarıyla dışarıda ve yine de benimle konuşmak için bulunduğu kulübün dışına çıkma ve büyük olasılıkla ona aşık olan kadınlardan uzaklaşma ihtiyacı hissetti.

Önemli olmamalı.

Önemi yok.

Bu düşünce neden beni sandalyeme çöktürüyor, kollarımı kendime doluyor ve gülümsetiyor bilmiyorum ama öyle.

ONUNCU BÖLÜM

khitney

Ona güvenmediğim bir anda ortaya çıktı.

Kocaman bir sırtış, tüm çocukların ciyak ciyak bağırmasına ve daha uzun süre ayakta kalmasına neden olan Miami Mayhem eşyalarıyla dolu bir çanta ve çocukların onu taklit etmeye çalıştığı bir çalımla geldi.

Kaldı ve çocuklarla çok iyi anlaştı -inanılmaz, gerçekten- bir yandan da tam bir baş belası oldu.

Çileden çıkaran yakışıklılığı, herkesin sahip olmak için can atacağı doğal top becerisi ve alay eden gözleriyle burada, sahada.

Martin, "Onlarla beklediğimden daha iyi ," diyor.

Hardy çocuklara yatak odaları gibi küçük alanlarda uygulayabilecekleri bazı ayak becerilerini gösterirken, "Çok daha iyi," diye katılıyorum.

"Tüm o saçma taleplerinden sonra, çocuklara karşı tam bir pislik olacağını düşündüm. Ama değildi. Öyle değil. Yani en azından bu var."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum Hardy toptan uzaklaşıp gökkuşağı vuruşuyla çocukları büyülerken.

Ama aynı zamanda götün teki.

İçeceği tek renk mor Gatorade mi?

"*Dükkânlara koş ve bana bir tane al, olur mu?*" Hayal kurmaya devam et.

"Saha iyi ama ya gollerin o tarafa bakmasından hoşlanmazsam? *Çocuklarla konuşmadan önce onları yönlendirmem gerekiyor. İyi bir kız ol ve onları hareket ettir, olur mu?*"

Adam tam bir diva. Çocukların idolleri hakkındaki fikirlerini mahvetmek bana düşmez, bu yüzden yapmayacağım, ama burada kırımın üstüne oturup bütün gün bunun hakkında düşüneceğim ve haftanın geri kalanında dilimi nasıl ısıracığımı ve o pislige haddini nasıl bildirmeyeceğimi merak edeceğim.

Daha da kötüsü, çekici biri. Göz kamaştırıcı bir gülümseme ve sessiz cesaretlendirici sözler gibi, sadece ikimiz olduğumuzda bana takındığı tavırla uyuşmayan bir çekicilik.

Onu çocuklarla izlerken, geçen gece bana bıraktığı sesli mesajdaki şakacı sözlerini duyuyorum ve onun aynı adam olduğunu anlamaya çalışıyorum.

O değil.

Ve yine de .

Yazık oldu. Senin basmak için sabırsızlanıyordum.

Yaptığı şey bu mu? Düğmelerime mi basıyor? Burada olmak istemediği için beni bilerek mi kızdırıyor? Ama neden? Ona buraya gelmemesini söyledim ama o ısrar etti.

Bu onun suçu.

Bana istediği kadar kızsın, istediği kadar zorluk çıkarsın, ben ona gelmemesini söyledim.

Ama yine de burada. Çocuklar için bir ikon, benim içinse bir baş belası.

Çünkü sanki iki farklı adama bakıyormuşum gibi hissediyorum; birini hor görüyorum, diğerini ise gerçekten sevebileceğimi düşünüyorum.

Hoşlanmak yoktur. İstemek yok. *Adamı çekici bulabilirsin Whitney, ama hepsi bu. Başka bir şey değil.*

Hiçbir şey.

İstesenez bile, saymakla bitmeyecek kadar çok açıdan sizin liginizin çok dışında.

Yanında duran küçük çocuğun kafasını karıştırırken dudaklarımı büküyorum, bir yandan da kurduğu tatbikatta koşan diğer çocuklara talimat veriyor. Ben insanların içindeki iyiliği bulmaya çalışan biriyim. En azından şimdi öyleyim, ki bu da buraya ilk gelen şüpheli gençten büyük bir değişiklik. Patrick bana dünyada siz onlara inanana kadar ısrar edecek iyi insanlar olduğunu öğretti. Onlara güvenmeyi. Ve çoğu insanın en başından itibaren elinden gelenin en iyisini *yapmaya çalıştığını* öğrendim. Bunu yapmayanlar? Zamanımı harcamaya değmezler, ama nedense Hardy'nin içindeki en iyiyi bulmak için çok uğraşıyorum.

Belki de bir kez daha hayal kırıklığına uğramasınlar diye çocukların istediği gibi biri olmasını istiyorum.

"En sevdiğim tatbikatlardan birine hazır mısınız?" diye soruyor yüz kadar çocuktan oluşan gruba. Tanrıya şükür Hardy'nin burada olmasını sağlayacak ve kolaylaştıracak yeterince gönüllü personelim var çünkü Alexander Hardy'nin bir haftalığına burada olduğu duyulduğunda yarın iki yüz akademi üyesinin tamamının burada olacağından şüpheleniyorum.

Belki bu daha fazla oyuncu için kayıt anlamına gelir. Bununla birlikte, zaten az çalışan ve az maaş alan personelim için dizi baş ağrısı daha gelecek.

Ama bu hoş karşılayacağım bir baş ağrısı. Eğer daha fazla çocuğun burada olması ve beladan uzak durması, dışarıda bela ihtimalini göz ardı etmemesi anlamına geliyorsa, memnuniyetle üstesinden gelebileceğim bir baş ağrısı.

"Harika. Heyecanınıza bayıldım çocuklar. Pekâlâ. Bugün şu ana kadar ayak becerileri ve çeviklik üzerinde çalıştık. Şimdi savunma hakkında konuşma zamanı."

Kalabalıktan sessiz bir inilti duyulabilir.

"Biliyorum. Savunma yapmanın *seksi* ve çekici bir yanı yok ama bu her oyuncunun öğrenmesi gereken bir gereklilik. Peki, bu alıştırmanın nasıl yapılacağını göstermeme yardım etmek için kim gönüllü olacak?"

Bir dizi kol yıldırım hızıyla havaya fırlıyor ve "Ben" kelimesi o kadar sık söyleniyor ki neredeyse etrafımızdaki beyaz gürültü gibi. Çocuklar Hardy'nin kendilerini görüp seçmesini umarak parmak uçlarında zıplıyorlar. Artık idol statüsünü sağlamlaştırdı.

Hepsine bakıyor ve sonra dönüp benimle göz göze geliyor. Kaşlarını kaldırıyor ve gülümsüyor. "Buna ne dersin?"

"Ne? Daha fazla *mor* Gatorade mi istiyorsun?" Diyorum ki, kelimelerimden sakarin damlıyor.

Sırıltısı, seksapelinin yıkıcı bir ve onu kullanma şeklinden bunu bildiği anlaşılmaktadır. "Hayır, o tadı aldıktan sonra artık hoşuma gittiğini sanmıyorum."

"Eğer bu bir şey için euphonism değilse, ne olduğunu bilmiyorum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Ama gülümsemesinin genişlemesinden ve gözlerindeki parıltıdan her kelimeyi duyduğuna şüphe yok. Sanki bu adam aşılmaz biri ve eğer ben bir tür üstünlük sağlamaya çalışıyor olsaydım, onun bana doğru ilerleyişine bakılırsa, bu üstünlüğü kaybetmiş olabileceğime dair içimde bir his var.

Nasıl olduğundan emin değilim ama yaptım.

"Bir sonraki tatbikatı göstermeme yardım eden gönüllü olduğunuz için teşekkür ederim," diyor ve bana birkaç adım yaklaşıyor, ki bugün burada olduğu süre boyunca bunu yapmaktan ısrarla kaçındım.

"Ben gönüllü olmadım. Hem de hiç."

Öne doğru eğiliyor, dudakları kulağımın dibinde, nefesinin sıcaklığı tenimde geziniyor ve parfümünün hafif kokusu burnuma geliyor.

Ve işte orada. Bu sabah masamdan başımı kaldırıp onu ofisimin kapısında dikilirken gördüğümde derimin altında hissettiğim küçük sızlama.

"Ben savunma öğretiyorum. Senin adam adama savunma yapman, benim on yaşındaki çocuklara karşı oynamamdan çok daha iyi görünecektir. Algı her zaman önemlidir ve kamuya mal olmuş bir figür olarak kendimi asla fotoğraf çekilebilecek ve niyetimin yanlış anlaşılabilceği bir duruma sokmamam gerektiği kafama kazındı. Yani bu siz olacaksınız demek oluyor. Bir futbol topunu nasıl kullanacağını bildiğini varsayıyorum."

"Gerçekten oynayıp oynayamayacağımı mı sorguluyorsun?" O geri çekilirken soruyorum. Öfke damarlarımda dolaşıyor olabilir ama onun yakınlığından kurtulduğum için neredeyse rahatlıyorum.

Ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Tıpkı aksanının beni etkilemesinden nefret ettiğim gibi. Küçük nüanslar ve bazı kelimeleri vurgulama şekli. Ya da bana doğru baktığında nabzımın nasıl hızlandığından. Ya da kendime istemediğimi söyleyip dursam da onun beni fark etmesini istemem.

Onun gibi erkeklerden hoşlanmıyorum. Seyircilerin önünde tamamen şov yapan ve ilgi odağı ortadan kalktığına tam bir eşek olanları. Sadece kendi çıkarları söz konusu olduğunda bir şeyler yapan erkekler.

Oysa günler önce onun ilgisini umuyordun.

Hardy, "Bana bakarak bu talimi öğretemezsin," diyerek düşüncelerimi yarıda kesiyor ve giydiği beyaz futbol şortunun altında kalçalarının ne kadar mükemmel bir şekilde şekillendiğini fark ediyorum. Evet, şort uzun ama yine de ne kadar formda olduğunu gözler önüne seriyor. "Seyirciler pür dikkat kesilmiş bekliyor."

Savunmak yakınlık demektir. Yakınlık.

Birbirimize çarparken ve biraz mücadele ederken kışımın ona doğru geri itilmesi anlamına geliyor.

Kıyafetlerle seks yapmak gibi.

Lanet olsun.

Kendisini reşit olmayan biriyle masum ama kolayca yanlış anlaşılabilir bir uzlaşma pozisyonuna sokmak istememe konusunda çok haklı bir noktaya sahip olsa da, ben de onunla böyle bir pozisyonda olmak istemediğimden eminim.

"Yapacak başka işlerim var," diyorum, kelimeler boğazımdan koparılmış gibi hissediyorum.

"Küçük benden korkamazsın," diye mırıldanıyor. Tamamen masum kelimeler ama yine de tenimin üzerinde kayarken baştan çıkarıcı bir parlaklık gibi hissediyorum.

"Eminim diğer koçlardan biri bunu yapmaya çok istekli olacaktır-"

"Çocuklar," diyor sahanın kenarında duran çocuk kalabalığına ve konuşmamızı merak ederek ikimize bakıyordu. "Koç Whitney'nin bu tatbikatlardan bazılarına katıldığını görmek istemiyor musun? Bana yardım etmesi gerektiğini düşünmüyor musun?"

Hardy'yle kafa kafaya çarpışacağım fikri kafalarına dank edince, hâlâ havada duran eller titremeye başlıyor, parmakların titremesi duruluyor.

"Hayır. Gerçekten." Kelimeleri ağızımda geveliyorum ve bir anlık panikle onun gerekçesini unutuyorum. "Bırakın çocuklardan biri-"

"Koç. Koç. Koç. Koç." Çocuklar büyük olasılıkla koçlarının dünyanın en iyilerinden biri tarafından eğitilmesinin ne kadar heyecan verici olacağını fark ettikçe, sıralar arasında tezahürat başlıyor.

Her ilahi omuzlarıma yeni bir ağırlık ve kararlılığıma yeni bir çentik ekliyor.

"Tamam. Tamam." Çocuklar heyecanla beklerken ellerimi kaldırıp sahada ona doğru yürüyorum. "Talim nedir?"

"Zamanı öldürmek için köşedeki bir top nasıl savunulur?" diyor, gözlerimiz buluşuyor ve tenim karıncalanıyor.

"Ciddi misin?" Refleks olarak soruyorum, o da kıkırdıyor. "Ciddiyim."

Köşede bir topu savun. Bu, benim orada durmam ve onun da bana doğru bastırması anlamına gelir - vücut vücuda, sırtım onun önüne. Benim işim, o topu uzaklaştırmaya çalışırken topu hapsetmeye çalışmak. Birbirimize sürtünmek, boğuşmak, birbirimizin alanında olmak.

En iyi futbol ön sevişmesi. *Değil.*

"Hadi, Koç. Neyin var göster ona," diye bağılıyor Rodrigo ve dehşete kapılıyorum, bir tur daha "Koç" sloganı atılmaya başlıyor ve bana geri adım atma şansı vermiyor.

Hardy'ye yaklaşıyorum, gözlerim nefretle kamaşıyor ve topu köşeye yerleştirdiği yere doğru adım atıyorum. Yüzünde kibirli bir ifade vardı. Topu işaret ediyor. "Misafirim ol. Bana karşı zaten savunmada olduğun için, bu doğal bir ilerleme olur, öyle değil mi?"

"Sevimli olduğunu , değil mi?" Savunma pozisyonu alırken nefesimin altında söylüyorum.

"Bana sevimli demekten çok daha iyi şeyler söylenebilir," diyor sessizce, arkamda yer kaplarken. Çocuklar yaklaşabilmek için sahanın kenarına doğru ilerlemeye başladılar.

"Sen bir-"

"Az önce bana ne diyeceksen onu dinleyen kulakların var Koç," diyor kıkırdamasının altında, sesi ve vücudu tahmin ettiğimden çok yakın. "Aranızdaki misafir süperstara karşı nazik olmak isteyebilirsiniz."

Homurdanıyorum ve gözlerimi deviriyorum ama kafamı kaldırdığımda üzerimde bir çift göz görüyorum.

Kahretsin. Sanırım haklı.

"bir şey gelmesin," diyorum.

Yaklaşıyor. "Söz konusu sen olunca, zaten onlardan fazlasıyla var." Ve sonra sanki tüm bu özel konuşma hiç olmamış gibi çocuklara dönüyor. "Şimdi hücum oyuncumuz var - Koç burada - ve sonra ben, savunma oyuncusu. Koç'un amacı, ben topu ondan almaya çalışırken topu dışarı çıkmadan köşede tutmak. Amaç? Zaman kaybetmek. Koç'un takımı bir gol önde, devre neredeyse bitmek üzere ve isteyeceği son şey bana topu alıp gol atmam için bir şans vermek."

Birisi yüksek sesle "Çünkü gol atacaksın" dedi ve bir sürü kıkırdama oldu.

"Doğru. Sayı *yapacağım*," diyor Hardy. Bu tür bir özgüveni seksi bulmamak elde değil. "Asıl soru şu: Buna karşı nasıl savunma yaparsınız? Takımınıza mümkün olan en iyi şans verebilmek için topu nasıl uzaklaştırırsınız?"

Sonra bir şey söylüyor ama ne olduğundan emin değilim çünkü eli kalçama dayandığı ve vücudunun sıcaklığı sırtıma vurduğu anda duymayı bırakıyorum. Kulaklarımdaki vızıltı ve damarlarımda dolaşan uğultu akıl sağlığımı test etmeye yetiyor. Adam, hiçbir yerimin ağrımasını gerektirmeyecek ağırlar yaratıyor.

Oyuncuların önünde olmaz.

Sıkıcı, sıradan bir futbol antrenmanı sırasında değil. Eli üzerimde olduğu için bile değil.

Yine de vücudum uzun zamandır olmadığı şekilde .

Savunmak hiçbir zaman güçlü yanımdı - skor yapmak öyleydi - ama topu ayağımda korumaya başladığımda yılların antrenmanı devreye giriyor. Dizlerimi büküp dışarı onu mümkün olduğunca kendimden uzaklaştırıyor ve alan yaratıyorum.

Böylece topu orada ve ondan uzakta tutabilirim. Vücudu benimkini gölgeliyor. Stratejik bir uzak tutma oyunu oynarken her uzun, sert, gergin kası bana baskı .

Tam olarak hangimizi desteklediklerini ayırt edemesem de çocukların tezahüratları konsantrasyon sisimi dağıtıyor.

Beni düşünmek isterdim ama Hardy'nin sert kalçaları benimkileri yakalayıp ayakları topu dürtmeye ve saha dışına itmeye çalışırken bundan oldukça şüpheliyim.

Bir dakika kadar kendime hakim oluyorum ama adamın tatbikat uğruna benimle oynadığından hiç şüphem yok.

Ben efordan nefes nefese kalmışken, o harcadığı efordan hiç etkilenmeden çocuklara talimat veriyor.

"Rakibinizi kalçalarınızla sıkıştırın ve sonra topu saha dışına çıkarmak için bacaklarının arasından vurmaya çalışın. Faul yapmamaya çalışın ama unutmayın, topa ne kadar uzun süre sahip olurlarsa skoru eşitlemek için o kadar az zamanınız olur."

Hardy yapabileceğini bildiğim şeyi yapıp topu neredeyse komik denebilecek bir kolaylıkla benden uzaklaştırmadan önce topu birkaç saniye daha savunuyorum.

Dizimdeki sancı anında geliyor. Döndüğümde ağrımaya eğilimli olduğu için bunu beklemeliydim. Hardy'yle, onunla ilgili her şeyle ve belki de futbol zekamı ve değerimi etrafımızdakilere kanıtlamaya çalışmakla o kadar meşgulüm ki kısa bir süreliğine bunu unutuyorum.

Ama kalçamda şimşek gibi çakan o acı bunun kanıtı.

Nefesim Hardy'ye tezahürat yapan oyuncular tarafından bastırılıyor ve bunun için minnettarım çünkü istediğim son şey bana odaklanması.

Bu ve ona karşı daha fazla dayanamadığım için egom biraz zedelenmiş olabilir.

Ama bir anda dönüp topa vurduğunda, en müstehcen açılardan topu ağlara gönderdiğinde beni unuttuğunu biliyorum. *Zahmetsizce*.

Başını arkaya atıp güldükten sonra dramatik bir selam verdiğinde öğrenciler kükrer.

Sanki egosunun daha fazla beslenmesine ihtiyacı varmış gibi.

Ama öğrencilere döndüğümde tek gördüğüm kulaktan kulağa sırtışlar, sevinç ve heyecan ifadeleri oluyor. Ve kısa bir süreliğine kim olduklarını ve bu akademinin dışında neler olduğunu unutuyorlar; yükleri ya da korkuları

Çünkü Hardy onlara tek bir vuruşla olasılıkları ve fırsatları gösterdi.

Alexander Hardy'yi tam olarak sevmiyor olabilirim ama bu anı onlara yaşattığı için ona sonsuza dek minnettar kalacağım.

Tam o sırada sahanın orta çizgisine kurulmuş medya ekibini görüyorum. Kameraları bizim tarafa doğru açılı ve oyuncuların hareketlerini takip ediyor.

Bu ne zaman oldu?

Onlara doğru yürümeye başladığımda, tel örgülerin hemen dışında toplanmış olan kalabalığı fark ediyorum; erkekler, kadınlar, çocuklar. Coğunluğu cep telefonlarını havaya kaldırmış, fotoğraf çekiyorlar.

Haber yayılmış olmalı ve şimdi herkes inanılmaz Alexander Hardy'yi görmeye geliyor.

Benim için Ugh. Kulüp için yaşasın.

Ama tüm bunların gerçekleşiyor olması - bir kalabalık, bir haber ekibi -Ve fark etmemiş olmam zaten bildiğim bir şeyin daha kanıtı.

Alexander Hardy ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcı. Vücudu bana karşı değil.

Büyüleyici gülümsemesi değil.

Onun saçma emirleri ve bitmek bilmeyen flörtleri değil. Kibri değil.

Burada olmanın çocuklar için ne anlama geldiği konusundaki umursamazlığı değil.

"Bayan Barnes?" diye sesleniyor haber muhabiri bana, ya da en azından elinde bir mikrofon tuttuğu için öyle olduğunu varsayıyorum.

"Merhaba. Evet. Yardımcı olabilir miyim?"

"Yerel ABC kanalıyla birlikteyiz. Miami Mayhem'den Ariana, Hardy'nin çocuklarla etkileşiminin bir kısmını filme almamız için bizi buraya davet etti. Ayrıca buradaki program hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum-"

"Prestige Futbol Akademisi," bitiriyorum.

"Evet. Evet. Prestige Futbol Akademisi," diyor not defterine bakarken gönülsüz bir gülümsemeyle. Yerel bir futbol kulübü yerine gerçek haberler yapmayı tercih edeceğine şüphe yok. "Bana programınız ve Alexander Hardy'nin burada sizinle vakit geçirmesinin ne anlama geldiği hakkında biraz daha bilgi verebilir misiniz?"

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Hardy

Buradaki çocuklar ... *sevimli* mi? Sanırım. Döndüğüm *her yerde* mi? Kesinlikle.

Çocukları pek sevmem. Uzaktan iyi görünüyorlar ama yakından kaşındırıyorlar. En azından bu grup hevesli. Elbette küçükler her türlü garip sesi çıkarıyor ve pantolonlarında karıncalar varmış gibi kıpırdanıyorlar ama büyükler bunu telafi ediyor. Başlarını eğip ne dediğimi anlamaya çalışıyorlar. Ellerini kaldırıyorlar ve soru sormak için sıralarını bekliyorlar. Bu gösteriyi onlar için yapıyorum.

Yetenekli olup olmadıklarını kim bilebilir? Kadrosunda profesyonel oyun deneyimi olan tek bir iyi niyetli koç bulunmayan bu programda olduklarından şüpheliyim. Eğer olsaydı, lanet olası web sitelerinin her yerinde olurdu ve dün baktığımda, site bu lanet olası yer kadar korkunçtu.

Ama ben buradayım.

Zamanımı boşa harcıyorum çünkü şampiyonluk kazanmak için kendi eğitimim buradaki varlığımdan çok daha önemli.

Tüm bu lanet durumun tek avantajı, bir düzine metre gazetecilerle konuşan kadın. En hafif tabirle meydan okuyor. İlgi çekici. Güzel. Atletik. Aloof.

Ve sanki elime mükemmel bir şekilde düşmüş gibi, beni tamamen hor görüyor.

Bu, benden uzak durmasından ve benimle her etkileşime girdiğinde gözlerini devirmesinden ve dişlerini gıcırdatmasından çok daha belirgin.

Ve etkileşim, bulduğum her fırsatta onu zorlayabileceğim bir şey.

Onu kızdırmaktan ve o zümrüt gözlerini parlatmaktan zevk alıyorum.

Ayrıca, bu benim için mükemmel bir senaryo. Ortaya çıkacağım, Rush'a olan yükümlülüğümü yerine getireceğim, kulüp için olumlu bir basın oluşturacağım ve bu arada onu yarın buraya dönmemi istemeyecek kadar kızdıracağım. Ari'den geri dönmememi isteyecek.

Herkesi mutlu etmek için elimden gelen tek şey bu - programlarını için takım arkadaşlarım, MLS ve takımım

sahipleri, buradaki çocuklar, medya haberleri ve kendim ve akıl sağlığım.

Whitney'i her açıdan dahil etmeye çalıştım. Tatbikatları göstermeme yardım etmesi için onu gönüllü yaptım. En sevdiğim aromalı spor içeceğini almam için dükkânlara koşmasını istedim. Hatta bazı diva hareketleri bile yaptım - kale yüzlerinin şeklini değiştirdim. Turuncu değil sadece sarı koniler kullanacağımı. Topa vurduğum her topun belli bir basınçla doldurulması gerektiğini. Benimle birlikte antrenman yapabilecek tek kişinin kendisi olmasını talep etti. Bu sürpriz oldu. Oyunu nasıl oynayacağını biliyor. Bu okulun yöneticisi olduğu için bunu umuyorum ama sonuçta burası Amerika. Futbol standartlarının ne olduğunu kim bilebilir ki? En azından kendine hakim olabiliyor.

Yani evet, birilerini haklı olarak kızdırmak için fazlasıyla şey yaptım. Benimle işlerini bitirmelerine yetecek kadar.

Ama tüm yaparken, kendimi olabilirim. Whitney Barnes.

Web sitesinde onun hakkında bilmediğim pek bir şey yok. Burayı o işletiyor. Profesyonel deneyimi yok. Çok güzel bir kadın.

Ve onu lanet kafamdan çıkaramıyorum. Sade.

Basit. Gerçeklik.

Şimdi burada geçirdiğim her ek saniyede kendime işkence ediyorum.

Beni azarlayacağını düşünmüş müydüm? Evet. Dilini ısırды ve oyuncularının iyiliği için benden darbe üstüne darbe yedi mi? Yine evet.

Ve bunun beni nasıl hissettirdiğini bilmiyorum. Ne zaman biri benim için bunu yaptı ki? Hiçbir zaman.

Ben de onunla oynadım. Onu test etmek için. Hoş karşılanmamı zayıflatmanın bir yolu olarak.

Ama şimdi tek düşünebildiğim oyunun benim üzerimde olduğu. Tatbikat sırasında kıcı sikime mükemmel bir şekilde yaslanmıştı. İçime doğru bastırırken teninin sıcaklığı. At kuyruğu yüzümde sallanırken şampuanının kokusu.

İstedğini aldın, Hardy.

Ama şimdi bu sataşma merak uyandırmaya başladı ve merak da daha fazlasını öğrenme ihtiyacına dönüştü. Ve bu lanet muhabir için cümleleri bir araya getirmeye çalışırken bu ihtiyaç artık zihnimi ele geçiriyor.

Kim bu kadın ve neden benim isteğime boyun eğmiyor?

Bir kadını istediğimde, eski bir klişe olan parmaklarımı şıklatmam yeterli oluyor. Yalnız bir bakış, çenenin kaldırılması, elin sallanması. Üçü de geçmişte beni yatağa attı. Nasıl davrandığım ya da konuşup konuşmadığım hiç önemli değil, yanlış bir şey yapmasam da biriyle yatabilirim.

Yine de burada durmuş, beni umursamayan tek kadına bakıyor ve bunu nasıl yaptığımı merak ediyorum.

Hedefinde başarısız oluyorsun, Hardy. Büyük şok. Bu bir haftalık işkenceden kurtulmak için daha çok çalış.

Etrafımda her hareketimi izleyen yüz çift göze bakıyorum ve muhabire döndüğümde gülümsüyorum. Bu boku satsam iyi olacak çünkü MLS'deki yetkililerin bunu bir şekilde izleyeceğine şüphe yok - ya sosyal medyada ya da Ari'de buraya nasıl katıldığıma dair çok sivri sorularla.

"Yani haftanın geri kalanında burada olacak mısınız?" diye soruyor muhabir tüm çocuklar ilerlerken.

Yutkunmaya ve başımı sallamaya zorlarken gülümsemem hafifçe kayıyor. Kayma ve yutkunma her şeyden çok Whitney'e gösteriş içindi. "Bana söylenen bu, evet."

"Ve sanırım daha mutlu olamazdın?" diye soruyor.

"Ne yazık ki Hardy bizimle sadece bugün kalabilecek," diyor Whitney kameranın karşısına geçip spot ışıklarını benden çalarken.

Ve az önce çaldı.

İfademi yumuşatmaya çalışıyorum ama şüphesiz bir an için bocalıyorum. gizlice yumruk pompalıyorum. Ama bir yandan da düşünüyorum.

Rush bunu görecektir. Bunu mahvetmek için bilerek bir şey yaptığımı anlayacak. Planım ilk düşündüğüm kadar kusursuz değilmiş. *Orospu çocuğu.*

Whitney muhabire, "Onunla harika vakit geçirdik ve bugün bize zaman ayırdığı için kendimizi çok şanslı hissediyoruz, ancak haftanın geri kalanında ara veremeyeceği başka yükümlülükleri var" dedi.

Canlı yayında.

Çifte orospu çocuğu.

Yani, evet, görev tamamlandı, ama bunu canlı yayında söylemesini ve bu bahaneyle beni mahvetmesini beklemiyordum.

"Diğer yükümlülükler mi? Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok." Kameraya bir gülümseme atıyorum ve yalanı yutturmayı umuyorum.

"Kısa bir reklam arasına girmemiz gerekiyor," diyor muhabir, "ama herkes bizi izlemeye devam etsin, çünkü döndüğümüzde bu meseleyi çözeceğiz. Alexander Hardy haftanın geri kalanında Prestige Futbol Akademisi'nde olacak mı, burada futbol yıldızının antrenmanlarını ve derslerini ücretsiz olarak izleyebilecek misiniz? Molanın diğer tarafında bunu öğreneceğiz."

Kameraman parmaklarını kaldırıp geriye doğru üçten bire kadar saydıktan sonra kamera kesiliyor ve muhabir mikrofonunu bırakıp yapımcısıyla konuşmak üzere kenara çekiliyor.

"Ne halt etmeye çalışıyorsun?" Whitney, sırtı seyircilerimize dönük olacak şekilde bana dönerken homurdanıyor. "Seni burada istemiyoruz. Gitsen olmaz mı?"

Egom gerekliliğe karşı savaşıyor. Beni burada istiyorlar ve hayır, yapamam Git

. "Yapamam. Hayır."

"Demek bu senin için bir kefarettir. Burada sıkışıp kaldın ve sefilisin."

"Canım. Kendi burada olacağımı mı sanıyorsun?" "Vay canına. Sen bir pisliksin."

"Ama yine de beni istiyorsun."

"Mor Gatorade'inizi ve turuncu külahlarınızı alıp kendinize sokabilirsiniz-"

"Ve üç, iki, bir içinde geri dönüyoruz," diyor kameraman, muhabire geri dönmeden önce el sallayan çocuk kalabalığını tararken.

Cebimdeki telefonum titriyor. Kahretsin. Çıkarıp ekrana baktım. Rush'ın beş kelimesi ekranı dolduruyor. **"Evet. İzliyorum. Düzelt şunu."**

"Mola sırasında Hardy'nin haftanın geri kalanında konuk koç olarak toplumumuza hizmet etmeye devam edip etmeyeceğini konuşuyorduk."

Zihnim koşuşturuyor. *Bunu düzeltmek* mi? Lanet olsun.

"Bir yarışma," diye ağzımdan kaçırıldım sonuçlarını düşünmeden. Hem muhabir hem de Whitney meraklı ifadelerle bana dönüyorlar.

"Yarışma mı?" Whitney soruyor.

"Evet. Uh . . ." Bocaladım. *Kamera önünde kendimi iyi gösterirken bundan nasıl kurtulabilirim?* "En iyi koçunu benim karşıma çıkardın."

Whitney homurdanıyor, gözlerini kocaman açıyor ve pembe dudakları, onlara yapabileceğim her şeyi düşünmeme neden olan mükemmel bir surat ifadesi alıyor. "Ne yapmak için?"

"Bilmiyorum." Sırıyorum. "Beni zor durumda bıraktınız, o yüzden anlık düşünüyorum. "Around the World oyununa ne dersin?"

"Bana karşı mı?" Muhabir aramızdaki her sesi yakalamak için mikrofonu uzatırken o gülüyor.

"Evet. Elbette. Sana karşı. Patronun bana atabileceği en iyi şey sen misin? Önce ona mı sormanız gerekiyor?"

BÖLÜM TMELVE

khitney

"Önce *ona* mı *sormam* gerekiyor?" Homurdanıyorum. Adam gerçekten de bu kulüp hakkında hiçbir şey bilmiyor, değil mi? "Hayır. Önce *ona sormama* gerek yok. Ben kulüp *sahibi* adına karar verme yetkisine *sahibim*."

"Güzel. Mükemmel." Etrafına bir göz atıyor. "Bu yarışmanın şartları nedir?"

"Bilmiyorum. Kazanırsan, çekip gidersin. Zaman doldu. Ben kazanırım, sen kalırsın. Bilmiyorum-"

Rodrigo, artık ay kelimesini söylemeye başlayan kalabalığa "Bir ay," diye sesleniyor.

"Ne?" diye mırıldandı nefesinin altında. "Bütün bir ay mı?"

"Bir ay mı?" diyor muhabir kocaman gözlerle ve kocaman bir sırtışıla, gün ortasındaki zaman diliminde ilk haber yapma hakkını elde edeceği için heyecanlı.

"Evet. Bir ay," diyorum.

"Ve istediğin bu mu? Bir ay boyunca burada kalmamı mı?"

Gözlerimiz kilitleniyor ve kaşlarının hafifçe kalktığını görebiliyorum, sanki bana bugün ne kadar baş belası olduğunu hatırlatıyor.

"Evet. Kesinlikle." Etrafımızdaki kalabalığa bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Ne? Beni yenemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Yapabileceğimi biliyorum. Sadece . . . Daha önce seninle savunma talimleri yapmıştım. Beceri seviyeni biliyorum. Kendini bu şekilde başarısızlığa hazırlamana şaşırdım." Bana bakıyor, hangi açıyla oynadığımı anlamaya çalışıyor, çünkü aslında burada bir açığı oynuyorum. "Bunun sana nasıl bir faydası olduğunu anlamıyorum, Whitney."

"Hadi gidip hazırlanalım. Herkese dörder top," diyorum ve bir torba top alıp penaltı noktasına doğru ilerliyorum.

Elinde kendi dörtlü setiyle peşimden koşuyor. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Ona doğru bakıyorum. Adam gerçekten kendi iyiliği için fazla yakışıklı, ama şu noktada değerinden daha fazla sorun çıkarıyor. Onun varlığının faydalarını ve aynı zamanda yokluğunu istemek çok mu fazla? "Sen

kıçımı tekmeleyeceksin. Adını temize çıkaracaksın. Seni başımdan atacağım ve denediğim için bile çocuklarıma bir kahraman gibi görüneceğim."

"Yani kaybetmek mi istiyorsun?" Bu kavramı bile kavrayamıyormuş gibi gözlerini bana diyor.

"Hayır. Beni yenmeni istiyorum." Arada bir fark var. Çok büyük bir fark.

"Kaybetmek kaybetmektir ve seni yenmekle ilgili hiçbir sorunum yok.

Sorun değil.

Orada."

Oyunun kurallarını açıklamak için izleyici kalabalığıma dönmeden önce önümüzdeki birkaç dakikayı hazırlanarak geçiriyoruz. "Her seferinde bir atış hakkımız var. Her atış her birimiz için aynı olacak. Sol üst köşeden başlayacağız."

"Vay be. İçlerinde en zor olanıyla başlıyoruz," diyor Hardy. "Bakış açınıza göre değişir," diyorum, çünkü onun Seyirciler.

Bana baktı. "Önce bayanlar."

Başımı salladım. "Burada olmaz. İlk atışı her zaman konuklar yapar."

Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Peki. Tamam. Sanırım böyle iyi ve saygın bir akademide bunu kabul edeceğim."

Saygınlık, kıçımın kenarı.

İyi ki kurtuldun, Alexander Hardy. Seni, sıkı kalçalarını, harika görünüşünü ve çekici ama baştan çıkarıcı gülümsemeni başka bir yere ve çocuklarımdan uzağa götür.

"Burada hâlâ birinci ligden birini göremiyorum," diye mırıldandı. "Sanırım buna sen de dahilsin."

Gülüyor, şutunu hazırlıyor ve sonra topu kale direğinin bir karış yanından auta gönderiyor. Ben de dahil olmak üzere öğrencilerden duyulabilir bir nefes sesi geldi. Bana dönüyor ve yanımdan geçerken sırtıyor. "Böylece biraz yüzünü kurtarabilirsin. Benim lehime dört sıfır olmasını ve seni akademinin önünde utandırmayı hiç istemem."

Ona bakıyorum ve her kelimesinden küçümsemenin sızdığını hissediyorum. Öfke yeniden alevleniyor ve sahada bizi bu noktaya getiren tüm zarif düşüncelerim yok oluyor.

Sikerim böyle işi.

Bu şekilde mi davranmak istiyor? Sanki ben daha değersizmişim gibi mi? Üniversitede oynamadan bu kulübün sahibi ya da saygın biri olamayacakmışım gibi mi? O zaman öyle davranacağım.

Topu yere bırakıp omzumun üzerinden ona bakarken, gülümserken ve duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldanırken, "Yüzümü kurtarmama gerek yok," diyorum. "Ben iyi bir atıcıyım."

Ve atışı yaptığımda, ayağım topa mükemmel bir şekilde vurduğunda ve top ağların sol üst köşesine çarptığında, kalabalık çılgına dönüyor.

Ellerimi havaya kaldırıp onlarla birlikte bağıryorum.

"Şanslı atış," diyor arkamdan, ama sesinde bir teslimiyet de var, bir *oh, kahretsin* niteliği.

Şanslı atış.

Déjà vu vuruyor. Başka bir zaman, aynı yer, farklı kişi, ama yine de vuruyor ve beni geri getiriyor. *Şimdi değil. Odaklan, Whit.*

İlk şutu acıma duygusuyla atarak muhtemelen yarışmayı kendisi için kaybetti.

Ve evet, onun saçından ve onunla birlikte gelen kaosun hayatımdan çıkmasını istiyorum ... ama aynı nefeste, aniden kendimi kanıtlama ihtiyacı hissediyorum. Bu dev süperstarın burada ilgi odağı olmayı hak eden tek kişinin kendisi olduğunu düşünmesine izin vermemek için. Konu futbol olunca hayatımda yeterince şeyden vazgeçmek zorunda kaldım. Belki de bu yüzden aniden bu konuda kendimi zorluyorum.

Ayrıca, bu konuda gerçekten bir izne ihtiyacı var mı? Sırf onun yanında telaşlandığım ve ondan etkilenmek istemediğim halde onu çekici bulduğum için bir pislik gibi davranmasına?

Demek istediğim . . . küçük ve bencilce konuş. Onunla geçireceği zamanı kaybedecek olan çocuklar.

Yüzümü ona dönüyorum, kocaman sırtıyıyorum ve gözlerim alaycı. "Oops. Sanırım bunu ben yaptım."

Başını sallar ve . "Diğerlerinden birini kaçıracağına şüphe yok." Bir sonraki topunu yere bırakıyor ve omuz silkiyor. "Zerre kadar endişelenmiyorum."

Ama öyle olmalı.

Çünkü geri kalan tüm atışlarını yapabilse de. Yani.

Will. I.

Bu benim oyunum. Hayal kırıklığı yaratan günlük gerçekliğimden kaçmak için oynadığım oyun. Kendi hikayemin kahramanı olmamı sağlayan oyun. Ve beni tam da buraya, bu yere ve zamana getiren şey. Sakatlığım pek çok hayali kaçırmama neden olmuş olabilir ama aynı zamanda beni buraya, bu yere getirdi.

Hardy'ye iyi olmak için üniversite seviyesinde oynamam gerekmediğini göstermek için. *Saygın olmak için.*

Geri adım atıyorum ve ellerimi ona doğru uzatıyorum. "Sıra sende. Köşeni seç. Nil bire."

Topu yere bırakırken gülümsemesi kendini beğenmiş. Çocuklar durdukları yerde kayıyor ve kalabalığın içinden toplu bir sessizlik *duyuluyor*. "Sol alt."

Kusursuz bir şekilde uyguluyor. Topun gülünç bir hızı ve kale direğine ulaşmadan saniyeler önce kıvrılmadan önce topu ıskalayacakmış gibi gösteren bir dönüşü var.

Ben bir kez daha penaltı vuruşu çizgisine kadar yürüyüp topu döndürdükten sonra yere bırakıp yerleşmesini sağlarken çocuklar tezahürat yapıyor ve sohbet ediyor. Dönüp ona gülümsüyorum, kendi kibrimin farkındayım ve buna kapılmıyorum. Birkaç adım geri atıyorum, kekeleyerek adım atıyorum ve sonra topa doğru koşup vuruşumu yapıyorum. Top en tatmin edici gümbürtüyle fileye çarpıyor.

"Etkileyici," diyor ve ardından yavaş bir ıslık çalıyor.

"Daha endişelenmedin mi?" Alay ediyorum.

"Hiç de değil."

". Birden ikiye, Hardy. Senin sıran."

Dönüyor, vücudu bana yakın ve gözleri muziplik dolu. "Bir ayağın var. Bunu sana vereceğim."

İltifatına seviniyorum. Dudaklarındaki rahatsız edici gülümsemeye. Tek yapmak istediğim ona doğru adım atmakken kendimi geri adım atmaya zorlamama.

"Sağ altta," diyor ve ikimiz de tekmelerimizi atıyoruz. İkimiz de başarıyoruz.

"Kandırıldığımı düşünmeye başlıyorum," diye alay ediyor. "Bunu gözlerim kapalı da yapabilirim," diye kışkırtıyorum.

"Güzel. O zaman kanıtla." Çocukların nefesi kesilir ve içlerinden toplu bir mırıltı yükselir. "Ya hep ya hiç."

Kıkırdıyorum ve sadece onun duyabileceği şekilde nefesimin altından şöyle diyorum: "Her şeyi berbat ettiğinin farkındasın, değil mi? Egonu nasıl kurtaracağını bulmaya çalışıyorsun."

"Korkuyor musun?" diye soruyor.

Sırıtarak, Patrick'le tanışmadan önce burada geçirdiğim tüm geceleri düşünüyorum. Aysız bir gökyüzü, karanlıkla yıkanan bir saha varken buraya nasıl gizlice girdiğimi ve zar zor görebildiğim ağlara top üstüne top attığımı.

"Anlaştık," diyorum.

"Cesurca," diye mırıldanıyor Hardy.

Kaşlarımı kaldırıp topu ondan alıyorum, Martin de koşarak ofisten göz bağı olarak bir bandana alıp geliyor.

"İyi şanslar," diyor gözümü kapatırken. "Bunu kazandığında çocuklar senin bir kahraman olduğunu düşünecek."

Sahne ışıkları artık benim üzerimde. Azalan cesaretime rağmen geri adım atamam.

Herkes sessizleşiyor. Gözbağının orada olduğu ve on iki küsur yıl önce burada kendime meydan okuyup hayattan kaçtığım o gecelere geri döndüğüm gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Topu yere bıraktım. Geri adımlarımı sayıyorum. Üzerimdeki gözlerin ve o anın baskısının farkında olarak derin bir nefes alıyorum.

Iskalayıp Hardy'nin paçayı sıyırmasına izin mi verelim?

Filenin arkasına vurup hala buna sahip olduğum gerçeğine sadık mı kalayım?

Tüm o saatler ve yıllar süren eğitim beni başarısızlığa uğratmadı mı?

Bir.

İki.

Üç.

Ayağım topa vuruyor. Top önümde süzülürken dakikalar gibi geliyor.

Ama ben göz bağını çözmeden çocuklar alkışlarla kükrüyorlar. Onlar bana doğru koşarken ve sonra etrafımı sararken zaferle kollarımı havaya kaldırıyorum. Heyecan kalabalığı sararken beşlik çakıyor ve yumruklarımı sıkıyorum.

Hardy ile bir ay daha zamanları var.

Hak ettiğini buldu. Ben daha ilk atışımı oyunu kaybetti ve kaderini belirledi.

Adrenalinim eşit oranda kasvet ve sevinçle yükseliyor. Haber ekibinin hâlâ çekim yaptığının farkında olarak yanından geçip gidiyorum.

"Dediğim gibi, şanslı atış," diyor.

Ona dönüyorum ve dudaklarımı bir sırtış kaplarken omuz silkiyorum. "Bunun şansa bir ilgisi yok. Bu olağanüstü bir şeydi ve bunu sen de biliyorsun."

Evet. Olabilecek en kötü şekilde kandırıldın. Ve hepsi senin suçun.

Ugh. Şimdi bir ay boyunca onunla -sert kalçaları ve dizleri zayıflatan gülümsemeleri, çocuklara karşı beklenmedik yumuşaklığı, çıldırtıcı tavırları ve diş gıcırdatan küstahlığıyla- baş başa kaldım.

Peki ya bu? Bu benim hatam.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hardy

Az önce oyuna
geldim.

Ve sadece oyuna gelmekle kalmadım, tüm dünyanın görebileceği şekilde kameralar önünde becerildim, bu yüzden şimdi ne kadar çok istesem de bu boktan uzaklaşamıyorum.

İyi tarafı mı? Bir hayır işini üstlenmekten hoşlanıyormuş gibi görünüyorum. Fakir bir futbol akademisini asla yarı yolda bırakmayacak iyi bir adam gibi.

Dezavantajı mı? Aynı anda nasıl iki yerde birden olabilirim ki? İki yer mi? Son zamanlarda daha çok on yer gibi geliyor ama kim sayıyor ki? Amerika'ya gelmekteki amacım futbolu ve Mayhem imtiyazını ilerletmek değil mi?

Siktir, dostum.

Beni bir profesyonel gibi kandırdı. Bana oynayamayacağını, oynamadığını düşündürdü ve sonra beni görevlendirmeden önce ona merhamet etmeme izin verdi. Gözleri bağlı bir penaltı atışı mı?

Bu atışı sayamayacağı kadar çok çalıştığını ve oldukça yetenekli olduğunu gösteren bir hassasiyetle yaptı.

Ders çıkarıldı. *Whitney Barnes'in söylediği tek kelimeye bile güvenme.*

"Şanslı atışmış, kıcımın kenarı," diye mırıldanıyorum bu lanet olası eski, köhne yerin soyunma odasının kapısını çarparak açarken. Büyük oda cüruf taşından yapılmış. Boyası eski ama tutuyor. Sıra sıra banklar ve onları ayıran uzun, ezik metal dolaplar var. Ve sonra midilli duvarın diğer tarafında, gelen kapıdan görüşü engellemek için küçük bir bölme ile bir dizi duş başlığı var.

Tozdan arınmış ama bunun dışında, buranın içini uzun zamandır kimse görmemiş gibi görünüyor.

Alışık olduğum ağırlamalardan çok uzak ama ... görünüşe göre, onun lanet numarasına kandıktan sonra hak ettiğim şey bu.

Kazanmana izin vereceğim, kıcımın kenarı.

Sinirli ve kesinlikle kızgın bir şekilde çantamı bir bankın üzerine bırakıyorum ve yeni bir tişörte ihtiyaç duyarak tişörtümü başımdan çekiyorum.

Kapı, nasıl çarparak açtıysam aynı şekilde açıldığında sıçırıyorum. Ses odanın içinde yankılanırken onun yeşil gözleri ve bıkkın bir oflamasıyla karşılaşyorum.

Elleri kalçalarında ve öfkesi belli olacak şekilde duruyor. "Randevuna mı vurdun?"

"Ne?" Beklenmedik ama haklı bir soru olarak bağıriyorum. Herkes ve kardeşleri bunu soruyor ama tek bir kişi bile bu soruyu bana yöneltilmiyor.

"Randevun. İmajını düzeltmek için neden burada olduğunu. Ona bilerek mi vurdun?"

"Hayır. Tanrım, hayır. Ellerimi asla bir kadının üzerine koymam."

Başını yana eğmiş ve dudaklarını büzmüş bir şekilde beni inceliyor. Kesinlikle zor şeyleri sormaktan çekinmiyor ve bunun için ona hayranlık duyuyorum.

Tıpkı göğsünün inip kalkışına ve sertleşmiş meme uçlarının atletine yaptığı baskıya hayran olduğum gibi. Yani, görülmek için yalvaracaklarsa, ben de onlara bakma iyiliğini yapabilirim.

"Ben yapmadım. Hayır," diyorum başka bir şey söylemeyince. "Bana sorduğun için teşekkür ederim çünkü başka kimse sormadı."

Başını sallıyor ve sanki bu konuyu bölümlere ayırıp bir sonrakine geçtiğini görür gibi, "Burada olmak istemediğin ortadayken neden böyle aptalca bir bahse girdin?" diye soruyor.

"Bunu benim için kesinleştirdin, değil mi?"

"Ben mi?" diye bir kahkaha attı. "Bu yüzde yüz sen ve senin büyük egon yüzünden oldu. Sana karşı kaybetmek benim için gayet iyiydi. Bundan ve seninle birlikte gelen her şeyden kurtulmana izin vermek için."

"Çoğu insan benim ve benimle birlikte gelen her şey için adam öldürür."

"Ve tıpkı bu yorumda olduğu gibi, kibirli bir eşek gibi davrandın. yenemezdi." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Bilerek kaçırdın çünkü çok iyi olduğunu ve attığım her golün şans eseri olacağını düşünüyordun."

"Bunu bu yüzden mi yaptım?" Ona bir adım daha yaklaşırken kollarımı iki yana açarak bağıriyorum. "Ama devasa bir egosu olan ben miyim? Görünüşe göre seninki de aynı büyüklükte çünkü kaybetmeyi kendine yediremedin. Senin egon yüzünden şimdi ikimiz de boku yedik."

Kıkırdıyor ve ben bu sesi boğmak istiyorum. "Aynen öyle. Fikrimi değiştirmeye hakkım var. Tam bir pisliktin. Fikrimi değiştirdim ama

İki katına lastik yolla buluştu mu? Yine de kazandım. Muhtemelen duymaya alışık olmadığın bir şey söyleyeceğim, kabullen bunu."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

khitney

Ona bakıyorum ve her el hareketinde kaslarının dalgalanmasından nefret ediyorum. Bronzlaşmış, tonlanmış ve kadar saçma bir şekilde şekillendirilmiş ki neredeyse fotoşoplanmış gibi görünüyor.

Başka zaman olsa böyle görünme konusundaki kararlılığına hayranlık duyabilirdim. Şu anda, pek değil.

Dişlerini sıkarak ve gözlerinde fırtınalar bana bakmasına bakılırsa, o da aynı şekilde hissediyor.

Güzel. Bunu hak ediyor.

Ama arı kovanına çomak soktum ve şimdi içinde durup bundan sonra ne olursa olsun hayatta kalmak zorundayım.

Umarım öfke nöbeti geçiren, profesyonel bir futbolcunun yanında iyi şeyler olur, tersi değil. Çünkü bu taahhütten kaçacak gibi görünmüyor - en azından sosyal medyada dolaşan görüntülerden aldığım mesajlara göre öyle.

Hiçbirimizin haberi olmadan, tüm yarışma, beklediğim gibi öğle veya gece haberlerinde belirsiz bir yer için paketlenmek yerine canlı olarak .

Yayından bu yana geçen kısa sürede, Alexander Hardy'yi döven düşük seviyeli bir futbol akademisi koçu ilgi çekmeyi başardı.

"Belli ki oyun konusunda tecrübelisin," diye kaşlarını kaldırarak suçluyor. Kibri hâlâ bir zırh gibi üzerinde.

"Benim bir futbol akademim var. Umarım nasıl oynanacağını biliyorumdur."

"Ne demek *sahibi benim*?" Elinde ne varsa çantasına atıyor.

"Hakaret ettiğin o mal sahibi mi? Seninle bahse girmemin sorun olup olmadığını sormaya gittiğim *adam mı*?" Elimi kaldırdım ve parmaklarımı oynattım. "O ben oluyorum."

Sanki bahsin yansımalarından nasıl kurtulabileceği konusunda mal sahibiyle oynayabileceği iyi çocuklar kulübü rutini olmayacağını anlamış gibi yavaşça başını sallıyor. "Yani seni erkek sandığım için kızgın mısın?"

"Hayır. Oynayamayacağımı varsaydığın için kızgınım."

"Tamam. Oraya gideceğiz. Nerede oynadın o zaman?" diye soruyor bizi bu duruma getiren aynı alaycı tavırla.

"Al."

Gözlerini deviriyor. "Uh-huh. Başka neresi olabilir?" "Hiçbir yerde."

"Hiçbir yerde mi?" Gülüyor. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Üniversitenin en iyi adaylarından biriydim, ta ki öyle olmayana kadar."

Sanki acım hala taze, gerçek ve güncel değilmiş gibi omuz silkiyorum.

Olmamalı -hayatımı *seviyorum*- ama yine de öyle.

"Detaylandırmak ister misin?"

Hayır. Bu benim ilk tepkimdi ama dilimden hiç düşmedi. Benim hakkımda iyi düşünmesini neden önemsiyorum? Genelde kimsenin ne düşündüğünü umursamazken neden ona ihtiyacım olsun ki?

Gururunuzu aynı anda hem yutmak hem de savunmak istemeniz garip.

"Dizim." Dizimi gösteriyorum. ". ACL tamamen yırtıldı.

Menisküs yırtılması. Eğlenceli zamanlar."

Acılı ifadesi gerçek ve en azından bu var. Her sporcu sakatlanma korkusunu bilir ama benim başıma gelene kadar, sevdiğiniz şeyin elinizden alınmasının ne kadar yıkıcı olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Annemin götürülmesi çok acımasızcaydı.

Ama bu kayıpla başa çıkmama yardımcı olan, bana bir amaç veren ve beni tanımlamama yardımcı olan şeyin sakatlandığımda elimden alınması? Şimdi, bu mu? Bu on katıydı.

"Özür dilerim," diyor. Başını sallıyor ve gözlerini kısıyor, bu da bir sonraki söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı gösteriyor. "Sonra ne oldu? Ondan sonra öylece bıraktın mı?"

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ve sonra içimde alevlenen öfkeyle ağzımı kapatıyorum.

Tam burslu bir futbol bursu kazanmanın, beni Glendale'den çıkarmak için hayatımın fırsatını yakalamamanın ve sonra lise son sınıfta bir hafta içinde feci bir sakatlık geçirmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor mu? Kalp ağrısı? İstirap? Üniversitenin doktor ekibinin size ameliyatınızın başarısız olduğunu bildirmesi ve ardından üniversitenin burs teklifinizi iptal etmesi? Hayallerinizin paramparça olduğunu ve kum gibi parmaklarınızın arasından kayıp gittiğini hissetmek?

Bunu yapmasına imkan yok. "Öylece bırakayım mı? Hayır."

"Ama üniversiteye gitmedin? Oynayabilmek için rehabilitasyona girmedin mi? Sadece verdin-"

"Bırak onu, Hardy."

"Bugün gördüğüm kadarıyla sen bir yarışmacısın. Bu kadar potansiyelin varken neden çekip gittiğini anlamıyorum."

Öylece çekip gitti mi? Sanırım bu sözler başarısız iyileşmeden daha çok canımı yaktı. "Peki ya sen? Sen de kimsin?"

"Hileli soru çünkü ..." Sırıttıyor ve terli formasını elinde tutuyor, böylece formanın arkasında H-A-R-D-Y yazıyor. "Bunun, dikkat eden herkese kim olduğumu anlattığına eminim."

"Sizin için her şey bir şaka mı, yoksa hayatınız boyunca bir kendine hizmet eden, itibar kurtaran önlemden diğerine mi geçiyorsunuz?"

Tıslıyor. "Benden nefret etmek için neden çalışman gerektiğini haklı çıkarmak için bana kızma çaban bu mu?"

"Sizi temin ederim, bunun için çalışmak zorunda değilim." Ona kızmak, hâlâ burada durmasının ve önümüzdeki otuz gün boyunca da burada duracak olmasının nedeninin yüzde yüz ben ve bu rekabetçilik olduğunu kabul etmekten çok daha kolay. *Kahretsin.*

"Yine de burada bir tartışma yaratmaya çalışıyorsunuz çünkü yaptığım küçük bir yorum yüzünden kaybetmeyi kendinize yediremediniz."

Harika. O kadar şeffafım ki o bile görüyor. "Soruma cevap vermedin." Kaç ve saptır. "Verdiğime eminim."

"Ben ciddiylim. Yetenekli ayakları olan ve kendi iyiliği için çok fazla yeteneği olan bir pislikten başka kimsin?" Yorumumdaki küstahlıktan etkilenmedi ve bunu bir uyarı olarak mı almalıyım yoksa benimkinden daha sert bir deriye sahip olduğunu ve savaşta test edildiğini mi varsaymalıyım emin değilim. Belki ikisinden de biraz.

"Evet. Ben tam olarak buyum. Tam üstüne bastın ve beni sadece birkaç gündür tanıyorsun. Bu bir dünya rekoru olabilir." Sesinde alaycılık var ama başka bir şey de var. İncinmiş mi? Kırılmış mı? Tam olarak anlayamıyorum.

Ve şimdi tabii ki kendimi kötü hissediyorum ve bunu düzeltmeye çalışmam gerekiyor. Savunma mekanizmam durumu tersine çevirip onun peşinden gitmek. Bunu yaptığımda da kendimi pislik gibi hissediyorum.

Kadın olmak bazen neden bu kadar zor? Onun gibi istediğimi söyleyebilmek ve bunun onu hiç etkilememesi için neler vermezdim.

"Demek istediğim... çocuklarla çok iyi anlaşıyorsun ama birden fazla kez çocukların sana göre olmadığını mırıldandığını duydum. Buraya sevişmek için geldiğini söylüyorsun-"

Homurdanıyor. "Ben öyle bir şey demedim."

Dudaklarımı büzüp ona bakıyorum. "Hayır mı? Sanırım buraya gelebileceğini ve bunu yaparak beni kazanabileceğini düşündün."

"Yani ... beni suçlayabilir misin?" Omuz silkiyor ve gülümsüyor.

"Peki neden bana bütün gün kişisel asistanmışım gibi davranıyorsun? Neden saçma sapan taleplerde bulunuyorsun, bir dakika önce destansı boyutlarda bir pislik gibi davranıyorsun ve sonra benimle flört etmeye çalışıyorsun? Buraya gelmeni ben istemedim. Aslında, sana gelmemeni söyledim. Ve senin yaptığın gibi bir yarışma teklif etmediğimden de eminim. Hata yapma. Sana yenilmeyi kendime yediremesem de, seni burada istediğim için değil. Hem de hiç."

"Hadi ama Whit. Beni burada istemiyorsun çünkü ya benim yanımdayken nasıl hissettiğinden korkuyorsun ya da çocukları bir şekilde üzeceğimden korkuyorsun."

"Her nedenimin senin yüzünden olduğunu düşünmeyi sana bırakıyorum." "Öyle." Omuz silkiyor ve göğüs kasları hareketle birlikte zıplıyor. "Örnek olarak."

"Tamam. Senaryoyu tersine çevireceğim. Ben de senin için aynısını söyleyebilirim." Bir adım daha yaklaşıyor. Kesinlikle bakmadığım gövdesindeki her çizgiyi görebileceğim kadar yakın. "Akademi işleten ama ne yaptığını bilmediği belli olan bir kulüp sahibi hakkında. Beni o kadar çok isteyen bir kadın hakkında, öğrencilerine benim talimatlarım olmadan yaptırmaya istekli çünkü lanet duyguyla savaşıyor ve istediği şeye teslim olmayı reddediyor. *Ben*." Vurgulayarak kendini işaret ediyor ve pazuları hareketle sıçırıyor.

Tabii ki var.

"Bu ifadede bile, konuyu seninle ilgili hale getirmeyi başardın." Başımı iki yana sallıyorum. "İnanılır gibi değil."

"Bunu, bütün gün beni inceleyen ama sonra onu izlediğimi fark edince susan ve gözlerini kaçırان kadın söylüyor."

"Bir gömlek giy."

"Bunu soyunma odasına girip üstümü değiştirirken sözümü kesen kadın söylüyor. İyi ki duş almanın ortasında değildim."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." *Pek çok nedenden ötürü.* "Ama bu tartışmanın yapılması gerekiyordu."

Başını yana eğiyor ve beni hem tedirgin eden hem de içime işleyen bir şekilde inceliyor.

"Elbette öyleydi, tıpkı sadece ben olduğum için bana neden bu kadar kızgın olduğunu itiraf etmen gerektiği gibi. Çekici. Seksi-"

"Sinir
bozucu."

"Büyüleyici.

" "Rahatsız
edici."

"Sahada ve sahanın içinde bir tanrı-"

"Egosu kariyerini mahvedecek vasat bir atlet," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturup kesin bir baş hareketiyle.

"Bana kesinlikle söyledin. Bunu da hallettiğimize göre," diyor ve şortunu çıkarıyor, böylece üzerinde hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmayan çok dar bir çift boxer külot kalıyor. büyüklüğü değil. Kumaştan görünen başının çıkıntısı da değil. İç çamaşırının bantlarını test eden kalçalarının sertliği değil. *Tanrım.* "Lütfen gider misin?"

"Neden? Yüzleşmekle ilgili bir sorunun mu var?"

"Hiç de bile. Sadece kıyafetlerimin geri kalanını çıkarmadan önce gitmek isteyeceğini düşündüm."

Orada öylece durup ona bakıyorum, biraz şaşkın ve ne diyeceğimi bilemez halde. Benden habersiz, tepkisizliğini tamamen yanlış anladı.

"Tamam o zaman." İç çamaşırını indirmeye başlar. "Seni hiç böyle bir kız olarak düşünmemiştim ama-"

"Hayır. Dur. Sen *HAYIR,*" diye bağıryorum daha da aşağıya indiklerinde.

Başını arkaya atıp gülüyor ama benim gözlerim parmaklarının bel kemerine takılı olduğu yere kayıyor ve altından mutlu bir iz çıkıyor.

"Sen imkansızsın, Şanslı Atış."

Başımı kaldırdım ve bir kez daha baktım. Bu terimi daha önce kullanmış olsa da, gerçek atışıma atıfta bulunuyordu. Ama şimdi bunu biliyormuş gibi bir lakap olarak kullanıyor. Yıllardır duymamıştım ve bir an için afalladım. Yüzümdeki ifadeden olsa gerek, ifadesi düştü.

"Ne dedin? Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır. Sen . Yapmadın. Sadece ... sorun yok. Önemli bir şey değil." Şu anda burada Alexander Hardy ile dövüşüyor olmamın sebebi o. "Hayat bazen ne kadar komik, biliyor musun?"

"Whitney?" Bana doğru birkaç adım atıyor, kaşları çatık.

"Dediğim gibi. Önemli bir şey değil."

"Tamam." Kelimeyi uzatıyor ve sonra gülümsüyor. "Peki yarın saat kaçta burada olmalıyım?"

İnledim. Bunu kendime yaptım, değil mi? "Olma," diyorum.

"Tüm bu gösteriye neden olduğunuzu ve şimdi yönetimimden ve MLS'den daha ciddi tepkiler almadan çekip gidebileceğimi mi sanıyorsunuz? Bunun hiç de iyi sonuçlanacağını sanmıyorum. Bebeğim, ikimizi de siktin attın." Kaşlarını kaldırıyor. "Ne zaman?"

"Asla," diyorum, en azından kontrol bendeymiş gibi davranmam gerekiyor, dönüp kapıya yönelirken.

"Gördün mü?"

Omzumun üzerinden onun resmedildiği tabloya bakıyorum - sade, soyulmuş cüruf duvarlara karşı çarpıcı güzelliği.

Yürümeye devam et, Whitney.

Söz konusu olduğunda şehvet, vazgeçmeyi göze alabileceğiniz bir şey değildir. "Gördün mü, ne?" Ben soruyorum.

Güneş ışığından daha parlak bir sırtıyla parlıyor. "Beni istiyorsun."

"Oh, lütfen."

Ama dudaklarımda bıkkın bir gülümseme ve kafamda tekrar eden Lucky Shot lakabıyla fırlayıp gidiyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hardy

Gün uzun sürdü. Olaylı. Ve ... değiştirici. En azından önümüzdeki dört hafta için programım ve planlarım açısından.

Bir yerlerde bıraktığım eşofmanımı almak için arabamdan akademi arazisine doğru koşarken, telefonum çaldığında pek de şaşırmıyorum.

"Rush. Dostum. Gördüğüm kadarıyla beni takip ediyorsun," diye takılıyorum. "Lanet olası internetin her yerindeyken zor değil. Tanrım, Hardy. I

gelmemeni telafi etmek için bir haftalığına gitmeni istedi ve sen şimdi kendini bir aylığına mı bağladın?"

Bir kahkaha attım. "Söz verdiğimde tam olarak söz vermediğimi söyleyemezsin, değil mi? Lig mutlu olmalı."

"Olacaklar ama takım arkadaşların seni boğazlayabilir. Gece antrenmanları pek sevilmez ve şimdi onları bir ay boyunca zorladınız."

Mayhem programımıza atıfta bulunarak, "İyi ki üst üste iki bye haftamız var," diyorum.

"Bununla nasıl başa çıkacaksın?" diye soruyor, sanki beni bu duruma o sokmamış gibi.

"Senin yapacağın gibi. Burada içine düştüğüm durumdan önce, sonra ve bu durum arasında yapabileceğim her şekilde antrenman yapacağım." Bu fikir ürkütücü. Her şeyi bir kenara bırakıp daha da kötü biri olma dürtüsü cazip geliyor.

"Bahse giren sendin, bu yüzden sözünden dönmeyi aklından bile geçirme."

İroni. Şartları o koydu ve kendi şartlarından geri döndü. Ama Rush'ın Whitney Barnes ya da yalanları umurunda değil. O sadece yatırımını neyin koruduğunu önemsiyor.

Ve onun da beni önemsedliğini düşünmek istiyorum.

Tüm bu zorunluluğu ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmaya çalışırken, "Bir boka geri dönmeyeceğim," diye yalan söylüyorum. Son birkaç saattir düşündüğüm tek şey buydu.

Buraya gelme amacım Rush'ı kızdırmamak ve muhtemelen biriyle yatmak değil miydi?

İkisinde de başarısız oldum.

Rush tam olarak kızgın değil, ama tam olarak mutlu da değil. Bu sayılır mı?

Ve parmaklarımı şıklatarak biriyle yatabilirim, o zaman neden Whitney'in peşinden gitmeyi düşündüm ki?

Çünkü durum bu. Kolay her zaman tatmin edici değildir. Kırpiklerini kırıştırıp beni kazanmaya çalışmıyor. En son ne zaman bir kadın elde etmek için çalışmam gerekti?

Homurdanıyorum ve gözlerimi deviriyorum. şeylere sinirlenmeye alışık değilim. "Ben hallederim, Rush. Bir yolunu bulacağım. Beni bilirsin. Bu lanet sporla yaşıyorum ve nefes alıyorum, bu yüzden sizi, kulübü ya da ligi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Sana söz veriyorum," diyorum kazağımın çitin üzerinde asılı olduğunu gördüğümde.

sahanın diğer ucunda.

"Öyle diyorsunuz ama durum böyle olsaydı, en başta bu çıkmazın içinde olmazdınız."

"Touché," diye mırıldandım, sözleri doğrudan bir . "Bak dostum. Bu alçak bir vuruştı."

"Ama dürüst." Başımı salladım. "Haklısın ve bunun bedelini ödüyorum. En kötü ihtimalle, her şeyi dengelemeye çalışan yorgun bir orospu çocuğuyum. En iyi ihtimalle güçlü bitiririz, şampiyonluğu kazanırız ve bu deneyim her neyse onu Amerika'da futbolun cazibesini istediğimiz gibi artırmak için kullanırız. İyi görünüyorsun. Ben de iyi görünüyorum. Sözleşme tamamlandı."

"Halkla ilişkiler dersleri bunu gösteriyor," diyor, kulübümün tüm oyuncularına medyaya nasıl yanıt vermeleri gerektiği konusunda aldırıldığı zorunlu eğitime atıfta bulunarak.

"En azından bir işe yarıyorlardı." Kıkırdıyorum ama çitin kenarında duran küçük çocuğu görünce kıkırdamam kayboluyor. "Hey, Rush? Her şeyi çözeceğim. Şüphesiz en iyi senaryo bu değil ama bir yolunu bulacağım."

Homurdanıyor. "Belki de günlüğünüze fazla rezervasyon yaptırmak başınızı beladan uzak tutmanın kesin bir yoludur."

Bir kahkaha attım. "Belli ki beni yeterince tanımıyorsun."

Telefonu kapatıyorum ve çocuğa gülümsüyorum. Kaç yaşında olduğunu kim bilebilir ki, çünkü bu benim uzmanlık alanım değil, küçük mü? On yaşlarında mı? Sekiz mi? Belki de

. . . kim bilir? Burada yalnız olmak için çok küçük görünüyor.

"Merhaba." Etrafımda bir ebeveyn arıyorum ama sahanın uzak ucunda dolaşan birkaç yaşlı oyuncu dışında kimseyi bulamıyorum. Telefonlarının bana doğru çevrildiğini görebiliyorum, yani fotoğraf çekiliyor ve sosyal medya güncelleniyor. Bununla bir sorunum yok ama bu küçük adamın tek başına kalması hiç hoşuma gitmiyor. "İyi misin dostum?"

Kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Burnunun tepesinde bir sıra çil var ve saçları biraz fazla uzun ve kesilmesi gerekiyor. Dudakları gevşek ve sanki kaybolacağımı düşünüyormuş gibi hızla başını sallarken gözlerini kırıştırıp duruyor.

Bu görünümü daha önce hayranlarda görmüştüm, bu yüzden beni korkutmuyor, ancak bu çilli, gawky çocukta dikkatimi çeken bir şey var.

"Yani iyi misin?"

"Evet." Kırık bir sesle mırıldanıyor ve hemen utançtan yüzü kızarıyor.

"Ben sadece ... Ben ... sen benim idolümsün."

Kıkırdıyorum. "Teşekkürler ama ben kimsenin idolü değilim." "Hayır," diyor ısrarla. "Öylesin."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun."

"Söz . Söz veriyorum. tıpkı senin gibi olmak istiyorum demek." Eğer gerçek beni tanısaydı, bunu söylemezdi.

"Peki ya annen ya da baban? Neden onlar senin idollerin değil?" Ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz ifadesi düşüyor ve keşke kelimeleri geri alabilseydim diyorum.

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve başını öyle kurnazca sallıyor ki nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Onlar gibi olmak istemiyorum."

"Oh." *Oh.* "Tamam. Um." Kendimi çok aştım. "Her şey yolunda mı?"

Alt dudağını ısırtıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan uzanıp kollarını bana doluyor. Donup kalıyorum, hatta belki karşılık olarak bir şey söylüyorum ama tek bildiğim ne yapacağımı şaşırdığım. Aklıma gelen tek şey başını okşamak ve saçlarını karıştırmak. Bu dokunmadan dokunmak ve bu küçük çocukla burada dururken yapmak istediğim son şey bokla suçlanmak.

Burnunu her çekişinde beni biraz daha sıkıyor. "Sorun yok." Sesi boğuk çıkıyor. "Sadece senin gibi olmak istiyorum, onlar gibi değil."

O görmese de başımı sallıyorum ve başka ne söyleyeceğimi ya da ne kadarını sorabileceğimi bilemiyorum. "Senin adın ne?"

"Joey." Geri adım atarken bana bakıyor ama sanki kaybolacakmışım gibi elini belimin yan tarafına bırakıyor.

"Joey. Güzel isimmiş. Burada futbol oynuyor musun?"

Başını sallıyor. "Evet."

"Çok güzel. Fotoğraf çekmek ister misin?"

Dudaklarını büküyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. Lanet şey milyonlarca parçaya ayrılmıştı. Ekran, kamera lensi, her şey. Çatlakları gizlemek için ellerini kullanmaya çalışmasından utandığı belli.

Yapamaz.

"Sadece eve mesaj atmak için. Üzerinde başka bir şey yok. İnternet ya da-"

"Artık fotoğraf çektirmeye ihtiyacımız yok, değil mi?" Onu daha iyi hissettirmek için söyledim. "Al bakalım. Bir bakayım. Benim kollarım daha uzun."

"Tamam."

Telefonuna uzanıyorum ve sonra yanına çömelıyorum. Bize geri yansıyan görüntümüze bakıyoruz. Kırılmış camdaki bir mozaik gibi görünüyoruz - kırık parçalar - ama gülümsemelerimiz gerçek ve heyecanı yüz ifadesinde canlı. "Mükemmel," diyorum telefonunu ona geri verirken ve sonra elini sıkarken. "Memnun oldum Joey, ben Hardy."

Onun yaşındaki bir çocuğun yapması gerektiği gibi kıkırdıyor ve bu beni gülümsetiyor. "Kim olduğunu biliyorum, şapşal."

"Belki, ama en azından biraz görgülü olmalıydım," diyorum. "Demek burada oynuyorsun? Bu da önümüzdeki birkaç hafta boyunca birbirimizi göreceğimiz anlamına geliyor, değil mi?"

"Söz mü?" Bu iki kırık hecede o kadar çok duygu var ki, dilim ağzımda kalınlaşıyor.

Sözler. Bana verildiğinde asla tutulmayan bir şey, ama yine de . . .bu söz *gerekli* gibi geliyor. Ve sonsuza dek ilk kez, tutmak istediğim bir söz. Joey'e verdiğim bu sözü bozmamın imkanı yok.

"Evet." Göğsümde hissettiğime yemin edebileceğim sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Söz veriyorum."

Çocuğu çok az tanıyorum ama yemin ederim, gözlerindeki o bakışı biliyorum, gözlerindeki o bakışı *hissettim* ve kıcımın onu hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum.

Görünüşe göre kararına saplanıp kaldım.

Göğsümdeki baskıyı hafifletmek için

öksürüyorum.

"Birinin gelip seni almasını mı bekliyorsun?"

"Hayır. Evet." Aşağı bakar ve sonra tekrar yukarı. "Unutuyorlar. Hem *de çok*."

"Yani unuttular mı?" Bu sözlerin bana hissettirdiklerini omuz silkerek geçiştiriyorum. "Öyle görünüyor." Omzunun üzerinden bakıyor. "İlaçları ...
o

onları o kadar komik yapar ki unutulur."

İlaç mı? Ondan okuduğum doğruysa daha çok uyuşturucu gibi. Bir çocuğum olmadığını düşünmek isterken bu küçük çocuk için kalbim acıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Eve nasıl gidiyorsun?" Eve bu şekilde dönerken nasıl eve dönmesini isteyebilirim ki?

Senin sorunun değil, Hardy. Sadece . . . bu bulaşma.

Omzunun üzerinden eski püskü bir BMX bisikleti işaret ediyor. "Ben sürüyorum. Çok uzak değil." "Emin misin?"

Başını sallıyor. "Evet. Neredeyse her gün yapıyorum."

Sanki buraya gelmek için geçtiğim mahalleyi daha güvenli hale getirecekmiş gibi etrafıma bakıyorum. "Emin misin?"

"Evet." Geri çekiliyor, gülümsemesi genişliyor. "Hâlâ burada olduğuna inanmıyorum." Sesindeki şaşkınlık içimin derinliklerine işliyor ve bana idollerimden biriyle ilk tanıştığımında hissettiklerimi hatırlatıyor. Babamın bir maçtan sonra takımı arabalarına doğru yürürken yakalama ihtimaline karşı benimle bir saat boyunca nasıl durduğunu.

"Ben buradayım."

"Geri dönecek misin? Sözünden dönmeyecek misin?"

Anneme aynı soruyu şu ya da bu şekilde kaç kez sordum?

Sözünden dönmeyecek misin?

Ve bana sözünü bozmayacağına dair kaç kez söz verdiğinde, bunu yapacağını biliyordum?

"Hayır. Sözümünden dönmeyeceğim."

Beklemediğim bir yoğunlukla bana bakıyor, sanki güvenli bir bahis olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi, başını sallamadan önce. "Tamam. Sana inanıyorum." Joey'nin gülümsemesi hâlâ donuk ve sanki başka bir yere baktığında kaybolacağımdan korkuyormuş gibi kafası bir o yana bir bu sallanıyor.

"Burada olacağım. Yarın görüşür müyüz?"

Bir adım geri çekilirken başını sallıyor, orantısız gülümsemesi dudaklarında geziniyor ve çillerini dans ettiriyor. "Evet."

Bisikletine doğru yürümesini izliyorum, az önce çektiğimiz fotoğrafları karıştırırken başı öne eğik. Sonra bisikletine biniyor ve caddeden aşağı inerken yüksek sesle kıkırdıyor, sokak lambasının ışıltısı altından geçişini izlerken kaygısız kahkahası bana doğru süzülüyor.

Siktiğimin çocuğu. Bir hamlede beni buraya çekti. Whitney Barnes'ı bulmaktan daha fazla.

Eşofmanımı çitten çekip arabama dönüyorum. O sırada Whitney'in bugün kulüp binası olarak adlandırdığı yerin penceresindeki ışığın yandığını fark ediyorum. Bir ofis olarak düşünülebilecek binanın arka yarısında. Pencere büyük ve seyrek döşenmiş odaya bir göz atmamı sağlıyor.

Bir tarafta yıpranmış yamaları ile daha iyi günler gördüğü belli olan deri bir kanepeler var ve birkaç çerçeveli motivasyon posterleri asılı. Oda ortasında bir langırt masası, uzak duvarda bir langırt makinesine benzeyen bir şey ve durduğum yerden tam olarak seçemediğim birkaç eşya daha var.

Ama dikkatimi çeken, odaya girip bir Cup Noodles kabına üfleyen kadın oluyor. Bir kaşık alıyor ve sonra başını sallıyor, belli ki dili haşlanmış. Yemeği bırakıp langırt masasına doğru ilerliyor ve dünyanın yükü omuzlarına çökmüş gibi görünen bir halde masanın kollarını çevirmeye başlıyor.

Üzgün ve çelişkili görünüyor, ama neden? Son on iki saat içinde bu kulüpte muhtemelen yıllardır görmediği kadar ilgi gördü. Banka hesabında bir hafta öncesine göre on bin dolar daha fazla para var ve belki de yayın sayesinde daha fazlası gelecek. Ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca her şeyi tekrar yapmak için geri gelmemi sağladı.

Ona ağırlık veren ne olabilir ki?

Ama bu lanet yere girdiğimden beri ilk kez, sanırım anlıyorum. *Endişelendiği yüzlerce Joey daha var.* Kendini sorumlu hissettiği.

Biriyle tanışıp fotoğrafını çekebilsem ve onu neşelendirmek için birkaç hafta burada olacağıma söz verebilsem de, yüklerini bundan çok daha fazla taşıyor gibi geliyor.

"Kimsin sen, Whitney Barnes?" Karanlık geceye doğru mırıldanıyorum.

Asıl soru şu: *Seni daha yakından tanımak istememe neden olan şey nedir?*

ON ALTINCI BÖLÜM

khitney

On Yıl Önce

Patrick kenardan "Çok fazla dokunuş yapıyorsun," diye bağıyor ama ben beyaz gürültüyü kafamdan uzaklaştırıyorum. Arka planda kaybolmasına izin veriyorum. Onu görmezden geliyorum.

Ne yaptığımı biliyorum. Sanki her şey daha gerçekleşmeden önümde oynanıyor gibi. Defans oyuncularımın nereye hareket edeceğini. Diğer oyuncularımın nasıl bir şekil alacağı benim alabileceğim alanı belirleyecek. Şut atabilmem için o boşluğun nasıl açılacağını.

Oyunu

kazanacağım.

Kahraman ben

olacağım.

Hepsini hayal edebiliyorum. Her adımını. Her juke. Son vuruşu. Oyunu kazandığımda herkesin ailesinin kükremesi.

Sonra birden önümde yeşil bir forma parladı. Ben tepki veremedim, onu koruyamadan top çalındı. Oyuncu defans oyuncularımı geçti, sahada dripling yaptı ve şutunu çekti.

Skorlar.

Kalabalık kükrüyor ama bu benim için değil. Takımım için değil.

Son düdük çaldıktan ve tribünler boşaldıktan sonra da içimdeki batma hissi devam ediyor. Sahanın ortasında uzanıp yukarıdaki karanlık gökyüzüne bakıyorum. Bu şehirde yıldız diye bir şey yok. Bu lanet şehir tarafından söndürülen bir başka parlak şey. Sırtımın altındaki çimenler kaşınıyor ve gözyaşlarımın kulaklarıma çarpması garip bir his.

Patrick'in ayakkabılarının çıtırtısını duyuyorum ve benim pozisyonumu taklit etmek için yanıma yerleşirken istifa eden iç çekişini.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

diye soruyor sonunda. "Hayır."

Kıkırdıyor. "Ben biliyorum."

"Bunu söyleyeceğini nereden bilebilirdim?"

"Sen inanılmaz bir oyuncusun, Şanslı Atış. Olağanüstü. Sahayı tanıyorsun, rakiplerini okuyabiliyorsun, yaşının çok ötesinde bir yeteneğe ve nadir görülen bir inceliğe sahipsin-"

"Ama?"

"Ama sen bencilsin ve top hırslısısın."

"Birin gol atması gerekiyordu ve başka kimse adım atmıyordu, ben de attım."

Homurdanıyor. "Doğru. Ama takım arkadaşlarınıza güvenmiyorsunuz, bu yüzden öne çıktıklarında bunu fark etmiyorsunuz."

"Kimseye güvenmiyorum. Yani senin dışında tabii ki." Ve bu gerçek değil mi? İsteddiğini yaptım. Kaldım ve kaçmadım. Kaldım ve son iki yıldır da öyle yapıyorum, her sabah Ramsel ailesinin beni göndereceği gün bugün mü diye merak ederek uyanıyorum. Bu hafta çok fazla yemek yemediğimi, bugün çok fazla sorun çıkarmadığımı ve günlük yaşamlarına çok fazla müdahale etmediğimi umarak. Çünkü ne kadar rahat olursam, ne kadar az yük olursam, o kadar uzun kalabilirim.

Beni geri göndermeyeceklerini söylediler. Bunu her zaman söylüyorlar. *Ama bu sözü daha önce de duymuştum.*

Onlara ya da bu sözlerle güvenemem. Kısa hayatımda tuttuğumdan daha fazla tutulmayan sözüm varken nasıl güvenebilirim?

"Yine de takım arkadaşlarınıza güvenmelisiniz. Takım böyle bir şeydir. Birlikte bir şeyler inşa etmektir, böylece hep birlikte başarabilir ya da başarısız olabilirsiniz."

Ben de cevap olarak kayıtsız bir ses çıkarıyorum. "Burada ağlıyorsun-"

"Ağlamıyorum. Ben ağlamam," diyorum ıslanmış saçlarıma ve gözyaşlarımin yanaklarımda bıraktığı tuz izlerine rağmen.

Patrick sesini yumuşatır. "Bu bir zayıflık değil evlat. Bu bir güç. Bu oyunu seviyorsunuz. Yarışmayı seviyorsun."

seviyorum. Burayı. Akademiyi ve bana verdiklerini.

Seni bir baba gibi seviyorum, Patrick. Benim için doğru olanı yapacağına güvendiğim tek kişi.

Ve kafamdaki gürültüyü ve kalbimdeki istenecek hiçbir şeye sahip olamamanın acısını dindirecek kadar kaybolabildiğim bu oyunu seviyorum.

"Yani?"

Cevap vermiyor. Sessizleşiyor ve ben son iki yılda yaptığımız kavgaları düşünüyorum. Bana öğretmeye çalıştığı hayat derslerini.

isyan ediyorum ve sadece yatak odamın sessizliğinde hemfikirim. Eksik olduğum şeylerle ilgili yüzleşmemi sağladığı acı gerçekler - güven, başkalarına güvenme, başkalarını içeri alma konusundaki yetersizliğim ve garip bir şekilde alçakgönüllülük. Doğru yaptığım şeyler için beni nasıl övdüğünü -sorumluluğum, adanmışlığım, oyuna olan sevgim. Ve beni bir sporu kullanarak daha kapsamlı bir insan olmaya nasıl zorladığını.

"Senin için birkaç koçu aradım." "Benim için koçları aradım da ne demek?"

"Ben de öyle dedim. Sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getiriyorsun ve karşılığında sana bir şey verme sırası bende."

"Ama akademi değiştirmeyeceğim. Sen benim koçumsun. Burası benim evim." Kendimi ait hissettiğim tek yerden ayrılmamın isteneceği düşüncesi beni paniğe sürükledi.

"Lucky," diyor, bana seslendiği tek isim bu, "üniversite koçlarından bahsediyorum."

Dilim damağıma yapışıyor ve nasıl cevap vereceğimi şaşırtıyorum. Ciddi mi? Ciddi olamaz. "Neden?" Mırıldanıyorum. "Hiçbir yerde üniversitede oynayacak kadar iyi değilim."

"Bunu söylediğini yeni duymadım. Futbolda ve diğer pek çok şeyde yeterince iyisin evlat."

"Dışarıda benden daha iyi olan binlerce kız var." "Kim demiş?" Sesine öfke karışıyor. "Bunları duymak istemiyorum kelimeler bir daha ağzından çıkmasın."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Özür dilemeni de istemiyorum. Benim istediğim sana farklı bir hayat için bir şans vermek. Buradan uzakta, iyi bir eğitim alabileceğin ve hak ettiğin gibi büyük ışıklar altında oynayabileceğin bir hayat."

"Patrick. Koç. I . . ." Devlet üniversitesine gidiyordum. Orası bedava. Üniversiteye gidecek param yok. Yapamam. Kısa süre sonra keder tarafından boğulacak olan gelgitli umut dalgasına karşı savaşıyorum.

Hayatımda hayal kurmaya cesaret etmek bana sadece kalp ağrısı getirdi. Dersimi aldım.

Ve yine de . . . üniversite? Üniversite için yeterince iyi olduğumu mu düşünüyor? Daha önce hiç hissetmediğim bir gururla göğsüm kabarıyor.

"Sana futbol bursu bulmaya çalışıyorum. Son birkaç aydır bunun üzerinde çalışıyorum. Birkaç koç bana iyilik olsun diye seni izlemeye geldi."

"Koçlar burada mıydı? Beni izlediler mi?" Doğrudum ve şaşkınlıkla ona baktım.

Ve sonra başka bir panik dalgası. Son zamanlarda en iyi futbolumu oynamadım.

Moralim bozuktu, topu elimden aldılar, ben-

"Koçlar süper yıldızlar ister ama aynı zamanda takım oyuncularını da isterler. Sadece kendi çıkarlarını değil, takımın çıkarlarını da gözetecek birini . Yüzlerce gol atmış olabilirsiniz ama takımınız her maçı kaybediyorsa, bu sizi bencil bir pislik gibi gösterir."

"Bugün burada biri var mıydı?"

"Emin değilim. Sana koçluk yapmakla meşguldüm. . . sen beni dinlemediğinde." "Atışı görebiliyordum. Görebiliyordum-"

"Elbette yapabilirsin ama ben kenardan senden daha fazlasını görebiliyordum.

Sana koçluk yapıyordum ve sen beni dışladın."

Haklı olduğunu bildiğim halde kabul etmek istemediğim için öfkeyle ofluyorum.

o.

"Etrafınızdakileri her zaman gözetirseniz, daha da iyi bir insan olursunuz. daha güçlü bir süperstar olacaksınız."

"Bunlar sadece söylemek zorunda olduğun sözler çünkü sen benim koçumsun."

"Hayır, bunlar seni daha iyi bir insan, daha iyi bir takım arkadaşı ve ideal bir üniversite öğrencisi yapmak için söylemek istediğim sözler."

Ayağa kalktı ve gözlerimle buluştu. "Bugün olağanüstü bir maç çıkardın, ta ki kendini takımına tercih edene kadar. Forvet olmak için bencil olmalısın. Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Onlar da biliyor. Ama aynı zamanda takım için daha iyi olanı görmek için alçakgönüllülük çizgisinde yürümek zorundasınız. Önemli olan her zaman şutu çekmek değil, sizi -ya da başka bir oyuncuyu- oraya getiren ortak çaba, takım çalışmasıdır."

"Bu da o hayat derslerinden biri mi Koç?"

Kıkırdıyor ve dirseklerinin üzerine yaslanıyor. " gibi bir şey."

"Ders not edildi. Üzerinde çalışacağım."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

khitney

Biraz yorgun
olabilirim.

Düzelteyorum. Çok yorgunum.

Bütün geceyi inanamayarak sosyal medyaya ve dünkü yarışmanın yarattığı vızıltıya bakarak geçirdim. Ve o kadar da küçük değil. Çok büyük. Neden bir ay boyunca kalmasının kötü bir fikir olduğunu düşündüm ki?

Ama sonra zihnim yontulmuş karın kasları, sıkı kalçalar ve onun seksi aksanını tekrar tekrar duyarken iç çamaşırılı halinin görüntüleriyle doldu ve onu neden burada istemediğimi tekrar tekrar hatırladım.

Sonra bizimle ilgili daha fazla haber izledim. Yüz ifadesinden ve bilmediğim bir anda bana bakışından birkaç kesit yakaladım ve görmemiş gibi davrandım. *Ama sonra videoyu tekrar izler* ve neden öyle baktığını merak ederdim. Neden o ifade?

Daha da mı iyiydi? Bağış toplama uygulamamızdan gelen ve bana bir bağış daha yapıldığını, bir yerlerde birinin yardım etmek istediği için beş dolar bağışladığını söyleyen o belirgin uyarıyı duyuyordum ve yeniden şaşkına dönüyordum.

Uyumak mı? Kolayca kovalayamayacak kadar heyecanlıydım.

İyi tarafı mı? Bugün kamp için geç bir başlangıç, bu yüzden ofis koltuğumda kazara otuz dakika uyuyakalmak istersem, öyle olsun. Arabamı kilitleyip tesise girerken önleyici bir hareket olarak, uyuyakalırsam diye telefonuma alarm kurdum. Böylece çocuklar içeri girip beni iş başında uyurken bulmuyorlar.

Ama sahadan gelen sesler dikkatimi alarm ayarımdan uzaklaştırdı. Futbol topuna vuran bir ayağın sesi. Eforun homurtusu. Sıkı çalışmanın sesi.

Köşeyi döndüğümde Hardy'yi sahada bir dizi ayrıntılı alıştırma yaparken buluyorum ve kısa bir an için rahat bir nefes alıyorum.

Neden bugün gelmeyeceğini düşündüğümde emin değilim. Gerçekçi olalım. Nedenini biliyorum. Adam bencil ve kavgacı. Bir de ona geri gelmemesini söylediğim gerçeği var.

Ama o burada ve kulübün daha fazla para kazanmasının ötesinde nedenlerden dolayı biraz daha yerleşmiş hissetmekten nefret ediyorum.

Belki de bana nasıl baktığını görmek hoşuma gitmiştir. Belki de bunun bir şans olup olmadığını görmek istedim. Bir de burada durup neslimizin en iyilerinden biri olarak lanse edilen birinin çalışmasını izleyebildiğim için duyduğum hayranlık var.

Köşenin arkasından bakabilmek için geri çekiliyorum ve Alexander Hardy'nin daha önce hiç şahsen görmediğim bir rahatlıkla yaptığı antrenmanları izlemek için kendime izin veriyorum. Hızlı ve çevik, zarif ama hakim ve ayağı topla buluştuğunda arkasındaki güç neredeyse hissediliyor.

Onu izlemek büyüleyici. Fiziksel ve görsel olarak kelimenin tüm yönleriyle saf bir örnek. Adamın çekici düşünüyorum elbette, ancak bir açı değişimini sadece bir santimle mükemmelleştirebilmek için onu koşarken ve antrenmanları tekrarlarken izlemek etkileyici. Ayrıca mükemmeliyetçiliği seven kalbime de sesleniyor.

Onu kendi haline bırakmam gerektiğini, sessizce ofisime çekilip çalışmasına izin vermem gerektiğini biliyorum ama hayatımda ne zaman en iyinin en iyisini izleme şansına sahip oldum ki? Hiçbir zaman. Bu yüzden önümdeki adama hayranlık duymama izin verdim.

Tekme üstüne

tekme.

Tatbikat üstüne

tatbikat.

Sprint üstüne

sprint.

Arzu canlanıyor. Çünkü o hayran olduğum bir şeyi yapan bir sporcu. Ama ben bile bu yalana inanmıyorum.

İzleme dürtüsüyle savaşırken ve kendi akıl sağlığım için uzaklaşmam gerekirken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

"Günaydın, Whitney."

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" Kıkırdıyorum. "Hiç ses çıkarmadım." "Erkeklerle dolu bir yatılı okulda büyüdüğünde kafanızın arkasındaki gözler. Birinin sana sinsice yaklaşarak yaptığı şakaların sayısına inanamazsın." Bunu söyleme biçiminde bir hüznün var, ama bana doğru sırtıttığında, bu konuda yanıldığımdan emin oluyorum.

Kulahlarını toplar gibi için eğiliyor.

"kesmeyeyim," diyorum ama umarım gerçekten durur yoksa bu kadın ona hayran olmaktan başka bir şey yapamayacak.

"Hayır. Bitirdim. Sadece biraz çalışmam gerekiyordu. Birkaç mekanikte zorlanıyorum ve onlar üzerinde çalışmak istedim."

"Birkaç vuruşta kalçanızı yeterince kare yapmıyordunuz ve birkaçında da topa vururken biraz fazla geriye yaslanıyordunuz. Bu yüzden kendini kötü hissediyorsun." Eleştiri hiç düşünmeden ağzından çıktı. İzlemek ve değerlendirmek mesleki bir alışkanlık.

Yaptığı işi bırakıp bana bakıyor, kaşları kalkık ve yüzünde şaşkın bir ifade var. "Gerçekten mi?" Sesine şaşkınlık karışıyor ama yavaşça başını sallıyor.

"Gerçekten mi?"

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve beni inceliyor. "İyi yakaladın ve tam da koçumun düzeltmemi söylediği şeyi yaptın."

Onun övgüsüyle boyumun biraz daha uzaması aptalca mı? Neredeyse kendimi onaylanmış hissediyorum. "Teşekkürler." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. "Bunun saygın bir tavsiye olmadığını biliyorum..."

Bana şüpheli bir bakış atıyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Touché. Anlaşıldı." Sonra elini kalbinin üzerine koydu. "Özür dilerim."

Vay be. Tamam. "Özrün kabul edildi." Bir adım geri atıyorum. "Bırakayım da sen devam et."

"Whitney?"

"Hmm?" Dönüp ona ve yumuşamış yüz ifadesine bakıyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?" Onun kalibresinde birinin benimle alay etmesini beklerken sorduğu soruda bir samimiyet var.

"Mekanikleriniz hakkında mı?"

"Evet." Bana doğru birkaç adım atıyor.

"Sanırım sakatlandığımda bu şekilde başa çıktım. Tüketebildiğim her şeyi tükettim-kitaplar, videolar, dersler. Büyüklerin sayısız saatini izledim-Beckham, Zidane, Messi, Ronaldo, Modric, Neymar. Artık oynayamadığım oyunda kendimi kaybetmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Bu bana takıntı haline getirebileceğim yeni bir yol, uğruna yaşadığım hayalin yok olmasından sonra ulaşabileceğim yeni bir hayal verdi."

"Hangi yoldu o?"

"Koç." Omuz silkiyorum. "Daha yüksek seviyelerde. Kadın milli takımı mı? Kadınlar birinci ligi? Üniversiteler mi? Bilmiyorum. Yine de boş bir hayal."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Kendiniz söylediniz. Eğer profesyonel olarak ya da yüksek bir üniversite seviyesinde oynamıyorsanız, kimse sizi saygın ya da yeterince bilgili bulmayacaktır."

Bu işi halledecek deneyime sahip olduğunu düşünüyorum." Etrafımdaki tarlayı işaret ediyorum. "Ama burada bilgim hoş karşılanıyor ve gerçekten ihtiyacı olan çocuklara yardımcı oluyor. Bir zamanlar sahip olduğum hayalden çok uzak ama benim için fazlasıyla yeterli."

Alt dudağını çiğniyor ve bana bakışında tenimi ısıtan bir şey var. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi.

"Rüyalar değişir, Whitney. Hayaller değişir. Tutunacak yeni hayaller bulmak sorun değil."

Boğazım sanki üzerime kapanıyormuş gibi hissediyorum ve gözlerimi gölgeleyen güneş gözlükleri için minnettarım, çünkü dökmeyi reddettiğim gözyaşlarıyla bulanıklaşıyorlar.

"Olgunlaştıkça ve büyüdükçe hayaller de değişebilir Lucky. Eğer izin vermezsen her zaman katı olmazlar."

Boğazımı temizliyorum ve gururumun küçük bir parçasını yutuyorum. Patrick'in sözlerinin aklıma geldiği bu gibi anlar onu en çok özlediğim anlardır. "Bak. Dün için özür dilerim. Bahis için ve sonra kazanmana izin vereceğimi söylediğim için. Şampiyonluk yarışının ortasında seni zorladığım için. Rekabetçiliğimin yoluma çıkmasına izin verdim." Diğer şeylerin yanı sıra.

Sanki bu itirafın benim için ne kadar zor olduğunu anlamış gibi kasıtlı olarak başını sallıyor. Kına yakmasını bekliyordum ama yapmayınca şaşırdım. "Evet, görünüşe bakılırsa bahsi ilk başta kendi başıma açmışım. Öldürücü bir atış yaptığın için seni suçlayamam. MLS ve Mayhem'in benden beklediği her şeye zaman ayırmak büyük bir öğrenme eğrisi."

Suçluluk duygusu beni tam da solar pleksus bölgemden vuruyor ama o kendi kararlarını verebilecek yetişkin bir adam. Bu seferki onun için pek de iyi sonuçlanmadı. "Seni geri dönmemen konusunda uyarmıştım," diyorum teselli etmek için ama ikimiz de biliyoruz ki artık geri dönemez. Medyanın bu çılgın ilgisiyle olmaz.

Ve sanki bir işaretmiş gibi, üzerinde uydu uzantısı olan bir haber minibüsü park yerine yanaşiyor.

"Ben buradayım. Burada olacağım. Artık bunları geri getirmek için çok geç," diyor ve başını minibüse doğru kaldırıyor. "Ama bu aynı zamanda sabahları burada biraz çalışmam gerektiği anlamına geliyor. Umarım sakıncası yoktur."

"*Sakıncası* var mı?" Kelimeyi öksürerek söyledim. Bu vücudu ve bu yetenekleri hareket halinde izlemek? *Tanrım*. "Hayır, aldırmiyorum."

Omuz silkiyor. "En azından burada yanlış yaptığım şeyleri fark edebilecek başka bir koçum olduğunu biliyorum." Şimdiye kadarki en kibirsiz şekilde göz kırpmıyor.

"Komik."

"Ben ciddiym." Bir dizi koni daha topluyor ve duruyor. "Her şeyden önce futbol oynamak için burada olduğumu düşünürsek alabileceğim her yardımı alacağım. Kendi geliştirdiğimden emin olmalıyım. Sabahları burada antrenman ve kardiyo yapacağım, gün içinde çocuklarla çalışacağım, sonra da akşam takım antrenmanıma gideceğim."

"Sadece iki gün oldu, o kadar geride kalmış olamazsın."

"Antrenman yapmadığım iki gün, rakibimin bana karşı olduğu iki gündür."

Ona bakıp başımı sallıyorum, rekabetçi ruhuna hayranlık duyuyor ve aynı zamanda hayret ediyorum. "Anlaşıldı," diye mırıldanıyorum ilerleyip külahlarını toplamasına yardım ederken.

"Sahip değilsin-"

"Bu benim kanıma işlemiş," diye takılıyorum.

"Tamam. Teşekkürler." Sessizce ilerliyoruz, her birimiz küçük kurs konilerini toplayıp üst üste diziyoruz. "Whitney?"

"Hmm?"

Kafamı çeviriyorum ve yine o şekilde beni inceliyor. "Neden bana buranın sahibi olduğunu söylemedin?" diye soruyor.

"Sormadın." "Sormam

düşünmedim."

"Ve sırf kadın olduğum için öyle olmadığımı varsayacağınızı düşünmemiştim."

Kafasını bana doğru savurdu. "Bu değil-"

"Evet, düşündüğünüz gibi. Sen kesinlikle ilk değilsin ve son da ." Serbest elimi kaldırıyorum. "Kin gütmek yok. Bu dünyanın oyunu olabilir ama erkek egemen olmadığını düşünecek kadar saf değilim."

"Buna nasıl sahip oldun?" Külahları benden aldı ve saha kenarındaki takım sırasının üzerine koydu.

"Burada oyuncuydum ve takım sahibiyle çok yakındık. Bana göz kulak oldu ve gerçek bir akıl hocasıydı. Hastalandığında işi bana bıraktı."

"Özür dilerim," diyor, beni incelerken gözleri kısıyor.

"Bir süre önceydi. Beni gerçekten çok şaşırttı ama Patrick işte. Her zaman iyi bir şeyler yapar, verdiği hiçbir sözü tutmaz ve beni her zaman kendi çocuğumuşum gibi kollar."

"İnanılmaz bir adama benziyor."

"Öyleydi." Gülümsemem acı tatlı. *Şanslı atış*. Benden önceki adam da dün gece bana aynı şeyi söylemişti. Garip bir tesadüf ama aklımda kalan bir tesadüf. "Burası her zaman böyle değildi. Her açıdan daha iyiydi. Mali açıdan, estetik açıdan, yetenek açısından. Bir dönem daha kazançlıydı çünkü insanlar aidatlarını ödeyebiliyordu. Sonra aerodinamik fabrikası kapandı, uyuşturucu zor zamanlar geçirenler için bir tampon oldu ve burası bu yüzden acı çekti. Yine de, aynı zamanda, bazı harika çocuklarla bundan yararlandı. Patrick elinden geleni yaptı, ancak gururlu bir adamdı ve kulübü bana devrettiğinde mali açıdan boğuluyordu. Bazı girişimlerde bulundum ama asla yeterli olmadı. Bu yüzden bağışınız çok makbule geçti. Bazı çentikler açılmasına yardımcı oldu, bu yüzden teşekkür ederim. Tekrar teşekkürler."

"Teşekkür istemiyorum. Her şeyi berbat ettim ve bağış yaparak kurtulmaya çalıştım. Bu beni hiç de iyi bir insan yapmaz." İç çekiyor. "Soru. İnsanlar çocuklarının oynaması için para ödeyemediğinde ne yaparsınız?"

Bir an bocaladım. "Bedelini ben öderim." At kuyruğumu sıkılaştırıyorum. "Buraya geldiğim ilk yaz Patrick'in bana yaptığı gibi."

"Bu korkunç bir iş modeli."

Kaskatı kesildim. Sözleri hakaret gibi geliyor. Kendimi savunmak için ağzımı açtım ama o beni durdurdu.

"Bu kötü bir şey değil. Bu bir kesik değildi. Sadece bir ifade ve bir iltifattı."

"Bana güzel şeyler söylemene alışkın değilim," diye mırıldanıyorum. "O zaman belki de daha farklı dinlemen gerekiyordur."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve bakışlarımız birbirini tutuyor. Çok kısa bir süre ama dudaklarını büzmesine, başını sallamasına ve bana burayı kendisinin de hissettiğini sözsüz olarak söylemesine yetiyor.

"Bunu bu yüzden yapıyorsun, değil mi?" Sesinde beklenmedik bir şefkat var.

"Ne yapmak?"

"Burada kalın. Bu çocuklar için savaş. Bunu yapmak için benim gibi bir pislığe katlan." İki kere düşündüm. Kim bu adam ve onu kol mesafesinde tutmama izin veren pislği nereye koydu? Tek gerçek sözü cinsel imalı sataşmalar olan pislik nerede? "Um . . . " Gözlerimi Gerçek Hardy'nin nereye gittiğini görmek istercesine omzunu silkti. "Çok mu fikir değiştirdin?"

Bana doğru birkaç adım atarken kıkırdıyor ve omuz silkiyor ama gözlerindeki samimiyet beni şaşırtıyor. "Fikir değişikliği değil, sadece... burası seni etkiliyor."

Ve tüm söylediği
bu. Söylemesi
gereken tek şey.
Çünkü o haklı.
Haklı.

"Bu ve . . . Ben sözümünden dönmem." Başını yana eğiyor ve midemi bulandıran orantısız bir gülümseme sunuyor. "Şuna bak. Az önce tartışmadan konuştuk."

hızlı ve öfkeli. "Buna alışma."

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Evet. Sanırım bunu tahmin etmeliydim."

Dudaklarımda hâlâ gülümseme, uzaklaşmasını izliyorum. *Verdiğim sözden dönmem.* Hardy'yle tanıştığımdan beri ilk kez ona gerçekten inanıyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

khitney

Bu sabah tek haber aracının bugünkü tek medyamız olacağını düşündüysem, kesinlikle yanlışmışım.

Burası tam bir tımarhane. Kamera ekipleri ve seyirciler. Akademinin bir parçası olan futbolcular ve ellerinde topla gelen diğerleri ve kampın geri kalanı için çocuklarını kaydettirip kaydettiremeyeceklerini soran ebeveynler.

Bazıları ödeyebilir. Diğerleri ödeyemez. Hepsini kabul ediyorum. Ben ve benim korkunç iş modelim. Ama bu düşünce beni gülümsetiyor ve kalbim çok dolu hissediyor.

Hardy'nin bu sabahki övgüsü nedeniyle çırpınmadığım zaman da biraz çırpınmış hissedebilirim.

Hayaller değişir, Whitney. Hayaller değişir. Tutunacak yeni hayaller bulmak sorun değil.

Belki de. Belki de yaşamam gereken rüya budur.

Tam burada, akademide. Şu anda enerjiyle uğuldayan bir yer, bir olasılık vızıltısı ve oynadığım zamanlarda şampiyonluğu kazandığımızdan beri burada olmayan bir heyecan havası.

Ofisten çıkıyorum ve gökyüzüne bakıyorum. *Umarım tüm bunları izliyorsundur Patrick.* Ama herkesin izlediği kişi sahadaki adam. Herkesin dikkatini çeken ve yükümlülüğünün akla gelebilecek her parçasını yerine getiren kişi.

Ne değişti? Neden değişti?

Sonra Joey'nin herkesten ayrı durduğu yere doğru yürüdüğünü, çömeldiğini ve Joey kıkırdayana kadar onunla konuştuğunu görüyorum. Sonra Hardy ayağa kalkıyor, elini Joey'nin sırtına koyuyor ve onu katılmaya teşvik ediyor.

Zor bir ev hayatı olan küçük Joey, çok utangaç olduğu için arkadaş edinmekte daha da zorlanıyor.

Kulüpteki çocukların çoğundan farklı değil, ama Joey'de bir şeyler var - küçük boyu, çilleri, belirsizliği

Basit bir soru sorduğunda kalbinizin ve ruhunuzun her parçasına dokunarak sizi harekete geçirebilir.

Bu ve . . . Ben sözümünden dönmem.

Evet, Hardy şimdi anladı.

Cep telefonum çaldığında sıcıyorum. Telefonumda 1-800'lü numarayı gördüğümde yaşadığım olağan kızgınlık bugün o kadar yüksek değil. Bir fatura tahsilatçısının telefon numarasını gördüğümde tanırım ve bu kesinlikle onlardan biri.

Geçtiğimiz hafta Hardy'nin başışı ve gelen başışlar arasında bir fon kasırgası yaşandı ancak para sorunlarımın çözüldüğüne dair yanlış bir yanılsama içinde değilim.

Vadesi gelen faturalarımı, gecikmiş kredi ödemelerimi ve limiti dolmuş kredi kartlarımı biliyorum.

Ama tüm bunlar geçtiğimiz yıl boyunca boynumda sıkılaştan tasmayı gevşetti. Patrick'in ve şimdi de benim hayalimi canlı tutmak için elimden geleni yapmama rağmen kapıları kalıcı olarak kapatmama neden olabileceğinden korktuğum tasma. Bu çocukları güvende tutuyor ve onlara spor yoluyla bir amaç duygusu veriyor.

Bu yüzden telefona biraz daha güvenle çıktım ve ödemenin yarın sabaha kadar yapılacağına söz verdim. Uzun zamandır ilk kez bunu söyleyebildim ve bu yüzüme bir gülümseme yerleştirdi.

Sanırım mektup yazarak geçirdiğim onca zaman işe yaradı. Bu ve-oh. *Vay canına.* Hardy bana bakıyor ve gülümsemesi düşüncelerimi çalıyor.

O anda, onu küçük bir çocuk olarak görebiliyorum, yetişkin adamlardan krallar yaratan bir oyun oynuyor ve her saniyesini seviyor. Sıkı çalışma, oyunbazlık, rekabet, yoldaşlık.

Ve bununla ilgili bir şey günün karmaşasını atlatmamı sağlıyor. Tüm o gürültü, tezahürat, fotoğraflar ve röportajlar.

En beklenmedik şekillerde bile hala havalı.

Birkaç fatura ödedikten sonra ofisimden çıktığımda gökyüzü gün batımı ile akşam karanlığı arasındaki o tuhaf grilikteydi. Şüphesiz, güzel bir gündü. Muhtemelen uzun zamandır burada geçirdiğimiz en iyi günlerden biriydi. Çocuklar heyecanlıydı ve birbirlerine yardım ediyorlardı. Martin, çocukları güldüren baba şakalarıyla nadir görülen bir formdaydı. Medya mesafesini korudu ama yine de haber yaptı. Hardy'yi görmek için gelen halk saygılıydı.

Bir de Hardy'nin kendisi vardı. Ondan etkilendiğimi ve ne kadar hazır ve ... eğlenceli olduğunu söylemek yetersiz kalır.

Ama şu an dışarı çıkıp birine gecikmiş bir ziyarette bulunmam için mükemmel bir zaman. ıkmak üzere olan Martin'e veda ediyorum.

"Eve mi gidiyorsun?" diye soruyor.

"Hayır, sadece Bay Macias'a bir şey götürmem gerekiyor."

"Tamam." Kaşlarını kaldırıyor ve kelimeyi uzatarak başını sallıyor. "Bay Huysuz'un kapısını almanızın bir nedeni var mı? Desteğe mi ihtiyacınız var? Burada alıştığım süre boyunca kimseye iyi bir şey söylemedi."

Başımı salladım. "Hayır. Ben hallederim."

Dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor. "Yaptığın ve anlamadığım tüm bu tuhaf şeyleri not almalısın ki bir gün sen seçkin bir akademiye gittiğinde ve ben burada kaldığında ne yapacağımı bileyim."

Devam eden şakamıza gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki yapacağım."

Ellerimi eşofmanımın ceplerine sokup otoparkın karşısındaki caddeye doğru koşmaya başlamadan önce şapkasını alaycı bir şekilde çıkararak "ok makbule geçti," diyor.

Bay Macias kendimi bildim bileli tesisin yanında yaşıyor. itini kırıdım ve bunu yaptığım konusunda yalan söylediğim zamanı hatırlayacak kadar uzun süredir. Ve karısının gurur ve neşe kaynağı gl fidanlarının çiçeklerini nasıl aldığımı. Patrick vefat ettiğinde ve burayı batırıp kaybetmek üzereyken - deneyimsizlik, aşırı borç ve nasıl ilerleyeceğinize dair bir planınızın olmaması size bunu yapar - Bay Macias bir sabah kapının altına ışıkları bir ay daha açık tutmaya yardımcı olması için bulmam için bir ek bıraktı.

Ama sevgili karısını kaybettiğinde, huysuzluğunun tamponunu da kaybetti ve herkes ondan korkarken ben ona saygı duymaktan başka bir şey yapamıyorum. Kapıyı çaldığında kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor. Arkasında çalan televizyonun sesini duyabiliyorum, ışıkların açık olduğunu görüyorum ama verandanın ortasında, ışığın tam üzerimde olduğundan emin oluyorum ki

silahıyla kapıyı açtı.

"Kim ?" diye homurdanıyor, gözetleme deliğinin arkasından bana baktığını çok iyi bilmesine rağmen.

"Bu Whitney Barnes, Bay Macias. Macias. Kimden sonraki Kapı. Kapı.futbol akademisi."

"Kim olduğunu biliyorum," diyor kapı açılmadan önce birkaç kilit açılırken. Bana bakarken parmaklıklı güvenlik kapısını yerinde bırakıyor.

Onunla yüz yüze konuşmayalı epey zaman oldu. Yaşlanmış.

-Karısı beri bunun daha hızlı gerçekleştiğini fark ettim.

Saçları daha gri ve vücudu biraz daha dolgun, ama aynı yoğun, heybetli gözler kapının arkasından bana bakıyor.

"Orada büyük bir yıldız var, ha? Sokaktaki park yerini mahvediyor ve insanların çöp atmasına neden oluyor."

"Evet. Bunun için özür dilerim. Bu . oldukça beklenmedikti." "Çok fazla saygısız çocuk ve pislik yetişkin var."

"Neden böyle düşündüğünüzü anlıyorum."

"Yani o bir süperstar mı? Hâlâ jantları ve lastikleri olduğu için şanslı olan süslü arabalı adam mı?"

Kıkırdıyorum.

"Çok." "Neden orada?"

"Bir iddiayı kaybetti," diyorum, "ama sen bunu zaten biliyorsun. Burada olan her şeyi biliyorsun."

İlk kez gülümsemesinde bir çatlak görüyorum. "Gerçekten de öyle. Sokaktaki söylentilere göre tüm bu" -elini kayıtsızca sallıyor- "gürültü sayesinde orada çok para kazanıyormuşsun."

Homurdanıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Aldığım her hamur zaten hesaba .

Bu parlak kırmızı vadesi geçmiş damgalar en hafif tabirle agresif."

Gülüyor. "Bayan Whitney, iyisiniz. Ama o parayı gözlerden uzak tuttuğunuzdan emin olmalısınız. Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, buralarda parayı ele geçirmek için kötü şeyler yapabilecek bazı ... kötü karakterler var."

"Biliyorum. Evet." Omzumun üzerinden bakıyorum ve sonra yumuşak bir gülümsemeyle ona dönüyorum. "Gelen tüm o paralar hakkında." Elimini cebime atıp Bay Macias'a hitaben yazılmış iki bin altı yüz yirmi iki dolarlık bir çek çıkarıyorum. Çeki ona uzattığımda gözleri açılıyor. "Sanırım bu da size borçlu."

Adem elması sallanıyor ve gözyaşlarına karşı savaşıyormuş gibi ona bakarken hızla gözlerini kırıştırıyor. "Bu da ne?" Sesi çatlıyor.

"Siz ve Bayan Macias bana yardım ettiniz, beni batmaktan kurtardınız. Yıllar boyunca size yaptığım yaramazlıklardan sonra, beni silip atabilir ve boğulmama izin verebilirdiniz. Ama yapmadın. Bu, birinin benim için yaptığı en güzel şeylerden ." Şimdi sesim gözyaşlarıyla kalınlaşıyor. "Bu para geri artı faiz. Her gün için bir dolar."

"Whitney," diye mırıldanıyor ve gözlerini elindeki dikdörtgen kâğıda sabitleyerek yanağını siliyor. Başını kaldırıp bana baktığında koyu kahverengi gözlerinden yaşlar süzülüyor. "O haklıydı."

"Kim?"

"Millie. Karım." Gülümsemesi ışıltıyor. "Bana senin iyi bir çocuk olduğunu ve yıllar boyunca çıkardığın tüm sorunlara değdiğini söyledi. Bu toplum için iyi şeyler yaptığını söyledi. Eğer sana yardım edersek, bir gün bize borcunu ödeyeceğini söyledi."

Tanrım. Buraya gençken beni korkutan huysuz ihtiyara borcumu ödemeye geldim ve şimdi bu durumdaki birine karşı hissedebileceğimi hiç bilmediğim bir sevgiyle göğsüm ağrıyor. "O özel bir kadındı," diyorum.

"Öyleydi."

"Bana gizlice çikolatalı kurabiye getirirdi. Onun olduğunu anlamayayım diye bisikletimin yanına bir torba bırakırdı. Ama onu bir kez gördüm ve anladım. Bunun için ona hiç teşekkür edemedim."

"Sana karşı zayıf bir noktası vardı." "Şanslıyım."

"Bunun için, onu haklı çıkardığın için teşekkür ederim ama bunu alamam." Metal paravan kapının parmaklıkları arasından bana geri uzattı.

"Hayır. Lütfen. Sende kalsın."

"Benim yaşıma geldiğinizde, insanları oldukları gibi görmek gibi bir yeteneğiniz oluyor. Bu beklenmedik bir şey. Bana kim olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim. Gerçek yüzünü." Ve sonra çakıllı sesi, eskiden ödümü koparan sesine dönüştü. "Şimdi bu çeki geri al ve bahçemden defol, böylece bunlar hiç olmamış gibi davranabiliriz."

"Ama-"

Beni durduran onun göz kırpması. Geri çekilme ve ikimizin de hissettiği duyguların taşmasını engelleme ihtiyacı. Bir kahkaha atıyorum ve geri çekilirken başımı sallıyorum. "Bir şey olmadı ama istemiyorsan çeki yırtman gerekecek. Ya da kötü bir gün için sakla. Borçlarımın ödendiğini bilmek isterim."

"Geri ödendi ve daha da fazlası. Teşekkür ederim. Sen . . . beni gülümsettiniz."

Bay Macias'ın evinden daha hafif adımlarla çıkıyorum. Bunu yapabilmenin benim için ne kadar önemli olduğu hakkında bir fikri var mı? Onu ve karısını onurlandırmanın ve ihtiyaç duyduğum anda bana gösterdikleri lütfun?

Arkamdan gelen ayak sesleri ve birinin nefes alış verişinin açık sesi beni düşüncelerimden sıyrıyor. Bu sokaklarda milyonlarca kez yürüdüm, bu yüzden bu sefer birinin sesinin beni neden korkuttuğundan emin değilim, ama korkutuyor.

Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, buralarda onu elde etmek için kötü şeyler yapabilecek bazı ... kötü karakterler var.

Hızımı artırıyorum ve duyduğum sesin yanımdaki beton duvarda yankılanan kendi ayak seslerim mi yoksa gerçekten başka biri mi olduğundan emin değilim. Ama bakmaya cesaret edemiyorum. Bununla birlikte gelebilecek belayı davet etmiyorum.

Neredeyse .

Neredeyse.

Tam köşeyi dönüp tesisime doğru koşarken biriyle burun buruna geldim.

Aslında, birinin çok sert, çok çıplak bir göğsü.

Eller omuzlarımı kavradığında ikimizin de çıkardığı irkilmiş çığlık, geceyi ve kulaklarımdaki kalp atışlarımı kesiyor.

"Vay canına. Whitney. Benim." Bir çift gri göz görüş alanıma girecek şekilde alçalıyor. "İyi misin?"

"Evet." Sanki kötü bir rüyadan kurtulmaya çalışıyormuşum gibi başımı sallıyorum. "Ben iyiyim. Biri var sandım..." Başparmağımı omzumun üzerinden geçirip arkamdaki boş kaldırıma bakmaya cesaret ediyorum. "Ama yok. Belli ki yok. Sadece aptallık ediyordum."

"Hey. Sorun yok. İyi olduğuna emin misin? Kalp atışlarını teninde hissedebiliyorum."

"Evet." Sanki yardımı olacakmış gibi yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Gayet iyi."

Gözleri bana inanmadığını söylüyor. "Ne yapıyordun? ?"

"Bir şey teslim ediyordum, yok. Ben iyiyim."

"Hayır. Sarsılmışsın. Muhtemelen mahalleye tek başına çıkmamalısın. Oldukça sert bir yer gibi görünüyor."

Gülüyorum. "I-" *Ben o mahallede oturuyorum.* "Göründüğü kadar kötü değil." "Doğru," diyor alaycı bir şekilde. "Neden yine oraya gittin?"

"Bu ..." Ayağa kalkıyor ve bana yontulmuş göğsünün mükemmelliğini ve bu konuşmada mükemmel bir dikkat dağıtıcı olduğunu gösteriyor. "*Hiç* gömlek giyiyor musun?"

"Tüm bunlardan sonra söyleyeceğin şey bu mu?"

"Öyle," diyorum başımı kesin bir şekilde sallayarak ve omuz silkerek. Kulağa aptalca ve sığ geliyor ama anlatıyı kontrol etme ve beni ayakta tutan bir komşuya borcumu nasıl ödemek zorunda kaldığımdan uzaklaştırma yolum bu.

"Çok önemli görünüyor." Ne sakladığımı anlamaya çalışıyor ama ben ona vermeyi reddediyorum.

Mizah acıyı gizler. Benim için hep öyleydi.

"Öyle. Hem de çok. Ve soruya hiç cevap vermedin. Neden hep gömleksizsin?"

Omuz silkiyor ve bana nazlı bir gülümseme sunuyor. "Bana bakmanı bir yol bulmalıyım."

Gözlerimi devirip gülüyorum. Nasıl gülmem? "Senden hoşlanmamam gerekiyor, biliyorsun." Ofise doğru ilerlemeye başladım ama oyun odasına doğru yöneldim, çünkü görmesini istediğim son şey masamın üzerinde duran ve henüz dosyalamadığım bitmek bilmeyen faturalar.

"Kim demiş?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bu hareketle hem göğüs kasları hem de pazuları zıplıyor.

Egom diyor, aklım diyor, her şey diyor, ama içimde kaynayan o sızı diyor. Langırt masasına geçiyorum ve alışkanlıktan dolayı bir kolu çeviriyorum. "Bunu ben söylüyorum."

"Bu çok bilimsel."

"Öyle. Son derece." Başka bir kolu çeviriyorum, böylece ses küçük alanda sekiyor.

"O şeye olan takıntın da neyin nesi?" Çenesini masaya ve şu anda uğraştığım oyuna doğru kaldırıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Orada durup boşluğa bakmak gibi bir alışkanlığın var."

"Düşündüğüm yer orası," diye itiraf ediyorum.

"Sanırım çok düşünüyorsun o zaman." Saatine bir göz atar. "Çıkmam gerekiyor. Antrenman."

"Şimdi mi?"

"Evet, takım için ikinci bir tane, böylece ben de bunun bir parçası olabilirim."

Özür dilemem gerektiğini düşünüyorum ama dilemiyorum. Bir yorum ve bir ego ile başlattığı bir şey için tekrar tekrar böyle hissetmeye devam edemem.

Ama üzülüyorum. Özellikle de bugün onu izledikten ve burada sadece telefonla konuşmadığını gördükten sonra. Deniyor ve bu benim için çok önemli.

Ancak Patrick'ten öğrendiğim bir şey varsa, o da hayatta başımıza gelenlerin bir kısmını gerçekten kontrol edebildiğimizdir. Bize verilen limonları limonataya dönüştürebiliriz. Burada yapmaya çalıştığım şey bu mu?

Her zamanki gibi, Hardy gittikten uzun bir süre sonra ben hâlâ langırt masasının başında, ellerimi masanın yan tarafına dayamış bir şekilde duruyorum. Düşünüyorum. Burası bundan sonra nereye gidecek?

"Bana senin iyi bir çocuk olduğunu ve yıllar boyunca neden olduğun tüm sorunlara değdiğini söyledi. Bu toplum için iyi şeyler yaptığını söyledi. Sana yardım edersek, bir gün bize geri ödeyeceğini söyledi."

Bayan Macias'a bana inandığı için teşekkür edebilmeyi ne kadar isterdim. Yine de haklı mıydı? Bu toplum için gerçekten iyi şeyler mi yapıyorum?

Tüm bu Hardy olayı, onu kırmızıdan çıkarıp eski ihtişamlı günlerine geri döndürebilmem için yeterli mi? Şampiyonluklar kazanan ve sporculara benim sahip olduğum gibi fırsatlar sunan bir kulübe?

Yoksa bildiğim tek şey bu olduğu için eski bir hayale mi tutunuyorum? diyebildiğim tek şey olduğu için mi?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Hardy

"Neden beni arıyorsun?" İnledim. "Akşam izinliyim. Takım kaynaşması falan."

"Yani aslında bir akşam tatili değil, öyle mi?" Ari soruyor. Beni yakaladı. "Ve bu telefon görüşmesi PR planımızın sonraki adımlarını gözden geçirmek için uygun bir zamanlama."

Hepimizin buluştuğu açık hava barının istinat duvarına yaslanırken "Bir sonraki adım yok," diyorum.

Palmiye ağaçları, rengarenk çiçekler ve ortasındaki abartılı havuzu vurgulayan peyzaj aydınlatmalarıyla yemyeşil bir cennet.

İngiltere'de böyle şeyler yaşamıyoruz, bile tadını çıkarmamız için güneş nadiren parlıyor.

En azından kasvet gün be gün çöktüğünde çoğu gün böyle hissettiriyor.

Ancak Miami güneşi, nemi ve tropikal her şeyiyle bambaşka bir gezegen.

Ari'nin kahkahası bir uyarı olmalı. "Ah, her zaman bir sonraki adım vardır."

"Ve ben de yeni dosyayı diğer dosyalarla birlikte ön koltuğumun altına yığacağım.

onları."

"Tabii ki yapacaksın." İç çekiyor. "Katılman gereken bir etkinlik var.

Film galası. Kendini orada göstermen senin için iyi olur." "Harika. Bunu yoğun programıma sığdırmak için sabırsızlanıyorum."

"Senin için her şeyi hallettim."

"Eminim öyledir."

"Yarın öğlen asfaltta görüşürüz." "Ama

benim kampım var."

"Yarın değil."

Aramayı sonlandırıyor ve ben de bu gelişmeden memnun olup olmadığımı merak ederek cep telefonuma bakakalıyorum. Kaosa bir mola. Uçakta biraz uyurum. Los Angeles ya da New York'a gideceğime şüphe yok. Başka bir yerde galaya gitmedim.

Ama yine de . . .

"Sorun mu var?"

Lennox'a bakıyorum, Rush'ın eşi ve menajeri, bankta oturuyor. "Burada olacağını bilmiyordum." Gülümsüyor. Saçlarını toplamış, gül çerçevesi gözleklerinin ardındaki gözleri ışıltı ışıltı.

"Burada olacağımı bile bilmiyordum." Kıkırdıyorum. "Bugünlerde nereye gideceğimi bilmiyorum gibi görünüyor. Şimdi de görünüşe göre yarın bir galada olacağım."

"Ben de onayladım. Senin için iyi bir görünüm. Çocuklara koçluk yapmak. Film galası. Geçen haftaki viral klip yavaş yavaş kayboluyor, bu yüzden ben de kabul ettim."

Alaycı bir tavırla, "Bunu bana söylediğin için teşekkürler," diyorum.

"Sorun değil." Yorumumdan etkilenmemiş gibi dizimi okşadı. "Şimdi bana kızdan bahset."

"Hangi kız?" Aptal gibi sordum.

"Ah, demek ki haklıyım." Şarabından bir yudum alır.

"Bu konuşma için burada olmama gerek var mı, yoksa gitmeli miyim?" Alay ediyorum.

Dönüp bana bakıyor, kaşları kalkık ve ifadesi son derece ciddi. "Alexander Hardy'nin oyununu bozmak için çok şey gerekir ve burada seninle açıkça flört eden kadını tamamen görmezden geldiğine göre, oyununu bozduğunu söyleyebilirim."

"Belki de bu saçma programdan dolayı yorgunum. Belki de ekip buluşmamızda hazır bulunmaya çalışıyorumdur. Ya da-"

"Ya da belki akademideki kadın gözüne çarpmıştır." "Çok saçmalıyorsun."

"Belki, ama seni herkesten daha iyi tanıyorum." "Bu da ne demek şimdi?"

"ama. İnternette ona baktığın videoları gördüm. Rush bana orada olmak için bir ay boyunca nasıl bahse girdiğini anlattı-"

"Bu bir yanlış anlaşılmaydı."

"Savaşmadığınıza dair bir yanlış anlaşılma."

"Major League Soccer ve Mayhem beni avucunun içine almışken mücadele etmek biraz zor, değil mi?"

"Sadece haklı olduğumu bildiğin zaman dövüşüyorsun. Ve eğer bu yükümlülükten kurtulmak istiyorsanız, tek söylemeniz gereken bunun oyununuza zarar verdiği olacaktır. Bu kadar.

hikaye. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Ama kimse bunu söylediğini duymuyor." Kaşlarını kaldırıyor ve bakışlarını tutuyor. "O muhteşem biri. Hakkını vermeliyim."

"Ve kimseden bir bok almaz."

Gülümsemesi bir flaş. Az önce onun tuzağına düştüm. "Ondan hoşlanman sorun değil Hardy."

Avluya yayılmış, ceplerinden konuşmakta olan takım arkadaşlarıma bakıyorum. Ve nedense hiç beklemediğim bir anda sohbete dahil oluyorum. "Onu sevmek kolay, Lennox. O iyi bir insan."

Ondan hoşlanmamın beni korkutan yanı da bu değil mi? Onun gerçek ve iyi olması?

Ben öyle biri olmadığım halde bunu bozmayı nasıl düşünebilirim?

"Sen de öylesin."

Homurdanıyorum.

"Uh-huh." "Ciddiyim."

"Ve bir ay içinde kampla işim bitecek."

"Ne istiyorsun? Onu hala göremiyor değilsin. Arabalar ve otoyollar şeyler var."

"Çok tatlı. Sadece... benimle birlikte gelen her şeyle uğraşmayı hak etmiyor."

"Zaten uğraştığı her şeyi mi kastediyorsun? Spot ışıkları mı? Basın mı? Her şeyi mi?"

"Evet. Sadece herkesin olduğundan çok daha farklı bir seviye."

"Buna onun karar vermesi gerekmiyor mu?"

"O kadar siyah ve beyaz değil. Bu . . ." Ne oldu, Hardy? Çok güzel olduğu ve seni takmadığı için mi? Yoksa geride kalan çocukların yanında durduğunu gördüğün için mi? Kimsenin uğruna savaşmadığı çocuklar mı seni ona çekiyor? Ya da belki de sizin dünyanızı, sporunuzu ve bunun sizin için ne kadar önemli olabileceğini bir şekilde anlamasıdır?

"Kafa karıştırıcı, değil mi?" diye sorarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. . . ve ciddi anne sorunlarımdan.

"Hayır. Önemli bir şey değil."

"Uh-huh." Dudaklarını birbirine sürtüyor. Gözleri, sözlerinin ne söylediğini yansıtmıyor.

"Benim en büyük hayranım sayılmaz."

Gülümsemesi acı tatlı. "Ve ilk tanıştığımızda ben Rush'ın değildim ve bak nasıl ? Kimya kimyadır. Bunu inkar edemezsin ve

İkinizin sahada çekilen ve ortalıkta dolaşan videoları, aranızda kesin bir kimya olduğunu gösteriyor."

"İnternetteki her şeye inanmamamı söyleyen sen değil miydin?"

Gülümsemesi gerçek ve gülüyor. "Beni yakaladın. Bunu söyleyeceğim ve sonra takım arkadaşlarının yanına dönmene izin vereceğim. Yedi yıldan daha uzun bir süre boyunca hayatınıza girip çıkan kadınlar gördüm. Hiçbirine bağlanmakla ilgili bir sorunun yok, ama yanlış tiplere bağlanıyorsun - spot ışıklarını seninle birlikte isteyen ve çektiğin ilgiyi arzulayan kadınlara."

"Hayır, bilmiyorum."

"Gina French? Lilah Turney? Greta Halsey? Bütün gün devam edebilirim," diyor geçmişte çıktığım kadınlardan bahsederken. Ona bir bakış fırlatıyorum. "Gerçek ve sevdiğin bir spor dalında ama farklı bir kapasitede bir hayatı olan biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu görmenin nesi yanlış? Etrafında yanıp sönen ışıkları umursamayan biriyle?"

"O değil-"

Oturduğu yerden kalkıyor ve elini omzuma koyuyor. "O zaman ne oldu? Senden hoşlanmıyor mu?" Homurdanıyor. "Cazibenle mi? Alexander Hardy'yi herkes sever. Eğer sevmiyorlarsa, yeterince uğraşmıyorsun demektir."

O uzaklaşırken sinirli bir iç çekiyorum. Gülüşü bana geri döndü. Bir bira ya da on bira daha içmem gerektiğine eminim.

Omuzlarımı silkip takım arkadaşlarıma yaklaşıyorum. Antrenmandan sonra bir araya gelip rahatlamamız ya da dertleşmemiz nadiren olur - Tanrı biliyor ya, zaten yeterince birlikteyiz - ama bir bay haftası ve sezonun ikinci yarısı yaklaşırken, bunu yapmak için her zamankinden daha uygun bir zaman olduğunu düşündük. Elbette, kapalı verandanın uzak köşesindeki televizyonda Premier Lig maçı oynanıyor ve bu bana evi her zamankinden daha fazla özletiyor.

Amerika kesinlikle fırsatlar ülkesi. Kârlı banka bakiyesi bunu kanıtlıyor ama düzgün bir bardak Guinness, kasvetli bir gökyüzü ve arkadaşlarımla sahaya çıkarken tünelin betonuna vuran kramponlarımın sesi için neler vermezdim.

"Her taraftan alıyorsun, değil mi?" Xavi soruyor. "Ari'nin söylediği sözleri duydum." Etrafımızdan toplu bir inilti yükseliyor, bu da kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlıyor. "Sonra da menajerin. Bir sonraki Rush kışına tekme basacak ama bunu gülümseyerek yapacağından hiç şüphem yok."

" gibi bir şey," diyorum ve gülümsüyorum. "Her şey yolunda mı?"

Gallo soruyor.

"Evet, sadece bir şeyler planlıyorum ve her şeyi nasıl sığdıracağımı bulmaya çalışıyorum," diye açıklıyorum.

"Zavallı Hardy. O muhteşem top toplayıcıyla saatlerce vakit geçirmek zorunda," diyor Santiago.

Dudaklarımı büküp hafifçe başımı sallıyorum, Whitney hakkında konuşması hiç hoşuma gitmiyor, her ne kadar Whitney muhteşem ve inatçı olsa da.

"O iyi," diyorum sonunda, kafam Lennox'un yorumlarıyla karmakarışık.

"İyi misin?" Noah havlıyor ve bana deliymişim gibi bakıyor. "Ne kadar içtin, çünkü seni başka bir gerçekliğe gönderdiğinden oldukça eminim? O kadın-"

"Whitney," dedim.

"Whitney'nin çok sıkı bir vücudu var. Ben genelde yoga yapan tiplerden hoşlanırım çünkü esnek bir kadını kim geri çevirebilir ki?" Kıkırdıyor. "Ama o -Whitney- çok seksi."

"Yani henüz Orphan Annie'yi becermedin mi?" Gallo elimi yumruk yaparak soruyor. "Ve eğer bunu planlamıyorsan, beni kliniğine davet edip onu eğitmeme izin verir misin?"

"Yetim Annie mi?" Az önce söylediği diğer her şeyi duymazdan gelerek soruyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

Hepsi gülüyor ama ben onlara bakarken orta saha oyuncumuz Motta telefonunu karıştırıp bana uzatıyor. "Bugün tüm internet bunu konuşuyor. Nasıl oluyor da en son sen öğreniyorsun?"

Telefonu elinden çekiyorum ve makaleyi taramam birkaç saniyemi alıyor. Hepsi spekülatif, onu hayatı boyunca tanıyan çeşitli kaynaklardan bir araya getirilmiş, ama yine de basılmış ve ortada.

Evlatlık hayatı. Sık taşınmalar. Sporda ve Prestige Academy'de bulunduğu kurtuluş. Ve sonra üniversite bursunu elinden alan ve onu hiçbir şaysız bırakan ACL yırtığı. Ailesi yok. Eğitimsiz. Kendi başına kurduğu aile dışında bir aile yok.

Hay sikeyim. *Bu çok sert.*

Bunların bir kısmını zaten bilmiyor değildim. Ama daha fazlasını bilmek istiyorum.

Bu normal mi? Kimse bilmesin diye makaleyi internetten çekmek ve öğrenebilmek için bulabildiğim her şeyi okumak istemek?

Ne oluyor, Hardy?

"Peki, yaptın mı? Ve eğer yapmadıysan, neden ?" Motta beni d rtterek soruyor. "İçimizden biri senin yerine bu işi halledebilir."

Hepsine sinirlenerek ondan uzaklaşıyorum.

Bu yüzden yapıyorsun, değil mi?

Gerçeklerden çok uzaktım. Bunu yapıyor çünkü o da o çocuklardan biriydi. O da o çocuklardan biri. Herkesten daha iyi anlıyor.

"Ben çıkıyorum." Bardağıımı kaldırıp tekrar yerine koyuyorum.

Yorumum gürültülü bir yuhalamayla karşılandı. "Sadece seninle dalga geçiyoruz," diyor Xavi.

"Hadi. Bir bira daha iç. Rahatla. Sadece seninle dalga geçtiğimizi biliyorsun," diye ekliyor Noah.

"Biliyorum." Gülümsüyorum. "Sadece biraz uyumam lazım. Bu şey beni yıpratıyor."

Gallo, "Kendinizi yıpratmak için daha iyi yollar düşünebilirim," diyor kahkahalar eşliğinde.

Avludan çıkıp arabama doğru yürümeden önce elimi havaya kaldırıyorum, bunu yaparken orta parmağım sevginin evrensel dilinde duruyor.

Sadece seninle oynuyoruz.

Ve  yleler. * yleydiler.* Ve söyledikleri şey daha önce yüzlerce kez ağızımdan çıkabilecek bir şey değil mi? Kesinlikle  yle.

O zaman neden bu sefer beni bu kadar rahatsız ediyor?

ONUNCU BÖLÜM

khitney

Bunu hiç istemedim. Hiçbirini istemedim.

İlgi. Hayat hikayemin basına ve sosyal medyanın sayfalarına dökülmesi. Herkesin fakir ve istenmeyen biri olduğumu bilmesi. Şimdi bana acıyarak ve şefkatle bakıyorlar, oysa tek istediğim her gün olmaya çalıştığım harika kadını görmeleri.

Öyleymiş gibi *davranmak* daha .

Hayranlık duymak ve *inanılmaz* gibi kelimeler kullanıyorlar ama bu kelimelerin içi boş ve yaşadığım her ilişkiyi ya da etkileşimi lekeleyen birine ait olma isteğimi ortadan kaldırmıyor.

Hiç terapiye gitmedim ama sevilmemenin lekesinin kolay kolay silinemeyeceğini bilecek kadar zekiyim. Bu leke içime işlemiş durumda, öyle ki yaptığım ve hissettiğim her şeyin bir parçası bu lekeyle renkleniyor.

Ama buradaki hikâye benim hayatım değil.

Yine de bir şekilde bu hale gelmiş gibi hissediyorum. Anlatı benim rızam olmadan değişti. Ben, onun gibi çocuklara geri vermek için ait olduğu tek yerde kalan yetimim.

Ben, hayırsever Alexander Hardy'nin varlığıyla kutsadığı ve bütünleştirmeye çalıştığı hayırsever bir vakayım.

Tamamen saçmalık. Samimiyetsiz. Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yok çünkü geçen her gün akademiye daha fazla para gelmesi anlamına geliyor.

Kendi saygınlığım ve bütünün iyiliği söz konusu olduğunda iki ucu keskin bir kılıç gibi.

Cep telefonum yine çaldı. Şüphesiz daha fazla muhabir, vermek zorunda olmadığım özel bir haber istiyor.

Parmaklarımı gözlerime bastırıyorum, keşke o mektubu hiç yazmasaydım ve o telefona hiç cevap vermeseydim diyorum.

Tekrar çalışıyor ve günün geri kalanı için kapatmayı düşünürken ekranda Suri'nin numarasını görüyorum.

"Hey," dedim.

"İyi misin?"

". Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Neden sordun ki?"

"Çünkü MLS tarafından kim bilir nereye götürülüyorsunuz ve şüphesiz hayat hikayenizin halka mal olmasından dolayı içiniz içinizi yiyor."

"Mesajlarımı aldın, ."

"Elli tanesi de, evet." Gülüyor ve bir an için göğsümdeki baskı hafifliyor.

"Benim hakkımda her şeyi biliyorlar ve olmadığım halde hikâye benmişim gibi her yerde anlatıyorlar."

"Her şeyi bilmiyorlar. Sinemaya arka kapıdan nasıl gizlice girdiğimizi ya da ucuz içkini gerçekten ama gerçekten nasıl iyi tutamadığını değil. Asla itiraf etmesen de duygusal romantik komedileri nasıl sevdiğini ya da sırf kalbin okyanustan büyük olduğu için sevdiklerine her şeyini nasıl verdiğini bilmiyorlar. Yani hayır, sana katılmıyorum. Medya geçmişinle ilgili her şeyi yazabilir - yetim kalman, dizini , Patrick'in çırağı olman

-Ama gerçek seni tanımıyorlar."

Şehir arabasının renkli camlarından dışarı bakıyorum ve az önce söylediklerinin neden olduğu gözyaşlarını kırıştırıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Geçmişimin internetin her yerinde patladığını görmenin sarsıntısı bir şeydir. Bunun sonucunda ortaya çıkan ani kırılganlık ise sistemim için bambaşka bir şok oldu.

"Gerek yok. Moral konuşmaları her zaman olduğu gibi ücretsizdir."

"Bütün bunların bitmesini istediğimi söylesem kötü mü olur? Sanki adam buraya gelip tesis için bir dünya iyilik yapmış ve bu sırada benim hayatımı altüst etmiş gibi."

"Hayatını alt üst etmek mi? Bence biraz dramatik davranıyorsun. Bütün o mektupları yazdın ve bak ne oldu? Bağışlar geliyor. Medyanın ilgisi yeni öğrencilerin gelmesine yardımcı oluyor. Bir de Hardy var."

"Peki ya o?"

"Hâlâ *burada görececek bir şey yok* aşamasında mısın?" "Evet. Çünkü burada görececek bir şey yok." "*Henüz.*"

"Henüz mi? Sanırım düştün ve kafanı çarptın." Ona itiraf etmediğim şey, Hardy'yle her konuştuğumda tam da bunu yaptığımı -düşüp başımı çarptığımı- hissettiğim. Onda sevdiğim çok şey var. Ve bir o kadar da bilmediğim kısım var. "Bu aramanın ahlaki olması gerektiğini biliyorsun.

İstemediğim halde hikayemin tüm internete yayılmasına destek oluyorsunuz, değil mi?"

"Özür dilerim. Yüzde yüz haklısın. Günün her saniyesinde o ateşli adama nasıl karşı koyduğunu merak ettiğim için beni affet."

"Kolay değil," diye mırıldanıyorum. "Ama hiçbir şey olmuyor. Bana öyle bakmıyor." Evet, bakıyor. "Adam etraftayken hiçbir şey titremiyor, karıncalanmıyor ya da ağrıtmıyor, yani hayır, hiçbir şey olmuyor."

Yalanlar. Hepsi yalan.

Yalan söylediğimi bilecek kadar beni iyi tanımasını takdir ediyorum ama bana bunu söylemiyor. Bunun yerine, ondan sayısız anlama gelebilecek kayıtsız bir ses duyuyorum.

"Henüz," diye tekrarlıyor.

"Oh, her neyse. Bir şey yok. Hiçbir şey yok. O sadece burada çünkü burada olmak zorunda."

"Peki. Elbette. Sen nasıl ." Sesi masum bir tondaydı. "Her şey yoluna girecek, Whitney."

"Neymiş o?"

"Hikayeler internetten kaybolacak. Kalanlar ise sadece akademi için verdiğiniz mücadeleye daha fazla samimiyet katacak. Ve bundan ne çıkacağını kim bilebilir? Hikayenizin akademiye satmak için kullanıldığını duymak istemediğinizi biliyorum ama siz akademinin mükemmel bir temsilcisi değil misiniz?"

Şoför bilmediğim bir sokaktan sağa dönerken, "Hâlâ kendimi savunmasız hissediyorum," diyorum.

"Anlaşılabilir, ama sen *böyleydin*. Sen busun. Bununla gurur duy."

"Öyleyim. Sadece ..."

"Sadece *gidin ve Mayhem'in* bu gece sizin için hazırladığı sürprizin *tadını çıkarın*."

"Bana bir film olduğu söylendi. Neden bir filme gitmemi istediklerini anladığımdan değil ama-"

"Ama sen nedenini sorgulamadan gidip gecenin tadını çıkaracaksın."

"Evet. Doğru." Sinemada film izlemek, tereyağlı patlamış mısır ya da nachos yemek gibi bir savurganlık için evden uzakta bedava bir gece mi? Hangi züğürt kız buna hayır diyebilir ki? Buna hayır demez.

"Neredeyse geldik, Bayan Barnes," diyor şoför. Neden uçak hangarlarına benzeyen bir dizi binanın arkasına yanaştık?

"Um . . . Sanırım yanlış yerdeyiz-Suri, gitmem gerek." "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Güzel. Sadece küçük bir karışıklık oldu. Seni sonra ararım." "Fotoğraf çek. Bir sürü fotoğraf."

"Efendim?" Telefonu kapattığımda şoförüme soruyorum. "Sanırım yanlış yerdeyiz. Benim gitmem gerekiyordu-"

"İşte geldik," diyor, şık lacivert bir özel jete giden halı ve merdivenlere yanaşarak.

"Hayır. Bu-"

"Tam olarak olman gereken yerde." Dikiz aynasından bana bakıyor ve gülümsemesinden gözlerinin kırıştığını görebiliyorum. "İşte Ari geldi."

Arabanın kapısını açtığımda Ari'yi jetin girişindeki merdivenin başında dikilirken buluyorum.

"Sürpriz!" diyor ellerini açmış ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Merdivenlerin dibinde çekingen bir şekilde durup ona bakıyorum. "Anlamıyorum. Bir filme, bir gösterime gideceğimi söylemiştin ve bu ... *o değil.*"

"Doğru. Bu tam olarak o değil. *Henüz değil.* Hadi gel." Kıkırdayarak merdivenleri çıkmamı işaret ediyor ama ben olduğum yerde duruyorum.

Meraktan adımlarımı teker teker atarken aklımın bir köşesinde bir şeyler kıpırdanıyor. Uçağa adım attığımda kendimi Alice Harikalar Diyarı'nda farklı bir boyuta girmiş gibi hissediyorum. İçerisi şık, cilalı ve şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha lüks. Parmaklarımı ahşap panellerin üzerinde gezdirmek ve deri koltukları hissetmek istiyorum ama kapıda donup kalıyorum.

"Ari, neler oluyor?" Film burada, uçakta mı? Bu bir çeşit fotoğraf çekimi mi? Gibi . . .

Gülümsemesi genişler. "Söz verdiğim gibi bir filme gidiyorsun. Daha çok bir film galası. New York'ta olacak."

"Bekle. Ne?" Kafam üç yüz altmış derecelik bir dönüş yapmış gibi hissediyorum.

"Güzel sürpriz, değil mi?" Yüzü, bana da geçmesini umduğu iradeli bir heyecanın resmiydi.

"New York mu? Oraya gidemem. Akademim var. Kıyafetim yok. I . . . Ben gidemem."

"Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok," diyor, konuşurken bir yandan da telefonuna dokunuyor. "Oraya gittiğinde seçebileceğin bir sürü elbisem var. Saç ve makyaj da öyle. Galaya gideceksin, gece kalacaksın ve ilk iş seni buraya geri getireceğiz. Herhangi bir gecikme olursa, Martin'le kampı senin için idare etmesi için anlaştım bile."

"Martin?" Ne sikimden bahsediyor bu vudu büyüsü? "Nasıl?"

"O çok iyi bir beyefendi. Akademiyi aradım. Cevap verdi. Durumu anlattım ve o da her şeyi halletti."

"Yani bunu biliyor mu?" Daha önce ayrıldığımda bana öyle bakmasına şaşmamalı.

"Öyle. Evet."

"Ben ... bu çok fazla."

"Hayır, öyle değil. Sadece doktorun emrettiği şey."

Ona ve güven dolu gülümsemesine bakıyorum ama kendimi pek güvende hissetmiyorum. Ve sonra aklıma geldi. Suri'yle telefonu kapattığımdan beri aklımda olan o hayalet düşünce.

Geçmişim tüm internete yayıldı. Miami Mayhem ya da MLS ya da her ikisi de süper yıldızlarını ve ABD'deki futbolu tanıtmak için akademiye kullanıyor.

Ve ben de sevdiğim şeyi kurtarmak için kendi çaresizliğimden dolayı isteyerek bunun içine giriyorum.

"Medyaya benim hakkımda bilgi verdin mi?" diye sordum.

Ari başını kaldırıp bana bakıyor. "Affedersiniz?" diye kibarca soruyor.

"Bu film *olayına* gitmeyi, medyanın geçmişimi deştğini ve tüm internete yaydığını öğrenmeden önce kabul ettim. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu biraz sinir bozucu ve beni dünyadan saklanmak istememe neden oluyor. Ben sözümün eri bir kadını, yoksa vazgeçerdim ama doğruyu söylemek gerekirse Ari, buradayım ve kendimi kapana kısılmış ve sen ve ekibin tarafından kullanılmış hissediyorum."

Beni incelerken başını yana eğdi. "Seni duydum. Hâlâ da duyuyorum ve böyle hissettiğin için çok üzgünüm. Lütfen basın senin kim olduğun ya da geçmişin hakkında hiçbir şekilde bilgilendirilmediğini bil. İnsanların geçmişlerini didik didik etmeleri canavarın doğasında var ve bunu sizinkine yaptıkları için üzgünüm."

"Hardy'nin itibarını ve halkın ona yönelik algısını iyileştirmek için kullanacağın bir piyon değilim," diyorum.

"Katılıyorum," diyor kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Ama size şunu söyleyeyim, bu işi yeterince uzun süredir yapıyorum ve olabileceğini tahmin ediyordum. I

Özür dilerim. Sizi uyarmalıydım. Ve belki de bir parçam bu geceki galaya seni de dahil etmenin bunu telafi etmenin bir yolu olduğunu düşündü."

"Bunu satın almam mı gerekiyor?" *Kesinlikle alıyorum.*

Gülümsüyor. "Hardy'nin senden neden hoşlandığını şimdi anlıyorum." Geri adım atıyor. "New York'a gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

BÖLÜM TMENTY-ONE

khitney

Bu başıma gelen en çılgınca şey

New York'tayım, parmak uçlarımı gezdirdiğim en pahalı elbiseyi giymişim. Kırmızı ve kıvrımlarıma tam oturuyor. Saçlarım boyalı ve fönlü. Giyinip kuşanmış bir sahtekâr gibi görünüyorum ama başkasının ayakkabılarını giyiyormuş gibi hissetmeyi seviyorum.

Aslında öyleyim ama o kısmı unutuyorum.

"Hazır mısın?" Ari soruyor. Kadın dur durak bilmeyen bir işkolik. Uçak yolculuğu boyunca ya telefonu ya da bilgisayarı başındaydı. Şu anda bile telefonuna tıklıyor, birilerine bir şeyler mesaj atıyor. İşimin temiz hava ve açık hava içermesi beni minnettar kılıyor. Çimenlere dokunmak benim günlük hayatımda gerçek bir şey.

"Evet. ."

"Olma. Kendini Sindirella olarak düşün ve bu da senin araban." "Tek eksiğimiz Beyaz Atlı Prens," diye şaka yapıyorum.

Gülümsüyor ve gülümsemesindeki bir şey gözüme çarpıyor, bu yüzden başka tarafa bakmıyorum. "Kaldırıma yanaşmak üzereyiz, biri inmene yardım edecek. Kırmızı halıda yürüyeceksiniz. Medya fotoğraf çekecek. Bazı insanlar sorular soracak-"

"Sorular?"

"Evet. Kim olduğunuzu ya da neden orada olduğunuzu, ama istemiyorsanız cevap vermek zorunda değilsiniz. Sadece gülümseyin ve sıraya geçin. Sonra içeri gireceksin. Filmi izleyeceksiniz. İsterseniz parti sonrası partiye katılabilir ya da odanıza geri dönebilirsiniz. Sabah sekizde sizi havaalanına götürmek için bir araba hazır olacak."

"Bekle. Benimle çıkmıyor musun?" Araba kaldırıma yanaşırken sordum.

"Hayır." Gülümsüyor ve çenesini kapının açıldığı yere doğru kaldırıyor.

"Ama o öyle."

Başımı çevirip bir elin tutmam uzandığı kapıya bakıyorum. Yüzünü göremiyorum ama takım elbiseli bedeninden *kim* olduğunu çoktan anladım.

önümde duruyordu.

Yukarı bakıyorum ve fırtına bulutu renginde bir çift gözle karşılaşıyorum. *Hardy*. İçimde rahatlamayla karışık bir şaşkınlık dolaşıyor.

Nerede olduğumuzu ve ne yapmak üzere olduğumu kısa bir süreliğine unutmama neden olan o külot eriten gülümsemelerinden birini gösteriyor. "Burada ne işin var?" Arabadan inmeme yardım ederken gülüyorum.

"Seninle çıkıyorum." Yanağıma bir öpücük kondurarak beni selamlıyor. Bu hareket beni ürkütüyor ama önümüzde grup insan medya grubuna ulaştığında aniden patlayan flaşlar ve çınlayan soruların kakofonisi kadar değil.

Onun burada olduğunu fark edecek zamanım yok. Benim burada olduğumu. Ya da Ari'nin söylediklerine rağmen, bunun mükemmel hazırlanmış bir reklam gösterisi gibi hissettirdiğini.

Bunu düşünemeyecek kadar şaşkın ve bunalmış durumdayım.

Odaklanabildiğim tek şey karşımda duran ve inanılmaz derecede yakışıklı görünen *Hardy*. Birazdan ortaya çıkacağını tahmin ettiğim bilinmeyen çılgınlıktaki tek akıl sağlığım o.

"Anlamıyorum," diyorum inanamayarak, bir başka flaş patlaması daha olurken.

Kapalı.

"değilsin." Ben arabaya dönüp bakarken tekrar gülümsüyor.

Ari'nin olması gereken yerde, ama arabamız sıradaki bir sonraki arabanın yolcularını bırakabilmesi için çoktan hareket etmeye başladı. "Ama uyarıyorum, her şey çok hızlı gelişecek." Elimi tutuyor ve dikkatimi tekrar ona yöneltmek için kolundan geçiriyor. "Ve flaşlar kör edici olacak, bu yüzden bana sıkıca tutun ve ben seni atlatacağım."

"Bu çılgınlık."

"Hayatıma hoş geldin," diyor, dudakları kulağıma çok yakın, nefesinin sıcaklığı yanağımı gıdıklıyor ve vücuduma ürpertiler gönderiyor. "Peki ya Whitney?"

"Hmm?" Ona bakmak için dönüyorum ve dudaklarının benimkilere olan yakınlığı karşısında irkiliyorum. Birkaç santim uzaktaydılar. Nefesim kesiliyor ve nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Gözlerindeki bakış düşüncelerimin kekeleyişine ve vücudumun uğuldamasına neden oluyor.

"Kesinlikle görünüyorsun," diye mırıldanıyor.

Ve bu sözler söylenir söylenmez, o an tarafından yutuluyoruz.

Flaşlar. Aman Tanrım. Gözlerimde aynı patlayan milyonlarca yıldız gibiler. Ve eğer bunlar aşırı uyarılma değilse, soru yağmurları

hemen ardından geliyor, beni eziyor.

"Harika gidiyorsun," diyor ağzını boynuma dayayarak. Bu beni hareketsiz bırakmaya ve muhtemelen kameraya *geyik* bakışı *atmama* . Ama onlardan bu kadar çok varken bunun gerçekten bir önemi var mı? İlk etapta nereye bakacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, belimdeki elinin ihtiyacım olan sessiz bir teselli kaynağı olduğu, bunu hafife almak istesem bile önemli.

Bu da sistemimdeki kafa karışıklığını görmezden gelmemi kolaylaştırıyor.

"Hardy. Buraya bak. Buraya bak." "Bayan Barnes. Bu tarafa."

Adımı nereden biliyorlar? Ama ismim tekrar tekrar haykırılırken vücudumun gerildiğini hissetmiş olmalı ki bir kez daha eğiliyor, ağzını kulağıma dayıyor ve "Kimin kim olduğunu yazan bir basın kağıtları var, o yüzden biliyorlar" diyor.

Kaçamak bir şekilde başımı sallıyorum ve yanaklarım acıyana kadar gülümsemeye devam ederken yutkunuyorum. "Teşekkür ," diyor yüksek sesle basına. "Ben de seni gördüğüme sevindim." O

biz salona girmek için sıramızı beklerken sıradan bir günmüş gibi medyayla boş boş sohbet etmeye devam ediyor. Umarım görüşümdeki kör noktalar bir an önce azalır. "İyi misin?" diye soruyor bana tiyatronun fuayesine doğru ilerlerken.

"Evet, evet. Evet. Bu ..."

"Yoğun mu? Her zaman öyledir. Şimdi gerisi kolay."

Bizi lobiye doğru ilerletiyor. İnsanlar onunla konuşmak için orada burada duruyorlar - tek kelimelik isimleri olan insanlar ve onları takip eden büyük maiyetler, diğerleri ise fısıldaşıyor ve uzaktan ona bakıyor. Telefonlar çıkıyor ve gizlice fotoğraflar çekiliyor. Odadaki insanlar için kesinlikle büyük bir cazibe merkezi, ancak ne zaman biri yaklaşırsa, beni tanıttığından, akademi ve yaptığım iş hakkında konuştuğundan emin oluyor.

Hayatımda hiç onaylanmaya ihtiyacım olmadı. Yine de bunu bana vermesinde, açıkça etkisi olan diğer insanlarla bu konu hakkında konuşmasında tam da bunu yapan bir şey var - doğrulama sağlıyor.

Özellikle de tüm dünya onu isterken beklenmedik bir dikkat gösteriyor ve o konuşurken benim de onu incelememe neden oluyor.

Bu oyunu nasıl oynayacağını biliyor. Bu işte iyi. Ve bugün, hayal bile edemeyeceğim kadar tuhaf bir dizi koşulun bir parçasıyım.

Işıklar yanıp sönüyor, şüphesiz filmin başlayacağını haber vermek için. "Filmi izlemek mi istiyorsunuz, yoksa gitmek mi?" diye soruyor sessizce.

"Ne demek gitmek?" Yan çıkıştan sinemayı terk eden insanlara bakıyorum ve pek çoğu için bunun sadece göstermelik bir görünüm olduğunu fark ediyorum. İnsanlar gerçekten gidiyor mu? Ama . . . "Ne istersen yaparım."

Başını eğiyor ve beni inceliyor. Anlayamadığım sessiz bir yoğunluk var ama zihnim sanki sonsuza kadar önce arabadan indiğim ve ağzının tam orada, çok yakınımda olduğu ana geri dönüyor. Sanki o da o anı hatırlıyormuş gibi uzanıyor ve çıplak omzumdaki bir tutam saç okşuyor. Ama elini hareket ettirmedi. yerine avucunu oraya koyuyor ve başparmağını köprücük kemiğimin üzerinde ileri geri gezdiriyor.

Nefesim kesiliyor.

Vücudum ısınıyor.

Her parçam tanıştığımızdan beri etrafında dolaştığımız bu garip arzu dansını istiyor, ama şimdi ayak parmaklarımızı içine daldırıyormuşuz gibi hissediyorum.

"Hardy?"

Adını çağıran sesle geri sığıyorum ve bu kesinti için minnettarım. Ama o sese doğru bakmıyor. Gözlerini tamamen bana odaklamış durumda. "Geliyoruz," diyor. "Sadece önce biraz atıştırmalık almamız gerekiyor. Ne istiyorsun, Whitney?"

"I-uh-" Aklınıza gelebilecek tüm ikramlarla donatılmış süslü masalara göz gezdiriyorum. Tipik film yemeklerinden daha süslülerine kadar her şey var. "Sen seç."

Hardy'nin her şeyi pas geçmesini bekliyorum. Adamı öğle yemeği yerken gördüm, protein ve karbonhidrattan oluşan dengeli bir mükemmellik. Tam da benim seçeceğim şeyi alarak beni şaşırttı. Tereyağlı patlamış mısır. Peynirli nachos. İki kadeh beyaz şarap.

Tam ışıklar tiyatrodaki koltuklarımıza yönlendirildik.

Açılış jeneriği başladığında nefesinin sıcaklığını boynumda hissediyorum. Nefesi tenimde gezinirken orada kalmasını isteme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Yanılmışım Whitney."

"Hakkında mı?" Bu aptalca kelime niyet ettiğim gibi soğukkanlı değil, nefes nefese çıkıyor. Hiç şüphe yok ki bu sesin çıkmasına, şu anda kaynamakta olan karnımın alt kısmındaki ağrı da yardımcı oluyor.

"Bardaki o ilk gece, senin renginin mavi olduğunu düşünmüştüm.
Yanılmışım.
Kırmızı. *Kesinlikle kırmızı*. Bu renkte çok çekicisin."

BÖLÜM TMENTY-TMO

khitney

Sanki bir tür ateşkes yapmışız gibi - bizi futbol kıyafetlerimizden çıkarıp sahadan uzaklaştırın ve sivil insanlara dönüşelim.

Ve kelimenin tam anlamıyla görsel mükemmellik ve işitsel baştan çıkarma olan bir adama dönüşüyor. Film sırasında kulağıma mırıldanıyor. Kolunu sandalyemin arkasına doluyor, böylece parmak uçları omzumun üstünü gıdıklıyor.

hareketinin farkındayım. Bunu sevmiyorum.

En azından kendime böyle söylüyorum.

Yumuşak dokunuşlarını, yakınlığını ve Hardy'nin beni izlediği viral klipleri düşündükçe hayal gücüm fazla mesai yapıyor.

Belki de değildir. Hiç bu kadar belirgin .

Ama film bittiğinde sanki sihir sona eriyor. Yandaki tarihi otelin çatısındaki partiye gidiyoruz. Orada Hardy sohbet ve fotoğraf için her yöne çekiliyor. O beni de dahil ederken, ben üçüncü kişi olduğumun ve kendi alanımın dışında kaldığımın son derece farkındayım.

"Ben otele dönüyorum," dedim ona.

"Ne? Neden?" Yüzünde bir şaşkınlık maskesi var. "Hayır. Burada benimle kal."

"Uzun bir gün oldu. Bu inanılmazdı." Diğer ünlüler ve spor yıldızlarıyla tanıştım. Televizyonda gördüğüm ve uzaktan hayranlık duyduğum insanlarla dirsek temasında bulundum. Ama bu kısım, yani olmadığım biri gibi davranmak bana göre değil. "Bu gece benimle çıktığın için teşekkür ederim. Çok eğlendim."

Beni inceliyor, çenesindeki kaslar titriyor ve gözlerinde savaşılan bir şey var. "Tamam. Anlıyorum. *Sözleşmem* gereği bir süre daha burada kalmam gerekiyor. İyi olduğuna emin misin-"

"Alexander Hardy. Adamım," diyor birisi ve konuşmayı bizim için etkili bir şekilde sonlandırıyor.

Dışa dönük bir insan olmaktan ya da dışa dönük şeyler yapmaktan muaf olmasam da, benim dünyam küçük. İçine kapanık. İki nedenden dolayı pek dışarı çıkmıyorum

-Akademi tüm çabamı alıyor ve ayıracak fazladan param olmadığına dışarı çıkmak pahalıya mal oluyor. Bu yüzden bu geceyi her şeyiyle değerlendirmek istediğimi düşünebilirsiniz - muhteşem elbise, beklenmedik ünlüler, New York'ta bir gece, bedava içkiler, Hardy - ve teoride iyi olsa da, kabul edilmesi gereken çok şey var. Aşırı uyarılmış durumdayım ve hazır öndeyken ve kötü bir şey olmamışken bu geceyi sonlandırmaya karar verdim.

Hardy'nin dikkati konuşmasındayken gizlice çıkıyorum. Bu, işleri garip bir vedalaşmadan ya da kendini farklı bir şey yapmak zorunda hissetmesinden daha kolay hale getiriyor.

İnsan kuyruğunda asansörü beklerken, otelim adının ne olduğuna bakmak için telefonumu çantamdan çıkarıyorum - o kadar bulanıktı ki hatırlamıyorum - ve bütün gece telefonumu güncelleme talepleriyle dolduran Suri'ye mesaj atıyorum.

Ama mesajlarımda bana gönderdiği fotoğraf durup bakmama neden oldu. Hardy ve ben kırmızı halıdayız. Eli sırtımda ve eğilmiş, kulağıma güvence olduğunu bildiğim şeyler fısıldıyor, ama yanağıma öpüyor gibi görünüyor. Ve yüzümde daha önce hiç görmediğim bir ifade var -şaşkınlık, mutluluk, hayranlık-.

Ve bunu görmek bana nasıl hissettiriyor bilmiyorum.

Yaşadığım bir anın fotoğrafını görmek çok tuhaf bir şey - çünkü tamamen farklı bir şey gibi görünüyor.

Görüntümüzü inceliyorum, sanki bir rüyaymış gibi hissediyorum ve sonra asıl metni okumayı hatırlıyorum. "Öncelikle, bu elbise için ölünür. İkincisi, bu ne zaman oldu? İkiniz birlikte böyle mi görünüyorsunuz? Bütün internet bunu konuşuyor ve beğeniyor."

"Hanımefendi? Bu partide sizin için de yer var," diyor asansör görevlisi, ben arabaya adımımı atarken, başım hâlâ eğik, sosyal medyadaki fotoğraflarımıza göz gezdirirken.

Vay canına.

"İyi geceler, ha?" diyor yanımdaki kız. "Evet.

Çok eğlenceli."

"Burada Hardy ile birliktesin, değil mi? Bu gece Sindirella olmak nasıl bir duygu? Buraya uçmak, kraliyet muamelesi görmek ve akli başında hiçbir kadının hapşırmayacağı bir prense sahip olmak."

"Um." Boğazım düğümleniyor. "Hiç de öyle değil. Biz sadece . . arkadaşlar." Araba çaldığında gülümsüyorum, en alt kattayız.

Ve tam uzaklaşırlarken, bir kızın diğerine "Ya da mükemmel kurgulanmış bir fotoğraf çekimi" dediğini duyuyorum.

Lobide durup onlara bakıyorum ve onun haklı olduğunu bilmekten nefret ederken aynı zamanda haklı olmamasını umuyorum.

Seninle çıkıyorum.

Arabamın kapısını açtığında bunlar onun sözleriydi, değil mi?

Sözleşmeye göre burada olmak zorundayım.

Bunlar da onun sözleriydi.

Hangisini dinleyeceğimi bilmek zor. İçgüdülerim bana ikincisini söylüyor çünkü sözleşmesinin birçok faaliyetini belirlediğini biliyorum.

Ama kolunu bana dolamak "zorunda" mıydı? İltifat etmek? Üzerime titremesi?

Kafa karıştırıcı olan da bu ve ne düşüneceğimi bilemiyorum.
hissediyorum.

Belki de bu sadece bir Kùlkedisi hikayesidir.

Belki de bu gece, kendimi prenses gibi hissettiğim tek gece olacak.
Hepsi.

BÖLÜM TMENTY-THREE

Hardy

Onu bulmam yeterince uzun sürdü.

Bu da onu o kırmızı elbiseden çıkarıp yere yatırma düşüncelerini on katına çıkardı.

Bu gösterişli etkinliklerden nefret ediyorum. Sıkıcıdırlar. Gösterişli. Annem ve Monty'nin uğruna yaşadığı bir şey. Ve Whitney'nin çekilmesi onun karakteri hakkında çok şey söyledi.

Yanlış tiplere bağlanıyorsunuz. Sizinle birlikte spot ışıklarının altında olmak isteyen ve çektiğiniz ilgiyi arzulayan kadınlara. Gerçek ve sevdiğiniz bir spor dalında ama farklı bir kapasitede bir hayatı olan biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu görmenin nesi yanlış? Etrafınızda yanıp sönen ışıkları umursamayan biriyle?

Lennox'un sözleri şu anda otel odasında onun karşısında dururken her şeyden daha doğru geliyor. Kırmızı elbisesi şimdi bir sandalyenin üzerinde duruyor ve üzerinde beyaz, kabarık bir otel bornozu var. Saçları toplanmış ama makyajı gitmiş. Bu gecenin bir kısmını silmiş -maskesini- ama hepsini değil.

"Üzerinde tişört yok," diyor hışımla, bakışları yüzümde kalmakta zorlanıyor.

"Çünkü Ari sonunda senin hangi oda numarasında olduğunu mesaj attığında ben odamdaydım. Bana cevap verdiğin falan yoktu."

"Ne yani? Tişörtünü çıkardın ve koşarak mı ?" Gözlerini deviriyor ama zorla yutkunmasına ve gözlerinin savaşı kaybedip aşağıya dalmasına bayılıyorum.

"Evet. Aynen öyle." Sözlerimde alaycılık vardı ama daha çok sabırsızlandığım ve onu görmek istediğim içindi.

"Neden buradasın?" diye soruyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Bana bir sorunuz olduğunu söylemişsiniz. Soruyu sormadınız, yüzden duymak için bekliyorum."

Lütfen, lütfen. Lütfen beni istediğin için olduğunu söyle. Bu düşünce taşaklarımı sıkıyor ve kaslarım geriliyor. Ama onun ani düşmanlığı

Bundan çok uzak.

Soru her ne ise onunla mücadele ediyor. Burada bir langırt masası olsaydı, hala o kırmızı, lanet olası bağımlılık yapan elbiseyi giyiyor olsa bile ellerini masaya dayayacağından şüphe yok.

"Akademiye gelmenin seni daha iyi göstermek, imajını yumuşatmak için bir PR çalışması olduğunu biliyorum, ama bu gece de mi öyleydi?"

"Pardon?" Bu onun ağzından çıkmasını beklediğim son şeydi. Yaşadığımız geceden sonra olmaz.

"Beni duydunuz. Külkedisi hikayesi. Fakir köklerimden koparılıp büyük şehre götürülen ben. Arabanın kapısını açıp onu kendi dünyasına sokmak için bekleyen prens. Basın tüm bunları yakalamak ve dünyaya duyurmak için acımasızca bekliyor. Daha iyi bir hayata sahip olmak için her şeyine sarılmam seni kesinlikle bir kahraman gibi gösterdi."

Bir kahkaha patlatıyorum ve sonra kaşlarını kaldırdığında kahkaham sönüyor. "Sen ciddisin."

Başını sallıyor. "Öyle mi?"

"Hayır. Kesinlikle hayır," diyorum bir adım daha yaklaşırken. "Bu gece bu yüzden mi burada olduğunu düşünüyorsun?"

"Bence her şeyin etrafınızda dönmesine o kadar alıştınız ki, bunun yan hasarlarını hiç düşünmediniz. Hayatımın halkın tüketimi için etere dökülmesi gibi. Zavallı yetim. Bu yolculuk ve tüm bu Külkedisi hikayesi. Ben o insanlardan hiçbiri değilim ama yine de öyle gösterilmeye çalışılıyorum."

"Sen o kadınların ikisisin, hatta daha fazlasısın," diyorum nazikçe, dudakları gevşiyor. "Neden tüm bunları kendi yararına kullanmıyorsun?"

"Bu gece hakkında bana yalan

söyledin." "Nasıl?"

"Buraya benimle çıkmak için geldiğini söylemiştin. Sonra da sözleşme gereği burada olmak zorunda olduğunu söyledin." İnliyor ve ellerini yüzüyle kapatıyor. "Boş ver. Bunu söylediğimi unut."

"Neden?" Davranışları bir anda değişti. Bir an kızgın. Sonra utandı.

"Yok bir şey. Boş ver," diyor ve sonra kaşlarını kaldırıyor. "Kelimeler ağzımdan çıkana kadar bunun kulağa ne kadar sapıkça geldiğinin farkında değildim. Ugh."

Ona doğru bir adım atıyorum, tek düşünebildiğim ona dokunma dürtüsüyle savaşıyorum ... bana kızgın olsa bile. Gülümsemem

Medyanın bana ilk kancayı taktığında nasıl hissettiğimi hatırlamaya çalışırken otomatik olarak. Mahremiyetin geçmişte kaldığını fark ettiğim o ilk oh-bok anı. İlk kontratımı imzaladığımda bunu istemiştim. O istemedi. "Bak, hayatın dışarıda olduğu için üzgünüm. Berbat bir durum. Nasıl hissettirdiğini herkesten iyi bilirim. Bunu düzeltmek için yapabileceğim bir şey yok. Ama evet, Ari'ye seni buraya getirmesini söyledim."

"Fotoğraf çektmek için mi yoksa bana gösterişli dünyanı göstermenin seni yatağa atabileceğini düşündüğün için mi?"

"Kavga aramak, ikinci seçeneğin gerçekleşmesini en az benim kadar istediğin gerçeğini düzeltmeyecek." Bu yorumla bir adım atmış oluyorum ama denediğim için kimse beni suçlayamaz. Yalan söyleme noktasını çoktan geçmedik mi?

"Ama yine de soruya cevap ver," diye meydan okuyor.

"Gerçeği mi istiyorsun, Whitney? Sana vereceğim." Ona doğru bir adım atıyorum, o da bir adım geri atıyor, sanki bana yakın olmak konusunda kendine güvenmiyormuş gibi. Ben de kendime güvenmiyorum. "Seni burada istedim. Sade. Bu kadar basit. Eğer istemeseydim, burada olmazdın. O yüzden dans edip durduğumuz o adımı attığım için beni dava et."

"Dans mi?" Homurdanıyor ve bir adım daha geri çekiliyor, ama gözleri beni her gördüğünde yaptığı gibi uzunluğumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Benimkilerle tekrar buluştuklarında gözlerinde arzu var. Bu inkar edilemez. "Tanıştığımız o ilk geceyi ve sana söylediğim sözleri unuttun mu?"

"O da ne?"

"Seninle yatmayacağım."

Arzum ne kadar güçlüyse gülümsemem de o kadar orantısız. Kaybedecek neyim var ki? "Yine de burada bornozunla duruyorsun ve stilistin sana elbisenin altına giymen için verdiği iç çamaşırlarıyla, bu geceki partiden sonra buraya gelmeye karar vermiş ihtimalime karşı dışarı bakıp benimle alay ediyorsun." Bir adım daha atıyorum. "Bana kızgınsın, evet. Ama aynı zamanda benim gelmemi umuyordun. Hatta duş almış, losyon sürmüş ve aynada nasıl görüldüğümü iki kez kontrol etmiş bile olabilirsin."

"Sen aklını kaçırmışsın," diye gülüyor.

"Yoksa kapıyı açmazdın."

"Bir erkeğin gelip kapımı çalmasını beklemektense kendime daha fazla saygı duyarım."

"Gerçekten mi? Ne yani? Eğer onu istiyorsan, peşinden kendin mi gideceksin?" Meydan okuyorum çünkü Tanrı biliyor ki kadının kontrole ihtiyacı var.

"Onun gibi bir şey. Bir yerim kaşındığında onu kaşırdım. Sonra yoluma devam ederim."

Kulağa her erkeğin hayali gibi geliyor, peki neden şu anda kulağa hoş gelmiyor?

Kıçımı sehpaye yaslayıp göğsünün inip kalkmasını izliyorum ve nabzının boğazının dibinde attığını fark ediyorum. Şu anda ne kadar muhteşem olduğu hakkında bir fikri var mı? Ya da herhangi bir zaman? Tanıştığım pek çok kişinin olmadığı bir şekilde gerçek ve bu, tam olarak sarsamadığım şehvet dolu arzuya bir karışıklık katıyor.

"Mmm."

"Benim ilkelerim var. Standartlarım var."

Sırıttıyorum. "Bana senin standartlarının altında olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Evet." Açık kalan bornozunun göğsünü çekiştiriyor ve siyah, dantelli bir şeyin görüntüsüyle karşılaşıyorum. "Kendime bir söz verdim."

"Hangisiydi?"

"Seninle yatmamak için."

Bir elimi ensemden aşağı indiriyorum, bunu yaparken karın kaslarımı ve pazularımı esnettiğimin farkındayım. Kesinlikle umduğum gibi görünüyor. "Uyumuyor olurduk, Whitney."

"Tamam."

"Ama bu fikir seni ıslatıyor, değil mi? Seni istediğimi bilmek daha da çok ıslatıyor."

Nefesinin kekelemesine ve ayaklarının kaymasına bayılıyorum. Şu anda ıslaklığı hissettiğine şüphe yok. Ama çenesini kaldırıyor ve yerini koruyor. "*Seni becermediğimi* söylememi mi tercih edersin?"

İnledim. O orada öyle dururken ve böyle sözler söylerken nasıl inlemeyeyim? "Lanet olsun, bu beni sertleştirdi. İstersen sana kanıt sunabilirim."

BÖLÜM TMENTY-FOUR

khitney

Kanıtı görebiliyorum. Pantolonunun dikişleri atıyor ve oldukça güzel bir görüntü sunuyor. Otel odamda, üstsüz, seksi ve kimin kazanmasını istediğimden tam olarak emin olmadığım bir oyun oynuyor.

Siktir et. Böyle açıklamalar yapmak istiyorsa, o zaman onu halının üzerine çağıracağım. "Tabii. Göster bana."

Sözlerim onu ürkütüyor ve ben de onu oyundan düşürdüğüm için seviniyorum. Birbirimize bakıyoruz, tavuk oyunu oynuyoruz.

"Sikimi görmek ister misin?"

Geri dönüşü olmayan bir noktada olduğumu fark ettiğimde ağzım kurudu çünkü söylediği her şey doğrudu. Odama döndüğümde, keşke partide kalsaydım diye düşünmeye başlamıştım bile. Elbiseyi çıkardım ama iç çamaşırını üzerimde bıraktım. Ona kızgın olup olmadığını düşündüm ama sonra fotoğraflarımıza daha uzun süre baktım ve bir parçamın bunu sevdiğini ve sahte olsa bile biriyle bir şeyin parçası olmayı sevdiğimi fark ettim.

Yine de bu sahte değil. Hardy'nin kesik fiziği ve büyük horozuyla önümde durmasıyla bu çok gerçek. Bu çizgiyi geçtiğimde, geri dönüşü yok. Evet, kendime bir söz verdim ama soru şu ki, bu sözü bozmak ne demek? Ve ne kadarım pes etmek istiyor, ne kadarım yerimde durmak istiyor?

Elini üzerinde gezdiriyor ve karnında oluşan zincirleme dalgalanmalar müstehcen bir şekilde seksi ve nabzımı hızlandırıyor.

"Evet." Eldivenleri indirdim. "Bunu değerlendireceksem, olanaklarını görmem adil olur."

Bir kahkaha attı. "İnanılmazsın amına koyayım."

"Bu bana ilk kez söylenmiyor," diyorum ve bilerek yer değiştiriyorum, böylece bornozum parçalanıyor ve altındaki dantel sütyen ve külot takımının ipuçlarını veriyor.

Burun deliklerinin alevlenmesi ve dudaklarının yalanması bir gösterge ise, o da bunu görüyor. Yine de kemerini çözüp pantolonunu yere indirirken gözlerini benden ayırmıyor ve yavaşça sikini eline alarak bir gösteri yapıyor

Dışarı. Sertlik ve damarlardan oluşan muhteşem bir başyapıt ve ucunda bir damla ön sperm parlıyor.

Onu baştan aşağıya süzüyorum - bronzlaşmış teni, kaslı karın kasları, mutlu bir izi, sıkı kalçaları - ve gözleriyle karşılaştığımda, gördüğümünden hoşlandığımı bildiğini söyleyen hafif bir sırıtışla bana bakıyor.

Metodik bir yavaşlıkla parmaklarını sikinin etrafına sarıyor ve elini sikinden aşağıya doğru kaydırıyor. Çıkardığı tıslama ve kendi kaslarının gerilmesi daha önce hiç yaşamadığım kadar tahrik edici.

"Sıra sende," diye inlerken başını geriye atıyor ve sikine uzun, yavaş bir vuruş daha yapıyor.

"Benim sıram mı?" Her ne kadar bu bornozu bırakmaya niyetim olsa da soruyorum. "Mmm."

"Seninle yatmayacağımı söyledim."

"Gerçekten silahlarınıza sadık kalacak mısınız?"

"Prencipli ve disiplinli olduğu için bir kadını suçlayamazsın." Tanrım. Daha önce hiç bu kadar seksi bir manzara gördüğümü sanmıyorum.

"Peki o zaman." Boynundaki tendonlar geriliyor ve sesi hırçınlaşıyor. "Kimse oraya kendi başımıza gidemeyeceğimizi söylemedi ... birlikte olurken. Bu nasıl bir ilke?" Bana doğru bir adım atıyor. Her pompalamada pazuları şişiyor. "Bornozunu çıkar bebeğim ve bana istediğim her şeyi göster."

Kelimeler nasıl böyle içgüdüsel bir tepki uyandırabilir? Bir adam normalde asla yapmayacağım bir şeyi yapmamı nasıl sağlayabilir?

Ama burada bir şekilde bir güçlenme var. Bunu hissediyorum. Bu yüzden bir adım öne çıkıyorum ve ikisini de sahipleniyorum.

Üzerimdeki bornozu silkererek çıkarıyorum, böylece bornoz yumuşak bir gümbürtüyle yere düşüyor. Benim düzensiz nefes alışverişim dışında odadaki tek ses onun nefesinin kesilmesi ve bu, kendime güvenimi artırmak için ihtiyacım olan her şey.

İyi göründüğümü biliyorum. Her gün dışarıda fiziksel olarak saatler geçiriyorum ama bu, fiziksel olarak Hardy kadar mükemmel birinin önünde soyunmak zorunda kalmanın cesaret gerektirmediği anlamına gelmiyor.

"Aman Tanrım, harikasin," diye mırıldanıyor herkesten çok kendi kendine ve işte tam da bu işe yarıyor. Ona daha yakından bakmak için bir adım öne çıkıyorum. Dantel sütyen ve külot takımını yutuyor. Üst kısımları dantelli kalçalarımı görünce gözleri parlıyor. "Yatağın kenarına otur. Kendine dokun. Sana ne yapmamı istediğini göster bana. Bana nelerden hoşlandığını göster."

Yanaklarım ısınıyor ve başım dönüyor. Şu anda utangaç olmaya yer yok. Bunu ilkeler ve sözler konusundaki duruşumla davet ettim ve şimdi pes edeceksem ne olayım.

Yatağa doğru ilerliyorum, ellerinin hareketine, sikinin ne kadar sert olduğuna ve sikinin neye benzediğini bilmenin verdiği parlak yanmaya odaklanıyorum.

Sütyenimi yavaşça çıkarıp bırakırken onu izliyorum. Sonra külotumu indirip içinden çıkıyorum, böylece sadece kalçalarım ve başka hiçbir şeyim kalmıyor.

"Bunun işkence olduğunu biliyorsun, değil mi? Seni görmek ama sana dokunamamak? Seni istemek ama sana sahip olamamak? Öpücüğünün tadını merak etmek?"

Ben de aynı şeyleri merak ediyorum. Onları ben de istiyorum. Ama bunun yerine kendimi yatağın ayak ucundaki banka bırakıyorum ve kalçalarımı açarak bir gösteri yapıyorum. Ne kadar ıslak olduğumu biliyorum. Tenime çarpan serin havadan bunu hissedebiliyorum. Hardy'nin çıkardığı gırtlaktan gelen sese bakılırsa o da hissediyor.

"Kendini parçala. Kendinle oyna. O kırmızı boyalı tırnaklarınla kendini becer. Göster bana. Benim için ne kadar ıslak olduğunu duyayım."

Yüce İsa. Adam nasıl konuşulacağını biliyor. Başımı geriye atmamak ve gözlerimi kapatmamak için her şeyimi veriyorum çünkü parmaklarımın hissi ve gözlerindeki sıcaklık bana sahip oluyor. Hiç yaşamadığım bir erotizm ve hiç hissetmediğim bir kırılganlık.

"İşte böyle. Parmaklarını tıpkı sikimi hayal ettiğim gibi o amcığın içine soktuğunu göreyim."

Vücudum hislerle titreşiyor: Klitorisimdeki sürtünme. Parmaklarımı içime sokarken sinirlerin merkezini ovuyorum. Kendi kayganlığımın sesi, onun kendi sikinin üzerinde çalışan eliyle karışıyor. Birbirimizin kendimizi tatmin edişini izlerken, isterken ve yutarken aramızda paylaşılan yoğunluk.

Kendi mutluluğumun içinde kaybolmuşken, kalçalarımın arasına girene kadar bu kadar yaklaştığını fark etmiyorum. Dokunuşu için kendimi zorluyorum. Bunun için kalçalarımı kaldırıyorum. Bunun için yalvarıyorum.

Kurallarımı çiğnemesini hoş karşılıyorum.

Ben gölgesindeyken orada duruyor ve önüne yayılıyor. Öne doğru eğilip parmaklarımın izini kendi parmaklarıyla takip ederken nefesimi tutmuş oturuyorum. Klitorisimin üzerinden, ıslaklık kuyuma dalana kadar dikiş yerimden aşağı iniyor.

İnlemesi, kalçalarımın eline çarpması kadar vahşi. Bana bu kadar yakın olmasında büyüleyici bir şey var. Nefesini yüzümde hissedebiliyorum, kısıtlamasının test edildiğini görebiliyorum ve beni yatağa geri atıp unutulana kadar becerme ihtiyacını hissedebiliyorum.

Baş döndürücü.

Büyüleyici.

Ve geri çekilip benim uyarılmamı sikini yağlamak için kullandığında, bu çok seksi oluyor.

Beni uçurumun kenarına itmek için gereken şey bu. Parmaklarımdan biri içimde sıkışmış, kendimi çalıştırıyor. Diğeri göğsümü yoğuruyor ve meme ucumu sıkıyor. Ve Alexander Hardy'nin önümdeki görüntüsü, başını arkaya atmış, eli öfkeyle pompalıyor, o kadar yoğun bir inleme ki odada gürlediğini hissedebiliyorum ve boşalması göğsüme fişkırıyor.

Vücudum en yüksek zirveye tırmanırken ve sonra kenarından serbestçe düşerken telaş yoğun. Nefesim kesilene kadar orgazm oluyorum ve vücudum birkaç saniye içinde gergin ve akışkan arasında değişiyor.

Gözlerimi açtığımda Hardy'nin elinde siki ve yüzünde kısmen gurur, kısmen memnuniyet, kısmen de kibir dolu bir ifadeyle bana baktığını görüyorum.

"Sen ..." Gülümsemesi utangaç ve yıkıcı bir karışım. "İnanılmaz. Seksi. İnanılmaz. İlkeli."

Ama öyle olmama izin verdi. İlkeli. Yaşanan onca şeyden sonra odaklandığım şey bu. Zorlamadı. Baskı yapmadı. Ne kadar daha fazlasını isterse istesin bu ilkeleri korumama izin verdi ve bu konuda söylenecek bir şey var.

"Hardy. I . . ." *Pardon? Hayır dediğim için aptal mıyım? Teşekkürler mi?*

Mesela

. . . şimdi ne diyeceğim?

"Sorun değil." Yanağımdaki saçları fırçalıyor ve beklenmedik bir samimiyetle kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bana bir saniye ver. Seni temizlemem gerek."

"Yapabilirim-"

"Olduğun

yerde kal."

Az önce ne olduğunu merak etmemi sağlayarak uzaklaşıyor ama saniyeler içinde elinde sıcak bir bezle geri dönüyor. Göğsümü en ufak bir gariplik hissettirmeden temizliyor ve sonra yanıma çökmeden önce beni kolaylıkla yatağa çekiyor.

"Çok yorgunum," diye mırıldanıyor beni kendine doğru çekmeden önce.
"Sabah erkenden uçağımız var. Biraz dinlenelim."

BÖLÜM TMENTY-FIVE

khitney

Elimde çalan telefonuma bakıyorum ve cevap vermemeyi düşünüyorum. Aramanın telesekretere düşmesi için yeterince bekliyorum ama düştüğü anda telefonum tekrar çalmaya başlıyor.

Yüzümü buruşturuyorum ve kendimi bu konuşmaya hazırlıyorum.

"Hardy. Günaydın." İçimdeki çekime rağmen sesime neşeli bir umursamazlık katıyorum.

Beni bu sabah veda etmeden ayrılmaya iten de aynı çekimdi.

"Whit? İyi misin?"

"Evet. Güzel." Boğazım gibi hissediyorum.

"Neredesin?"

"LaGuardia'da. Uçağım birkaç dakika içinde kalkıyor."

Kıkırdaması her şeyi anlatıyor. İnançsızlık. Kafa karışıklığı. "Anlamıyorum. Seni burada, jette bekliyoruz. Ari'nin sana söylediği gibi."

"Biliyorum. Bunun her daha kolay olacağını düşündüm."

Yüzünü göremiyorum ama nefes alırken çıkardığı sesi duyabiliyor ve yüz ifadesini hayal edebiliyorum. "Daha kolay, ha?"

"Evet." Sesim biraz kırılıyor ve nedenini anlamıyorum. İstedğim buydu, değil mi? Olayları karmaşıklaştırmamak ve mesafemi korumak?

"Demek kaşıntını kaşıdın, ha?" *Sesinde duyduğum şey acı mı? Kızgınlık mı?*

"İyi uçuşlar," diyorum. "Gitmem gerekiyor. Az önce uçağa biniş için çağrı yaptılar."

Adımı söylüyor ama ben aramayı sonlandırıyorum. Böylesi daha kolay, ama yine de sesindeki acıyı duyuyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Zaten bütün mesele de bu değil mi? Acı mı? Ondan kaçınmak? Dün gecenin bizi götürdüğü yoldan gitmesine izin verirsem yakında bunun alıcısı olacağımı bilmek?

Evet. Ondan

hoşlandım.

İşte. Söyledim

işte.

Ama bu onunla ilgili olmaktan çok daha fazlası. En azından kendimi inanmaya zorladığım yalan bu.

Endişelendiği için seni aradı Whit. Çünkü seni önemsiyor.

Daha fazla panik. Tıpkı beni buraya, ticari bir uçuşta orta koltuğa sıkışmış, dün gecenin şatafatı ve ihtişamı bir anda yok olmuş, yerine mimozalar ve karşımda gülümseyen Hardy ile Mayhem özel jetine götüren gibi.

Onu düşününce midem bulanıyor.

İşte tam da bu yüzden buradayım. O çarpıntı yüzünden.

Bu ticari uçuşun benim için gerçeğe dönüş olacağını ve dün gece uyandığımda Hardy'nin bana sarılmış ve elini kalçama koymuş olduğunu gördüğümde hissettiğim duyguyu silmeye yardımcı olacağını umuyordum. O kadar uzun süre düşüncelerime hükmetmişti ki, o uyurken dirseğimin üzerinde doğrulup profilini incelemiştim.

Uzanıp ona dokunmak için içimde doğal bir ihtiyaç vardı. Dudaklarına. Kalbinin üzerindeki göğsüne. Sadece ona.

Açıkça eşit olmadığımız halde bana eşitmişim gibi davranması. Çoğu erkek daha fazlasını isterken onun benim sınırlarıma saygı göstermesi. Yaptığım işin nedenini ve çocukların neden benim odak noktam olduğunu anlıyor olması. Ve bir odada birlikte olduğumuz her an aramızda inkar edilemez bir kimya var.

Ama dün gece o uyurken ve ben uyanırken rüya görürken, böyle bir hayatı yaşamamanın nasıl bir şey olacağını düşünmeye cesaret ettim. Film galaları ve özel jetler değil ama biriyle uykuya dalmak ve her gün onunla uyanmak istemek. Emniyet ve güvenlik hissi ve sizi terk edeceklerinden endişe etmemek.

Ama kendime bu lüksü tanıyamam.

Biriyle fiziksel ilişkinin ötesinde bir şey düşünmeme izin veremiyorum.

Sevdiğim insanlar yanımda kalmıyor. Bana böyle hissettiren herkes beni terk ediyor. Annem. Patrick. Beni evlat edineceklerini söyleyip edinmeyen tüm aileler.

Ve Alexander Hardy kesinlikle buralarda olmayacak. Okyanusun ötesinde onu bekleyen bir takımı var. Koca bir hayat. Öyleyse neden bağlanayım? O da kısa süre içinde gidecekken, neden hissetmeme izin vereyim?

Evet, panikledim ve o uyanmadan önce odadan çıktım.

Bu düşüncelerle arama biraz mesafe koymam gerekiyordu. Kendimi bilmeme izin vereceğim tek gerçekliğe geri döndürmem gerekiyordu.

Çünkü her şeyden çok arzuladığım tek şey, korkudan elimin tersiyle ittiğim şey değil mi?

Ve Alexander Hardy her ikisini de temsil ediyor.

BÖLÜM TMENTY-ALTINCI

Hardy

Bu benim egomun
hatası.

İşte bu yüzden Miami Uluslararası Havalimanı'ndaki gelen yolcu terminalinde durmuş, LaGuardia'dan kalkan uçaklarından inen yolcuları beklerken kimliğimi diğer yolculardan gizlemeye çalışıyorum.

Eve dönüş uçuşum boyunca onu düşünmem ve sırf benden kaçmak için neden özel bir jete binmekten vazgeçtiğini merak etmem kesinlikle egomun suçu. Dün gece oldu, değil mi? O dantelin içindeydi ve ben sikimi yumrukluyordum, öyle mi? Öyle olduğunu biliyorum çünkü uyandığımda kokusu hâlâ elimdeydi ama onun içinde yalnızdım.

Yatakta, hangi cehennemde olduğunu merak ediyordu.

Yürüyen merdivenden indiğini görüyorum ve yanına gitme isteğimle savaşıyorum. Bunu yaparsam, şüphesiz fark edileceğim, bu yüzden dışarı çıkıyorum ve bankta oturup onun çıkmasını .

Kapıdan çıkıp gitmesi sadece birkaç dakika sürüyor. "Eve sağ salim vardığını gördüğüme sevindim," diyorum.

Donup kalıyor. Omuzları kısa bir süreliğine çöküyor ama bana dönmeden önce tekrar kalkıyor. "Hardy. Merhaba."

"Eve bırakılmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm." "Ben iyiyim. İhtiyacım yok-"

"Evet, öyle." Ona bir seçenek bırakmadan yerimden kalkıyorum. "Gidelim mi?"

Orada durmuş bana bakıyor, belli ki benim burada olmamdan pek hoşlanmamış.

Sanki sikimdeymiş gibi.

Otoparka kadar sessizce yürüdük. Protesto ederek yürüyor ama tek kelime etmiyor. Böyle mi oynamak istiyor? Güzel.

O zaman benim yöntemimle yaparız.

Çantasını ondan alıp arabamın arkasına, benimkinin yanına koyuyorum ve taktığım beyzbol şapkasını da içine atıyorum. Ama yolcu tarafındaki kapıyı açmaya gitmeden önce, açamaması için kilitleri tıklatıyorum.

"Tanrım, Hardy. Aç şu kapıyı. Akademiye gitmem gerek."

"Biraz sohbet ettikten sonra seni oraya götüreceğim." "Ya hayır dersem?"

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, arabamın yanındaki beton duvara yaslanıyorum ve ona bakıyorum. "O zaman bekleriz."

"Peki." Telefonunu eline alıyor ve ekrana dokunuyor. "Az önce bir araç çağırdım."

"Misafirim ol. Yüzleşmeden kaçmak için her şeyi yaparsın, ha? Endişelenme.

Beklerken sohbet ederiz."

"Çocuk gibi davranıyorsun," diye .

"Bu çok zengin." Gülüyorum. "Dün gece olanlar hakkında konuşmamak için tek kelime etmeden çekip giden ve başka bir uçağa binen kadından geliyor."

"İkimiz de ne olduğunu biliyoruz. Tekrar anlatmaya gerek yok." Onu kızdırdım. Bu gün gibi ortada.

"Ama davranışların aksini söylüyor. Ne oldu, Whitney? Pişman mısın? Bir şekilde sinirine mi dokundum? Sınırlarını aşmamı ve sana saygısızlık etmemi mi istedin?" İnanmazlıkla sordum. "Ben büyük bir çocuğum. Başa çıkabilirim. Ne kaçırdım?"

Panik, onu kilitlemeden önce gözlerinde kısa bir süre beliriyor. Bunu görmekten nefret ediyorum ama bu duyguyu yakından tanıyorum. Ne kadar sakatlayıcı olabileceğini biliyorum.

"Kampta geçireceğin zamanın geri kalanı dışında senden hiçbir şey istemiyorum."

Gülüşüm yüksek sesle ve alaycı şekilde beton garajda yankılanıyor. Dün gece orada bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Kahretsin, son iki haftadır aramızda bundan daha fazlası var. "Özel jetten kaçınmak bu talebe uygun bir yanıt gibi görünüyor, değil mi?" Ses tonu yükselirken ellerini havaya kaldırıyor. "Benden ne istiyorsun? Biraz eğlendik. . İkimiz de Büyük lanet

Whoop."

"Ve bunların hiçbiri sizi daha fazlasını istemeye ikna etmedi, değil mi?"

"Hayır, öyle değil, sadece ..." Gözle görülür bir şekilde sinirli, neredeyse bir şey isteyen ama bunu dile getiremeyen bir çocuk gibi.

"Sadece ne?" Soruyorum, başımı yana eğmiş bu kadının şaşkınlığını ve kafa karışıklığını anlamaya çalışıyorum.

"Önemli değil. Sadece benden ne istediğini söyle, ben de sana vereyim, böylece bu aptal maskaralığı bırakıp yolumuza devam edebiliriz."

"Seninle daha fazla zaman geçireceğim," diyorum düşünmeden.

"Sen aklını kaçırmışsın." Beni işaret etti ve göğsüme vurdu. "Anlayacaksın. Birlikte kamp yapacağız."

"Kamp dışında."

Başını sallıyor ve bana deliymişim gibi bakıyor. "Birbirine hiç uymayan iki farklı dünyada yaşadığımızı unuttun mu? Dün gece bunun için yeterli bir örnekti."

"Şimdi kullanacağın bahane bu mu?" "Bu bir bahane değil. Gerçek bu." Omuz silkiyor.

"Görünüşe göre aynı gerçeklere bakmıyoruz," diyorum.

"Aynı gerçekler mi? Bu her neyse ondan istediğin şeyin nasıl işe yaramayacağını mı? Ayrıca, sen farkına bile varmadan, toparlanıp İngiltere'ye ve oradaki hayatına geri döneceksin."

"Yani dönmem gereken bir hayatım var diye artık birlikte takılamayacak mıyız?" Tüm bu düşmanlığın nereden kaynaklandığını anlamaya çalışarak soruyorum. *Birlikte harikayken nasıl oldu da bu hale geldik?*

Dün gece gerçekten oldu, değil mi? Prömiyer sırasındaki kahkahalar . . . gece boyunca flörtleşmeler ve dokunuşlar . . . birbirimizi boşaltmak. Birlikte uyuyakaldık bile.

Neyi kaçırıyorum?

"Şimdi birlikte takılmak, buraya gelme sebebiniz olan şeyi bitirmeniz gerektiğinin şifresidir - birlikte uyumak. Burada olmanızın tek nedeni bu, şüphesiz." "Senin bu varsayılanla derdin ne Whit? Bunu istiyor muyum? Tabii ki istiyorum.

Özellikle de dün gecedен sonra. Ama sınırlarına saygı duyan bendim ve şimdi bunun için beni cezalandırıyorsun."

"Sınırlarıma saygı duyma, şu anda burada durup beni rahatsız etmemen anlamına gelir. Ama unutmuşum. İş henüz bitmedi. Hayırseverlik statünüzü göstermeniz ve itibar revizyon turunuzu pekiştirmeniz gerekiyor. Hayırseverlik davasıyla acınası bir sikişin bunu senin için yapacağına şüphe yok."

Öfke içime akıyor. Acınası bir sikiş mi? Dün gecenin böyle olduğunu mu sanıyordu? Bir defaya mahsus, tüm kısıtlamalarımı test ettiğim ve o tek sefer dışında ona dokunmadığım bir kaçamak mı? Onu yatağa itip içine girmemek için her türlü dürtüyle savaştığım bir gece miydi? Ama bu saygıdan değil, acıma duygusundan mıydı?

Çenesini biraz daha yukarı kaldırıyor. Bu bana boğazının sütununu göstermeye ve narin derisini öptüğümü hayal etmeme yarıyor. Yalan söylerken meydan okumak hala meydan okumaktır.

Ve eğer bu bana onun dün geceki halini hatırlatmadıysa ne olayım -gözleri şehvetle dolu, dudakları ayrılmış ve vücudu boşalmak için yalvaracak kadar gergin.

Siktir et.

Sikerim

böyle işi.

Ve işte o zaman kontrolüm kırılıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ağzımı onunkinin üzerine eğiyorum ve ayrılmış dudaklarından alıyorum. Dili, beni tahrik eden bir tereddütle ve sonra da tahrik eden bir kesinlik ile benimkiyle buluşuyor.

Onu ilk gördüğüm andan beri istediğim, arzuladığım şeyi alıyorum.

Şeker ve günah tadında. Açlık ve açgözlülük. Lanet olası akıl sağlığı ve çılgınca bir ihtiyaç. Daha fazla dayanamayana kadar alıyorum. İlk direnci kaybolana kadar. Elleri gömleğimi yumruklayıp beni itmek yerine yakın tutana kadar. Ta ki o arsız inilti boğazının arkasından çıkana kadar.

Tanrım, eğer onun tadının olduğunu bilseydim, bu kısıtlama çok uzun zaman önce ortadan kalkardı.

Öpüşmeyi keserken yüzünü tutuyorum ve sonra bir adım geri çekiliyorum, sadece bununla durmak için kendime güvenmiyorum. Tadı beynime kazınmış durumda ve teninin kokusu beni nefessiz bırakıyor. "Beni istiyorsun Whitney, en az benim seni istediğim kadar kötü. Dün gece bunun habercisiydi." Onun sözlerini duydum. Bir şansımız olduğuna inanmıyor ve nedenlerime güvenmiyor, bu yüzden onu ne kadar çok istediğimi görmesine yardım etmek istiyorum. *Gerçek saygı ve ilgiyi göremeyecek kadar incinmiş olmasından nasıl da nefret ediyorum.* Tek istediğim hızlı bir sikiş olsaydı onu bunca zaman beklemezdim.

Bundan daha fazlası var ama beni duyması için bunu açıklamam gerekiyor.

"Seni becerdiğimde, Whitney... ve becereceğim, çünkü sen lanet olası iyi ve hazırsın ve bu isteğini kabul ettin. Medyanın anlatısına uyduğu için ya da itibarımı parlatmak için değil. Farklı yollar ve yaşam farklılıkları nedeniyle kendi kafanda yürüttüğün bir savaş yüzünden değil. Ve kesinlikle sana acıdığım için de değil. İçiniz rahat olsun, acımıyorum. Bana güvendiğin için olacak. Çünkü beni istiyorsun. Çünkü dün gecenin ne kadar güzel olduğunu biliyorsun. Çünkü açsın, birlikte nasıl hissedeceğimizi merak ediyorsun. Tıpkı benim gibi. O zamana kadar öpücüğümün tadını hatırlayabilirsin çünkü sana söz veriyorum, bu sadece ne kadar harika bir ipucu." Ellerimi ondan çekiyorum ve kendimi bir adım daha geri atmaya zorluyorum. "Aracınız geldi."

Arabamın etrafında dönüyorum ve başka bir şey söylemeden sürücü koltuğunun arkasına geçiyorum. Onun görüntüsü -yanakları pembe, dudakları ayırık, gözleri arzuyla kararmış- adımlarımı lanet olası bataklıkta ilerliyormuşum gibi hissettiriyor.

Ve öyleyim.

Hiçbir kadın sadece öpücüğüyle beni sarsmamıştı. Whitney yaptı.

Arabasının uzaklaşmasını izliyorum. Artık göremeyene kadar arka lambalarına bakıyorum. Ve bana ne olduğunu merak ediyorum.

Bu hayatta pek çok şey olabilirim, ama görünüşe göre birdenbire sözümün eri oldum. Bu kesinlikle tutacağım bir söz.

BÖLÜM TMENTY-YEDI

Hardy

Çatı katımın balkonunda oturmuş, gözlerimi suya dikmişim. Ay ışığında görebildiğim tek şey suyun beyaz köpüğü; bir içeri bir dışarı salınıyor. -Ama vızıltıma eşlik edecek rahatlatıcı bir ses.

Yüzümü ovaladığım elim, son iki günümün saçmalıklarından kurtulmak için hiçbir şey yapmıyor. Eve döndüğümde takım arkadaşlarımdan gelen mesajlarla uyandım, Kırmızı Elbise'nin galasında kimin olduğunu soruyorlardı. *Kim olduğu onları hiç ilgilendirmez.* Sonra Whitney'i görmenin "başarısını" sosyal medya perspektifinden analiz isteyen Ari vardı. *Siktir et onu.*

Sonra yüzde yüz benim suçum olan boktan bir uygulama oldu.

Kafam allak bullak olmuştu. Hala da öyle. Whitney ile yaptığım konuşmada aklımdan çıkaramadığım bir şey var.

Bu beni deli ediyor.

Ama hiçbir yerde onun öpücüğü kadar çılgın değildi. Tadı. Dudaklarının yumuşaklığı. Çekingenlik, acil bir açgözlülükle sıyrıldı.

Tanrım. Bunu aklımdan çıkaramıyorum.

Cep telefonum çaldığında irkiliyorum ve bırakmaya karar veriyorum. Hiç şüphe yok ki onlarla dışarı çıkmamı isteyen çocuklar.

Ama ekrana baktığımda duraksıyorum. Cevap vermeli miyim diye düşünüyorum ama vereceğimi de biliyorum.

"Whitney? Her şey yolunda

mi?" "Ben ... evet."

"Ne oldu?"

"Bunu kafamda milyonlarca kez prova ettim, ama bunun berbat anlamına geldiğini biliyorum."

"Hayatıma hoş geldin," diye şaka yapıyorum ve sessizliğe önce gergin kıkırdamasını duyuyorum.

"Bakın, bazı şeyleri fazla düşünme eğilimindeyim. Çok fazla. Sonra da çıldırıyorum ve çıldırıldığında da bu büyük bir şey oluyor."

"Ticari bir uçakla eve dönmek gibi mi?"

"Hayır. Evet." İç çekiyor ve sonra "Evet." diyor. Sonra duraklar. "Ben arıyorum

-Özür dilerim. Tamam mı? Sadece beni dünyana davet ettiğin için teşekkür etmek istedim. Bir geceliğine hayatımın dışına çıkmama ve kendimi özel hissetmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Teşekkürler. Sadece teşekkürler."

"Bunu bana teşekkür edesin diye yapmadım."

Sessizliği hala orada olup olmadığını merak etmeme neden oluyor ama telefonda orada olduğu yazıyor, ben de ona ne yapması gerekiyorsa yapması için zaman veriyorum. "Güven benim için bir sorun, terk edilmek de öyle, ama bu çoğu gün fermuarlı ve asma kilitli tutmayı tercih ettiğim bir ton bagaj. Havaalanına geldiğin için sana minnettarım. Hak etmediğim halde bana değer verdiğin için minnettarım."

Sesindeki kırıma beni öldürüyor. Eminim bu aramayı yapmak için gösterdiği cesaret daha da fazla.

Ama neden onu bu kadar korkutuyorum? Sınırlarını çizdiğimden emin olduğum halde neden sınırlarını zorluyorum?

Çünkü kadın kimseyi içeri almıyor. Bilerek yalnızlık çekiyor. Martin ve kız arkadaşı Suri var. ..ama başka kimse gelmedi. Çoğu gün yalnız ve medyanın onun geçmişiyle ilgili çizdiklerini düşündüğümde neden böyle olduğunu anlayabiliyorum.

Hay sikeyim. Bunu daha önce nasıl göremedim?

Konuşmadan önce kelimelerini nadiren düşünen bir adam olarak, bunları düşünmek için bir dakikamı ayırıyorum. "Senin etrafında olmayı seviyorum, Whitney. Bu kötü bir şey değil."

"Benim dünyamda öyle," diyor yumuşak bir sesle ve bu kendinden emin, saçma sapan kadından alışık olmadığım bir çekingenlikle.

Bundan nefret ediyorum.

Yaptığım şeyin onu bu hale getirmesinden nefret ediyorum.

Onu geri kazanmaya çalışıyorum. "Seninkinin yanında olabildiğim sürece kendi yolumda kalacağıma söz veriyorum. Bu nasıl?"

Sesine sinirli bir şekilde gülüyor ve bu ses beni gülümsetiyor. "Bu *seninle* ilgili bir şey değil. Benimle ilgili."

"Tabii ki, çünkü ben mükemmelim," diye takılıyorum.

Bu kez gülüşü çok daha kararlı geliyor. "Hayatım boyunca bir şeyler istedim Hardy, ister bir aile, ister bir erkek, ister bir şans, ister ait olacağım bir ev, ama tek bildiğim bunların benim için gerçekleşmediği. Hiçbir şey olmuyor. Bu yüzden umut etmeye başladığımda geri adım atmak çok daha kolay ve eğer bunu anlayamıyorsanız, o zaman kanıtlayın."

Sözleri beni onun bilebileceğinden çok daha fazla etkiledi. Ben de bu kavramı kendimce, çarpık bir şekilde anlıyorum.

"Anlıyorum, Whitney."

Ve pek çok etkileşimimiz anlam kazanıyor.

Kendini incitmeden önce incit.

Kişi sizi terk etmeden önce itin.

Bir erkeğin yanında uyu, ama iş ciddiye binmeden sabah kaç.

Bunu çok iyi anlamam ne kadar komik. Ben de kendi payıma düşeni yapmış olabilirim.

Ama tüm bunların arasında tek bir kavram var: meydan okuma, direniş, New York'u tek başına terk etme kararı. Çünkü o da beni seviyor.

Belki de henüz bunu göremiyordur.

"Şimdi gitmem gerek," diyor. "Telefonuma cevap verdiğiniz için teşekkürler." "Whitney." Onu konuşturmak ve tutmak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "İyi geceler."

Ve ben ne söylemek istediğimi ya da istemediğimi bilmeden, arama sona erdi. O gitti. Ve ben yanımda yarım bardak bira ve kafamda düşünmek istediğimden çok daha fazlası ile kalakaldım.

Kimi kandırıyorum ben? Zaten tek düşündüğüm oydu. Bir yudum alıyorum ve dilimde tadını çıkarıyorum.

Whitney Barnes'da ne kadar denersem deneyeyim kurtulamadığım bir şey var.

Bu çok saçma. Sinir bozucu. Tatmin edici değil.

Birçok kadınla birlikte oldum. Bu bir övünme değil, sadece bir açıklama. Bana dışarıda daha yüzlercesinin olduğunu hatırlatan bir ifade.

Ve belki de onları düşünmek, erkekler bana bir kulüpten mesaj atıp onlarla buluşmamı söylerken vızıldayan mesajlarıma cevap vermek daha kolay olurdu. Bu gece bana Whitney'i unutturacak bir kadın bulabilirdim.

Çok cazip.

Çok cazip.

Ama bacaklarım antrenmandan dolayı ağrıyor ve kafam berbat durumda, ama kıcım sabah erkenden kalkmak zorundayken buna gerçekten değer mi? Bu gece oyunu oynamak istiyor muyum, eve götürdüğüm kadının adı her neyse onu önemsiyormuş gibi davranmak ve daha sonra onun dairesinden zarar görmeden nasıl uzaklaşacağımı bulmak istiyor muyum? Whitney'e duyduğum bu arzuyu tatmin etmek için hiçbir işe yaramayacağını bile bile kendimi bir başkasında kaybetmek istiyor muyum?

Telefonum yine çalıyor. Bir elimle onu tutarken diğ er elimle biramı bitiriyor ve tüm cephelerdeki seçeneklerimi düşünüyorum.

Cevapları biliyorsam ne olayım.

Yine de,  l  bir atı mı kırbalıyorum?

"Hayatım boyunca bir Şeyler istedim Hardy, bir aile, bir erkek, bir Şans, ait olacağım bir ev ve tek bildiğim bunların benim için gerçekleşmediği. Hiçbir Şey . Bu yüzden umut başladığımda geri adım atmak çok daha kolay ve eğer bunu anlayamıyorsanız, o zaman kanıtlayın."

Kimyamız uyuŐtuėunda sevişeceğimizi söyledim ama belki de yanılmıŐımdır.

Sikerim böyle işi. Fazla düŐünmenin canı cehenneme. Belki biraz bela bulmak, beni istemeyen tek kadını aklımdan çıkarmama yardımcı olur.

BÖLÜM TMENTY-EIGHT

Hardy

On Beş Yıl Önce

"Dostum. Sıçtın batırdın. Annenle para babası Moneybags'in gelmesine imkân yok," diyor oda arkadaşım Archie, Kentwood Akademisi'nin dairesel garaj yoluna yanaşan her arabaya pencereden bakarken.

Ebeveynlerin hafta sonu. Üç gün boyunca DNA bağışçılarımıza buradaki gülünç miktardaki paranın değerli oğulları için neler satın aldığını ve neler yaptığını göstereceğiz. Biz öğrencilerin çoğunun zerre kadar umurunda olmayan gösterişli ve havasız etkinliklerle dolu bir hafta sonu.

Sadece ailelerimizin burada olmasını istiyoruz çünkü evimizin normalliğini özleyorum. Annelerimizin bizi kucaklamasını. Yanlarında getirdikleri unlu mamulleri ve özel ikramları. Burada her zaman sizinle bir şeyler için yarışan biri varken, koşulsuz kabul edilme hissini.

Annem en son ne zaman bir tanesine geldi?

Birincisi. Bu kadar. O zamandan bu yana dört kez geçti ve her seferinde bir neden, bir bahane, büyük bir özür ve katılması "gereken" ani bir geziyi veya etkinliği telafi etmek için bir kutu dolusu üst düzey bir şey vardı.

Her seferinde bu pencerede oturur ve gelen arabalara bakar, arka koltuktan inecek kişinin annem olmasını umardım. Ve her arabada, her seferinde, umutlarım yükselir ve sonra yıkılırdı.

Ancak yataktan döndükten sonra müdürden, her ne sebeple olursa olsun hayatının benden daha önemli olduğunu bildiren bir mesaj aldım.

Ama bu sefer gelecek.

Bunu garanti ediyorum.

"Yaptığın numaranın efsanevi olduğunu biliyorsun. Yıllarca ." Archie sırtımı sıvazladı. "Şimdiden kendine ait bir hayatı var."

"Hmm," diyorum başka bir araba okul girişine doğru giden uzun yolda ilerlemeye başladığında.

Sabahın ikisinde Kurucular Salonu'nun ortasında bir kay-kay yaratmak buradaki eğlenceye benim küçük bir katkı oldu.

Ve hiç şüphesiz, müdürden eve gelen bir telefon kesinlikle dikkate .

Tanrı korusun, onların adını ya da itibarını insanlar arasında, kendi dünyalarında çok nüfuzlu olduklarını düşündükleri buradaki diğer ebeveynler arasında utandırırım. Annem ve ben artık aynı isme sahip olmasak bile.

Bu yüzden gelecekler. Gelmek zorundalar.

Ancak saatler ilerledikçe ve gelen arabalar arasındaki süre uzadıkça umutlarım azalıyor ve göğsümdeki baskı nefes alamayacak kadar artıyor. Archie ailesiyle birlikte olmak için ayrılıyor ve sonunda bekleyecek kimse olmadan resepsiyon alanında yapayalnız kalıyorum.

Sürekli seçen birini nasıl özleyebilirsiniz?

Seni sürekli hayal kırıklığına uğratan birini nasıl isteyebilirsin? "Alexander?"

Sırtımdaki annemin sesi, beni suyun altına çeken ağırlığa bağlayan ip kesilmiş gibi hissettiriyor.

Dönüp ona doğru koşuyorum, kollarımı ona doluyorum ve sımsıkı sarılıyorum. Aynı kokuyor; parfümü, saç spreyi ve Monty'nin purosunun kalıntıları gibi. Ağladığımı asla kabul etmeyeceğim gözyaşlarımı saklamak için gözlerimi sıkıyorum ve ellerimin etrafımdaki hissini ve adımı tekrar tekrar söyleyen sesini ezberliyorum.

Sanki her anın en güçlü, en zeki, en hızlı, en sinsi ve en yetkili olanın hayatta kalması için geçtiği bu katı, testosteron dolu ortamda yaşarken bunları unutmuş gibiyim.

Ellerini omuzlarıma koyuyor ve bana bakabilmek için beni kendisinden uzak tutuyor. Gözlerinden sevgi fışkırıyor ama aynı zamanda açık bir hayal kırıklığı da var. "Senin sorun çıkarman da neyin nesi?"

"Sadece biraz eğleniyorum." *Anneme ihtiyacım vardı. Sadece kısa bir süreliğine.*

"Biraz eğlence mi? Monty bu yüzden adımızın çamura bulanmasından hoşlanmıyor."

"Seni görmek istedim. I . . ." Tanıdığım biri geçerse diye kendime biraz saygınlık kazandırmak için nefesimi üflüyorum. "Hiçbir maçıma, okul etkinliğime ya da ... hiçbir şeye gelmedin. Seni özledim." Sesim kesilince boğazımı temizliyorum. "Sadece seni görmek istedim."

"Ve işte buradayım, ama bu dikkatimi çekmek için kabul edilebilir bir yol değil. Rol yapmak. Sanki suçluymuşuz gibi çevremizde adımızdan söz ettirmek. Bu kabul edilemez, Alexander."

"Ben Hardy."

Gözlerini deviriyor ve havaya vuruyor. "Sen ve bu isim değişikliği. Senin adın Alexander."

"Artık değil," diyorum beni bile şaşırtan bir meydan okumayla.

Sanki tüm dünyam yıkılırken aynı anda adımları değiştirecekmiş gibi bir kahkaha atıyor. Monty, dudaklarında çoktan çatılmış bir kaşla ve o puşt havasıyla odaya giriyor.

Ona muhtemelen var olmayan bir endüstri kaptanının kıcını öptürmediğim için kızgın olduğuna şüphe yok. Karınızın oğlunu yatılı bir okula gönderecek kadar tehdit altında hissediyorsanız, bu adamın karakteri hakkında çok şey söyler.

Ve yine de, annemi ne kadar sevsem de, onun da suçlu olduğu düşüncesi beni hala rahatsız ediyor, içimi kemiriyor. Beni elinde tutmak için daha çok mücadele edebilirdi. Bunun tartışılmaz olduğunu söyleyebilirdi.

"Alexander," diye bağılıyor Monty, böylece etrafta dolaşan birkaç kişi kafalarını bize doğru çeviriyor.

İsmimi duyunca irkiliyorum ve hayatımın hâlâ bildiğim tek kısmına sıkıca tutunuyorum. Sıkıca tutunmak istediğim tek parçasına.

Benim

babam.

Onun adı.

"Hardy," diyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Benim adım Hardy."

On bir yaşındaki bir çocuğun bile fark edebileceği bir küçümsemeyle şahin burnuyla bana bakıyor. "Bir daha böyle davranmana müsamaha göstermeyeceğim."

"demek istemedi, Monty. Çünkü-"

"Onun için bahane üretmeyi bırak," diye tersliyor Monty anneme. Kafalarını çevirmiyorlar -buradaki insanlar bunu yapmayacak kadar kibarlar- ama koyu gri takım elbiseli hıyar yüzünden birbirlerine kaçamak bakışlar attıklarını görüyorum.

Bu beni cesaretlendiriyor.

"Beni buraya yerleştirmek için iyi para harcayan sensin. Bana öğrettikleri şeylerle gurur duymuyor musun?" Alay ediyorum. "Kapalı alanda kayma ve kaydırak yaratma marifetinden çok gurur duyacağınızı düşünmüştüm."

Elleri bir kalp atışı içinde ceketimin yakasına yapışıyor ve beni sertçe sarsıyor. "Bu saçmalığa daha fazla müsamaha göstermeyeceğim. İstiyorsun

Tatil için eve mi geldin? Yaz için mi? Böyle bir olayın bir daha yaşanmaması en iyisi çünkü suçlular evimde hoş karşılanmaz."

Senden nefret ediyorum.

Senden her şeyimle nefret ediyorum.

"Annem asla izin vermez ..." Diyorum ama omzunun üzerinden annemle göz göze geldiğimde başının titrediğini görüyorum. Gözlerinde öyle bir hüznün var ki, aslında bunu kabul edeceğini biliyorum. *Onunla birlikte.*

Gözden ırak.

Aklımdan

çıkılmış.

"Anlaşıldı mı Alexander?" diye sorar.

Onu çoktan benden aldı. Benim yerime çoktan kendini koydu.

Ona bakıp sırtıyorum, hayatımda hiç şu anda hissettiğim kadar yalnız hissetmemiştim.

Ve şimdiden bir sonraki kayma kaymamın nereye gideceğini planlıyorum.

BÖLÜM TMENTY-NINE

khitney

Önce saatime sonra da toplanan kalabalığa .

Evet. Hiçbir yere gitmiyorlar ve görünüşe göre Hardy bugün gelmemeye karar vermiş.

Ve hepsi burada -çocuklar, basın, her gün yaptığı ücretsiz şovu izlemek için bilmem kaç kilometre yol gelen rastgele insanlar- ve benim onlara verecek bir şeyim yok çünkü benim için burada olmadıklarından eminler.

Ama onun için mazeret üretmeyi reddediyorum. Görünüşe göre Ari'yi ektikten sonraki ilk seferinde hayatının normali buydu.

Başımı sallıyorum, onun gelmemesinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyor ve fazla düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Şok edici bir şey var.

Ama iki gece önce onu aradım. Onu aradım çünkü ben hatalıydım ve o bir özrü hak ediyordu. Onu aradım çünkü daha iyi bir insan olmaya çalışıyordum ve birinin içeri girmesine izin verdim.

Ve bencilce, beni öpüş şeklini, bana hissettirdiklerini düşünüp durdum. Geri adım attığımda, bu iki şeyin korku ve şüphelerimin bile karartamadığı parlak bir nokta olması çok mu korkunç?

Bunu tekrar hissetmeyi isteyecek kadar kötü müydüm?

Ama gerçek Whitney Barnes tarzında, gardımı indirdim, gerçek beni görmesine izin verdim ve tam ona güvenmeye başlayabileceğimi düşündüğümde beni hayalet gibi terk etti.

Buna alışık olmadığımı
söyleyemem. Şaşırdığımı bile
söyleyemem.

Ama acısı orada. Acı daha da fazla.

İkisi de birkaç saniyede bir gelip gelmediğini görmek için otoparka doğru bakmamı engellemiyor.

Ama yapmadı.

İyi ki kurtuldun, Hardy.

Düşünüyorum ama kalbim çocuklar için ve kampın bitmesine sadece otuz dakika kala yüzlerine yerleşen hayal kırıklığı için acıyor.

Ama bu iyi bir
şey. Buna
ihtiyaç var.

Bir doz gerçeklik ve cazibesine kapılmamak için bir hatırlatma. *Tanrıya şükür onunla yatmadım.* Çünkü ne diyeyim, bedenimin içinde olsaydı reddedilişini, yatak direğindeki tek ve son çentiğini kabul etmek daha zor olurdu.

"Seni becerdiğimde. . ve seni becereceğim, çünkü sen çok iyi ve hazırsın-"

Hayır, onun beyanatıyla eğlenmeyeceğim. Sonuçta bu da başka bir laftı. Sözleri o an için heyecan verici olsa da, bana verdiği diğer tüm sözlerle birlikte zamanla unutulacak.

Hava karardıktan sonra ofisime geri döndüm. Belki de onun yokluğunu telafi etmek için planlanandan biraz daha uzun gittim. Belki de sadece zihnimi meşgul etmeye ve bir sonraki adımda nereye gideceğime karar vermeye ihtiyacım vardı.

Hardy'siz bir hayat gerçek, elle tutulur bir şey. Hayat her zaman olduğu gibi devam edecek. Abartı, medya ve bağışlar da azalacak, ancak umarız yerel ailelerin ek ilgisi devam eder.

Minnettar ol. Karmakarışık düşüncelerime rağmen olabileceğim tek şey bu.

Ve şu anda, uzun bir günü tamamlayıp stüdyomda olmayan lüks bir banyonun hayalini kurarken yaşadığım şey hayal kırıklığı.

Beklentiler aldatıcı bir şeydir. Birinden beklentileriniz olsun istersiniz, ama bir kez olduğunda kendinizi hayal kırıklığına açık hale getirirsiniz.

Karanlık kulüp binasına girdiğimde de hemen hemen bu noktadayım. Yerleşim planını ezbere bildiğim için otomatik pilotta ilerliyorum ve içeride başka birinin olduğunu fark ettiğimde elim ışık düğmesinin üzerinde.

Bay Macias'ın geçen geceki sözleri aklıma geliyor. "Hey" sessizliği böldüğünde bu endişe kısa sürüyor.

Önce irkildim ama sonra rahatladım. *Bu sesi tanıyorum.*

Düğmeyi açtığımda Hardy oradaydı. Kanepede uzanmış, beyzbol şapkasını yüzüne doğru eğmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı.

Ona kızgınım, hem de çok kızgınım ve yine de aptal bir kadın gibi, şu anda onunla ilgili her şey her parçamı çağırıyor.

"Seni becerdiğimde. . ve seni becereceğim, çünkü sen çok iyi ve hazırsın ve bu isteğini kabul etmiş olacaksın. O zamana kadar, öpücüğümün tadını hatırlayabilirsin çünkü sana söz veriyorum, bu sadece ne kadar harika olacağının bir ipucu."

Şu anda, bu sözlerin içerdiği her türlü vaat yavaş yavaş ölüyor. Özellikle de çocuklarımı hayal kırıklığına uğratabileceğini ve bunun beni hayal kırıklığına uğratmayacağını düşündüğü zaman.

O görmese de ona ters ters bakıyorum. Sonra da aynı şekilde onu inceliyorum. Şapkasının faturasının örtmediği kadarıyla çenesi tıraşsız ve kaba görünüyor. Akşamdan kalma mı? Bir şeyler oluyor.

Zihnim bunları düşünürken, dudaklarım onun öpücüğünün benimkinde nasıl hissettirdiğini hatırlıyor. Öpücüğünün tadı nasıldı. Ellerinin hissettirdiğini.

"Bugün gelmedim," diyor.

"Yok artık. Fark etmemiştim. Dışarıda oturup sizi bekleyen iki yüzden fazla insan da fark etmedi."

Bir elini kaldırdı. "Benim hatam. Benim hatam."

"Benim suçum olmadığı kesin, ama beni ortada bıraktın, ki bunun senin yöntemin olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Başını sallıyor, göğsü eşit bir şekilde nefes alıyor. "Evet, öyle. Haklısın."

"Harika. Artık bu küçük gizemi çözdüğümüze göre, neden kimse fark etmeden kendinizi burada nasıl gördüyseniz öyle gitmiyorsunuz?"

"Zaman içinde bir iki numara öğrendim."

"Görünüşe göre." Kızgınlık her kelimeme yansıyor. "Bak, yorgunum. Bütün gün senin ve senin için gelen diğer çocukların yerini doldurmak için çalıştım ve eve gitmek istiyorum. Yani, buraya girmenin bir yolunu buldun-"

"Anahtar ofisinizin iç duvarında asılı. Çok zor değil." "O zaman kendin çıkabilirsin."

Cevap olarak hiçbir şey söylemiyor ve uykuya daldığından neredeyse eminim. Kendi başına. İşim bitti ve o konuştuğunda kapıdan bir adım uzaktaydım.

"Burada iyi iş çıkarıyorsun, Lucky Shot." Konuşurken ağırdan alıyor, yavaş ve bilinçli. "Burada gönüllülük yapmak şu anda olmak istediğim yer olmayabilir ama takdir edilmesi gereken yerde takdir ediyorum - programınız önemli. Asla programınızı, sizi ya da yardım ettiği insanları küçük düşürmek istemedim."

Hiç beklemediğim bir özür karşısında irkilerek öylece duruyorum. Olmaması gerekirken bir şekilde ağırlığını hissettiren övgüsüyle.

"Teşekkür ." Kelimeler ancak fısıltı halinde.

"Ve hala bana kızgınsın."

"Kelimeler sadece bu. Kelimeler."

"Peki o zaman, işte size bazı eylemler." Şapkasını kaldırıyor, şaşı gözleri kısa bir süre benimkilerle buluştuktan sonra faturayı geri indiriyor. "Dün gece bir kulübe gittim."

"Tebrikler. Aferin sana. Sarhoş olmanın burada bize karşı olan yükümlülüğünün önüne geçmesine sevindim."

"Senin yüzünden oldu."

"Ben mi?" Her neyse. Gözlerimi deviriyorum ve ona doğru bir el sallıyorum. Sarhoş olduğum için beni mi suçlamak istiyor?

"Evet. Senin tadını dudaklarımdan silecek başka birini bulmam gerektiğini düşünüyordum."

"Ah." *Onun sözlerini dikkate almamakta, onlara inanmamakta haklıydım.* Ama Tanrım, bu acıtıyor.

"Senin eğilimli olduğun yerde, ben harekete geçmeye eğilimliyim." Omuz silkiyor. Sanki hâlâ yüzünü örten şapka bana biraz daha bakma ve hayranlık duyma cesareti veriyor.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor. İşte bu yüzden istemekten korkuyordum. Çünkü yavaşça, kasıtlı olarak bu fikre alışmama izin verirdim ve böyle bir şey olurdu.

Şaşırmamalıyım.

Karnımın zonklamasına karşı koyuyorum ve dönüp doğrudan ona bakıyorum. "Peki, *yaptı mı?*"

"Ne yaptı?"

"Ağızından benim tadımı çıkarmak mı?"

Oturup şapkasını çıkardığında ve dirseklerini dizlerine dayamadan önce yanındaki kanepeye attığında iniltisi duyulabiliyor. Kafasını kaldırıp ilk kez gözlerimle buluşuyor. "Sana söyleyemedim."

Rahatladığımı hissetmekten nefret ediyorum, bir parça umut. "Nedenmiş o?"

"Çünkü beni baştan çıkaran her kadın seninle yatmıyordu. Ve bu denemediğim için değildi."

Şaka yaptığını düşünerek bir kahkaha ama yüzündeki ifade son derece ciddi. *Oh.* Ciddiydi.

"Hayır. Hiç komik değil. Çünkü bu, aşırı telafi etmek için çok fazla içtiğim anlamına geliyordu ve şimdi bunu kanıtlamak için başım ağrıyor."

"Hardy. Sana biraz ibuprofen getireyim mi? Biraz-"

"Takım doktorundan serum aldım bile. Sonra buraya koştum. Oraya gidiyorum. Yapmak zorundayım çünkü bu akşam antrenmanım var."

"mu? Koştun mu?" *Ne be?*

"Burada ne olduğunu temizlemem gerekiyordu." Başının iki yanına hafifçe vuruyor, gözlerini kısa süreliğine kapatıp açıyor ve mahcup bir şekilde gülümsüyor. "Hayır. Hâlâ orada."

"Hardy... neden buraya geldin? Bütün bunları bana neden anlattın?" *Neden ben iyi ve hazır olduğumda sevişeceğimizi söyledin ve ertesi gün dönüp başka birini bulmaya çalıştın?*

Başını yana doğru eğiyor. "Çünkü bununla mücadele eden tek kişinin sen olmadığını bilmeni istedim - birini istemekle ve bunu nasıl haklı çıkaracağını anlamaya çalışmakla." Ayağa ve sanki buraya ait değilmiş gibi langırt masasının yanında duruyor. "Bu ve benim ihtiyacım vardı. Geçen gün havaalanındaki öpücük için özür dilemek istedim." "*Oh.*" Aklından çıkaramadığım öpücük ve görünüşe göre o da

. "Neden özür diliyorsun?"

"Çünkü buraya gelmemin tek sebebinin biriyle yatmak olduğunu düşünüyorsun. Görünüşe göre seni haklı çıkarıyorum. Belki de hakkımda daha iyi düşünmeni istiyorum."

Kirpiklerinin altından bana bakıyor ve yüzünde sevilme isteyen küçük bir çocuğun ifadesi var. Bu bakışı daha önce buradaki pek çok çocukta görmüştüm ama Hardy'de hiç görmemiştim. Kalbimin tellerine dokunuyor ve kafamı da biraz daha karıştırıyor.

Ona doğru bir adım atıyorum, parmaklarım birbirine dolanıyor ve dişlerim alt dudağıma gömülüyor. "Yani, iyi bir öpücüktü."

"Öyleydi. Dün gece bunu kanıtlayacak kadar alkol içtim."

"Bu öpücük için özür kabul edilmedi. Şu an için, ilk öpüşmemizi gerçekleştirmemiz için seçtiğin durum? Elbette, kabul ediyorum."

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor. "İlginç," diyor usulca, gözlerinde muziplik ışıldarken.

"Sert biri olabilirim Hardy, ama beni yumuşatan bazı şeyler var." "Yakışıklı futbol yıldızları gibi mi?"

Kesinlikle, ama bunu ona söylemeyeceğim. "Dürüstlük gibi. Samimiyet. Hatalı olduğunuzda özür dilemek."

Gözlerime bakıyor. "Bugün seni hayal kırıklığına uğrattım. Özür dilerim." Kıkırdıyorum. "Çabuk öğreniyor."

"Bir öpücük daha bekliyor."

Gülümsüyorum. "Komik."

"Kapıyı sen açtın."

"Ben açtım."

"Ama özrüm geçerli. Burada olmalıydım."

"Ben . Ayrıca, muhtemelen en iyisi buydu." "Nedenmiş o?" diye soruyor ve bir adım daha yaklaşıyor.

Bu garip bir şekilde samimi hissettiriyor. Garip bir düşünce ama doğru. Loş ışık. Hayatımın birçok evresinde içinde bulunduğum oda. Önümdeki adam ve onun kısık sesi.

"Çünkü belki de senden biraz fazla hoşlanmaya başlamıştım ve bunun geçici olduğunu hatırlatmana ihtiyacım vardı. Ne yapacağın belli olmaz. Uzak durmam gereken biri olduğunu."

"Beni itip kakmaya geri döndün, ha?" Gülümsüyor. "Ama haklısın. Benden uzak durmalısın. Ama sana bunu söyleyeceksem ne olayım."

"Az önce yaptın."

Başını eğiyor ve beni inceliyor. "İstedığımı elde edemediğimde böyle davranmak gibi bir alışkanlığım olduğu konusunda seni uyarmış mıydım?"

"Evet. Dakikalar önce."

"Peki Alexander Hardy'den tam olarak ne istiyorsunuz?"

Gözlerinde bir şey parlıyor ama parladığı anda kayboluyor. "Lütfen. *Sadece Hardy.*"

"Not edildi," diyorum ama çok daha fazlasını öğrenmek istiyorum. "Soru hala geçerli. İsteyip de alamadığınız ne var, çünkü çok fazla olmadığından şüpheleniyorum?"

"Sen," diyor eşit bir şekilde.

"*Anlıyorum.*" Sertçe yutkunuyorum ve kendimi tamamen yersiz hissediyorum. Yine de kendimi hep evimde hissettiğim yer burasıydı. Samimiyet hâlâ orada, ama artık yüklü. Elektrikli. Suya çarpan canlı bir tel, akıntısına kapılmam için beni cesaretlendiriyor.

Özellikle de şimdi onun çıplak vücudunu gördüğüm ve parmakları içimde olduğu için. Nasıl hissettiğini bilmek daha kötü. Nasıl öptüğünü. Boşalırken nasıl ses çıkardığını.

Ayaklarımı sürüyerek, umutsuzca onu öpmek istememe rağmen beni tutuşunu kırıyorum ve toplanması gerekmeyen şeyleri toplamaya başlıyorum.

"Neden seni sinirlendiriyorum?" diye soruyor, bana beklediğimden daha yakın. "Dama tahtasındaki taşları masanın üzerine koyuyorum. başlangıç pozisyonları. Eli koluma dolandığında sıcıyorum, nefesim küçük odayı dolduruyor."

"Gerçekten mi?" Kıkırdıyor. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Şey, sadece-sen sadece ..." Umut etmeye cesaret etmek istemiyorum. Dün yaptım ve bugün beni hayal kırıklığına uğrattın. Ve terk edilmekle umut arasında ince bir çizgide durmak, yaşamının en kolay yolu değil. Hep merak etmek. Hep beklemek. Her zaman o kişinin gittiğini görmek için uyanmayı beklemek. Tahtada yeni bir dama oyunu kurmayı bitiriyorum. Arkamı dönmemi engelleyecek herhangi bir şey.

"Birbirimizi zaten çıplak gördük Whitney. Birbirimizin boşalmasını izledik bile. Sinirlerin pencereden dışarı çıkmış olması gerektiğine eminim."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama konuşamıyorum. Onun anlamadığı şey, işin kolay kısmının fiziksel olduğu, ama benim için zor olanın bununla birlikte gelen diğer her şey olduğu.

"Sinir değil. Bu ..." Omuzlarımdaki elleri beni döndürüyor, böylece onunla yüzleşmek zorunda kalıyorum. Gözlerim onun gri gözleriyle buluşmak için çırpınıyor. "Sen. *Burada*. Ben. *Buradayım*."

"Bu sadece bir öpücük Whitney. Ömür boyu sürececek bir bağlılık değil."

Nabzım hızla atıyor ve kalp atışlarım kulaklarımı tırmalıyor. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama sadece bir mırıltı çıkıyor.

"Ben yanlışlarını düzeltmeyi seven bir adamım. Bir şeyi kanıtlamak için seni öpmekle hata ettim ve bu yüzden ..."

"Ve böylece ...?"

"Hmm." Gözleri dudaklarıma kayıyor ve sonra elleri kollarımda gezinirken tekrar yukarı çıkıyor. "Düşünce trenimi kaybetmiş gibiyim."

Öpücük ağır çekimde gerçekleşiyor, sanki zamanın anlık görüntüleri hafızama kazınmış gibi. Eli boynumda ve başparmağı köprücük kemiğimin çukurunda geziniyor. Kirli sakalının çizikleri ve dudaklarının yumuşaklığı. Tadındaki bağımlılık ve dokunuşundaki emir.

Bedenim arzusunun yavaşça yanmasıyla ve onu istediğimi kabullenmemle şarkı söylüyor. Onun öpücüğünü. Vücudunu. Onun dokunuşu.

Geçen gece yaşadığımız ama ilerlemesine izin vermediğim her şey. Bana saygı duyduğu her şey için.

Bu öpücükten çok daha büyük bir ihtiyaç doğururken ben sıcaktan eriyorum.

Öpüşme, bunun son olmayacağına dair bir söz gibi, dudakların son bir fırçalanışıyla sona eriyor.

Sırıttıyor. "Akşamdan kalmaya değirdi."

"Neye?"

Bir adım geri atıyor, ben de bir adım ileri atma isteğimle savaşıyorum. "Öpücüğün hatırladığımdan daha iyi." Dudaklarını bir kez daha dudaklarıma değdirdi. "Çok daha iyi."

"Hmm," diye mırıldanıyorum, vücudum mırıldanıyor, gülümsemem şüphesiz yüzümün her yerine sıvanıyor.

Elini çenesinde gezdiriyor. "Ben senin düşündüğün kişi değilim Whitney. Medyanın beni gösterdiği kişi. Hıyar. Çapkın. Bencil yıldız. Bende bundan çok daha fazlası var."

"Eminim vardır."

"Beni kendi bölgemde görseydiniz, bunu anlardınız." Kapıya doğru bir adım daha. "Benim o adam olmadığımı inanmaya hazır olduğunda, herhangi bir maç için gişede seni bekleyen bir bilet var, böylece kendin öğrenebilirsin." Kapıda. "Yarın görüşürüz, Lucky Shot."

Hardy kapıdan çıkarken, peşinden gitmek istiyorum. Ama sözleri beni duraksattı.

Ben senin düşündüğün kişi değilim Whitney. Medyanın beni gösterdiği kişi. Hıyar. Çapkın. Bencil yıldız. Bende bunlardan çok daha fazlası var. Beni kendi alanımda görseydiniz, bunu anlardınız.

Çok yanılıyor olabilirim ama içgüdülerim Hardy'nin çoğunun görmediği yönlerini bilmemi istediğini söylüyor. Ve bu bir şekilde beni hem rahatlatıyor hem de heyecanlandırıyor. Bu da benim yumuşayan kalbim için biraz tehlikeli.

OTUZUNCU BÖLÜM

khitney

"O halde sorun nedir?" Suri son on yıldır güvendiğim o kararlı ses tonuyla soruyor.

O benim hem sağduyulu sesim hem de duruma göre sık sık içime vurulması gereken bir his.

Ama bu sefer sorusu beni şaşırttı.

"Görünüşe göre, sorun benim." Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. Ona buraya bir dürtü sonucu geldiğimi söylesem de -kendime de aynı şeyi söyledim- ikimiz de buna inanmıyoruz. "Karmaşık bir durum."

Bir kahkaha attı. "Sen ne zaman karmaşık olmadın ki Whit?" "Doğru."

Boş etrafına bakıyorum. Işık kuleleri

büyük bir alan, park yerlerinin üzerinde bir desen oluşturuyor. "Orada olduğunu nereden biliyorsun?"

Çünkü takım otobüsünün onları havaalanından alıp Dallas'taki evlerine götürmek üzere otoparka girişini uzaktan izledim. Sonra otoparktaki arabalar birer birer kalkıp gittiler, ta ki bir tanesi hariç - o zamandan beri yanına park ettiğim - seksi, kırmızı bir spor araba kalana kadar.

Stadyum ışıklarının etrafa yaydığı parıltıya bakıyorum ve gülümsüyorum.

"Hardy maçtan sonra sahada zaman geçirmesiyle tanınır. Işıklar ve otoparkta kalan tek araba onunki."

"Kazandıklarını söylememiş miydin?"

O görmese de başımı sallıyorum. "Evet." Kanepede maçı izlediğim noktadan bakınca da iyi oynamıştı. Günde bir gol ve iki asist inanılmaz. Gerçekten harika bir maçı ama Alexander Hardy için yeterince iyi değildi. "Ama görünüşe göre bu onu asla durdurmuyor. Her spor programında bu konu konuşuluyor."

"Hı-hı," diyor ve sonra duraksıyor. "Yani maçını izledin, sonra orada olacağını bilerek stadyuma gittin, ama şimdi tereddüt mü ediyorsun?"

"Hemen hemen."

Aklım bana deli olduğumu söylerken ellerimin neden buraya yöneldiğini bilmiyormuş gibi davranabilirim ama biliyorum.

O adamı istiyorum ve onunla savaşmaktan bıktım.

Beni kendi sahamda görseydiniz, bunu anlardınız.

Beni istediğini söyleyen, beni anlamsızca öpen ama sonra bekleyeceğini söyleyen adamı istiyorum. Alexander Hardy olan ve sınırların olabildiğince dışında olması gereken adamı.

Stadyumda tek başına olması bunu en kolay hatırlatan şey olmalı ama yine de ... bu onu daha da çok istememe neden oluyor.

"Ama neden?" diye soruyor.

"Çünkü ... ilki içgüdüsel. İkincisi ise en iyi ihtimalle güvensiz bir muhakeme?" Bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ederek kıkırdıyorum. "Bilmiyorum, Suri. Sanki onunla ve onunla ilgili her şey duruma kafa karışıklığı katıyor."

"Neden böyle düşündüğünüzü, neden böyle hissettiğinizi anlayabiliyorum -özellikle de hayatınızda yaşadıklarınızdan sonra- ama birinden hoşlanmanızda bir sorun yok."

"Belli ki." Rol çalışıyorum.

"Hayır. Yani, birinden seks yönünün ötesinde hoşlanmak sorun değil." "Oh." *Çırpınmayı* kastediyor. "Biliyorum. Yani-"

"Ama gerçekten öyle mi? Geçmişte dışarı çıktın. Eğlendin. Ama hiçbir zaman karşınızdakini içeri alacak kadar uzun süre kalmadınız. Bu gerçekleştiğinde, bir nedenler listesiyle birlikte gitmiş oluyorsun."

"Bu hiç adil değil."

"Ama gerçek bu, değil mi?" Sessiz kalıp sözlerinin yerleşmesine izin veriyorum. "Koşullar nedeniyle - akademideki varlığı, medyanın geçmişinizi araştırması, onu her gün görmemiz - Hardy muhtemelen hakkınızda daha önce hiç açıklamadığınız kadar çok şey biliyor. Bu senin için korkutucu olmalı."

Bu da bana onun kadar yakın ve beni onun kadar iyi tanıyan bir arkadaşına sahip olmanın zararı. Kendi saçmalıklarından saklanamazsın.

"Onu istemek gözümü korkutuyor," diye fısıldıyorum.

"En azından seni çıplak görmesi konusunda endişelenmene gerek yok, değil mi? O kısmı zaten aradan çıkardın ve gördüğü şeyden son derece mutlu görünüyordu... yani o sınırlar yok olabilir" diye dalga geçiyor. Şu anda böyle bir neşeye ihtiyacım olduğunu biliyor.

İşler ciddiye binince kaçıyorum. Bir başkasının bana yapmasından korktuğum şeyin bu olduğunu düşünürsek ironik.

"Doğru." Başımı koltuğa yaslıyorum ve iç çekiyorum. "Konu ona gelince neden bu kadar tereddüt ettiğimi bilmiyorum. Adam istediği herkese sahip olabilir."

"Ama yine de gözünü sana dikmiş," diyor eşit bir şekilde. "Sadece sana gözünü dikmekle kalmadı, seni etkilemeye de karar verdi."

"Beni etkilemek mi?"

"Bir erkeğin istediği herkese sahip olabileceğini söyleyen sendin, değil mi? O zaman bunu araştıralım. Eğer durum buysa, neden seni kazanmak için bu kadar çok çalışıyor? New York'ta şımartıldığınız ve ünlü biri gibi muamele gördüğünüz şık bir randevu. Sınırlar koyduğunuz ve onun bu sınırları aşmadığı bir seksi zaman seansı."

"Hmm." Kafamın içinde elinde sikiyle durduğu görüntüler beliriyor ve tüm bedenim canlanıyor.

"Ne düşündüğünüzü garanti ederim, kontrolünü elinde tutmak onun için muhtemelen sizin için olduğundan on kat daha zordu. Sonra adam seni havaalanından almaya geliyor, sen onu hayal kırıklığına uğrattığında. *Seni almaya*. Bahsettiğiniz tüm o istekli katılımcılar için parmaklarını şıkatabilecekken adam sizin için ortaya çıktı."

"Ama bu-"

"Ve sonra seni öptüğü ve hazır olmadığın bir anda seni ittiği için özür diliyor. Güvenini kazanmak istediğini ve bir sonraki hamleyi senin yapmanı bekleyeceğini söylemesi de cabası. Yani, başlangıçta onun en büyük hayranı değildim, ama itiraf etmeliyim ki, sana saygı duyma şekli onu senin için çok sevmeme neden oluyor."

"şeyler söylediğinde kulağa çok kolaymış gibi geliyor." "Çok kolay. Tekrar söylüyorum. Fazla düşünüyorsun."

"Ama birkaç ay içinde gitmiş olacak." Bu engelim mi yoksa bahanem mi? Çünkü bunun benim bahanem olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Mükemmel."

"Mükemmel mi? Mükemmel derken neyi kastediyorsun?"

"Eğer normal davranışlarını sürdürürsen, ondan önce onunla işin bitmiş ve hayatına devam etmiş olacaksın. Ve eğer yapmadıysanız, bu her neyse ona gözleriniz açık bir şekilde giriyorsunuz demektir. Birine bağlanmak ya da gideceğini bildiğin biriyle çok ciddi olmak zordur. Bana sorarsanız, her iki dünyanın da en iyisi gibi görünüyor."

Ama hepsi bu, değil mi? Çünkü zaten itiraf etmek istemediğim duygularım var. Ona aşık olamadığım halde aşık olmaktan korkuyorum.

Çünkü o gidecek.

Bu sadece bir öpücük Whitney. Ömür boyu sürececek bir bağlılık değil.

"Biliyorum. Bunu gerçekte olduğundan daha büyük bir mesele haline getiriyorum."

"Bu büyük bir mesele. Hem de çok büyük. Sabırlı davrandı, kapıyı sizin için açık bıraktı ve sonunda içeri girmeye hazırsınız. Kendinize sormanız gereken soru şu: *Neden?*"

Çünkü onun öpücüğünü düşünmeden duramıyorum.

Çünkü benim kim olduğumu, geçmişimi ve bugünümü biliyor ve hem önemsiyor hem de önemsiyor gibi görünmüyor.

Çünkü bana her baktığında hissettiğim o çırpınma duygusunu seviyorum.

Çünkü bana saygı duyuyor.

Çünkü bunu hak ediyorum.

"Ondan hoşlanıyorum. Ben de buradayım. Bu şimdilik yeterli olmalı."

"Öyle ve bunun için seninle gurur duyuyorum." Umursamaz bir ses çıkarıyor. "Peki hala benimle konuşarak ne yapıyorsun?"

Görüşmeyi bitirdikten sonra derin bir nefes alıyorum ve cesaretimi kaybetmeden arabamdan iniyorum. Hareket etmeye devam edersem, geri dönemem. Değil mi?

Stadyuma giden yolu biliyorum. Yıllar süren gizlice girme pratiğim sayesinde stadyumun karanlık çevresindeki labirent dönüşlerinde eski bir profesyonel gibi manevra yapabiliyorum.

Sonra bakım tüneline giriyorum ve onu orada görüyorum. *Tanrım, adam çok seksi.*

Hardy sahanın ortasında. Tıpkı akademide yaptığı gibi, ama çok daha büyük ve karmaşık bir ölçekte, konilerle talim yaptırıyor. Sadece o, gömleksiz, konilerin arasından her bir koşuyu ve ardından antrenmanı bitirmek için tekmeyi yüzde yüz yirmi veriyor.

Adam bugün doksan dakikadan fazla oynadı. Tüm maç boyunca gaza sonuna kadar bastı, hiç durmadı ve birkaç saat sonra burada, özenle çalışıyor ve açıkça hiçbir şeyden kaçınmıyor.

Onu izliyorum. Bu kaçınılmaz. Büyüleyici - yeteneği, hızı, bir anda dönüp topa öyle bir hızla vuruyor ki, top her arkasına çarptığında file inliyor.

Ve attığı her şutta top arkasına çarpıyor.

Eğer müsabaka sırasında topu bilerek ıskalayıp ıskalamadığını merak ettiysem, şimdi onu izlediğimde hiçbir soru işareti kalmayacak.

Her antrenmanda kendini zorluyor, tam hız koşuyor, asla pes etmiyor veya çoğu oyuncu gibi yarım yamalak gidiyor.

Yine *çoğu oyuncu* gibi değil.

Ne kadar süre oturup antrenman üstüne antrenman yapmasını izlediğimi bilmiyorum. Yanında topları atmasına ya da her alıştırmayı sıfırlamasına yardım eden bir yardımcı koçu da yok. süperstar gibi değil de bir amatör gibi kendi başına yapıyor. Hata yaptığında hayal kırıklığı içinde bağıyor ve doğru bir şey yaptığında kendi kendine konuşuyor.

Onu izlemek, adanmışlık konusunda bir ustalık sınıfı ve orada olduğumu bilmeden bu birkaç çalıntı anı yaşadığım için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum.

Sahaya yığılıp kollarını iki yana açıp göğsü kabararak sırt üstü yattığında antrenmanının bittiği anlaşıyor.

Alkışlamaya başlamadan önce ona biraz zaman veriyorum.

"Muhtemelen orada her kim varsa çünkü ya buraya zorla girdin ya da anahtarların var ve burada tek kişi olmam gerekiyor," diyor nefes nefese, "ama umursamayacak kadar yorgunum."

"Benim anahtarım yok," diyorum ve ben olduğumu anladığında vücuduna çarpan farkındalık sarsıntısını izlemeye bayılıyorum.

Kıkırdıyor ve kendini oturur pozisyona getirip sesimin geldiği yöne bakıyor. "Buraya nasıl girdin?"

"Seni kendi sahanda görmemi istediğini söylemiştin." Omuz silkiyorum ve duvarın üzerinden atlayarak onunla birlikte çimlerin üzerine çıkıyorum. "İşte buradayım, *senin çimenlerinde.*"

"Tam anlamıyla demek istemedim." Gülüyor.

"Deplasman maçı olduğu için maçı izlemek için bilet teklifini kabul edemedim, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyin seni evinde ağırlamak olacağını düşündüm."

Kaşları kalkıyor ve yüzünde beliren şaşkınlığı izlemek hoşuma gidiyor. "Bilet kampanyası her maç için geçerli, sadece iç saha maçları için değil."

"Oh." Şaşırma ve bu itiraftan gurur duyma sırası bende. "Bilmiyordum."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ama önemli. Bu çok büyük bir mesele ve ben bunu kabul etmekte zorlanıyorum.

Bu sadece bir oyun Whitney. Ömür boyu sürecektir bir bağlılık değil.

"Burada neyi yanlış yaptığımı bir ipucu var mı?" diye soruyor gömleğini alıp yüzünü ovalarken.

"Kontrol altında olduğundan oldukça eminim." Ona doğru birkaç adım atıyorum, hâlâ onu ne kadar çok istediğimin yoğunluğuyla mücadele ediyorum.

"Koçların olayı da bu zaten. Onlar her zaman oyuncuların göremediği şeyleri görürler. Sen ne görüyorsun, Koç?"

Bana yatakta beni yiyip bitirmek istiyormuş gibi bakan ve aynı anda beni baş tacı eden bir adam.

"Bugün sahada kış tekmeleyen bir adam."

"Bana karşı yumuşak davranıyorsun."

Gülümsüyorum. "Bence kendini yeterince hırpalıyorsun, kendinden mükemmellik istiyorsun. Bir koç olarak benim işim bunu fark etmek ve buna katkıda bulunmamak."

"Doğru." Başını sallıyor ve ellerini etrafımızdaki stadyuma doğru uzatıyor. "Belki bir gün sen de burada kadın takımına koçluk yaparsın."

"Bu çok komik."

"Nedenmiş o? Ayağınızı kapıdan içeri sokabilecek insanlar tanıyorum-"

"Kes şunu," diye çıkıştım ona. O hayali çok uzun zaman önce gömdüm. Tutulmayacak sözler verilmesine ihtiyacım yok.

"Ben ciddiym. I-"

"Hala ne gördüğümü bilmek ister misin?"

Beni inceliyor ve bunun benim için hassas bir nokta olduğunu bilecek kadar zeki olduğu ve buna izin vermeye karar verdiği için minnettarım. Birlikte oynamak için. "Evet. Her zaman."

"Birçok yönden yanlış anlaşılmış bir adam görüyorum. Doğuştan o kadar yetenekli ki, bir maçı kazandıktan sonra saatlerce antrenman yapmasına gerek yok ama yine de yapıyor çünkü onu kurtaran bu oyuna saygı duyuyor." Konuşmaya başladı ve ben elimi kaldırdım. "Ve evet, seni bir şekilde kurtardığını biliyorum ama bunun *nasıl* olduğu beni ilgilendirmez. Biliyorum çünkü hepimizi öyle ya da böyle kurtardı."

Yanıt olarak başını sallıyor ve devam etmemi işaret ediyor.

"Aynı zamanda dünyanın bencil ve kibirli olarak gördüğü ama geçtiğimiz hafta boyunca onu idol olarak gören çocuklara karşı şefkatli ve özenli olduğunu gördüğüm bir adam görüyorum. Çok az insan önemliyken siz onlara önemli olduklarını hissettiriyorsunuz."

"Başta öyle düşünmemiştim. Beni bir tür-"

"Ama sen geri geldin. Bunu telafi ettin. Bu da bir şeydir." Milyonlarca şey söyleyebilirim ama hiçbirisi ona baktığımda gördüklerimi yansıtamaz. Ötesini görebilecek kadar şanslı olduğum çelişkileri. "Ve ben kaçtıktan sonra benim için ortaya çıkan bir adam görüyorum ve bu konuda nasıl hissedeceğimden yüzde yüz emin değilim."

"Dürüstlük iyidir."

"Dürüstlük beni

kaşındırıyor."

Bir kahkaha attı. "Kaşıntılarını kaşıma kraliçesi olduğunu sanıyordum."

"Bir kız bir şey söyler ve asla unutulmaz," diye takılıyorum.

"Orada öylece durmuş ne yapıyorsun? Buraya gel," diye bağılıyor karnım dönerken.

Çırpınırken.

Ona doğru ilerliyorum, gözlerinin her adımında beni izlediğinin farkındayım. Oturduğu yerden bana bakması için önünde duruyorum. Yüzünde çocuksu bir gülümseme ve kaşlarını kaldırırken bakışlarında bir merak var. "Merhaba Whitney."

"Merhaba Hardy," diye taklit ediyorum.

"Zorla girmenin yasa dışı olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"İçeri girmek için hiçbir şeyi kırmadım," diyorum nazikçe, onun gülmesine neden olarak ve omuz silkiyorum. "Her şeyi sağlam bıraktım ve tesisin güvenliğindeki bazı açıklardan yararlanmış olabilirim."

"Birilerine haber vereceğimden emin olabilirsiniz." Başını yana eğiyor ve beni inceliyor.

Etrafa göz gezdiriyorum. "Gençken maç izlemek için buraya bir ya da yirmi kez gizlice girmiş olabilirim."

"Öyle mi?"

"Öyle. Bu oyun -sizin futbolunuz, benim futbolum- aklımı başımda tutan şeydi. Kendimi bağlı hissetmemi sağladı. Elime geçen her fırsatta buraya geldim."

"Başının belaya girmesinden korkmadın mı?"

"Benim dünyamda ne yaptığım kimsenin umurunda değildi.

Ayrıca, kırpiklerimi kırıştırıp konuşarak her şeyden kurtulabilirim."

"Bundan hiç şüphem yok," diye mırıldanıyor. "Giriş nerede? Otoparkın arka kapısı mı? Arka-"

"Bu bir sır." Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. O da elimi tutuyor ve yemin ederim ki bu bağlantıyla içimde bir akım oluşuyor.

Ayağa kalkıyor ama elini benimkine kenetliyor, bedenlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. "Sırların benimle güvende, Lucky Shot."

Homurdanıyorum, espri dilimin ucunda ama birbirimize bakarken çabucak ölüyor. "Teklifini kabul etmek istedim."

"Teklif mi?" Kaşları çatıldı.

"Seni kendi bölgede görmek için mi? Arabayla geziyordum ve ..." "Ve şimdi buradasın," diyor usulca.

"Doğru. Ve şimdi buradayım." Ve aniden çok gerildim.

"Koşuya çıktığımda kendimi senin kanepende bulmam gibi bir şey."

Bu şekilde düşünmemiştim ama karşılaştırma sinirlerimi biraz yatıştırdı. "Sayılır."

"Görünüşe göre birbirimize doğru sürüklenmeye devam ediyoruz. Bir noktada, burada bir şeylerin olması gerekiyor."

"Verilenin ne olduğuna bağlı," diye mırıldanıyorum.

Birbirimize bakmaya devam ediyoruz, aramızdaki gerilim kopuyor, gülümsemesi ağzının bir tarafını diğerinden daha fazla yukarı çekiyor.

"Geleceğini bilseydim bir şeyler planlardım." Ellerini uzattı. "Onun yerine, bunu aldın."

"Ben *böyle* iyiyim." *Bunu istiyorum.* Özellikle de böyle görüldüğünde - saçları dağınık, gömleksiz, ağız sulandıracak kadar çekici ve sesinde normalden daha derin bir ton varken- ve öpücüğünün tadı ve orgazmının iniltisi zihnime kazınmışken.

Kaşlarını çatıyor. "Öyle mi?"

Gözlerim onun üzerinde gezindikten sonra tekrar onunkilere takılıyor. "Buraya gelmem planlanmamıştı."

"Hayır, değildi. Başından beri nereye gittiğini biliyordun."

Gülüyorum. "Kendinden oldukça eminsin."

"Öyleyim."

"Belki de seni antrenman yaparken görmek için buraya gelmek istemişimdir," diye yalan söyledim ve sonra bunu yutturmak için gülümsedim.

"Pratik yapmak senin için ön sevişme mi?"

Gergin bir kahkaha attım. O kadar şeffaf mıyım? "Hayır. Tabii ki hayır. Yani-"

"Sadece takılıyorum." Soğukkanlı ifadesi kırılıyor ve kıkırdıyor.

Buraya gelmek gibi parlak bir fikrin vardı Whit, ama bunun ötesini pek düşünmedin, değil mi? Bunun nasıl olabileceğini değil. Nerede olabileceğini. Her şeyin ilerisini.

"Neden bu kadar garip görünüyor?" Ben soruyorum.

Tenimde bir fısıltı gibi hissettiren yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor. "Bazen istediğin şeyi almak," diyor ve saatine bakıyor.

"Peki benim istediğim ne?" Dişlerim alt dudakımı ısırırken nazlı nazlı soruyorum.

Sanki mükemmel bir zamanlamayla Hardy elimi çekiştiriyor, böylece tüm stadyumun ışıkları karardığı anda göğsüne sıkıca yaslanıyorum.

"Ben," diyor dudakları dudaklarımı bulmadan bir süre önce, kıkırdamamı öpücüğüyle yutuyor.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

khitney

Öpücük ateş gibi.

Ellerinin dokunmadığı her yerimi ısıtıyor. Sanki doyamıyorum ve aynı anda çok fazla şey alıyorum. Onun tadını çıkarma ihtiyacı, sahip olma dürtüsü tarafından bastırılıyor. Tadına bakmak. Sonunda Hardy'nin nasıl hissettirdiğini bilmek.

Daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde arzuluyor. O benim istediğim şekilde bir engelleme.

İkisi de beni baştan çıkarıyor ve alay ediyor. Her ikisinde de geri dönüşü olmayan bir nokta var ve ben bunun çok ötesindeyim.

Elleri kıvrımlarımın haritasını çıkarıyor ve benim ellerinin altında ısınırken, ağzı her yerimi öpüyor - boğazımın sütunu, dudaklarım, parmak uçlarım, kulağımın altı. Ona doğru bastırıyorum, onu içime çekiyorum ve öpücüğüyle sarhoş oluyorum.

"Buradasın. Kararını verdiğini varsaymalı mıyım?" diye soruyor öpücükler arasında.

"Gerçekten sormak zorunda mısınız?" Gülüyorum.

"Evet. " diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Ama bu üç kelime, bu üç hece benim burada olma sebebim. Bana, ihtiyaçlarıma ve isteklerime duyduğu saygı, şimdiye kadarki tüm arzulardan daha güçlü ve bu arzu çok daha şiddetli.

"Evet, Hardy. Cevabım evet."

"Şükürler olsun Tanrım," diye homurdanıyor, elleri bel kemerimin altından geçip doğrudan kalçalarımın tepesine ulaşırken. İniltisi gırtlaktan ve çaresiz.

Beni ayırmasına ve parmaklarını içime daldırmasına izin verdiğimde inlemem ağgözlü ve ihtiyaç dolu. İçime doğru ilerlerken nefesim kesiliyor ve onun etrafında geriliyorum.

Sikini kavradım. Sertti ve zaten ıslanmamış olsaydım, elimdeki ağır ve kalın siki bunu yapardı.

"Hiç sahada seks yaptın mı?" diye soruyor. "Çünkü elini sikime bu şekilde dolamaya devam edersen daha fazla ilerleyebileceğimizi sanmıyorum."

Onun tarafından o kadar tüketildim ki nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı unuttum. Hiçbirinin önemi yok. Sadece o önemli. Sadece şimdi.

"Saha iyi." Sırtımın altında ilk kez çimen olmayacak ve bu düşünceden hiç utanç duymuyorum. "Prezervatif çantamda," diye mırıldanıyorum.

Başparmağımı ucuna sürüp bir elimle sperm damlasını etrafa bulaştırırken ve diğer elimle kare paketi hissedene kadar çantamın kenarını kazarken, "Bunun için şükürler olsun," diye inliyor.

Dudaklarımız tekrar buluştu. Sadece ihtiyacı körükleyen, açgözlülüğü kışkırtan ve beklemediğim bir aciliyet yaratan birbiri ardına öpücükler.

Avuçlarımın altında terden sıırıslam olmuş göğsünü hissetmeyi seviyorum. Boştaki elimi göğüs kaslarından aşağıya ve karın kaslarının üzerinden kaydırıp iki elimle sikini kavradığımda, göğüs çukurlar ve çıkıntılardan oluşan bir yol haritası gibi.

Daha iyi erişebilmem için şortunu indiriyor, ama şortundan çıkmaya çalışırken ayağı takılıyor, ayakkabılarının üzerinde olduğunu unutuyor ve sertçe bana çarpıyor.

Aldırdığımdan değil ama ikimiz de kahkahalara boğulduk.

"Üzerinde çok fazla kıyafet var," diyor gömleğimi başımın üzerinden çekerken ve ben de şortumu aşağı itmek için sikini bırakıyorum. Bir adım geri atıp sütyenimi çıkarıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Stadyum karanlık olabilir ama beni tamamen çıplak gördüğünde gözlerindeki arzu ateşini görebiliyorum.

Buraya gelmekle doğru kararı vermişim.

Kesinlikle. Hiç şüphe yok.

Görünüşün bana telkin ettiği bir şey varsa, o da budur.

"Senin ne kadar muhteşem olduğuna karar verdiğimi sanıyordum," diye mırıldanıyor uzanıp yanağımı okşarken. "Yapmadım." Eğilip meme uçlarımdan birini ağzına alırken eliyle diğer göğsümü okşuyor.

Bu his karşısında nefesim kesiliyor; sıcaklık, ıslaklık, basınç. Sırtımı kamburlaştırıp göğsümü ona bastırdığımda vücudumda tüyler diken diken oluyor.

"Hardy. Lütfen," diye yalvarıyorum. "Bunun etrafında yeterince dans ettik."

"Bana ne istediğini söyle," diyor diğer meme ucuma da aynı muameleyi yaparken.

"Sen. Bu. Şimdi. *Lütfen*," diye inliyorum acı içimde bir orman yangını gibi yayılırken. Başı ve sonu yok ve olmasını istediğimden de emin değilim.

Sıfır ustalıkla ve öpücükler arasında kahkaha ve inlemelerin karışımıyla kendimizi sahaya indiriyoruz.

"İnmek için neye ihtiyacın olduğunu söyle bana," diyor kışının üzerine oturup arkasına yaslanırken. Folyo paketini ve ceketini çıkarmasını izliyorum. "Bana neyi sevdiğini söyle. En derin nerede olacağımı ve vurulmaya ihtiyacın olan yere vuracağımı."

Aletinin üzerinde çalışan parmaklarına bakıyorum ve tek düşünebildiğim aletin üzerine batmak. Bu yüzden ona söylemek yerine, gösteriyorum. Tırnaklarımı göğsünde gezdiriyorum, tepki olarak tıslamasını ve elimi şaftının tabanına doladığımda inlemesini memnuniyetle karşılıyorum.

"Arkana yaslan," dedim ona.

Kaşlarını kaldırıyor. "Kontrolü eline alan bir kadın. Bunu sevdim."

"Senin boşalmanı izlemek isteyen bir kadın. Ve bana verdiğin her bir santimden faydalanmak isteyen bir kadın."

"Bebeğim, tamamen seninim."

Ben kalçalarına sarıldığımda arkasına yaslanıyor ama bir eliyle sikini tutarak benim için pozisyon alıyor. Onunla ilgili bir şey var, beni izliyor, ona sarıldığımda, beni doldurduğunda nasıl hissedeceğimi tahmin ediyor, bu beni güçlendiriyor.

Aletini hizalıyorum ve yaklaşık bir santim üzerine batıyorum. Vücudum bu hissin ve kendi beklentimin etkisiyle titriyor.

"Aynen öyle. Tanrım!" diye , zaptını sıkı sıkı tutarken. Boştaki eli uzanıp parmaklarını kalçama geçiriyor ve sanki kontrolünün kopmasını engelleyen can simidiymiş gibi tutunuyor.

Kendimi santim santim alçaltıyorum ve tüm bu süre boyunca onu izliyorum. Dişleri alt dudağını ısırtıyor. Boynundaki tendonlar geriliyor. Şimdi iki eli de kalçalarımın ve yönlendirirken sıkılaşıyorlar. Göğsü sıkışıyor ve nefesi sıkışıyor.

"Evet. İşte böyle. Al şu siki. Sadece. Böyle. İşte böyle."

İçimde dibe vurduğunda duruyorum. Gerginlik bir yanmaya dönüştüğünde ve daha önce hiç hissetmediğim kadar dolgun hissettiğimde. Aletinin tepesi içimdeki o sert sinir parçasına çarptığında sinirlerim uğulduyor.

"Tanrım, harika hissediyorsun," diye mırıldanıyorum, o anın ve hislerin içinde kaybolmuş bir halde.

Uzanıp boynumun arkasını kavlıyor ve beni tekrar öperken ağzımın yarısıyla buluşuyor. Bu sefer dilindeki açlık daha sarhoş edici, arzu daha şiddetli.

Bu hareket onu daha da yerleştiriyor, ama öpücük zevkle haykırışımı yutuyor.

Daha önce hiç bu kadar az ön sevişmeyle bu kadar tahrik olmamıştım. Her zaman birden fazla uyarılma noktasına ihtiyaç duymuşumdur -bir horoz G noktamı çalıştırırken klitorisimi çalıştıran parmaklar veya bir oyuncak- ama bu sefer değil. Hardy ile değil.

Sanki haftalarca süren tartışmalar, bakışmalar ve imalar uzun bir ön sevişmeydi ve şimdi daha fazlasına ihtiyacım yok.

Sadece ona ihtiyacım var. Kalçalarını kalçalarımın arasında hissetmeye. Ellerin kalçalarındaki sertliği. Aletin içimdeki sertliği. Gözlerindeki her şeyi tüketen bakış, sanki bana meydan okuyor ve bunu bitirmem için bana yalvarıyor.

Ve bunu kesinlikle kabul ediyorum.

Onun üzerinde sallanmaya başladım. İlk başta öpüşmemizi sürdürüyor ama kısa süre sonra aynı anda hem öpüşmek hem de sevişmek çok fazla gelmeye başlıyor. Zevk çok yoğun. Mutluluk çok parlak yanıyor.

Üstünden geçiyorum. Yukarı. Aşağı. Kalçalarımı gıcırdatıyorum. Sonra her şeye yeniden başlıyorum.

Hızımı yavaşlatıyorum. Tekrar hızlanıyorum. Gözleri üzerimdeyken ve elleri beni ikna ederken, onu tam ihtiyacım olan yere getirmek için hareket ediyorum ve ayarlıyorum.

Vücudum baskı ve zevkle şarkı söylemeye başlıyor, ta ki alt karnımdaki sarmal o kadar sıkılaşıyor ki kopması için yalvarıyorum. İçimdeki milyonlarca küçük siniri yakıp kavurması ve tutuşturması için.

"Tam orada," diyor. "Devam et." İnliyor ve kalçalarını benimkilerle buluşmak için yukarı yuvarlıyor. "Gözlerini benden ayırma. Seni izlemek istiyorum. Aynen böyle."

Daha sert sallanmaya başlıyorum, daha fazla sürtünmeye ihtiyacım var, daha hızlı ihtiyacım var, daha sert ihtiyacım var.

"Lütfen," diye . "Evet. İşte. Tam orada."

Hardy tutuşunu sıkılaştırıyor ve kontrolü ele alıyor, kalçalarını içime sokuyor - tekrar tekrar, daha sert, daha sert, daha hızlı ve daha hızlı.

Şimşek . "*Gözler
üzerimde.*"

Orgazm beklemediğim bir şiddetle ve kavrayamadığım bir güçle içime çarpıyor.

"Onları bana doğru tut."

Tüm düşünceler gider ve sadece hisler hüküm sürer.

Bu Hardy. Benim. Omurgamı kavuran ve sonra tekrar dışarı atılmak üzere çekirdeğime geri yankılanan beyaz-sıcak ısı.

"Parçalanışını izlememe izin ver. Sana ne yaptığımı görmeme izin ver."

Gücünün etkisiyle o kadar uyuşmuşum ki Hardy'nin gözlerindeki fırtınayı fark etmem bir anımı alıyor.

"Siktir." Vücudu gerilmeden, başını geriye atmadan ve kalçaları altımda sarsılmadan saniyeler önce kelimeyi gıcırdatıyor.

Onu izliyorum.

Onun güzelliğine hayranım.

Boynumu kavrayıp dudaklarımı tekrar onun dudaklarına götürmek için uzandığında, kaybetmeyi hiç beklemediğim bir parçamı ona kaptırdığımı biliyorum.

BÖLÜM OTUZ-TMO

khitney

Her şey değişti.

Vites değiştirdim.

Bu her neyse başka bir seviyeye itti ve öpücüğü hala dudaklarımda dururken ve elleri hala kalçalarımaya basarken, ne yapacağımdayan tam olarak emin değilim.

Seksin sadece seks olması gerekiyor.

Gözler üzerimde.

Ama bu daha fazlasıydı. Farklıydı. Samimiydi.

Onları bana doğru tut.

İniltisini, gözlerinin nasıl karardığını ve adımın dudaklarında nasıl çınladığını hâlâ duyabiliyorum.

Parçalanışını izlememe izin ver. Sana ne yaptığımı görmeme izin ver.

Kaçma dürtüsü gerçektir. Kaçmak ve arkama bakmamak. Bunu daha önce de yaptım ve bundan hiç çekinmedim.

Ancak koşma dürtüsü ne kadar güçlü olursa olsun, ayaklarımı oldukları yerde tutma ihtiyacı daha da güçlüdür.

Korkutucu.

Kafa karıştıracı.

Yabancı.

Ve bu üç duygu kafamda dönüp dursa da, hiçbirini bir araya geldiğinde her zaman yaptığım şeyi yapmamı sağlayacak kadar güçlü değil.

Sadece orgazmın acelesi. Soyunma odasında eşyalarını toplarken Hardy'ye bakmanın baş döndürücü hissi. Bu hislerin hepsi bu.

Daha fazla

değil. Daha azı

değil.

Saçlarımı tepeden düğümlüyorum ve sessizlik içinde her şeyi değerlendiriyorum. Gözlerimi ondan ayıramadığım ya da tenimde hâlâ hissedebildiğim dokunuşunun uğultusunu düşünmeden edemediğim düşünülürse, bu kolay bir iş değil.

Ama ona bakmak da başka bir unsur ekliyor. Her şeyin birdenbire neden bu kadar farklı hissettirdiğini anlamaya çalışıyorum.

Daha önce de böyle bir durumla karşılaştım ve eminim ki o da karşılaşmıştır.

"Neden bu kadar sessizsin?" diye soruyor, bana doğru bakıyor ve kramponlarını özel ayakkabı çantasına yerleştirirken gülümsüyor.

"Sessiz değil, sadece ... bu bir ilk." Az önce olanların garipliği tüm gücümle ortaya çıkarken kıkırdıyorum. Ve tam olarak ne olduğunu değil, nerede olduğunu.

"Bir ilk mi?"

"Bir stadyum mu? Sıradan bir yer değil."

Dudaklarını büzüyor ve dudaklarında bir sırıtış belirirken başını öne eğiyor. Anlamadığım bir şey söylüyor.

"Senin için olmadığına eminim, ama-"

"Aslında bu benim için bir ilk." Sözleri beni şaşırttı.

"Sanki buna inanmam gerekiyor." Şaka yapıyor olmalı, değil mi? Yapmamış olmasına imkan yok.

Ama başını sallayıp beni yiyip bitirmek istercesine yukarıdan aşağıya bakınca kendimi bir kez daha sorguluyorum. "Neye inanırsanız inanın ama bundan sonra sahaya her çıktığımda ne düşüneceğimi biliyorum. Ve kesinlikle bundan şikâyetçi olmayacağım."

Sıcaklık yanaklarıma doğru tırmanıyor ve hiç şüphesiz onları pembeye boyuyor. Gözlerimi kaçırıyorum ve duvardaki büyük oyuncuların resimleri ilgimi çekiyormuş gibi davranıyorum.

"Hayır," diyor bana doğru yürürken, boynumun arkasını kavıyor ve dudaklarını beklenmedik bir öpücükle benimkilere yaklaştırıyor. Daha da içine gömülmek istiyorum ama bunu yapmadan önce bitirmek çok önemli, bu yüzden geri çekiliyorum. "Uh-uh. Garip bir şey yapmayacağız. Birbirimizi tanıyoruz Whitney. İkimiz de az önce seks yapmış, rızası olan yetişkinleriz. Beklediğimiz seks. Dizginleri eline aldığın seks boktan, hepsi bu, değil mi?"

"Bu ne?" Ben soruyorum.

"Benim açımdan olağanüstü olsa da, sizinkinin o kadar da harika olmadığını düşünüyorum, değil mi? Çim bir alanda, açık havada. Dizlerinin altında çimen. İçine gömülebildiğim kadar gömüldüm." Vücudum tatlı bir acıyla yanarken yanaklarım daha da ısınıyor. "Bunun benim için kesin bir şey olduğunu anlıyorum, ama ben İhtiyacın olan şeyin yüzde yüzünü sana veremedim." Kendini küçümseyen bir kıkırdama çıkarıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor.

"İhtiyacım olanın yüzde yüzü mü?" "Daha ziyade, hak ettiğinin."

"Neymiş o?"

Etrafımızı işaret ediyor. "Bundan daha iyisini hak ediyorsun."

"İyiymi. Bu iyiymi."

Kendini göğsünden bıçaklıyor. "Egom hayatta kalacak ... *belki*, ama *iyi* olmak bir erkek için ölüm öpücüğüdür."

"Kastettiğim bu değildi." Gülüyorum ve ağzının kenarlarında beliren sırıtışa bayılıyorum.

Yine aynı şeyi yapıyor. Rahatsız olduğumu anladığında beni fazla düşünmekten kurtarmak için küçük bir şaka yapıyor. Bunu fark edip tepki verebilen bir erkek hakkında söylenecek bir şey var.

"İyi." Kelimeyi kullanırken kaşlarını kaldırıyor ve ben de kıkırdıyorum. "Soruyu ben soracağım ve bu işi birdenbire olduğundan daha da garip bir hale getireceğim." Duyulabilir bir nefes alıyor. "Lütfen bana numara yapmadığını söyle." I bakış at Onu, a adam kimgörünüyor için olmak bir mutlak Dağınıklık çelişkilerle dolu. Tam tek yönlü olduğunu düşündüğüm anda -düşünmeden eğlenen bir oyuncu- gidip bana tamamen farklı bir yönünü gösteriyor.

Düşünceli, şefkatli ve ... gerçek olan.

Gülüyorum ve sonra çok ciddi olduğunu fark ediyorum. "Evet. Her nefes alışım, her inleyişim, hatta vücudumun senin etrafında titremesi bile. Hepsi senin egonu korumak ve kendi zevkimi inkar etmek içindi."

"Ugh." Dramatik bir şekilde kılıcın üzerine düşer gibi yapıyor ve bir kez daha beklenmedik cazibesine gülümsememe neden oluyor. "Ölüm öpücüğü," diye inliyor.

Ama daha da şaşırtıcı olan benim kendi tepkim. Öne çıktım, kavradım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bu duruma hiç uygun olmayan ama aynı zamanda çok doğru bir tepki. Her şeyin neden bu kadar kafa karıştırıcı olduğunu anlamıyorum. "Bu cevap senin için yeterli mi?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

Gözleri daha da büyüyor ve sırıtışı gülünç derecede büyük. "Söz mü?" "Söz veriyorum."

"Vay be. Yalan söyledim. Egom zedelenirdi. Hem de çok." Işığı söndürürken beni takip etmemi işaret ediyor. "Yine de düzeltebilirdim. Eğer yapsaydın yani."

"Neyi düzelttin?"

"Vasatın altı kısmı. Gerekirse buna değdiğimi kanıtla. Hemen şimdi." Sanki içini görebiliyormuşum gibi sol tarafımızdaki duvarı işaret ediyor. "Benim yerim tam orada."

"Tam olarak nerede? Duvarın arkasında mı?" Gergin bir kahkaha yükselir.

"Hayır." Gözlerini deviriyor. "Stadyuma bakan apartman dairelerinde. Sol kuledeki çatı katı. Orası benim."

"Senin için ne kadar uygun."

"Ya da boğmak. Nasıl baktığınıza bağlı." Devam etmeden önce bana doğru baktı. "Bunu en başından düşünmeliydim. Seni oraya götürmek, ama ... sende net düşünmemi zorlaştıran bir şey var."

Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarparken gülümsemem gerçek. Bu benim başıma gelmez. Belirsizlik. İçimdeki her şeyin hızlanması. "Senin evine gitmek istemiyorum," diyorum usulca, sırt çantasını omzuna atıp otoparkın kapısını iterek açıyor ve arkasından kilitliyor.

"Hayır mı?" Bana inanmıyormuş gibi kıkırdıyor. "Neden hayır?" "Çünkü böylesi daha iyi."

"Daha mı iyi yoksa daha mı kolay?" Başını yana eğiyor ve beni inceliyor. Beni böyle izlemek, anlamaya çalışmak onun olayı gibi görünüyor. Dürüst olmam gerekirse bu onun hakkında çok şey söylüyor çünkü beni neyin harekete geçirdiğini bilmek istemekte çok ciddi.

"İkisi de," diyorum usulca. "İşleri karmaşıklığa gerek yok, değil mi?"

Başını sallıyor. "Zevk karmaşıklıkla el ele gitmek zorunda değil." Belli ki şu anda içimin nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Demek istediğim bu değildi. Sadece, buraya dönmeden önce iki hafta daha akademide olacaksın."

"Burada otuz dakikalık bir yolculuktan bahsediyoruz, ki bu gece bunu kolaylıkla yaptınız, o zaman neden farklı olsun ki?"

"Bu konunun dışında," diyorum sadece söyleyecek bir şeyim olsun diye çünkü çok fazla mantıklı konuşuyor.

"Hayır, değil."

"Öyle. Özellikle de birbirinden çok farklı iki dünyada yaşıyorsak." "İkimizin de ofisinin futbol sahası olması gibi mi?"

"Saçmalıyorsun."

"Hayır, Whitney Barnes'ın kaşındı, , kaçma vakti geldi korkusundan kurtulmaya çalışıyorum."

"Yaptığın şey bu değil."

"Tam olarak yaptığın şey bu, ama şimdi görüyorum. Bunun farkındayım. Ve eğer sana yeterince sabırlı olduğumu kanıtlamadıysam, sanırım sen de göreceksin."

tekrar."

"Komik olduğunu ."

"Hayır. Sanırım ben haklıyım." Uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken gözleri benimkileri arıyor. "Kaşıntıları kaşırmaktan yanayım. Seni bilmem Lucky Shot ama bazen kaşıntıyı kaşıdığım da daha çok kaşınıyor."

Sırıtmama karşı koymuyorum çünkü lanet olsun, adam birden fazla şekilde benim numaramı biliyor. Sabırlı biri. Nazik. Büyüleyici. Ve şimdiden beni kaşındırmaya başlamadıysa ne olayım. Bu seferki fark, nasıl davrandığı ve ne söylediği, bu kaşıntıyı daha da çekici hale getiriyor.

Kaşlarımı kaldırarak ve tüm bu konuşma boyunca beni rahat bırakacağını umarak, "Açıkçası *sonrası* konusunda iyi değilim," diyorum.

"Öyle hoşuma gidiyor." Dirseğiyle beni dürtüyor. "Garip olman ve benim seni germem hoşuma gidiyor."

"Beni sinirlendirmiyorsun." "Evet, yapıyorum ama ne yapacağını düşün." "Düşüneceğim."

"Ve bu süreçte, orada yaptıklarımızın her saniyesini hatırlayacaksın," diyor ve sonra beni kendisine doğru çekerek uzun, yavaş, işkence gibi seksi bir öpücükle bir kez daha onun için kaynamamı sağlıyor.

Doymuş olmam gerekiyordu. Bu öpücüğün içinde yolumu bulamayacak kadar kaybolmamam gerekiyordu.

"Ve daha fazlasını isteyeceksin," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı ve arabamın kapısını açıp ben içeri girdikten sonra kapatıyor. Sonra orada öylece durup bana bakıyor. Camı indiriyorum. "Ne?"

"Önce arabayla uzaklaşmalısın. Bu şekilde buradan sağ salim çıktığını bileceğim."

Gözlerimi kırıştırarak ve göğsüm genişleyerek ona bakıyorum. Daha önce kimse bana bunu söylememişti. Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı.

Ayağını gaza koy ve git Whit.

"Hardy?"

"Hmm?"

"Bu gece hakkında mı? Hakkında-"

"Fazla düşünüyorsun." Ellerini pencereye dayıyor ve sırtıyor. "Yapma."

Ama sorun da bu değil mi? Ben zaten öyleyim.

"Tamam." Anlamadığım bir gülümseme. Olması gerekenden daha uzun süren bir bakış. "Anlayışın için teşekkür ederim."

"Her zaman," diyor.

"İyi geceler."

"İyi geceler." Arabamın üst kısmına dokunuyor ve geri adım atıyor.

Arabayla stadyumdan çıkıp otoparkın uzun sıralarında ilerlerken dikiz aynamda Alexander Hardy'nin arkamdan baktığını görebiliyorum.

Ve bu görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hardy

Kırmızı kaybolana kadar arka lambalarını
izliyorum.

Bu da neydi böyle?

Beklenmedik mi? Evet,
beklenmedikti.

Onu ilk gördüğüm günden beri istediğim şey mi? Lanet olsun, evet.

Onu evime davet etmek mi? Kesinlikle benim dünyamda *ne sikim* bir an.
Orası kadınların asla davet edilmediği bir yerdir. Bir kere geldiler mi, asla
gitmezler. Ya da giderlerse, sürekli gelmeye başlarlar.

Ama Tanrım. Bir elimle boynumu aşağı doğru çekiyorum ve bu lanet
kadında beni bu kadar şaşırtan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Seks çok heyecan vericiydi. Öyle olacağını biliyordum.

Bana isteyerek geldi ve Whitney için bu çok şey ifade ediyor.

Kadınla ilgili her şey beni tahrik ediyor. Alt katmanındaki tereddüde
rağmen kendine olan sessiz güveni. İşler çok ciddiye bindiğinde şakaya olan
ihtiyacı. Atletik yapısı ve buna rağmen kıvrımlarının yumuşaklığı. Ve
boşalırken gözlerini benden ayırmaması.

Gardını düşürdü ve niyet ettiğinden daha fazlasını görmeme izin verdi.
Şehvet. Korku. Özlem. Kafa karışıklığı. Açılmadan göndermektense paketini
açmak istediğim bir bagaj karışımı.

Ve gardını düşürmekten bahsediyorsun. Ben de öyle yapmadım mı? *Lanet
stadyumda seks yaptım. Lanet sahada.*

Yani, bazı rastgele yerlerde seviştim ama çalıştığım yerde hiç sevişmedim.
Ne ? Yediğin kaba sışma. Evet, daha önce hiç yapmadım.

Şimdiye

kadar. Ona

kadar.

Bir elimle çenemi ovuyorum, başımı geriye atıyorum ve boş geceye doğru
gülüyorum.

Onu nasıl tekrar isteyebilirim ki?

Ona sahip olmuşken bunu gerçekten yapmam ne kadar boktan? Çok fazla
istemek delilerin daha da delirmesine neden olabilir. Yine de buradayım,
arabasının ardından bakıyorum ve şimdiden onu tekrar istiyorum.

Daha mı iyi yoksa daha mı kolay?

Bu benim sorum. Karmaşık olmamak mı yoksa kolay olmak mı daha iyidir? Ben sordum.

Ve normalde ilk vuran ben olacakken verdiği cevaptan nefret ettim.

Çoğu kadın, geceye başlarken bunun tek seferlik bir şey olduğunu bilse bile ondan kurtulamıyorum.

Bir de Whitney Barnes var. Hâlâ tadını alabildiğim, hâlâ sikime sarıldığını hissedebildiğim kadın ve kim olduğum ya da yaşadığım hayat onun umurunda bile değil.

Bu çok garip bir duygu. Bir anlamda özgürleştirici. Başka bir anlamda neden olmadığını anlamak için takıntılı.

İkisi de.

Hiç tereddüt etmeden cevabı bu oldu. Belki de cevabı beğenmedim.

Ya da belki de istediğim cevabı alana kadar soruyu yeniden ifade etmem gerekiyor.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

khitney

Tahriş.

Ertesi sabah onu gördüğümde hissetmeyi beklediğim şey buydu.

Birlikte yattığımız gerçeğini sindirmek için yeterince zamanım oldu. İstemediğim halde ondan gerçekten hoşlandığımı. Yine de beni evine davet etmişti ama hayır dediğimde gecenin geri kalanında başka bir kadın bulmak için dışarı çıkmıştı.

Ucuz. Kullanılmış.

Kandırılmış. Tekrar.

Suri'den "Sanırım cesaretini kaybettin o zaman" mesajını aldığım anda aklıma gelen üç kelime bunlardı -belki de bunlar ve *orospu çocuğu*-. Ardından bir sosyal medya sayfasına yönlendiren bir link geldi. Bağlantıya tıkladığımda Hardy'nin bir kulüpte kolunu muhteşem bir kadına doladığı ve kadının ağzını boynuna dayadığı bir fotoğrafla karşılaştım.

Onunla birlikte olmanın verdiği mutlulukla mı uyandım? Evet. Bu bir anda yok oldu, beni bir helyum balonu gibi söndürdü.

Ne ki? Sorusuna cevap verdiğimde bunu zaten bilmiyor muydum?

Daha mı iyi

yoksa daha mı

kolay?

İkisi de.

Ve bu bok benden.

Karmaşa istemediğimi söyledim. İçim iç içe geçmiş bir karmaşa gibi hissederken her şeyi geçiştirdim. Arabamı göremeyeceği park alanının hemen dışında durmadan önce ona baktım, şakacılığına ve şakalarına kandım ve geri dönüp teklifini kabul edip etmemeyi çok uzun süre düşündüm.

Ama yapmadım. Tereddüt ettim. Onunla her ne yapacaksam, kendimi ürkütmemek için yavaştan almam gerektiğini düşündüm. Kendi hızımda ilerlemem için bana lütufta bulunuyor ve ben de bunu yapmalıyım.

Kararımı verdikten sonra eve gittim ve dudaklarımda aptalca bir sırıtış ve kafamda iki zıt görüntüyle yatağa girdim.

Ona bakmamı istediğinde gözlerindeki yoğunluk.

Ve eve sağ salim döndüğümde emin olmak için önce otoparktan çıkmam gerektiğini söylerkenki ciddiyeti.

Ama uykuya dalarken düşüncelerim ne kadar coşkuluysa, onun aramızda hiçbir şey olmamış gibi ya da ben gittikten sonra tesise girdiğini gördüğümde yaşadığım kızgınlık ve acı on kat daha kötüydü.

Kendini beğenmiş ve kibirli. Sanki benim onunla yatmam ve onun saatler sonra başka biriyle çıkması önemli bir şey değilmiş gibi.

Tüm bunlarla ilgili sorun şu ki, onunla nihayet seks yaptıktan sonra, otoparktaki şakalaşmadan ve beni neden onun evine geri dönmek istemediğim konusunda aramasından sonra, kalbimin ve kararlılığımın ona karşı yumuşadığını hissedebiliyordum. Hayır, onunla bir ilişki istemiyorum, *buna hazır olmadığımı biliyorum*. Ama sanırım biraz daha fazlasını düşünmeye hazırdım. Daha fazla seks. Daha fazla zaman. Daha fazla eğlence. *Daha fazla o.*

Düşünmek mi? Gülüyorum. Daha çok kabul etmek gibi çünkü buraya ilk geldiğimde zaten yaptığım şey bu değil miydi?

Ama şaka benim üzerimde, değil mi çünkü ben de onun benimle *daha fazlasını* isteyebileceğini düşünmüştüm.

Alexander Hardy bir futbol sahasında nasıl hareket edeceğini biliyor, ama aynı zamanda istediğini elde etmek için sabırla ve güzel sözlerle beni nasıl etkileyeceğini de biliyor.

İstedini aldı ve ben de bu numaraya . O kelimenin tam anlamıyla bir oyuncu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hardy

"Whitney?"

"Ne?" Ben onu arkadan takip etmeye devam ederken omzunun üzerinden ters ters bakıyor. Kalçalarının sallanışını izlemek ve onu arkadan kavrarken kışını havada hayal etmek hiç de fena değil, ama son iki gündür gördüğüm tek şey bu. *Sırtını*. "Meşgulüm."

"Görünüşe göre." Yanına doğru koşuyorum.

Utangaç gülümsemeye ve kızarmış yanaklara ne oldu?

Burada ondan bir öpücük çalabileceğimi umuyordum. Herhangi bir yerde. Herhangi bir yerde. Uyanık olduğum her dakika aklımda değil ama o benim olmadığım her yerde gibi görünüyor.

Bu, geçen gece stadyum otoparkından ayrılan kadın değil.

Yine çıldırdı mı? Bunun için tekrar savaşmaya değer mi?

Evet. O buna değer. İşte bu yüzden yüzümde bir sırıtma ve kafamda kirli düşüncelerle onun peşinden yavru bir köpek gibi koşuyorum.

"Hâlâ buradasın."

"Öyleyim." Gülümsememi daha parlak gösteriyorum. "Rapor verdiğim için kızgın görüldüğünüz göreve rapor veriyorum."

"Çocuklardan birinin bir şeye mi ihtiyacı vardı?" diye soruyor bana doğru bir bakış bile atmadan.

"Hayır."

"O zaman neden beni rahatsız ediyorsun?" "*Bir şeye ihtiyacı olan benim.*"

"Ah. Özür dilerim." Yüzünü buruşturuyor ama durmuyor ya da bana bakmıyor. "Sadece çocuklar için zamanım vardı. Yoğun bir gün."

"Yoğun bir gün neredeyse bitti, bu da konuşabileceğin anlamına geliyor." Kararan gökyüzü de aynı şeyi söylüyor ama o ofisine doğru yürümeye devam ediyor.

"Gün hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor" diyor.

"Özellikle de eline geçen her beni başından savmaya kararlıyken." Önüne geçiyorum ve yüzündeki sinirli ifadeyi memnuniyetle karşılıyorum

bana çarptığında. "Neden?"

Omuz silkiyor ve bir adım geri atıyor. Hâlâ etrafta dolaşan birkaç çocuk olduğu bilgisiyle mücadele ediyorum. Martin'in de hâlâ burada olduğuna şüphe yok. Hiçbiri Whitney'i kendime doğru çekip ikimiz de nefes alamayana kadar öptüğümü görmek istemiyor. "Seni ekmiyorum. Sadece kendimi pek iyi hissetmiyorum ve sen buradayken tüm dikkatler bu yöne çevrildiği için meşgulüm. Çok meşgulüm."

"Öyle diyorsun. Üç kez." Etrafımdan dolaşmak için adım atıyor, ben de omuzlarından tutup onu yerinde tutuyorum. "Bana bak."

Gözler üzerimde.

Kirpiklerinin uçuşması ve göz kapaklarının şehvetle ağırlaşması. Gözlerindeki dürüstlüğü ben yaratmadım.

En azından şimdiye kadar bilmediğimi sanıyordum.

"İyi. Tabii. Sana bakıyorum." Kaşlarını kaldırdı. Kesinlikle bana kızgın. "Ne?"

"Bana burada neler döndüğünü anlatmak ister misin? Neden bu kadar kırgınsın? Tüm bu benimle konuşmama ya da senin için buradayken çekip gitme-"

"Benim için burada olduğunuzda mı?" diye bağırıyor. "Çünkü son baktığımda *senin* için buradaydık. İmajını düzeltmek için. Kulüp sahibini mutlu etmek için. Sağlıklı bir halkla ilişkiler için. Bu imajı güçlendirmek için beni kullanmak."

"Seni kullanmak mı?"

"Evet. O yüzden beni sikmek için buradaymışsın gibi davranmayalım." Vay be. "Whit? İletişim kur."

"İletişim kuruyorum," diye tersliyor.

"Etrafta tepinip çocuk gibi davranmak yerine benimle konuşmaya ne dersin?"

Yüzünde beliren öfkeli ifadeye bakılırsa, bunun yanlış bir şey olduğunu tahmin ediyorum. "Bir çocuk mu? Ben de buradaki tek olgun kişinin ben olduğumu sanıyordum."

"Bana neden bu kadar kızgın olduğunu anlatacak mısın? Son baktığımda otoparktan ayrılmıştın ve her şey gayet yolundaydı bebeğim."

"Yapma, *bebeğim*, ben."

"Tamam." Başımı salladım. "Yani açıklama yok. Mükemmel." "Git buradan, Hardy."

"Benden kaçmak istediğinde bu cümleyi kullanıyorsun. Yani hayır, gitmeyeceğim. Beni neden görmezden geldiğini söyleyene kadar gitmeyeceğim."

"Geçen gece bir hataydı." Omuz silkiyor. "İşte. Söyledim işte."

"Vay canına. Tamam." Durmadan bunu düşünüyordum ve o bombayı patlattı. Geçmişte bana söylediği şeyler göz önüne alındığında bunun olacağını tahmin etmeli miydim? Muhtemelen. Onunla konuşma zamanı geldi. "Neden?"

"Tipim değilsin."

Bu cevabı vermekte çok hızlıydı. Planlı ve pratik. *Yalan söylüyor.* "Ben herkesin tipiyim."

"Dediğim gibi, bu bir hataydı."

Yalan söylerken bazı şeyleri tekrarlar. Az önce bunu tekrarladı.

Tekrar yürümeye başlıyor, ben de ona yetişmek için koşuyorum. Onu durmaya zorlamak için tekrar önüne geçiyorum. "Neden bir hataydı ki?" Herkesin duyamayacağı bir yerde olduğumuzdan emin olmak için etrafıma bakıyorum. Neredeyse herkes gitmişti ve kalan birkaç kişi de alanın diğer tarafında takılıyordu. "Orgazm olduğun için mi yoksa seni tekrar öyle hissettirmemi istediğin ve bunu nasıl isteyeceğinden emin olmadığın için mi?"

Hareketlerinde bir kekeleme, ağzını açıp kapama ve zoraki bir yutkunma var. Ama sözlerimin yarattığı şok yerini öfkeye bıraktığı anda, bunu vücudunun her hücresinde hissedebiliyorum. "Seks yaptığımız için ve sonra ben sana gitmediğimde, nedenini açıkladığımda ve sen bunu çok rahat bir şekilde geçiştirdiğinde, onun yerine başka biriyle çıktığın için mi?"

Yumruğunu sallayıp bana soğuk bir yumruk atabilirdi ve ben daha çok şaşırırdım.

"Ne?" Kelimeyi gülerek söyledim. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Uygun."

"Ya da gerçeği." Omuz silkiyorum. "Eğer bir şeyle suçlanacaksam, en azından ne yaptığımı bilmeme izin verebilirsiniz."

"Fotoğraf sosyal medyaya düştü. Saklamaya bile çalışmamışsın."

"Resim mi?" Bir kahkaha attım. "Sen ne-"

"Ne var biliyor musun? Söylediklerimi unut." Ellerini havaya kaldırmadan önce gözleri vahşi ve yanakları kızarmış bir şekilde homurdanıyor. "Karmaşa yok diyen bendim ve bunda ciddiye dim."

"Öyle mi demek istedin yoksa mi demek istedin?" Nüansı yakalayarak söylüyorum.

Ama onun gözlerinde parlayan acı bana cevabı veriyor, ama anlamadığım bir şeyi nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Tamir etmek isteyip istemediğimi bilmiyorum.

"Sen beni tatlı dille farklı düşünmeye ikna etmeden önce silahlarımı sadık kalmalıydım. Hayır diyen her kadına bunu mu yapıyorsun? Bu mu-"

"Whitney. Sen neden bahsediyorsun?" *Resim mi? Başka bir kadın mı?* Başım dönüyor. O gittikten sonra kığım eve gitti ve kanepeye oturdu. Yorucu bir maç, iki saatlik bir antrenman ve sonrasında inanılmaz bir seks, her erkeği elinde birayla evine gönderirdi. "Seni temin ederim-"

" sakla, Hardy. Dediğim gibi. Umurumda değil. Hem de . Ama-"

"Koç?" diye sesleniyor sağımızdan bir ses. Bu konuşmadan kurtulmanın verdiği rahatlama yüzünde görsel bir dönüşüm yaratıyor. Aynı zamanda benimkindede büyük bir hayal kırıklığı.

buradan, Joey. gereken bazı işler var.

Bunu düşündüğüm için hıyarın tekiyim ama yine de düşünüyorum.

"Joey? Selam dostum." Ona doğru ilerleyip çömelirken gülümsemesi samimi ve sesi daha yumuşak. "Senin için ne yapabilirim?"

İri kahverengi gözleri ondan bana kayıyor ve sonra tekrar geri dönüyor. "Ailem beni almaya gelmedi. Birine söylemeden eve yürümemem gerekiyor. Bu yüzden . . . Sana söylüyorum."

"Bugün bisiklet yok mu?" diye soruyor.

Başını sallar ve alt dudağını ısırır. "Hayır. Lastik . . . patlamış." "Berbat bir durum ama bunu bana söylemen büyük sorumluluk. İyi Haber şu ki, senin evine doğru gidiyorum. Neden seni ben götürmüyorum, böylece yürümek zorunda kalmazsın?"

"Nerede yaşadığımı biliyor musun?"

Gözleri büyür. "Tam olarak değil, ama bana gösterebilirsin."

"Ben sizi götürürüm," diyorum düşünmeden. İhtiyacı olan son şey bu boktan mahallede arabayla dolaşmak. Joey'nin de yapması gereken en son şey yürümek.

Bunu her gün yapıyor, Hardy. Kurtarıcı kompleksini kapıda bırak. Buna ihtiyacı olmadığına ve istemediğine eminim.

"Hayır. Gerçekten." Sözcükler ağzından dökülürken başı hızla sallanıyor. "Onu götürebilirim-"

"Beni eve götürmek ister misin?" Joey bana fincan tabağı büyüklüğünde gözlerle bakıyor.

"Gerek yok," diyor Whitney, açıkça konuşmamızdan bir çıkış yolu arıyor.

"Lütfen," diyor Joey bana.

Whitney'e baktım ve sııttım. *O kadar hızlı değil, bebeğim.* Yine benden kaçmayacaksın. Ne de bahsettiğı boktan fotoğrafla ilgili tartışmadan. Ve boktan fotoğraflar benim için hayatın bir gerçeğı. Asla doğru değiller ve nadiren zaman ve yer açısından doğru oluyorlar.

Ama beni buraya getiren yumruktan beri bir kadınla kulübe gitmedim.

Bu ironi benim için kayıp değil.

Ve Joey sayesinde, *akrabamı* kanıtlama şansını yakalayabilirim.

Masumiyet. "Elbette, seni eve getireceğim."

"Whitney'i de mi?" diye soruyor,

gülümsemesi temkinli. "Whitney de," diye

onun yerine cevap veriyorum.

Whitney'nin iniltisini maskeleyen bir çığlık atıyor.

Mükemmel.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Hardy

"Bunu yapmak zorunda değildin. Yani onu eve götürmek," diye mırıldanıyor Whitney yanımdaki yolcu koltuğundan, Joey arkada otururken, sırtışı o kadar büyük ki sanki tüm yüzü gülümsüyor. "Arabamı kullanabilecek kapasiteden çok daha fazlasıyım."

Neden daha önce burada tek başına olduğunu düşünmedim? Her gün işe gittiği yer olabilir - ve hiçbir şekilde kendine bakma yeteneğini küçümsemiyorum - ama geceleri daha da gölgeli hissettiren zorlu bir bölge.

Neden buna daha önce dikkat etmedim? Birinin onu takip ettiğini düşündüğü için okula koşarak girdiği geceye mi?

Çünkü daha önce birini önemsemeye alışık değilsiniz. Çünkü bunu düşünmeyi hiç düşünmediniz.

Ama ben biliyorum. Ve şimdi öyleyim.

Kadın her gün burada çalışıyor. Martin gittikten sonra çoğu gece tek başına. Korkusuzun teki.

"Yeteneksiz olduğunu hiç söylemedim. Sadece bir arkadaştan hoşlanabileceğini düşündüm."

Bana yan gözle baktı. Bu yolculuğun, yapmak istemediği konuşmadan bir kaçış sağlayacağına inanmıştı.

"İyi hissediyor musun?" diye sordum. Solgun görünüyor.

"Evet. İyi. Sanırım bir şeyler yakalıyorum."

"Buradan sağa dön," diyor Joey heyecandan neredeyse zıpladığı arka koltuktan.

Ama köşeyi döndüğümüzde, kırmızı ve mavi ışıklar kararan gökyüzünü aydınlatıyor.

Yüzünde sessiz bir endişe maskesi olan Whitney'e bir bakış atıyorum. "Koç?"

Joey arka koltuktan soruyor, endişesi yüzünden okunuyordu. tonda. Ben daha arabayı durdurmadan emniyet kemerini çıkarmıştı bile.

Omzunun üzerinden ona bakıyor. "Her şeyin yolunda olduğuna eminim. Ben neler olduğuna bakarken sen burada kal, tamam mı?" Arabadan inmeden önce kısa bir süre gözlerimin içine bakıyor.

Onun peşinden gitmemek için her şeyimi veriyorum. Bir şeylerin ters gitmesi durumunda onun için savunma hattı olmak. Ama ellerim direksiyonu kavrarken olduğum yerde kalıyorum ve Joey'den yayılan endişeyi yatıştırmak için dilimden rastgele yorumlar dökülüyor.

"Muhtemelen bir şey yoktur-"

Ama ben cümlemi tamamlayamadan Joey arabanın kapısını açıyor ve Whitney'nin az önce konuştuğu kadının kollarına koşuyor. Yeniden bir araya gelişlerini izledim. Sıkı sıkı sarılmalarını. Oğlunun başını okşayan eli. Oğlu görmeden gözyaşlarını silmesini. Oğlu arkasına yaslanıp ona baktığında yüzündeki cesur gülümsemeyi.

Whitney ellerini her ikisinin de sırtına koyuyor ve onları gözden uzaklaştırıyor. Buraya nasıl geldiğimizi hatırlamadan önce az önce bulundukları yere birkaç saniye bakıyorum.

"Peki ya seks yaptığımız ve sonra ben senin evine gitmediğimde, nedenini açıkladığımda ve sen bunu çok rahat bir şekilde geçiştirdiğinde, onun yerine başka biriyle çıktığın için?"

Telefonumu çıkardım ve sosyal medyayı açtım. Whitney hangi fotoğraftan bahsediyor?

Saniyeler içinde gördüm. Ben yeşil tişörtlüydüm, sevgilim Kayley ise hayal gücüne pek yer bırakmayan dar, beyaz bir elbise giymişti. Üç ay önce katılmam istenen bir EDM müzik festivali olan Xfest'in ilk gecesinden.

Ama dedikodu sitesinde Whitney'nin stadyumda bana geldiği gece bir partiden olduğu yazıyordu.

Sikeyim.

Onun yerinde olsaydım, ben de kızardım. Whitney'e aksini kanıtlamanın yollarını araştırmaya o kadar dalmışım ki, yolcu kapısı açılana kadar onun bana doğru geldiğini fark etmiyorum.

"Her şey yolunda mı-"

"Sadece sür," diyor sessizce ve sonra duygularını dizginliyor. "Lütfen. Bizi buradan çıkarabilir misin?"

Tepki olarak garaj yolundan geri geri çıkıyorum. Nereye gittiğimi bilmeden sokaklarda dolanıyorum, onun birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Onu bırakıp gitmek ve yalnız bırakmak doğru bir şeymiş gibi gelmiyor.

Yapmak istediğim şey de bu değil.

Bu yüzden bulunduğumuz yerin sokaklarında yönünü kaybetmiş bir sürücü gibi geziniyorum.

"Babası bir torbacı. O lanet eve her zaman kötü insanlar, suçlular, ne dersiniz deyin, girip çıkıyor. Oraya ilk kez polis gelmiyor ama Joey için sürekli endişelenmiyorsam namerdim. Gördükleri ve ailesinin onu aktif olarak içine sokmayı seçtiği tehlike hakkında."

"Lanet olsun." İçimi çektim ve elimi saçlarımda gezdirdim. "Bu çok acımasızca." "Kocasını sevmeye kadar kararlı ki oğlunu ihmal ediyor." Burnunu çekiyor ama sesindeki öfkeyi gizleyemiyor. "Bunu nasıl haklı çıkarırsın? Bunu nasıl düzeltirsin?"

"Yapabileceğini sanmıyorum," diye mırıldanıyorum bir kez daha sola dönerken. "Aynen öyle," diyor sessizce, ben arabayı durağa yanaştırırken camdan dışarı bakarken.

kırmızı ışık. "Yapabileceğimi düşünmek isterdim ama yapamam. Ebeveynler çocukları yerine uyuşturucuyu seçiyor. Sanki şok edici bir şeymiş gibi." Sesinde az önce yaşananların çok ötesinde bir tiksinti var ve kişisel hikayesinin bir yerinde bunu hiçbir çocuğun anlamaması gereken bir şekilde anladığını varsayabilirim.

"Özür dilerim." Söylemeyi düşünebildiğim tek şey bu, ama kimsenin ona acımasına izin vermeyi reddeden kadın için yeterli olduğundan eminim.

"Ben de öyle," diyor usulca. "Annenin böyle bir şeyi daha çok sevmesinin nasıl bir his olduğunu tecrübelerimden biliyorum."

Uzanıp elimi dizine koyuyorum. Vücudu kaskatı kesildi ve bir "kavga" içinde olduğumuzu unuttum. Ama hiç yapmadığım bir şeyi yaptım, onu içeri aldım. "Evet. Ben de."

Ben dümdüz önüme bakmaya devam ederken kafasını çevirip bana bakıyor. Siktir be. "Benim durumumda uyuşturucu değildi ama en az onun kadar güçlüydü. Para. Güç. Zenginlik. Kulağa çalgınca geliyor ama ruhunu ve bir anlamda oğlunu onlar için sattı."

"Özür dilerim," diyor.

Bana söylediklerini ben de ona tekrarlıyorum. "Ben de öyle."

Amaçsızca araba kullanıyorum, daha iyi günler görmüş sokaklarda kıvrılıyorum ama onlara pek dikkat etmiyorum. Asla iyileşmeyen mecazi yaralar ve en önemsiz şeyde beklenmedik bir şekilde nasıl kolayca tekrar açıldıkları hakkında kendi düşüncelerimde kayboluyorum.

Whitney iç geçiriyor ve başını çevreme doğru sallıyor. "Bu çaresiz bir duygu ama elimden geleni yapıyorum."

"Gözden kaçmıyor."

"Yapabileceğim tek şey Joey gibi çocuklara benim sahip olduğum rahatlığı vermek - futbol. Bu akademi. Kısa bir süreliğine de olsa dünyanın daha iyi bir yer olduğunu ve onları unutmadığını hissedebilecekleri bir yer."

Yüce İsa. Bu kelimelerin çağrıştırdığı görüntü hem iç burkucu hem de güzel. *Ve sen gelmediğin o ilk gün buna sadece bir yenisini ekledin.*

"Bir anne ile çocuğu arasına girmesi gereken başka bir sevgi yoktur. *Hiçbir sevgi.* Ne bir koca. Ne bir sevgili. Ne bir uyuşturucu. *İsa.*" Bu sözleri Joey için söylüyor ama benimle ve yaşadığım hayatla ne kadar ilgili olduklarına dair hiçbir fikri yok.

Profilini incelemek için dönüyorum, şehrin ötesine bakıyor, sözlerine o kadar dalmışım ki ışığın yeşile döndüğünü fark etmiyorum.

Bir korna sesi beni düşüncelerimden

uzaklaştırdı. "Bak, daha önce . . ."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Tabii ki kızmıyor. "Bence sen kızgın olmayı seviyorsun," diyorum.

İç çekmesi ve kollarını göğsünde kavuşturması tek tepkisi oluyor. "senin için daha kolay," diye açıklıyorum. "İstedğini almana izin veriyor, ve onunla birlikte gelenlerle -duygular, hisler, arzular- başa çıkmak yerine -Beni tekrar istediğini itiraf etmektense öfkenin arkasına saklanmak daha kolay." "Konu Joey'den bana nasıl döndü?"

"Çünkü bir şeyi düzeltemeyiz, diğerini ise düzeltebiliriz," diyorum ve yola çıkan bisikletli bir kişinin etrafından dolanıyorum. Sessizliği arabaya ağırlık yapıyor. "Ne olursa olsun, üzülmediğin fotoğrafı buldum. Gördükten sonra neden üzülmediğini anlıyorum ama geçen gece sen gittikten sonra dışarı çıkmadım. Pisliğin tekiyim, bunu kabul ediyorum ama o kadar da değil. O gece tekrar istediğim tek kadın sendin."

Ve o zamandan beri de, ama bu başka bir zamana saklayacağım bir itiraf. Joey ve ailesinin ağırlığıyla gölgelenmemiş ve bu nedenle duyarsız görünen bir itiraf.

Ama hata yapmayın, arzu hala orada ve her zamankinden daha güçlü. Alay ediyor. "Sanki ben buna inanıyorum."

"Neye inanırsanız inanın ama bu resim üç ay önceki Xfest'ten. Arka plandaki tabelayı görebilirsiniz. Beyaz hash işaretleri. Bu yılki festivalden herhangi bir fotoğrafa bakarsanız onları görürsünüz." Omuz silkiyorum. "O sitenin bunu neden şimdi yayınladığından emin değilim. İzlenme da beğeni toplamak için falan ama

Sizi temin ederim ki tam bir maç oynadıktan, antrenman yaptıktan ve sizinle birlikte olduktan dışarı çıkmadım. Bir maçtan sonraki gece benim iyileşme dnemimdir: buz banyoları, soğuk duşlar, esneme hareketleri ve kaset incelemesi. Geçen gece sen gittikten sonra Miami'ye gidip kapanışa kadar parti yapıp sonra da eve dönmek değildi."

Ağzını açıyor ve sonra kapatıyor, gözlerimiz ben araba kullanırken muhtemelen güvenli olandan daha uzun süre dayanıyor.

"Ne yazık ki, benim hayatıma girdiğinizde, okuduğunuz her şeye inanamazsınız ve eğer inanırsanız, öğrendiklerinizi bir tuz tanesi ile almak zorundasınız. Korkunç bir şey. Sinir bozucu. Berbat bir şey. Ama bu, yakın çevremdeki herkesin öğrenmesi gereken büyük bir ders."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

khitney

Sen hayatımdayken.

Hardy şehrin sokaklarında amaçsızca ilerlerken bu beş kelime kafamın içinde tekrarlanıyor.

Bana hissettirdiklerinden
nefret ediyorum. Bana
hissettirdiklerini seviyorum.

Ama ... bana hissettirdikleri, uzun zamandır kimsenin hissettirmedeğinden çok daha fazla.

Bu fikri benimsemekte ve gerçekten kabullenmekte zorlanıyorum ama yine de kabulleneceğimi biliyorum. Bu kadar basit.

Sanki bu düşüncenin kapısını araladım ve her geçen gün kapı sinir bozucu bir şekilde santim santim açılmaya devam ediyor ya da daha doğrusu Hardy kapıyı açmak için sürekli baskı yapıyor.

Ve bu akşam iki gündür kafamı kurcalayan fotoğrafla ilgili yaptığı açıklamayla, tam suratına çarpmaya hazır olduğum anda kapıyı biraz daha araladı.

"Şimdi seni eve götürelim. Kendini pek iyi hissetmediğini söylemiştin," diyor.

"Önemli bir şey değil." İçimdeki sızıya ve genel halsizlik hissine rağmen yalan söylemek zahmetsiz.

"Bundan şüpheliyim. Sempati kazanmak için hasta olduğundan bahseden biri değilsin." Uzanıp bacağımı tekrar okşuyor ama işi bitince elini orada bırakıyor. "Şimdi bana nerede yaşadığını söyle ki seni bırakabileyim."

"Geri dönüp arabamı alabiliriz," diyorum panikle. Nerede yaşadığımı bilmesini isteyeceğim son şey.

Özellikle de nerede gördükten sonra.

"Önemli bir şey değil. Seni eve bırakırım, sonra da sabah dönerken alırım. Ayrıca bu mahalle pek güvenli sayılmaz. Joey'i eve tek başına götürmek istemen bana doğru gelmiyor, şimdi seni orada tek başına bırakacağımı nereden çıkardın?"

"İlginiz için teşekkür ederim ama-"

"Ama hiçbir şey. Sen Joey'nin güvenliği için endişeleniyorsun, ben neden seninki için endişelenmeyeyim?"

"Yapabilirsin, sadece ..." *Ben de mi burada yaşıyorum?* Bu gölgeli, güvensiz mahallede yaşıyorum çünkü gücüm ancak buna yetiyor. Senin gibi tam tersi bir durumda büyümüş birine bunu nasıl açıklayabilirim? *Özellikle de yaşadığım yerin berbat olduğunu düşündüğünüzü açıkça belirtmişken.*

Ve bunu kabul bile hissettiğim utancı ortadan kaldırmıyor.

"Bana bir adres vermezseniz, sizi evime götürmek zorunda kalacağım. Kolay çözüm."

Bütün gün hissettiğim mide bulantısı geri dönerken içimde panik titreyiyor. Kendimi o kadar boktan hissediyorum ki, bu yalan fazla tartışmadan dilimden dökülüyor.

"Corte Villa Apartmanları," diyorum ve Suri'nin eski adresini ona söylüyorum. En azından sitenin güzel olduğunu ve beni takip edemeyeceği bir dış kapısı olduğunu biliyorum.

Ödeyebileceğim son şey oradan eve dönüş için bir araç parası ödemek, ama evimi görmesine izin vermem mümkün değil.

Kollarımı karnıma sarma isteğimle savaşıyorum, çünkü oradaki ağrı daha da şiddetleniyor ve ateşim yükselmeye başlıyor. Avuçlarım nemli ve başım dönüyor ama tek kelime etmiyorum.

Beni Suri'nin eski evine götür. Sonra eve gidebilirim ve beni böyle görmesinden .

Neyse ki kısa sürede ön çekiliyoruz ama sonraki adımları ve şimdi ne yapacağımı düşünmeyi ihmal ettim.

Yolcu kapısını benim için açarken hızlıca "Beni yukarı çıkarmana gerek yok," diyorum.

"Israr ediyorum."

"Hayır. *Lütfen.*" Uzanıp elimi pazusuna koydum. Çabuk ol. Bir sebep düşün. "Beni eve götürmek fazlasıyla yeterliydi."

Omzumun üzerinden apartman girişindeki kapıya bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. Umarım taşındığından beri kapı kodunu değiştirmemişlerdir.

"Kendimi iyi hissetmiyorum-"

"Hayır. Israr ediyorum. Komşumuzun yeni doğmuş bir bebeği var. Yabancılar karşı apartmandaki köpeği havlatıyor. Bebeği uyandırıyor. Ben sadece nazik olmaya çalışıyorum." *Ne diyorsun sen Whit?*

Bana biraz daha yakından bakıyor -sanki sayıklayıp sayıklamadığımı kontrol ediyormuş gibi. Sonunda gördüklerinden memnun oldu çünkü bir elini

Sırtımdan aşağı ve yukarı. "Seni sekizde alırım o zaman?"

"Hayır. Lütfen. Sorun değil." Buraya dönmek için araç parası ödeyecek param yok. Bu çok saçma ama kendimi bu duruma ben soktum. "En iyi arkadaşım ile gideceğim. Şu tarafa doğru gidiyor."

"Suri, değil mi? Bardaki sarışın?"

"Evet. O." Herkes Suri'yi fark eder. Onun da fark etmesi şaşırtıcı değil. "Bazen ortak araba kullanıyoruz." Gülümsemeye zorluyorum.

Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Normalde herkesi anlayabiliyorken seni anlamakta zorlanıyorum."

"Nedenmiş o?"

"Bilmiyorum ama istiyorum." Dudaklarını büzüyor ve elinin tersini yanağımda gezdirirken başını sallıyor. Ona doğru eğilme isteğimle savaşıyorum.

"Tam olarak açık bir kitap değilim."

"Ve sana göre, ben senin tipin değilim." Kaşlarını meydan okurcasına kaldırıyor.

"Değilsin," diye yalan söyledim. "Vahşi ve öngörülemezsin ve sen-"

"Ne? Arada vahşi doğada yürümekten hoşlanmıyor musun?" soruyor, çok sıcak hissetmememe rağmen bu düşünce vücudumu ısıtıyor.

Gülümsüyorum. "Bu yürüyüşler bir uçurumdan düşüp yaralanacağım anlamına geliyorsa hayır."

"İyi ki yüksek dağlara tırmanmaktan nefret ediyorum ve düzenli olarak uçurumlardan kaçınıyorum."

Tüm bunları neden söylüyor? Hardy'nin düşündüğüm şeyi ima etmesine imkan yok, hele de bana.

"Burada acı çeken benim," diyorum elimi karnıma bastırarak, "ama halüsinasyon gördüğü belli olan sensin."

"İşte, tam orada." Bana bir parmak sallıyor. "Olayları ele almak yerine hep tersine çeviriyorsun."

"Bilmiyorum."

Gözlerini deviriyor. "Sen de öyle."

"Bunu şu anda yapamam. Aslında, bunu asla yapamam."

"Henüz kimse bir şey yapmadı, değil mi?" Sesi şakacı ama bana doğru bakışı gerçek.

Ama biz bir şeyler yaptık. Bir şeyler yaptık. Ve bu bir şeylerin hepsi olasılık, umut ve her zaman uzak durduğum her şey anlamına geliyor.

Ama nedense, söz konusu o olduğunda, korkutuculuk merakın ve beni her yönden ne kadar iyi hissettirdiğinin gölgesinde kalıyor.

Bu fikre yavaş yavaş alışıyorum.

Kendimi ona ve kendime karşı olabildiğince gerçek olmaya zorluyorum.

"Ben

-" Gözlerimi kaçırıyorum ve bıkkınlıkla havaya kaldırdığım ellerimi bir kez daha yere indiriyorum. Körelmiş duygusal yeteneklerim şu anda bana pek de iyi hizmet etmiyor. "Bunun tam olarak ne olduğunu bilmediğim halde ne olmam gerekiyorsa onu olmaya ya da yapmaya çalışıyorum. Daha önce hiç denemediğim bir şeyi deniyorum ve bu senin hakkında çok şey söylüyor. Bu. Her şey hakkında."

Gülümsemesi, dudaklarını boyayan gururun en yavaş sürünüşüdür. "Bunu kabul ediyorum. Memnuniyetle." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Mesele şu. Tek bildiğim birbirimizden hoşlandığımız. Bunu istediğin kadar yalanlayabilirsin ama bu bir gerçek. Açıklayamadığım bir kimya var ve açıklamak istediğimi de sanmıyorum. Sen de bunu hissediyorsun, yoksa geçmişteki kabullerin ve geçmişin göz önüne alındığında hala burada olmazdın."

Vay be. Adam beni halının üzerine çağırıyor ve ne bilemiyorum çünkü yüzde yüz haklı. "Tamam." Kendime daha fazla bir şey söyleyecek kadar güvenmediğim için kelimeyi uzatıyorum.

"Bana meydan okuyorsun. Göz kamaştırıcısın. Zeki ve arsızsın. Anlamadığım bir şekilde sana çekiliyorum ve seni tekrar istemezsem ne olayım. Bunun ne anlama geldiğini kim bilebilir ki, ama işin eğlenceli kısmı da bu değil mi?"

"Ben eğlenmem," diye kestirip atıyorum ve yanımdaki acıyı elimle itiyorum.

Gülüyor. "Kadının şakaları var." Dizlerini büküyor, böylece göz hizasına geliyoruz ve ben başka bir yere bakamıyorum. "Sanırım artık biraz içmeye başlamanın zamanı geldi."

"Tabii. İyi. Kendimi daha iyi hissettikten hemen sonra."

Gülümsemesi dudaklarında geziniyor ve ne kadar hasta hissetsem de içimdeki bir parçayı çekiyor. "İlerleme kaydediyoruz. Bu tamamen reddedilmekten iyidir. Bunu kabul ediyorum."

"Yardıma ihtiyacın var," diyorum ve göğsüne bastırıyorum. "Ve benim gerçekten yatağa gitmem gerekiyor."

"Pek iyi görünmüyorsun," diyor.

"Şimdiden iltifatlarıyla beni kazanmaya başladı." Bulantıya rağmen gülümsüyorum ve saçlarımı alnımdan tarayıp beni incelediğinde, daha çabuk gidebilmek için beni gerçek daireme götürmesini istememek için her şeyi yapmam gerekmesinden nefret ediyorum.

"Belirlediğiniz çıta *çekip gitmek* olunca, lanet olası bir Romeo olduğumu düşünmeye başlıyorum."

"Sonunda ikisinin de öldüğünü biliyorsun, değil mi? Belki farklı bir

referans kullanabilirsın."

İkimiz de kıkırdıyoruz ama sonra yüzü düşüyor. "Ben ciddiym Whit. İyi görünmüyorsun. Seninle yürüyeyim-"

"Hayır. Ben hallederim. Ben iyiyim." Bir an için nerede olduğumuzu ve sürdürdüğüm yalanı unuttum. Şu an başım o kadar dönüyor. "İyi geceler. Bıraktığın için teşekkürler. Joey'i eve götürmek için benimle geldiğin için teşekkürler."

"Geçmiş olsun," diyor ve başını sallıyor.

Kapı eski kodla açıldığında rahatlayarak neredeyse ağlayacaktım. Omzumun üzerinden hâlâ durduğu yere bakıp ona el sallıyorum ve arkamdan kapandığında rahatlayarak kapıya yaslanıyorum. Avludaki bir banka doğru ilerlerken nefesim titriyor, oturmam gerekiyor. Acı giderek artıyor ve sessizce uzaklaşması için ona yalvarıyorum, böylece evime dönmek için bir araç bulabilirim.

Bankın üzerine çöktüğümde tek istediğim yüzüme soğuk su çarpması ve yatağım. Ama bu iki şey, diğer düşüncelerimin her birine hakim olan kafa karışıklığını geçersiz kılmıyor.

Benim dünyamı anlamayan bir adamı nasıl sevebilirim? Kendisinden habersiz yaşadığım mahallede geceleri dışarı çıkmamam konusunda beni uyaran birini?

Birkaç ay içinde gideceğini bildiğim bir adamı nasıl isteyebilirim? Ve sadece gitmedi, dünya sahnesine de çıktı?

Sanki onu neden istememem gerektiğinin, onu neden isteyemeyeceğimin tüm nedenlerini biliyorum, ama sonra neden dokunuşunu arzuladığımı, kahkahasını duymak istediğimi ve onu tekrar görmeyi düşündüğümü merak etmeye devam ediyorum.

Sen delisin, Whitney. Kesinlikle delisin.

Hardy ile daha fazlası fikri cazip ama tamamen gerçek dışı.

Ben bir stüdyo dairede yaşıyorum. Onun yaşam standardı bir çatı katı.

Beş parasızım ve tahsildarlar işimi elimden almakla tehdit ediyor. O zengin ve bir gün bile parasız kalmadı.

Ben dünyadan saklanıyorum ve onun kabulünü arzuluyorum, o ise dünyanın ona övdüğü ihtişamla yıkanıyor.

Hayatlarımız çok uzak. *Birbirimize uymuyoruz.* Vahşi tarafta yürümekmiş, kırımın kenarı.

Bana meydan okuyorsun. Göz kamaştırıcısın. Zeki ve arsızsın. Anlamadığım bir şekilde sana çekiliyorum ve seni tekrar istemezsem ne olayım. Bunun ne anlama geldiğini kim bilebilir, ama işin eğlenceli kısmı da bu değil mi?

Mükemmel ana karakterlerin olduğu mükemmel bir dünyada, evet. İkimiz de mükemmel olmaktan uzağız.
Ve yine de, ben de sana çekiliyorum.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hardy

Nereden başlasam ki?

Whitney'nin masasındaki kağıt yığınlarına, çekmecelerle dolu dosya dolabına, milyonlarca Post-it Notla dolu mantar panoya bakıyorum ve midem bulanıyor. Bu çok kafa karıştırıcı.

"Ondan hâlâ haber yok mu?" Martin kafasını Whitney'nin ofisine sokarken sorar.

"Hayır. Hiç."

"Bu onun yapacağı bir şey değil," diye yakınıyor.

"Farkındayım." Ona karşı kısa konuşuyorum ama sadece endişelendiğim için.

"Bir koçluk işinin peşinden koşabilmek için yıllardır buranın başına geçmeme izin vermesi için yalvarıyordum."

"Ne demek istiyorsun?" Ona çıkıştım.

Yüzü soluklaşıyor. "Hiçbir şey. Aptalcaydı. Sanırım her şeyi kendisi yapıyor, her şeyi gizli tutuyor, bu yüzden hiçbir şeyin nerede olduğunu bilmiyorum."

"Doğru. Özür dilerim." Yere bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Bu ona benzemiyor. Ya da en azından benim tanıdığım Whitney'e. Endişeleniyorum."

"Evinde değil miydi?"

Masasının üzerindeki kâğıtları karıştırmaya başlarken ona bakıyorum. Bana söylediği yerde yaşamadığını ona nasıl açıklayabilirim? Lanet apartman yöneticisini uyandırıp Whitney'nin orada yaşadığını bildiğimi söylediğimi çünkü dün gece onu oraya bıraktığımı ve bana deli olduğumu söylediklerini?

Ya da bana yalan söylediği için bir o kadar kızgınken şimdi nerede olduğu konusunda endişelenip çıldırdığımı.

"Sanırım yanlış adrese gitmişim." İtiraf etmek istediğim kadarını söyledim. "Burada üzerinde adresi olan bir şey var mı diye bakıyorum. Oyuncularla aran iyi mi?"

"Evet. Birini arayalım mı?" diye sorar.

"Ben bir yolunu bulurum."

Yığınları yıldırım hızıyla karıştırıyorum, en acilden en az acil olana doğru sıralanmış gibi görünen çok sayıda fatura ve gecikme bildiriminin muazzamlığını incelemek için yeterince uzun durmuyorum. Daha önemlisi onun için lanet olası bir adres bulmak.

Çekmecelerindeki ıvır zıvırı karıştırıyorum. Asılı dosyalarına göz atıyorum ve "kişisel" etiketli olanı gördüğümde mahremiyeti umurumda bile olmuyor. Yanlış bir şeyler var. Bunu hissedebiliyorum. Birini aramadan çocuklarına gelmemesinin imkanı yok. Hem de hiç.

Bu o değil.

Kişisel klasördeki öğeleri sıralıyorum, herhangi bir iade adresi için kağıtları tarıyorum. Sakladığı el yazısı notlar var. Yıllar öncesinden kalma, tam bursu iptal eden soluk bir mektup. Patrick'ten zarf içinde katlanmış bir mektup. İçinde kesinlikle hiçbir şey olmayan bir banka ekstresi ama kulübün olmayan bir iade adresi var.

Bir elimle adresi telefonuma yazarken diğer elimle de elden geçirdiğim her şeyi yerine yerleştiriyorum. Kapıdan yeterince hızlı çıkamıyorum.

"mi?" Otoparka doğru koşarken Martin'e bağıyorum. Onun bağıışı aklımdan geçen çilgın düşünceler arasında kayboluyor.

Kendimi mahallenin sokaklarında yavaş sürmeye zorluyorum ama fazla uzağa gitmeme gerek yok. Banka hesap özetindeki adres beni akademiden dört milden daha az bir mesafeye götürüyor. Mahalle aynı - yıkık dökük ve düşük gelirli - ve hemen homurdanıyorum.

Dün gece bu mahalle hakkında ne demiştim?

Tehlikeli olduğunu ve onun için güvenli olmadığını mı? Dışarı çıkmaması gerektiğini mi?

Aslında burada yaşıyor olabileceğini bir kez bile düşünmeden yaşadığı yeri aşağıladım.

Ama o kişisel banka hesap özetini gördüm. Bütün o faturaları inceledim.

Onu başka bir yere bırakmamı istemesine şaşmamalı.

Küçük bungalovlar olarak adlandırılabilir, yorgun görünümlü bir kompleksin kaldırımına yaşadığımda suçluluk duygusu ağır ve istenmeyen bir hal alıyor. Bu müstakil stüdyoların birbirine bakan iki sırası var. Her birinin küçük bir verandası var ve basamaklar umutsuzca onarıma ve boyaya ihtiyaç duyan bir fiçı tahtasına çıkıyor. Aralarındaki kaldırım çatlak ama temiz.

Tüm bunları görüyorum ama yirmi iki numaralı birimi aramak için aralarında koştururken tam olarak özümseyemiyorum.

En arkada buluyorum ve ona ait olduğunu biliyorum çünkü diğerleri kadar eski ve yıpranmış olsa da, sarkık basamağını aydınlatan birkaç parlak çiçek saksısı var. Sağ tarafını kaplayan kilitler sesle birlikte şıngırdarken, arkasında ağır bir endişe dozuyla kapıya vuruyorum.

"Whitney? Ben Hardy." Yumruğumla birkaç kez daha vurdum. " aç."

Orada durup kapının arkasında herhangi bir hareket olup olmadığını dinliyorum.

Belki de bunu görmemden utandığı için cevap vermeyecektir.

Belki de yaralanmıştır.

Bu ikinci düşünce paniğimi daha da artırıyor ve beni evinin kısa çevresine doğru hareket ettiriyor. Beni kimin gördüğünü umursamadan arka kapıdan posta pulu gibi bahçesine giriyorum, ellerimi gözlerime götürerek içeride görebileceğim her şeyi görmeye çalışıyorum.

Küçük bir mutfak. Odanın öbür ucunda hazır bir yatak.

Dün gece eve gelmedi mi?

Üstünde bir pencere camı olan arka kapıya doğru ilerliyorum ve onu o zaman görüyorum. Mutfak ile banyo gibi görünen yer arasındaki küçük alanda yerde yatıyordu.

"Whitney," diye bağıriyorum düşünmeden. Duyduğum tek ses sesimdeki kırıklık.

Kalbim yerinden çıkacak.

Ne zamandır burada bu şekilde? Kanaması var mı? Biri onu incitti mi?

Sanmıyorum.

Sadece

harekete geç.

Saniyeler içinde kilidi kırdım ve ucuz kapıyı tekmeledim. Vücudu gürültüyle sarsılıyor ve ben çok kısa bir süre rahatlıyorum.

O yaşıyor.

Ama bu kısa sürdü çünkü dizlerimin üzerine çöküp yanına gittiğimde yüzü solgunluktan griye dönmüştü, derisi dokunulamayacak kadar yanıyordu ve çıkarabildiği sesler de geveleyerek ve tutarsızdı.

"Whitney. Dayan . Lütfen."

Ama kan yok. Bıçak yarası yok. Silah yarası yok. Kimse buraya gelip ona zarar vermedi.

9-9-9. *Aramam* lazım. *Kahretsin*. Amerika'daki karşılığı ne? 9-1-1.

Cebimden telefonumu çıkardım ve aradım.

"911, acil durumunuz nedir?" diye soruyor bir kadın.

"Merhaba. Ambulansa ihtiyacım var. Yerde yatıyor. Tamamen kendinden geçmiş durumda. Lütfen yardım edin. Yardım edin."

Onu kollarımın arasına aldım ve yanıt almak için salladım.

"Efendim, nefes alıyor mu?"

"Evet. Öyle."

"Peki sorun ne gibi görünüyor?"

"Bilmiyorum. İşe gelmedi. Onu yerde buldum.

. Yardıma ihtiyacım var. Doğru olmayan bir şeyler var."

"Tamam. Yardım yolda. 3356 Pinwheel Court'ta mısınız?"

"Evet. Birim yirmi dört. Hayır. Yirmi iki." Düzgün düşünemiyorum. Tek odaklanabildiğim şey başının yana doğru nasıl kaydığı.

"Yirmi iki mi efendim?"

"Evet. Yirmi iki." Ona ne oldu? "Buraya gelmeleri ne kadar sürer?"

"Yoldalar efendim."

"Onun adı. Whitney Barnes. Bunu bilmen gerekiyor, değil mi? Kadın. Yirmi beş. Sanırım. Arka kapı açık. Acele et. Lütfen." "Geliyorlar.

Beklerken benimle hatta kal." "Tamam. Evet. Hadi, Whit. Uyan.

Lütfen uyan."

Dakikalar saatler gibi gelir. Günler gibi. Ama siren sesleri yaklaşıyor ve saniyeler içinde iki sağlık görevlisi çantaları ve ekipmanlarıyla küçük alana doğru ilerlerken ben itilerek yolumdan çekiliyorum.

"Uyuşturucu mu?"

"Ha?" Bir çift yetkin mavi göz benimkilerle buluştuğunda

soruyorum. "Bilmemiz gereken herhangi bir uyuşturucu

geçmiş var mı?" "Hayır. Tabii ki yok. O ... iyi olacak mı?"

"İşte bu yüzden buradayız," diyor ben dışarı itilmeden önce, böylece onun üzerinde çalışabilecekler.

Hayati değerler için sayılar söylüyorlar. Bir çeşit ilaç veriyorlar. Bunu daha da korkutucu hale getiren terimler ortaya atıyorlar, tabii bu mümkünse.

Ve ben olayları sindirmeye vakit bulamadan, kalabalık bir insan topluluğunun bakışları arasında ambulansa bindirildi ve ben arkasından bakarken, kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde hastaneye götürüldü.

Adrenalinin etkisini göstermesi sadece birkaç saniye sürüyor. Orada tamamen çaresiz ve kaybolmuş bir şekilde dururken vücudumun titreyip sarsılması ve dişlerimin takırdaması.

Onun peşinden gitmeliyim.

Kapısını kırdım. Eşyalarını. Bu mahalleyi. *Lanet olsun.*

"onun için almanız gereken bir şey var mı?" diye soruyor arkamdan bir kadın usulca.

"Ben-oh-ben ..." Dönüyorum ve gözleriyle karşılaşıyorum. Orta yaşlı, yeşil çerçeveli gözlükleri ve ev ayakkabıları var. Gözleri nazik ve ifadesi sempatik.

"Bilmiyorum." Bana ne sorduğunu anlamam bir saniye sürdü. "Hey."

Gözleri kısıılırken parmağıyla beni işaret ediyor. "Sen şu büyük futbol-"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Her zaman onunla karıştırılıyorum."

Beni incelerken gözlerini kısıyor ve bana inanıp inanmayacağını açıkça tartışıyor. "Ben Frieda. Bu kompleksi yönetiyorum."

"oldum, Frieda. Ben . . . Max." Bu da nereden çıktı bilmiyorum ama kabul ediyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, *Max*. Whitney'nin bir erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordum." "Var. Ben ." Öyle miyim? Sinirli bir şekilde gülüyorum, vücudum hala

Adrenalinin artçı etkileri.

"Hmm." Gözleri beni incelemeye ve değerlendirmeye devam etse de daireyi işaret ediyor. "Kapı kırık."

"Evet, öyle. Ben kırdım. Tamir masraflarını karşılayabilirim. Yeni bir kapı. Sadece . . . Hastaneye gitmem gerek."

"Evet. Tamam. Yenisini yaptırana kadar kapıyı kapatması için bakım elemanımı çağıracağım."

"Teşekkür . Bunu yapmak için anahtarınız var mı?" "Var. Evet."

"Harika." Bir elimi saçlarımda gezdirip ambulansın olduğu yere bakıyorum. Kendimi en son bu kadar çaresiz hissettiğimde... on yaşındaydım ve hastanede babama bakıyordum. Tüpler, sesler ve ... *Tanrım*.

"O iyi olacak mı?" diye soruyor nazikçe, eliyle sırtımı sıvazlıyor.

Omuz silkiyorum ve sirenler sustuğundan beri ilk defa onun nesi olduğunu bilmediğimi fark . "Evet. Bilmiyorum. *Öyle olmalı.*"

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Yerde yatıyordu. Tutarsızdı." Gözlerimin nefret ediyorum. Ben ağlamam. Yatılı okuldan beri ağlamadım ama yine de buradayım. "Septik mi? Ben de öyle dediklerini sanıyordum." Sesim çatlıyor ve boğazımı temizliyorum.

"Büyük olasılıkla bazı şeylere ihtiyacı olacak," diyor Frieda, elini omzuma koyarak beni rahatlatıyor. "Ben bakım görevlisini çağırırken neden gidip onu götürmek için bazılarını toplamıyorsun?"

"Evet. Tamam. Teşekkürler. Ama ben ne ..." Ama ona bakmak için döndüğümde telefonu çoktan kulağına götürmüştü.

Dairesine giriyorum, kendimi yersiz hissediyorum ve açıkça özel tutmak istediği alanını işgal ediyormuşum gibi. Küçük ama düzenli, seyrek ama sevilmiş ve içinde yaşanmış gibi hissettiriyor, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa.

Tipik bir daire. Miami'deki çatı katımın ve evimin genişliğine kıyasla çok küçük hissettiren bir daire. Yine de her nasılsa, ikisinin toplamından daha ev gibi hissettiriyor.

İngiltere'deki evimde duvarlarım kaplıdır ve raflar tasarım tablolar ve sanat eserleriyle süslüdür. Yaptığım egzotik gezilerin ve heyecan arayan görevlerin çerçeveli birkaç fotoğrafı var -gökyüzü dalışı, helikopterle kayak, köpekbalıklarıyla dalış- ve hepsi bu kadar. Şimdi düşünüyorum da, hepsi gösteriş için.

Özellikle de burada, içinde çok az şey olan ama çok daha fazlasıymış gibi hissettiren bir dairenin ortasında dururken. Kollarında küçük bir kız çocuğu tutan bir kadının çerçeveli siyah-beyaz bir fotoğrafı var. Birbirlerinin ayna görüntüsü gibiler. Whitney ve annesi olduğuna şüphe yok. Bir de futbol kıyafetleri içindeki genç Whitney'nin takım arkadaşlarının omuzlarına kaldırıldığı ve bir numarayı göstermek için parmağını havaya kaldırdığı bir resim var.

Yatağın yanında küçük bir kitap rafı, lavabonun yanındaki rafta birkaç uyumsuz tabak ve bir futbol antrenörünün kesin gardırobunun bulunduğu bir dolap rafı var.

Tahmin ettiğimi sandığım ama tam olarak anlayamadığım bir kadının küçük parçaları.

"Eşyalar. Eşyalara ihtiyacı var," diye mırıldanıyorum sessizliğin içinde, el çantasının gelişigüzel kanepeye atıldığını görüyorum - yerinde olmayan tek şey.

Ama ne neye ihtiyacı olduğunu anlamaya gücüm yetiyor, ne de mahremiyetini daha fazla ihlal etmek istiyorum.

Yaşadığı yeri görmemi istememesinin bir nedeni var. Yapmak istediğim son şey evdeki eşyalarını karıştırmak ve onu daha da huzursuz etmek.

Neye ihtiyacı olursa, onun için alırım.

Çünkü şu anda burada olmak istemiyorum. *Onun yanında olmalıyım.*

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

khitney

Oda dönüyor.

Gözlerimi açtığımda bir dakika aydınlık

oluyor. Bir sonraki açışında karanlık.

Bip sesi var. Anlamadığım sabit bir bip sesi. Ve elime bir şey bantlanmış. Çok fazla hareket ettirsem acıyor.

Sonra sessiz sesler ve ayakkabı gıcırtiları geliyor. Doktorlar mı?

Hemşireler mi? Ben neden buradayım?

"Hayır," diye inliyorum ve başımı iki yana sallıyorum. "Ben ..." hastanede olamam. "Benim ..." sigortam yok.

Uyanık kalmak için mücadele ederken düşüncelerim

dağınık. Burada olmayı göze alamam.

Eve gitmem lazım.

Güneyli aksanıyla konuşan hemşire eğilirken başım bir milyon kilo gibi hissediyorum. "Her şey . İyileşeceksin. Dinlenmen gerek. Şşş. İşte böyle. Şimdi daha rahatlamaya başlayacaksın." Soğuk bir şey koluma dolanıyor ve dünyam yeniden kararıyor.

Kendime geldiğimde Hardy'nin sesini duyduğuma yemin edebilirim ama gözlerimi açamıyorum. Dikilmiş gibi hissediyorum.

O neden burada? Cenazem mi var?

Karanlık beni tekrar altına çekiyor.

"Suri?" İnliyorum.

"Ben doğru burada." Onun el klipsler Benim. Bu soğuk ama Yani çok rahatlatıcı.

Eve dönerken. Sağ tarafımdaki ağrı o kadar şiddetliydi ki bayıldım.

Dünya karardı. Bayılmış olmalıydım.

Suri tekrar "İyi olacaksın," diyor, *apandisit yırtılmasından, toksinlerden ve dinlenmemden* bahsediyor.

Bir sonraki uyanışında oda farklıydı. Bip sesi yok. Yüksek ses yok. Sadece aydınlık bir oda ve uzak köşede yüzen balonlar.

Kendimi toparlayana kadar birkaç dakikalığına havalandırma deliğinden dışarıya bakıyorum.

"Şu bak. Kalkmış ve uyanmışsın."

Hemşire içeri girdiğinde ona bakmak için dönüyorum. Gülümsemesi parlak ve saçları uzun bir mesai yapmış gibi görünüyor.

"Eve ne zaman gidebilirim?" Boğazım çok kuru olduğu için soruyorum.

"O kadar hızlı değil." Kıkırdıyor. "Herkesi oldukça korkuttun.

Serbest bırakılmadan önce ulaşmanız gereken bazı kilometre taşları var." "Burada olamam."

Gülümsüyor ve yastığımı kabartıyor. "Bu çok komik, çünkü ." Bir çizelgeye bir şeyler yazıyor. "Ama anlıyorum. Yerinde olsam ben de o çok yakışıklı, ilgili erkek arkadaşınla eve dönmek isterdim."

"Benim erkek arkadaşım yok." Yanımdaki küçük tepside duran su bardağını görüyorum ve elime alıyorum.

Su. Suyu ihtiyacım var.

"O zaman onu alabilir miyim?" Gülüyor. "O adam senin hayatını kurtardı ve seni kontrol ettiğinden beri her gün burada."

"Bu çok hoş," diyorum. "Ama beni başka bir hastayla karıştırdığınızdan oldukça eminim."

"Senin iyiliğin için, öyle olmamasını umalım." Bacağımı okşadı. "Şimdi biraz dinlen ki kendini daha iyi hissedebilesin."

Konuşmak için harcadığım çaba enerjimi çoktan tüketti. Onunla tartışacak kadar enerjim kalmadı ve bu yüzden gözlerimi kapatıp tekrar uykuya daldım.

KIRKINCI BÖLÜM

Hardy

"Hastaneleri pek sevmiyor
musun?"

Hastanenin dışında oturduğum yerden gözlerimi açıyorum, ellerim arkamda çimlerin üzerinde, yüzüm gökyüzüne dönük, güneşi yüzümde karşılıyorum ve Whitney'in en iyi arkadaşı Suri'yi görüyorum. Son birkaç gündür o benim için bir nimetti. Doktorlar, sorular ve beraberinde gelen her şey ve benim için bir arabulucu.

"Hayır." Doğruldu ve telefonuma baktım. "En sevdiğim yer değil. O nasıl?"

"İyi. Daha da iyi. Sabaha kadar biraz daha kendine geleceğini düşünüyorlar. Daha sonra değerlendirilecek ve eve ne zaman gideceğini göreceğiz."

"Bu harika bir haber." Bir nefes verdim. "Beni ..." Bitiremedim bile.

"Sorun, aklanmadan önce aşırıya kaçmaması için onu işinden ve çocuklarından uzak tutmak olacak." İç çekiyor. "Kadın çok inatçı."

"O kısmı ben hallettim."

Homurdanıyor. "Uh-huh."

"Ben ciddiylim. Martin ile sürekli telefonda görüşüyorum. Günlük işleri o devralıyor ve kızım iyileşirken ona yardımcı olmak için başka işler de yapıyorum."

"Evet, ama-"

"Futbolcu olabilirim Suri ama işlerin nasıl yapılacağını da bilirim."

"Görünüşe göre," diyor, ince azarlamamdan rahatsız olmamış gibi. Arkasına yaslanıp beni inceliyor. "Vay canına." Başını sallıyor. "Demek geldiğimiz yer burası."

"Anlamı?"

"Ona gerçekten değer , değil mi?"

"Evet. İstiyorum." Benim açımdan hiç tereddüt yok. Hiç tereddüt yok. Ve bu benim için yeni bir kavram. "Planlanmış bir şey değildi, sizi temin ederim."

"Tanıştığınız ilk gece oradaydım, hatırladın mı?" Kıkırdıyor. "İkiniz yağ ve su gibiydiniz ... ya da daha doğrusu kibir ve meydan okuma."

"Doğru."

Whitney yerde yatıyor. Teni nemli ve gözleri arkaya kaymış. Görüntülerden kurtulmak için başımı sallıyorum.

"Sana hayatı hakkında bir şey anlattı mı Hardy? Tam şuradaki sözlerin - ondan hoşlandığını söylemenin- neden onun kaçış bileti olduğunu anlamamı herhangi bir şey?"

"Parçalar. Parçalar. Kolay olmadığını ve kaçmak istiyorsa neden her türlü gerekçeye sahip olduğunu bilecek kadar." Verdiğim yanıt karşısında yüzünde gerçek bir şok ifadesi belirdi. "Ama ben sabırlıyım ve o buna değer."

"Biliyor musun, senden hoşlanmamayı *gerçekten* zorlaştırıyorsun," diye takılıyor ve sirenler yaklaşp acil durum girişine doğru yanımızdan geçerken ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz. "Akademi onun sahip olduğu tek şey. Sen . . . ortaya ona yardım ettin. Dediğim gibi, o inatçı bir kadın, bu yüzden teşekkür etmeyebilir ama bunu yaptığınız için size minnettar."

"Bir şey söylemesine gerek yok." Telefonuma bakıyorum ve Martin'den gelen bir mesaj görüyorum ama bekleyebilir.

"Çok fazla potansiyeli, çok fazla hayali vardı ve tüm bunların elinden alınması çok zordu. Ama hayatında hiçbir şey kolay olmamıştı, bu yüzden dönüp yoluna devam etmek onun için kesinlikle olağan bir şeydi."

"Mükemmel bir koç olurdu." "O

mükemmel bir koç."

"Yani üniversite seviyesi ya da yarı profesyoneller için. İşini biliyor."

"Sözünüze güveniyorum. Ben ve futbol ya da sizin aynı spor dediğiniz kafa karıştırıcı şey sınırlı. Ama bilirsiniz, dişlerinize yeterince tekme , çiğnemenin nasıl bir şey olduğunu unutursunuz. Bu Whitney. Önce annesi ve uyuşturucularla uğraştı. Sonra bitmek bilmeyen koruyucu aile sistemi. Ama Patrick'i ve bu akademiye buldu ve bu onu kurtardı. Bu onu geliştirdi ama bursu kaybettiğinde onu yıktı."

"Hayal bile edemiyorum."

"Ondan sonra birkaç antrenörlük işi aldı ama asla ilerleyemedi. Kendi takım tecrübesi yoktu. Kimse onu ciddiye almıyordu. Tüm bunlarla mücadele ediyordu -tutkusunu ve hayalini kaybediyordu- ve tıpkı gençliğinde olduğu gibi, Patrick ona akademiye bırakarak hayatına önemli ölçüde girdi."

Oyun beni böyle kurtardı.

Belli ki kurtardığı tek kişi ben değilim.

"Akademinin şu anda zor olduğunu düşünüyorsan, bir de o devraldığında görmeliydin." Bana şüpheli bir bakış attı. "*Kötüydü*. Çok geliştirdi ama bu onun için asla yeterli değil. Bu yüzden bağış ve sponsorluk için Mayhem'e mektuplar yazıyordu. Bu yüzden şu anda burada birlikte oturuyoruz."

"Evet, umarım burada daha fazla oturmak zorunda kalmayız çünkü yakında serbest bırakılacak."

"Anlaştık."

"Onu evime götüreceğim," dedim. "İyileşmek için."

"Ben de onu götü-"

"Bırak onunla ben ilgileneyim, Suri. İstiyorum" Buna *ihtiyacım var*.

Gözlerimiz buluşuyor ve gözlerinde ne görüyorsa ona inanıyor. "Tamam." Kelimeyi çiğniyor ve ekliyor: "Ama o duvarları yıkıp onu kendine aşık edersen ve sonra kalbini kırarsan? O hastane yatağında yatan sen olacaksın çünkü seni oraya koyan ben olacağım."

Bir kahkaha atıyorum ama en iyi arkadaşını korumak için duyduğu sevgiyi ve sadakatini şiddetini hissediyorum. Garip bir şekilde ben de biraz hissediyorum. Onun yanında dururken "Anlaştık," diyorum.

"Ben içeri giriyorum. Gelmek istemediğine emin misin?"

Geçtiğimiz üç gün boyunca korkularımı yeterince yendim, kendimi hastaneye gitmeye ve anıların saldırısıyla yüzleşmeye zorladım. Whitney'nin iyi olduğunu bildiğime göre artık iyiyim. "Hayır, ayaklarım burada çok daha sağlam."

"Tamam." Duraksıyor. "Hiç de düşündüğüm gibi biri değilsin Hardy.

Bu yönünü dünyaya daha fazla göstermelisin."

"Pislik olmak çok daha kolay."

Gülüyor, uzaklaşmaya başlıyor ama sonra dönüp beni kucakladığında çok şaşıyorum. "Onu kurtardığın için teşekkür ederim. Sadece teşekkür ederim."

Başka bir şey söylememi beklemeden topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

khitney

Home.

Benim yatağım.

Kıyafetlerimi tekrar giymenin acısıyla nefes nefese kalırken düşünebildiğim tek şey bu. Suri iki omzuma bir ceket geçirip kendimi tekerlekli sandalyeye indirmeme yardım ederken ona "Bu berbat bir şey," diyorum.

Kendimi yüzde yüz daha iyi hissediyorum ya da en azından buradaki herkese böyle söyledim. Yan tarafımdaki ağrı azaldı. Antibiyotiklerden kaynaklanan mide bulantısı bir başka ilaçla engellendi. Ama doğruyu söylemek gerekirse, sadece halsizim. Herhangi bir çaba çok fazla ve nefesimi yakalamak benim için çok zor.

Suri eşyalarımı dolu çantayı benim için toplarken, "Birkaç gün içinde kendine geleceğini söyledi," diyor.

"Biliyorum. Ve tüm bunlar için sana ne borçluyum söyle bana," diyorum yeni pijamalarımı ve burada kalmam için bana getirdiği tuvalet malzemelerini işaret ederken.

"Hiçbirini ben almadım. Hardy aldı." Hardy.

Burada olduğuna yemin ettiğim ama görmediğim o zor figür. Teşekkür etmem gereken ama nasıl edeceğimi bilemediğim adam. Suri'nin ima ettiği, dudaklarında yumuşak bir gülümseme olan ama daha fazlasını söylemeyen kişi.

"Bütün bunları o mu satın aldı?"

"Aldı. Ya da birisine aldırdı ama evinizdeki eşyalarınızı karıştırmak istemediği için ihtiyacınız olduğunu düşündüğü şeyleri aldı."

Benim yerime.

Suri'nin acıdan dolayı olduğunu düşünmesine izin vererek yüzümü buruşturuyorum; oysa gerçekte Hardy'nin yaşadığım yeri gördüğü anlamına geliyor. *Yaşadığım yeri.*

Bu noktada, gerçekten bir önemi var mı? Yaşadığım onca şeyden sonra, ona yaşattıklarımın sonra ... gibi ... her neyse. Burayı zamanında bulduğu için minnettarım, yoksa burada olmayabilirdim.

Kapı itilerek açılıyor ve hemşire elinde taburcu evraklarımla içeri giriyor. Sanki yüzüncü kez üzerinden geçiyor ama endişelendiğim şey bu değil.

Kaldığım süre için gelecek olan fatura yüzünden buradan bir an önce çıkmak istiyorum. Gitmeye hazır değilim. Ayağa kalktığımda başım dönüyor ve içimden geçen her acı nöbeti midemi bulandırıyor. Ama bir gün daha -hatta bir saat daha- beni borca daha da gömmekten başka bir işe yaramıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum bana talimatların olduğu dosyayı ve almaya devam etmem için ilaç torbasını uzatırken. Bir yanım dosyayı açıp içinde fatura olup olmadığına bakmak istiyor ama bir yanım da fatura miktarını görmenin beni tekrar hastaneye yatırabileceğini biliyor. "Faturaya ne olacak? Sadece postalanacak mı?"

Suri'ye ve sonra tekrar bana bakarken gülümsemesi hızlı. "Her şey halloldu."

"Her şey *halledildi* de ne demek?" Kafam bulanık. Onu yanlış duymuş .

"Yerleştim. Tıpkı kulağa geldiği gibi." Gülümsemesi parlak ve sesi şımartıcı. "Seni bu hapishaneden çıkarmanın zamanı geldi." Beni, Suri'nin birazdan arabasıyla beni karşılayacağını varsaydığım kaldırımı götürüyor. Ama yanıma baktığımda Suri anahtarlarını çıkarmıyor. Onun yerine kaldırımın daha aşağısına, elleri cebinde ve yüzünün her çizgisine endişe kazanmış bir halde duran Hardy'ye bakıyor.

Bana bakarken tepedeki ışığın arkadan aydınlattığı bu şekilde durmasında bir duygu selini tetikleyen bir şey var.

Minnettarlık. Özlem. İhtiyaç. Rahatlama. Ve sonra birlikte geçirdiğimiz anlardan kesitler aklımdan geçiyor.

Elleri yüzümü okşuyordu. İyi olmam için bana yalvaran sesi. Başucumda benimkini tutan eli. Alnıma fısıldadığı öpücükler.

Ne söyleyeceğimi ya da nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Orada olduğunu bildiğim halde nerede olduğunu nasıl sorabilirim? Onu orada, burada istediğimi nasıl anlayabilirim?

-Bu benim için normal değilken.

"Merhaba." Öne doğru bir adım attı, onu ilk kez tereddütlü görüyordum. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet. Ben . . . "

Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim.

Beni kontrol ettiğın için teşekkür ederim.

Ama hiçbirı çıkmıyor ve nedenini tam olarak anlayamıyorum.

Ben zayıftım. Savunmasızım. Ve bu şeylerden herhangi biri olduğunuzu görmelerini engelleyecek şekilde korunaklı bir yaşam sürdüğünüzde, bunlardan kaçınmak daha kolay oluyor.

Sanırım.

Belki

de.

Ancak hastane çıkışında Hardy'ye bakarken, onun her ikisini de gördüğünü kabul ediyorum ve bunun beni neden rahatsız ettiğinden tam olarak emin değilim.

Konuşurken gülümsemesi de sesi kadar sessiz. "Hadi seni eve götürelim."

Ellerini havaya kaldırmış olan Suri'ye bakıyorum. "Israr etti," diyor, yanağımı öpmeden önce.

"Suri. Düşündüm ki-"

"İhtiyacın olursa beni ara," diyerek geri çekiliyor, gülümsemesi parlak ve gözlerindeki muziplik çok daha belirgin.

Şu anda ne haltlar dönüyor?

BÖLÜM KIRK-TMO

Hardy

Öfkesi geldiğinde onu bekliyorum.

Yoldaki sarsıntılar yüzünden acı içinde kıvrılırken bile -ki sanki her tümseğe çarpmışım gibi geliyor- bunu tahmin ediyorum.

Neden orada olacağını bildiğimden emin değilim ama biliyorum.

"Hastane faturamı benim için ödemene ihtiyacım yoktu," diyor sessizce. Hmm. Bunu anlaması için biraz daha zamanım olduğunu düşündüm. "İhtiyacım olduğunu kim söyledi?" Yalan söyledim.

"Gazetelerin beni çizdiği gibi yardıma muhtaç biri değilim. Bana acımanızı istemiyorum."

Ama nerede yaşadığınızı gördüm. Seni sadece Suri ve Martin'in ziyaret ettiğini biliyorum. Ne kadar çok çalıştığını ve kendine ne kadar az zaman ayırdığını biliyorum.

Onun yerine ilgilenmek istediğim için beni dava et.

"Kimse öyle olduğunu söylemedi," diye cevap veriyorum. "Ben de hiçbir şey teklif etmedim." "Yine de yetkinizi aşma ve ödeme yapma ihtiyacı " ", değil mi? Hayatta olduğun için endişelenmememi mi tercih ederdin?

O gece ne kadar acı çektiğini bana söyleyemeyecek kadar inatçı olduğun için işe gelmedin ve apandisitini patladığı için seni evinde ölüme terk ettim. Ya da bedelinden korktuğun için 911'i kendin aramadın mı?"

Öfkem nereden geliyor bilmiyorum ama orada ve gerçek ve onu yerde sayıklarken hayal etmeye devam ediyorum. Ben gelmeseydim ne olurdu?

"Ben pek çok şeyim Whitney, pek çok şey; ama işin özüne indiğimde iyi bir adamım. Çok şey yaşadığını biliyorum ama ben de yaşadım. Beni çok korkuttun ve bunu bilmenin nedeni babam öldüğünden beri hastaneye adım atmamış olmam. Ama bu hafta girdim. Senin için yaptım."

Sesimin kesilmesinden nefret ederek direksiyona bir yumruk indiriyorum. *Lanet olsun.* Bu kadın ve bende uyandırdığı duygular da neyin nesi?

Birkaç mil daha gidiyoruz, sessizlik arabamdaki boşluğu tüketiyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

"Teşekkürünü istemiyorum. Sadece ... seni nasıl bulduğumun görüntüsünü silmek çok uzun zaman alacak. Tabii hiç olmazsa." Direksiyonu iki elimle kavriyorum ve onu kendime doğru çekebilmek ve iyi olduğunu kendi ellerimle hissedebilmek için direksiyonu kaldırıma doğru çekme dürtüsüyle savaşıyorum. Yapmıyorum ama çok istiyorum. "Umursuyorum, lanet olsun. Hoşuna gitse de gitmese de seni önemsiyorum, bu yüzden özür dilemeyi ve buna değmediğini, bunu hak etmediğini ya da aklından her ne geçiyorsa onu düşünmeyi bırak çünkü buna değiyorsun. Hak ediyorsun işte."

Bana doğru bakıyor ve ben tekrar yola bakmadan önce bir anlığına bakışlarımı üzerinde tutuyor. Ama gözlerindeki bakış ve hafifçe başını sallaması bana anladığını söylüyor. Beni anlıyor.

Ya öyle ya da ağrı kesicilerin etkisinde ve bu konuşmayla ilgili hiçbir şey hatırlamayacak.

Belki bu daha iyi olurdu. Kim bilir?

Biraz daha yol alıyoruz ama birkaç gündür kafamda dönüp duran soruyu kendime saklayamıyorum. Uygunsuz, yersiz bir soru ama yine de soruyorum. "Ne kadar maaş alıyorsun, Whitney?"

"Seni ." "Ne kadar?" Talep ediyorum.

"Geçinecek kadar," diyor zar zor duyulacak şekilde.

"Yani akademiye kalbinizi ve ruhunuzu döküyorsunuz ve karşılığında hiçbir şey almıyorsunuz? Bu doğru mu?"

"Parayı tekrar işe yatırmayı tercih etmenin nesi yanlış? Martin adil bir ücreti hak ediyor ve tesisin her zaman bakıma ihtiyacı var. Ekipman . Çocuklar ekipmanı zorluyor," diyor neredeyse fıstık kazanmasını haklı çıkarmak istercesine. "Beni kurtardığı gibi diğer çocukları da kurtarmak için kapıları açık tutmak için ne gerekiyorsa yapmanın nesi yanlış?"

"Bunda yanlış bir şey yok ama sen daha fazlasını hak ediyorsun. Daha iyisini. Bir yer-" "Bir yer mi? Yani şimdi de benim dairemde mi bahsediyoruz?"

"Bu güvenli değil."

", değil mi?" "Neymiş o?"

"Hayatınız boyunca size ait olan hiçbir şeye sahip olmamak nasıl bir şeydir? Evden eve taşınmak, sanki onların kıyafetlerini, yataklarını, yemeklerini kiraliyormuşsun gibi, çünkü küçük şeyler dışında hiçbir şey gerçekten senin değil

Yanında getirebileceğin bir spor çantası. Senin deyiminle *o yer* senin standartlarına uygun olmayabilir Alexander Hardy, ama benim sahip olduğum tek şey orası ve yüzde yüz bana ait."

Tanrım. Sözleri beni çok etkiledi ve düşünce zincirimi tamamlamakta zorlandım. Korkularımı ifade ederken onun yorumunu nasıl doğrulayabilirdim? "Seni duyuyorum. Anlamıyorum çünkü hiç senin yerinde olmadım ama seni anlıyorum. Sadece ... mahalle güvensiz. Senin ön kapıda dört kilit olabilir ama benim arka kapım saniyeler içinde kırıldı."

"Sen ne?" diye nefes nefese kalır.

"Sana nasıl ulaştığımı sanıyorsun? Sence sağlık görevlileri içeri nasıl girdi?"

"Benim kapım. Eşyalarım. Nasıl-"

"Frieda'ya orayı kapattırdım ve yerine yeni bir tane ayarlattım. Güvenli. Eşyaların güvende. Her şey kontrolüm altında."

Yan camdan dışarı bakıyor ve ne düşündüğünü bilmek için her şeyimi verirdim.

"Seni utandırmak için söylemedim." *Söylediğin yanlıştı, Hardy.*

"Ben sadece ..."

"Lütfen beni eve götür." Acı içinde soluyor ama bunu saklamak için dişlerini sıkıyor. "Arka kapıyı bulacağım. Ben-"

"Seni oraya geri götüreceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın. Sen iyileşirken olmaz. Bu sıcakta klimasız olmaz. Sana göz kulak olacak kimse yokken olmaz." Onu yerde yatarken görüyorum. Tutarsız anlamsız konuşmalarını duyuyorum. Omurgamdan aşağı süzülen korkuyu hatırlıyorum.

"Sadece

.. " *Bırak seninle ben ilgileneyim.*

Ama gözlerini kapattığını ve göğsünün inip kalktığını gördüğümde bu düşünce yok oluyor.

Güçlü ağrı kesiciler ve uyuduğu için şükürler olsun.

Bundan sonra yapmayı planladığım şeyi benim için çok daha kolay hale getirecek.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

khitney

Bulutlar.

Büyük, kabarık, beyaz bulutlar etrafımı sarıyor ve aynı anda süzülüyormuşum gibi hissederken içgömülmeme izin veriyor.

Hayatım boyunca hiç bu kadar rahat olmamıştım ve asla ayrılmak istemiyorum.

Kapalı göz kapaklarımın arasından güneş parlıyor. Acı mı? Oldukça şiddetli.

Ağrı kesiciye ihtiyacım var. Çaresizce.

Ama gözlerimi açtığımda, kendimi yabancı bir odada bulduğumda acı bir kenara bırakılıyor.

Hardy.

Burada onu tanımlayan hiçbir şey olmamasına rağmen onu hemen tanıyorum. Bir şekilde sadece o. Belki kilometrelerce uzağa bakan pencereler ya da basit bir savurganlık ama kesinlikle o.

Mekan büyük, aydınlık ve havadar. Her şey beyaz, arada gri ve mavi dokunuşlar var. Elimin altındaki çarşaf lar yıllık gelirimden daha pahalıymış gibi hissettiriyor ve etrafımı saran yorgan daha da pahalı.

Lüks ve çökmekte olan bir yer ve eğer dört günümü korkunç derecede rahatsız bir hastane yatağında geçirmemiş olsaydım, kendimi hemen oradan çıkmaya zorlardım.

Ama bulantım azalırken ve çok hızlı hareket etmekten kaynaklanan ağrılarım dinerken kendime birkaç dakika daha rahatlama lütfunda bulunuyorum.

Öyle bile olsa, bu tamamen yanlış. Burada olmamalıydım. Burada olmak istememeliydim.

Ona söylemem gerek. Beni eve geri götürmesini istemek için.

Ama bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayıp ayağa kalkmaya çalıştığımda, toplayabileceğim bir gram bile mücadele olmadığını anlıyorum. Çok hafifim-

Görüşüm kararırken ve yan tarafımdan bir acı çizgisi fırlarken kendimi sabitlemek için bir şeye tutunmak zorunda kaldım.

Bağırabilirim. Gerçekten bilmiyorum. Tek bildiğim, gözlerimi açtığımda yanımdaki şifonyerin alışveriş yapmadığım mağazaların çanta ve malzemeleriyle dolu olduğunu gördüğüm. Victoria's Secret, Sephora, Nordstroms, Alo, Lululemon. Hastaneye yeni kıyafetler, pijamalar, iç çamaşırları, cilt bakımı ve banyo malzemeleriyle gelen çantalara çok benzeyen çantalar.

Bu çok saçma. Bütün *bunlara* ihtiyacım yok.

Önemsiyorum, lanet olsun. Hoşuna gitse de gitmese de seni önemsiyorum, bu yüzden özür dilemeyi ve buna değmediğini, bunu hak etmediğini ya da aklından ne geçiyorsa onu düşünmeyi bırak çünkü buna değiyorsun. Hak ediyorsun işte.

Rüyalarımın her biri boyunca kafamın içinde tekrarlanan kelimeler bunlar değil miydi?

Gökyüzündeki bu kalede otururken ve bana neden bu kadar iyi hissettirdiklerini merak ederken hala unutamadıklarım bunlar değil mi?

Başım dönüyor.

Belki de sadece hayal görüyorumdur.

Emin olduğum tek şey ağrı kesici ilaçlarıma ihtiyacım olduğu ve nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim olmadığı. . . .

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hardy

Bu bir mıydı?

Yardıma ihtiyacı var mı?

Büyük odamda oturdum ve gidip görsem mi diye düşündüm. O iyi. İyi olduğunu biliyorum çünkü son altı saat boyunca her otuz dakikada bir onu kontrol ettim. Göğsünün inip kalktığından emin oldum çünkü evet, yerde yataırkenki görüntüsü hala kafamın içinde durmaksızın dönüp duruyor.

Onu buraya getirmemin bir sebebi de bu değil miydi? İyi olacağını bilmem için mi?

Koridorda başka bir hareket olup olmadığını duymak için zorlanıyorum. Ne olur ne olmaz diye gidip onu bir kez daha kontrol etme isteği doğuyor içimde ama yatak odasının kapısının tıkırtıyla açılması dikkatimi çekiyor.

Olduğum yerde kalıyorum. Sersemlemiş kıcını buraya taşımaya çalışırken bana verdiği mücadeleden, kadının herhangi bir şeye -yardıma, şımartılmaya, herhangi bir şeye- ihtiyacı olduğunu kimsenin bilmesini istemediğinin tamamen farkındayım.

Lanet olsun.

Koridorumda oturduğum yere doğru ayaklarını sürüyerek ilerlerken aklıma gelen ilk, tek düşünce bu.

Çok güzel. Yatak başı. Yanaklarında yastık kırıksıklıkları var ve bu da hiç umurunda değil. Yüzü hâlâ biraz solgun, ama solgunluk solgunluktan daha iyi.

Hasta bile olsa, daha önce hiç seksi olarak tanımlamadığım bir şekilde şaşırtıcı derecede seksi ve bu bilgiyle ne yapacağımdan veya göğsümde artan baskıyı nasıl bastıracağımdan tam olarak emin değilim. Çünkü aynı kadınla uzun süre çıkmaktan kaçınmamış olsam da, bunun beraberinde getirdiği duygulardan uzak durdum. İnsanın göğsünde bu tür bir baskıya ve ağrıya neden olduğunu düşündüğüm duygular.

Ve yine de ... işte buradayım.

Yürürken etrafına bakıyor. Benim yerime geçerken hafif bir huşu duygusuyla karışık bir farkındalık var onda. Minnettar ama

sanki bu maddi şeyler onun için önemsizmiş gibi.

Farklı bir şey beklemeli miydim? Hayır.

Ama her gün içinde yaşadığım şey bu; zenginlik, savurganlık. Tüm bunların onun gözünden nasıl görünebileceğini düşünmeliydim ama düşünmedim. Zaten benimle dişe diş mücadele ederken bunun bana farklı bakmasına neden olup olmayacağını merak etmeliydim.

Kafasını kaldırıp gözlerimle buluştuğunda ve bana hiç de kibirli olmayan, mahcup, uykulu bir gülümseme sunduğunda düşüncelerim dağılıyor.

Birden fazla açıdan enayi durumuna düştüm.

Yanındaki sandalyeye uzanıyor ve yalpalıyor, parmak eklemleri bembeyaz oluyor. O orada acı içinde dururken, ben burada bir ahmak gibi onun ne kadar muhteşem olduğuna hayranlıkla bakıyorum.

"İyi günler," diyorum yerimden kalkarak ve oturabilmesi için sandalyeyi çekmek üzere ona doğru ilerliyorum.

"Tünaydın mı?" Gözleri genişliyor.

"Neden ben sana ağrı kesici getirirken sen de oturmuyorsun? Onlar için geç kaldın. Sadece seni uyandırmak istemedim."

"Sorun yok. Ben iyiyim. Burada olmamalıyım." Ayağa kalkmaya başladı, ben de omuzlarını geri ittim. "Hardy. Benim için yeterince zaman harcadın. Geri dönmem gereken bir akademi var. Ödemem gereken faturalar. Dairem... Sadece çok şeyim var." Neden gözlerinin dolduğundan tam olarak emin değilim, ama aşırı duygu yükünün ona çarptığını hissedebiliyorum.

Normalde bu benim çekip gitmem için ilk işarettir. Onun yerine, önüne çömelıyorum. Ona dokunma ihtiyacı beni ele geçiriyor ve ben de buna teslim oluyorum. Elimin tersini yanağında gezdiriyorum ve güven verici bir şekilde gülümsüyorum. "Bunların hepsi halledildi. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Burada kalıyorsun, sana göz kulak olabilirim ve iyi olduğundan emin olabilirim."

"Zorla kabul ettirmek istemiyorum. Senin yaşaman gereken bir hayatın var ve ben buna engel oluyorum.

Hemşirecilik oynamak istiyor olamazsın-"

"Kalıyorsun, Whitney. Hikayenin sonu. Hastaneden yeni çıktın.

Neredeyse ölüyordun. Bu konuda hiç esneklik yok."

"Bana göz kulak olabilecek başka insanlar var. *Gerçekten.*"

Mesela dilimin ucunda *kim* var, ama söylemeden önce yakalıyorum. Yine de gözleriyle karşılaşıyorum ve o gerçeği biliyor. Başka kimsesi yok. Yetim olduğunuzda, yardıma ihtiyacınız olduğunda sırtınızı dayayabileceğiniz bir aileniz olmaz. Kimsen yoktur.

Ve bu, gözlerinde yanıp sönen acıdan çok daha belirgin.
Kabul edilmiş yalnızlık. Kalıcı terk edilme.

Tanrım. Hiç bu şekilde düşünmemiştim.

Elbette Suri ona bakmayı teklif etti ama buradan bir saat uzaklıktaki bir ofiste düzenli bir işi var. İmkânlarım var ve dürüst olmak gerekirse ben de istedim.

Başka bir yerde kalması bir seçenek değildi. Hâlâ da değil. "Tekrar. Teşekkür ederim." Sesi ancak bir fısıltı.

"Bana teşekkür etmeni istemiyorum. Sadece *kendin* olmanı istiyorum. Özür dilemeyi bırak. Bana *gitmemi* söyle. Benimle tartış. Herhangi bir şey. *Herhangi bir şey*. Sadece iyi olacağını bilmem için." Odanın diğer ucundan bana bakarken ellerim yumruk oldu. *Topla kendini, Hardy*. Bu sefer konuşurken sesim daha yumuşak. "Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum."

"Ama akademi ..." diyor ve biraz şaşkın bir şekilde etrafına bakınıyor.

"İyi. Martin işleri halletti. Çok becerikli ve daha fazlasını yapmaya da istekli. İkimiz bu işi halledebiliriz."

"Buna gerek yok. Okulyeni çocukların akını ve ilgiyle zaten aşırı yüklü. Dolu bir programın ve hazırlanman gereken bir maçın var. Ben böyle iyiyim. Ofiste bir sandalyeye oturup çalışabilirim."

Gülümsemem hızlı ve acımasız. "Bu konuda söz hakkın yok. Buradasın ve işe dönmek için doktordan izin alana kadar burada kalacaksın." Oturduğum yerden kalkıp ilaçlarının bulunduğu mutfığa doğru ilerliyorum.

"Bana ihtiyacı olursa diye cep telefonuma ihtiyacım var. İhtiyacım var-"

"Suri ayrılırken yanlışlıkla sana vermeyi unutmuş. Daha sonra akademiye bırakacak. Senin için getiririm."

"Görünüşe göre teşekkür edemem, ama ... teşekkür ."

Birazcık meydan okuma var. Gördüğüme sevindim.

"Bu arada, ihtiyacınız olabilecek her şeyi almak için alışverişe çıktım. Hepsi şuradaki şifonyerin üzerinde. Bu işlerde pek iyi değilimdir, o yüzden bana başka neye ihtiyacın olduğunu söyle, senin için getireyim."

Mağazalarda durup ona ne alacağımı bulmaya çalışırken büyük bir şaşkınlık yaşadım. Tezgâhtarlara çok bahşiş verildi. Büyük bahşişler. İlk ve tek kez Amerikan bahşiş emsalinin buna değdiğini düşündüm.

"Bunların hiçbirine ihtiyacım yok," diyor usulca. "Zaten çok fazla sorun yaşadın."

"Tanrım, çileden çıkarıyorsun," diye fırlatıyorum ona, çünkü onu bu şekilde görmekten nefret ediyorum. Zayıf. Özür dileyen.

"Sinir bozucu mu? Bunu bana kızgın olan adam söylüyor. Neden sürekli beni eve götürmeni istediğimi merak ediyor musun?"

"Sana kızgın mı?" Ellerimi tezgâha vuruyorum ve ona bakmadan önce üçe kadar sayıyorum. "Beni çok korkuttuğunun farkında mısın? Sen . . . orada yatıyordun ve ben senin öldüğünü sandım?" Sesimdeki kırılmayı gizlemeye çalışmak için boğazımı temizliyorum. Neden kızgın olduğumu bilmiyorum, belki de kendimi çok çaresiz hissettiğim içindir ve şimdi o iyi olduğuna göre, bunu anlayabilirim. *Biliyorsam ne olayım.* "Sana kızgın değilim. Sana kızgıyım. Canın o kadar yanıyordu ve beni o kadar az düşünüyordun ki, ben o kadar sığıdım ki, seni gerçek evin yerine rastgele bir yere bırakmamı mı tercih ediyordun? Kapıyı o kadar açıp beni içeri almaktansa sağlığını ve hayatını riske atmayı tercih ettin. Sana yardım edebilmem için bana o kadar kötü acı çektiğini söylemeyi mi?" Duygularımı dizginlemeye çalışırken bir elimi saçlarımda gezdirerek odada volta atıyorum.

"O değildi."

"Öyleydi," diye bağıriyorum ve ellerimle enseme kavriyorum. Düşüncelerim yarışıyor, başım dönüyor ve her parçam bunun asla mümkün olmadığını *hissediyor*. "Birinin seni sevmesini çok sinir bozucu bir şekilde zorlaştırıyorsun. Bu çıldırtıcı."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor ve dudakları gevşek. "Hardy." Adım bir fısıltı. "Hayır. Sorun değil. Ne olsun." Ellerimi kaldırdım. "Senin bir Buranın bütün kanadı senin olsun. Bu fazlasıyla yeterli olacaktır." Haplarını yere bıraktım. "Şimdi al, ağrı kesicilerini iç."

Ona biraz su uzattığımda eli benimkine geliyor ve bir saniye orada tutuyor. Sanki anladığını ve benim kadar endişelendiğini söylüyor. Bu benim için şimdilik yeterli.

Onları aldığından emin olmak için orada duruyorum, aldığı süre boyunca gözleri benim üzerimde.

"Şu anda tek düşünmen gereken dinlenmek."

Ve sanki bir işaretmiş gibi, gözleri dalgalanıyor ve sallanırken biraz yuvarlanıyor.

"Siktir," diye bağırdım. Onu kucağıma aldım, kollarımın arasına aldım ve yatak odasına doğru yürümeye başladım.

"Hayır. Ben iyiyim. Hardy. Dur."

"Her adımda benimle savaşacak mısın?" Yatak odasına girerken sordum.

"Çünkü bu uzun bir kaç hafta olacak."

Onu yatağı yatırıyorum ve bacaklarını şiltenin üzerine sallamasına yardım ediyorum. "Bana bakılmasından hoşlanmıyorum," diyor halsizce.

Ve daha önce biriyle ilgilenmeyi bu kadar istediğimi sanmıyorum.

Nefes alış verişi düzeldikçe ve kasları yavaşça gevşedikçe ona bakıyorum.

Kendi sözlerim bana geri geliyor. O anın sıcaklığıyla söylediklerim.

Birinin seni sevmesini çok sinir bozucu bir şekilde zorlaştırıyorsun. Bu çıldırııcı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

khitney

Karanlık bir odada irkilerek uyanıyorum.

Ama yönümü bulmam ya da bu sefer nerede olduğumu fark etmem uzun sürmüyor. Kendimi biraz daha iyi hissederek oturduğum yerden kalkıyorum. Sağıma baktığımda komodinin üzerinde cep telefonumu, bir şişe suyu ve daha fazla ağrı kesici hapı görünce şükrediyorum.

Telefonuma bakmayalı epey zaman oldu. Açtığımda gelen kutum beklediğim gibi dolu oluyor. Telefon mesajlarım ve mesajlarım da küçük dünyamda beklediğim kişilerden geliyor - Martin, Suri ve Hardy.

Martin'in mesajları bana kendimi daha iyi hissetmemi, akademinin kontrol altında olduğunu ve hiçbir şey için endişelenmememi söylüyor.

Hardy'nin sayısız mesajında antrenmanda olduğu, hemen sokağın aşağısında olduğu ve benim için mutfığa bıraktığı akşam yemeğini yemem gerektiği yazıyor.

Sonra Suri yalnızken ve konuşabilecekken onu aramamı istedi. İlk çalışta cevap verdi.

"Bakın, yaşayanlar diyarına kim geri dönmüş?" diye selamlıyor. "Zar zor.

Ama daha iyiyim. Kendimi .. hissediyorum." Yorganı sarıyorum.

"Daha iyi."

"Hiç şüphe yok ki bu 'daha iyiye' çok aşık bir futbol tanrısı yardım ediyor."

Birinin seni sevmesini çok sinir bozucu bir şekilde zorlaştırıyorsun. Bu çıldırtıcı.

Şu kelimeler. *Vay* be. Bunları sindirmek ve sonra da lafın gelişi olarak değerlendirmek için biraz zaman harcadım.

Adamın bana aşık olmasına imkan yok. *Olamaz*. Düşüncesi bile beni panikletirken, alışkanlığım dışında, aynı anda çıldırmadan bu fikre alışmaya çalışırken olmaz.

Ve yine de... Yerini belirleyemediğim bir şey var. Kendini rahatlık ve istek olarak gizleyen soyut bir duygu. Böyle hissetmek o kadar da kötü değil. Düşündüğüm kadar korkutucu değil.

"Whit? Orada mısın?"

"Evet. Özür dilerim. Sadece bir şeyi fazla düşünmekle meşguldüm."

"Vay canına. Kendi kendine şaka mı yapıyorsun? Kesinlikle daha iyi hissediyorsun."

"Sadece ağrı etkisi geçene kadar" diye şaka yapıyorum.

"Hiç şüphesiz yılın yetersiz ifadesi." Bunu takip eden sessizlik bana daha fazlasını söylemek istediğini ama bunun etrafından nasıl dolaşacağını düşündüğünü söylüyor.

Yataktan kalkıp mutfığa gitmeden önce baş dönmesinin geçmesi için kendime birkaç saniye verirken ona "Söyle ya da sor ya da söylemediğin her neyse," diyorum.

"O senin hayatını kurtardı, Whitney."

"Farkındayım." Benim bu kadar hasta olduğumu ve onun bu kadar endişelendiğini kavramak hâlâ zor.

"Sadece hayatını kurtarmakla kalmadı, aynı zamanda hastaneye geldiği birkaç seferde, orada olmak onun için ne kadar zor olsa da, seninle birlikte komutayı ele aldı. Senin iyiliğin tek önceliği idi."

"Ona teşekkür ettim. Aynı şeyi sana da yapmalıyım. Yanımda olduğun için teşekkür ederim."

"Saçmalama. Ben her zaman senin yanıdayım, soru sormak yok." Duraksıyor. "Sen ayrıldıktan sonra tüm hemşirelik personeline ve doktor ekibine senin adına teşekkür hediyeleri gönderdiğini biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"O yaptı. O . . . *Adamı sevdim, Whitney*. Bence sana çok uygun." "Bana uygun bir yer yok. Var-"

"İşte burada saçmalıklarını yüzüne vuruyor ve senin gördüğünü söylüyorum. Eğer hiçbir şey hissetmeseydin, acı çekip çekmediğine bakmaksızın gökyüzündeki o çatı katından çıkıp eve gitmenin bir yolunu bulurdun. Ama yapmadınız ve işte bu çok şey anlatıyor."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldıyorum çünkü o haklı. İyi bir oyun oynayabilirim, ama hepsi bu, konuşmak. Ben hâlâ buradayım.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Seni rahatsız ederek ödül kazanmaya çalışmıyorum ama yüzündeki endişeyi ve ona ihtiyacın olursa diye hastanenin dışında nasıl kamp kurduğunu bir görseydin. Sizin için defalarca ortaya çıktı. Bu sizin kitabınızda pek çok şey için geçerli olmalı."

"Öyle. Bu ..." Koridorda açık konseptli aile odası, mutfak ve oturma odasına doğru ilerliyorum. "Bunaltıcı ve yeni."

Kendimi korumak için onu uzaklaştırma dürtümle savaşıyorum. Bazen başarısız oluyorum ama-

"Ama sen kaçmadın," diyor usulca, düşüncelerime ses vererek. "Kaçmadın ve fark etmediğin bir şey varken neden kaçmadığını anlamaya çalışıyorsun."

"O da ne?"

"Biriyle fiziksel ilişkiden daha fazlasını istemeye başladığınızda bunun nasıl gitmesi ya da nasıl hissettirmesi gerektiğine dair hiçbir mantık ya da neden yoktur. Bu korkutucu ve coşkulu bir şey ve o kişiyi daha fazla görmek istediğin için kendini aptal gibi hissediyorsun çünkü onu görmek sana kendini iyi hissettiriyor." Sözleri etrafıma yerleşirken sessizliğim satırı yiyip bitiriyor. "Dünya ve basın için Alexander Hardy olabilir ama senin için sadece Hardy olduğu çok açık. Kusurları olan bir adam -hepimizin olduğu gibi- ama sana karşı sabırlı, seninle ilgilenmek isteyen ve belli ki elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan biri."

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Seni bir şeye ikna etmeye çalışmıyorum. Aksine, Hardy'nin gerçekten iyi bir adam olduğunu ve iyi insanların kaosa, sorgulamaya, şüpheyeye ve istemeye değer olduğunu sana göstermezsem en iyi arkadaşın olarak sana kötülük etmiş olurum."

"Sanırım bunu görmeye başlıyorum."

Etrafıma baktıkça bunu fark ediyorum. Ocağın üzerinde bir ışık yanıyor, ama onun dışında her yer karanlık, sadece odayı çevreleyen pencere duvarının ötesindeki ışıkla aydınlanıyor.

Burası muhteşem bir yer ve içinde olmak bana kendimi bir filmdeymişim gibi hissettiriyor. Böyle yerlerin var olduğunu biliyordum ama böyle *hissettirdiklerini* hiç bilmiyordum.

Çünkü gerçekten de bir *havası* var. Şık, tek renkli mobilya ve dekoruna rağmen yemyeşil bir zenginliği var. Eksik olan tek şey kişisel dokunuşlar - resimler, hatıralar, bir hayatın yaşandığını gösteren gerçek şeyler. Mekânda büyülenmiş bir şekilde ilerliyorum, daha önce fark edemeyecek kadar dışında olduğum her şeyi içime çekiyorum, ancak merakım beni dışarıdan mekânı neyin aydınlattığını görmek için pencerelere doğru götürüyor.

"En azından sadece rahat olduğunu varsayabileceğim bir şekilde bakılıyorsun. Bana bilgi ver. Evi nasıl bir yer? Seni evime getirmek için ne kadar mücadele ettiğini biliyorsun ama adam kesinlikle buna izin vermedi. Detaylar. Güzel mi? Lüks mü? Yoksa iğrenç bir bekar evi mi? Bezelye var mı?"

Yatağın altında seni bütün gece uyutmayan ve bu yüzden gidip onunla yatağında uyumak zorunda kaldığın bir şey var mı?"

"Yatağın altında bir bezelye mi?"

Huffs. "*Prenses ve Bezelye* mi? O hikayeyi bilmiyor musun?" "Ah. Evet. Kusura bakma. İlaçlar yüzünden beyin sisi." Kıkırdıyorum. "Yatak... Hayatımda içinde uyuduğum en yumuşak şey. Bulutlar ve pamuk şeker gibi."

"Peki ya evin geri kalanı? Meraklı biriyim. Bir adamın ne aldığını bilmek istiyorum

bir yıl için iki yüz milyon dolarlık bir kontrat nasıl bir şeydir?"

Bu kadar parayı düşünmek bile saçma ve açıkçası şu anda bu çatı katında olmasaydım buna inanmayabilirdim. "Çatı katı kelimenin tam anlamıyla saçma." Kıkırdıyorum. "Bu ... aman Tanrım."

Pencereye çıkıp dışarıya baktığımda futbol stadyumunun ötesini görürken aklıma gelen tek şey bu. Uzun ışıklı ağaçlar aydınlatılmış ve takım antrenmanda sıkı bir şekilde çalışıyor. Ama bu mesafeden bile Hardy'yi kolayca fark edebiliyorum. Amerikalı bir futbolcu olmak için yetenekli olmanız gerekir. Onlardan hiçbir şey eksiltmiyorum. Ancak Premier Lig'de oyuncu olmak bambaşka bir beceri seviyesi gerektiriyor ve aşağıda takımın performansını izlerken eğitilmiş bir göz için bu apaçık ortada.

"Alo? *Whit*? Seni kaybettim mi?"

"Hayır, sadece ... penceresinin dışında bir futbol stadyumu var." Bunu söylemek kulağa aptalca geliyor ama ... vay canına. "Yani, bana evinin oraya tepeden baktığını söylediğini biliyorum ama bu delilik."

"Benimle mi yoksa kendinle mi konuşuyorsun?"

"Bilmiyorum." Şaşkınlık ve hayranlık içinde öylece duruyorum. "Bunların hepsi çok fazla."

"Neymiş o? Tarafın seni öldürürken doktora gitmediğin bölüm mü? Hardy'nin hayatını kurtarmak için kapıyı kırdığı kısım mı yoksa sana bakmak için seni bulutlardaki şatosuna götürdüğü diğer kısım mı? Çünkü bunun bir peri masalı olduğunu düşünmeye başlıyorum ve buna inanmayan tek kişi de sensin."

"Bir peri masalı mı? Hadi ama. Kimse benim hayatım hakkında böyle düşünmeyecek." Ama etrafıma bir kez daha baktığımda onunla nasıl tartışabileceğimi merak ediyorum.

", değil mi?" diye soruyor gizemli bir şekilde.

"Neyi bilmiyorum?" Yanıt olarak kıkırdaması ilk ipucum olmalı. "Suri?"

"İnternete bakın. Prestige Futbol Akademisi yaz. İş göremez durumda olduğun altı gün boyunca birileri oldukça meşgulmüş."

"Sen neden bahsediyorsun-"

"Oh bak. Gitmek zorundayım. Bunun için bana daha sonra teşekkür edebilirsin." Kahkahası hattı dolduruyor ve ben şirketime yazarken hala kulaklarımda yankılanıyor.

Bir makale var.

Makaleden

sonra.

Makaleden sonra.

Hepsi Miami Mayhem Futbol Kulübünün Prestige Futbol Akademisini nasıl devraldığından bahsediyor. Fenomen Alexander Hardy'nin, sahibi hastalanıp hastaneye kaldırılırken ona yardımcı olmak amacıyla Amerika Birleşik Devletleri'nde bu sporun en iyi isimlerinden kliniklerde ve antrenmanlarda çalıştırmak üzere nasıl işe aldığı.

Mayhem, Hardy'nin kulübe ilk kez gelmesini sağlayarak insani bir toplum hizmeti hikayesi yaratmak istediye, şimdi bunu fazlasıyla başardı.

Gerçek bir tane.

İmal edilmemiş bir tane.

Yardımlarının ne kadar harika olduğuna dair resim üstüne resim ve gönderi gönderi gezerken gözlerim yaşardı. Yorumlar bölümü, kendilerinin de yardım edebilmesi için akademi hakkında daha fazla bilgi isteyen insanlarla dolu.

Şaşırdım. Bunaldım. Minnettarım.

Üst düzey bir çatı katının loş ışığında oturmuş, elit bir sporcuyu izlerken, birinin bana yaptığı en büyük cömertliklerden birine hayret ediyorum.

Ve merak etmeye başladım, daha fazlasını ummaya başladım ve bunların hepsi oradaki adam yüzünden oldu.

Biri size kim olduğunu gösterirse, ona inanın. Alexander Hardy'nin az önce yaptığına inanıyorum.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

khitney

Kapının tıkırtısı beni uyandırıyor, tenis ayakkabılarının yerdeki gıcirtısı dairenin neresinde olduğunu haber veriyor ve yüksek sesle iç çekmesi iyi bir antrenman yapıp yapmadığını merak etmeme neden oluyor.

Antrenmandan sonra nasıl? Yorgun mu? Somurtkan mı? Küskün mü?

Bu, sadece eve gelip hiçbir şey yapmamak istediğinde yerine birini istemediğini fark ettiği zaman mı olacak?

Döndüğünde odamda olmamın bir sebebi var. Yapmak istediğim son şey, onun mahremiyetine zaten girdiğimden daha fazla girmek. Yine de oraya koşup -daha doğrusu yavaşça yürüyüp- kollarımı boynuna dolamamak ve yaptıkları için ona teşekkür etmemek çok zor. Yaptığı şey için.

Bunun yerine bekledim ve bu gece ona teşekkür etme şansım olacak mı yoksa yarını beklemek zorunda mı kalacağım diye merak ettim. Umarım ikincisi değil de ilki olur.

İlerleyişini sesle takip

ediyorum. Bir çantanın düşüşü.

Tezgahtaki anahtarların şingirtısı.

Buzdolabının kapısının açılıp kapanması. Sonra

kapımın nazikçe çalınması. "Whit? Uyanık mısın?"

Adlarını sayamayacağım kadar çok duygu içimde dalgalanıyor. Onu görme arzusu neredeyse acil.

"Öyleyim. İçeri gel."

Kapıyı iterek açıyor ve onu görünce midem bulanıyor. Yeni duş almış, bir çift gri eşofman kalçalarından aşağı sarkıyor ve saçları ıslak dalgalarla karmakarışık.

Vay anasını.

Ameliyattan çıktıktan sonra iyileşme sürecindeyken arzuya izin verilmemeli ama yine de onu görünce hissettiklerimi tarif edecek başka bir kelime yok.

"Vay canına. Çok daha iyi görünüyorsun" -bana bir aşağı bir yukarı bakıyor- "çok daha iyi görünüyorsun. Sonunda yanaklarına biraz renk gelmiş ve gözlerin daha berrak görünüyor."

Bu en basit övgü ama genç bir kız gibi bunun tadını çıkarıyorum. "Daha iyi hissediyorum. Antrenman nasıldı?"

"Güzel. Her zamanki gibi. Çok emin olmadığım yeni bir formasyon üzerinde çalıştım.

Bu konudaki düşüncelerinizi daha sonra almak isterim."

"Ben mi?" Sessizce afallarken bu kelimeye gülüyorum. Futbol konusunda benden tavsiye mi istiyor? Cidden mi?

"Evet. *Sen*. Sen her şeyi biliyorsun ve senin fikirlerine değer veriyorum," diyor tereddüt etmeden odaya girerken. Sormadan ayakkabılarını çıkardı ve yanındaki yatağa tırmandı. Yorganın üstüne uzanıyor, sırtı benim gibi yastıklara ve yatak başlığına dayanıyor.

"Ama bunun dışında antrenmanlar iyiydi?"

"Mmm." Omuz silkiyor. "Gallo herkesin canını sıkıyor, ama yine de yaptığı şey bu. Bekçilerin nasıl olduğunu bilirsiniz, onlarda her zaman biraz tuhaf bir şeyler vardır."

"Bu kesinlikle doğru." Gülüyorum. "Ama ikiniz de Mayhem'in şampiyonluğu kazanmak için her maçta daha güçlü görünmesinin nedenisiniz, bu yüzden onsuz oynayamazsınız."

"Doğru."

"Bak, sadece dışarıdaki gürültü ve akademide geçirdiğin zaman seni etkiliyorsa üzgün olduğumu söylemek istedim. Bir de hastanede benimle geçirdiğin zaman eklendi."

"Öncelikle, sana ne demiştim? Özür dilemeyi bırak."

Ona doğru bir sırtış attım. "Aslında bana teşekkür etmeyi bırakmamı söylemiştin, bu yüzden özür dilememe izin var."

Gülüyor ve eğilip alnıma bir öpücük önce başını sallıyor. Ama o konuşmaya devam ediyor ve ben sadece ona bakıyorum ve bu sevgi gösterisinin onun için ne kadar doğal olduğunu görüyorum.

Ve bunu kabul etmek benim için ne kadar kolay oldu.

"Doğru," diye düşünüyor. "Yalan söylemeyeceğim. Zaman yönetimini ve tüm bunların dinamiklerini anlamaya çalışmak ilginçti. Adamların programlarını yeniden düzenlemeden ve onları çok fazla kızdırmadan olması gereken yere doğru miktarda zaman koymak. Ancak sizin akademinize gelene kadar bu oyuna aşık olma nedenlerimle bağımı ne kadar kaybettiğimi fark ettim."

"Nasıl yani?" Soruyorum ama cevapları zaten biliyorum. Biliyorum çünkü onları her gün görme ayrıcalığına sahibim.

"Evden dışarı çıkmak ve kendinizi olduğunuzdan daha büyük bir şeyin içinde kaybetmek için bir şans. Oyun gününün heyecanı. Günün sonunda en kirli takımın kimde olacağına dair bahisler. Oh, ve portakal dilimleri."

"Portakal dilimleri mi?" Bir kahkaha patlattım.

"Evet. Hiçbir şey, maçtan sonra takımın annesi tarafından sağlanan ve güneşte bekletilen bir torba sıcak portakal diliminden daha uygun bir eğlence futbolu oyunu olamaz."

"Aman Tanrım. Bu çok doğru."

"En iyisiydi." Gülümsemesi nostaljik. "Annem saha kenarında oturur, babam da koçluk yapardı. Maçtan sonra kutlamak için yemeğe çıkardık. Öldüğünde her şey değişti ama geçtiğimiz birkaç hafta bana onunla geçirdiğim o günleri hatırlattı. Eğer o olmasaydı, bugün burada olamazdım."

"Onu kaybettiğin için üzgünüm," diyorum.

Nefes alıyor ve başını sallıyor. Uzanıp elimi onun elinin üzerine koyuyorum ve sıkıyorum. İkimiz de kıpırdamıyoruz çünkü dışarıdan bir sevgi gösterisi benim için çok nadirdir ama hiçbir şey söylememesini, sadece parmaklarımızı birbirine geçirmesini ve benimle birlikte sessizliğe gömülmesini takdir ediyorum.

"Hayatımın yönünü kesinlikle değiştirdi. Eminim sizin de bildiğiniz gibi, bir ebeveyni kaybetmek her zaman bunu yapar."

"Hmm," diyorum başparmağını elimin üstünde ileri geri gezdirirken. "Buna izin verilmediğini biliyorum ama sana tekrar teşekkür etmeliyim."

"Hayır," diye alaycı bir şekilde inliyor ve başını yastığa bırakıyor, ama sonra gülmeye başlayana kadar kaburgalarını dürtüyorum.

İlk tepkisi bana uzanmak, karşılık vermek oluyor ama sonra yapamayacağını anlayınca duruyor.

"Ah-ha," diyorum tek kaşımı kaldırarak. "Konu sen olunca bir kez olsun üstünlüğü ele geçirdim."

"İlk günden beri sendeymiş gibi görünüyor," diye mırıldanıyor, sözleri o kadar çiğ ve dürüst ki nefesim kesiliyor. O lanet çarpıntı yine uçuşa geçiyor.

Boğazımı temizliyorum. Bu nabzımı yavaşlatacak gibi görünmüyor ama yine de yapıyorum. "Kulüple ilgili olarak size teşekkür etmek istedim. Ben hastayken bana yardım ettiğin için. Yapabileceğinin en azını yapabiliydin ama sen bunun yerine her şeyin ötesine geçtin. Yardım için ekibinizden adamlar getirdiniz. Yardım ediyorsun. Tüm dünya bunu . Yani... *tüm bunları gerçekten benim için mi yaptın?*"

Gülümsemesi yumuşak ve çocuksu ve onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor.

"Ah, sosyal medya yine iş başında. En azından yardım etmek için bunu yapabilirim. Orada ne kadar çok insan olursa, sen hazır olmadan önce seni geri dönmeye zorlayanların sayısı o kadar azalır diye düşündüm." Elimi sıktı. "Benden daha fazla bağış kabul edemeyecek kadar gururlu olduğunu biliyorum, bu yüzden yardım etmenin en iyi yolunun daha fazla insanı akademiye çekmek olacağını düşündüm. Bunu nasıl yaptım? Daha fazla yıldız gücü. Kamplar ve yıl için çok sayıda kayıt aldık. Hatta zamanlarını ayırıp yardım etmek isteyen koçlar bile oldu."

Bir sürü kayıt aldık. Bizden. Sizden değil. Bu yoruma kendisini de dahil etmesi çok şey anlatıyor ve Suri ile daha önce konuştuğumuz her şeyi pekiştirmekten başka bir işe yaramıyor.

O iyilerden biri.

"Size minnettarım, sandığınızdan çok daha fazla. Sizler günlük işlerinize döndüğünüzde, bu çocukları ve ailelerini nasıl mutlu edeceğimi bulsam iyi olacak."

Öne doğru eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Eylemin basit samimiyeti, normallliği ve kendimi en iyi hissetmediğim zamanlarda bile ona ve ona ne kadar yaslanmak istediğim beni şaşırtıyor ve sersemletiyor. "Neden benim hakkımda bu kadar az şey düşünüyorsun?" diye soruyor.

Gözler.

"Ne?"

"Bütün bunları seni başarısızlığa uğratmak için mi yaptığımı düşünüyorsun?" Sırıttıyor. "Her şeyi planladım. Benim için şaşırtıcı bir program, biliyorum ama bu doğru."

"Sen, Bay Pantolonunun koltuğundan mı uçuyorsun?"

"Evet, biliyorum ama aslında bir programım var. İki ekip üyesi yılın geri kalanında haftada bir kez orada olacak."

Bunu söylemiş olmasına imkan yok. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunun için kendimle oldukça gurur duyuyorum. Elde tutmak çok önemli, değil mi? Ödeme yapabilen ailelerin ödedikleri paradan memnun olmalarını ve ödeme yapamayanların da çocuklarının özel bir deneyim yaşadığını hissetmelerini sağlamak. Martin ve ben bunun nasıl yapılacağına dair bazı fikirler üzerinde çalıştık, bir tanesinde karar kıldık ve sonra takım arkadaşlarımdan orada olmayı taahhüt etmelerini istedim. Hepimiz bunu bölüşürsek ve yılın geri kalanını paylaşırsak, çok fazla bir şey değil."

"Hardy? Sen gerçekten ciddisin."

"Futbol hakkında asla şaka yapmam," diyor ve göz kırpmıyor. "Asla."

Sanki bu işi çoktan halletmemiş gibi, sonra gidip benim işimi nasıl yapacağımı düşünüyor. Büyüme nasıl sürdürülür? Nasıl

İnsanları mutlu etmek. Para nasıl devam eder.

Onu inceliyorum ve başımı sallıyorum. "Sende insanların görmesine izin verdiğinden çok daha fazlası var, Alexander Hardy. Seni daha fazla görmelerine izin vermelisin."

Gözlerini deviriyor ve omzuyla beni dürtüyor. "İnsanların ne kadar çok şey görmesine izin verirsen, sana karşı kullanacakları o kadar çok şey olur."

"Buna inanmıyorum." Onunla yüzleşmek için kayıyorum, bunu yaparken bacaklarımı çaprazlıyorum. "Bana kendin hakkında bir şeyler anlat."

"Bezelyeden nefret ederim," diye mırıldanıyor.

"Oh her neyse." Ona yastıkla vurmak üzereyken kaslarımın çekilmesiyle hatamı ve irkildim.

"Whit? İyi misin?"

"Evet. Güzel. Ama ben ciddiym. Bana kendin hakkında daha fazla şey anlat. Gerçek bir şey. Bu çatı katına bakıyorum, muhteşem ama *seni* göremiyorum."

İç çekişi ağır ve ukala bir cevap bekliyorum, bu yüzden bana gerçekten bir şey verdiğinde şok oldum. Ve bu çok şaşırtıcı.

"Sarhoş bir sürücü babama çarptığında dokuz yaşındaydım. Bu haftadan önce en son o zaman hastaneye gitmiştim. Senden önce."

"Özür dilerim. Ben-"

"Üzülme. Uzun zaman önceydi ve olan oldu." Parmak ucuyla pijama pantolonumdaki çizgileri takip ettiği yere bakıyor. "Annem, onun fikrini seven ve benim var olduğum düşüncesinden nefret eden zengin bir adamla yeniden evlendi. Ben de gümüş kaşıkla yatılı okula gönderildim."

"Hardy." Ses tonumun her zerresinde merhamet var. Önce babanı, sonra anneni kaybetmek.

Omuz silkiyor. "Hayatım boyunca, yani tüm kariyerim boyunca bu bir savaştı. İnsanlar bugün olduğum yere gelmek için tek ihtiyacım olan şeyin gümüş bir kaşık olduğunu sanıyor.

-Bu ve biraz da yetenek. Farkına varmadıkları şey ise bunu elde etmek için kaybettiğim ve vazgeçmek zorunda kaldığım her şey. Adil bir takas mıydı? Bilmiyorum, siz söyleyin? Ama on bir yaşında olmak ve babamın kaybının yasını tutarken bir anlamda tek başıma olmak berbattı."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum bu ifadenin beklenmedik acımasızlığıyla başım dönerken. Benim yerime uyuşturucuyu seçen bir annem vardı. Onun yerine parayı ve sosyal statüyü seçen bir annesi vardı.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

Aslında hangisinin olduğunu biliyorum. Bağımlılık seçme yeteneğinizi kaybetmenize neden olur. Para ise ilk etapta gerçekten bir seçim olduğuna inanmanızı sağlar.

"Pek çok konuda zengin olabilirsiniz -ki ben pek çok kişiden çok daha zenginim- ama eğer anneniz bu zenginliği size tercih ederse, o zaman gümüş kaşık ve size verdiği ayrıcalıklar buruk bir ağırlık taşır. Ve bu ağırlık kim olduğunuzun şekillenmesine yardımcı olur. Bu bir nevi kim olduğunuzu şekillendirir."

"Bir anlamda anne kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anladığımdan başka ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Söylenecek bir şey yok."

"Hâlâ hayatında mı?"

Kendini küçümseyen bir kıkırdama çıkarıyor ve başını karyolaya yaslayıp gözlerini tavana dikeyor. "Olmamalı. Onunla ilişkiimi uzun zaman önce kesmeli ve bunun benim için çözülmemiş sorunları çözüp çözmeyeceğini görmeliydim. Bilirsiniz, öyle ya da böyle yüzünüze vurulana ve ondan kaçamayana kadar çoğu gün kabul etmeyi reddettiğiniz saçmalıklar?"

"Tanrım, bunu biliyorum." Ve başka hiç kimsenin anlayamayacağı veya işleyemeyeceği bir konuda biriyle ortak bir paydaya sahip olmanın beni ona açılmaya daha istekli kılan çok doğru bir yanı var.

İç çekiyor. "Doğru ya da yanlış, bir gün uyanacağı ve ne yaptığını göreceği umuduna tutunmaya devam ediyorum. Akli başına gelecek ve babam öldükten sonra beni terk ettiği için özür dileyecek. Elbette tek gelirle yaşamak bizim için zor olurdu ama bunun bir önemi olmazdı."

Seni hâlâ seviyor. Dilimin ucuna gelen ve başkalarının bana söylemesinden nefret ettiğim refleksif bir tepki gibi hissettiren kelimeleri söylemekten kendimi alıkoyuyorum. Bunun yerine sadece başımı sallıyorum. Tek yapabildiğim bu.

"Bu bir çıkmaz sokak çünkü o olmasaydı bugün olduğum yerde olur muydum? Muhtemelen olmazdım. Tüm o para bana daha fazla şans sağladı, yani . . . Bilmiyorum amına koyayım." Bir elini yüzünde gezdiriyor ve pencereden aşağıdaki şehre bakarken başını sallıyor. "Beni aptal gibi gösteriyor. Biliyorum-"

"Hiç de değil. Hardy-"

"Senin sıran. Bana çocukluğunla ilgili bir şeyler anlat." Belli ki Alexander Hardy'nin kırılmalılık anı sona erdi. Sorun değil. Bunu onun bilebileceğinden çok daha iyi anlıyorum.

"Medyanın geçmişimi araştırdığını, i karartıcı hikayemi yayınladığını ve bana Yetim Annie lakabını takmaya karar verdiğini dűřünürsek, tüm hikayeyi aşağı yukarı biliyorsunuz."

Bana bakmak için başını eğiyor. Duraksarken adem elmasının sallanışını izliyorum. "Medyada çıkan haberleri pek okumadığımı söylemiştim. Sadece bana anlattıklarını biliyorum ama bundan daha fazlasını istiyorum. Getiğin aileler ya da yalnızlık değil - bunlar zaten belli - ama o zamanlar seni şekillendiren bir şey."

"*Goodwill*." Bunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama hatırası çok net ve hala gűđsümü sızlatıyor.

Bana deliymişim gibi bir bakış fırlattı. "Goodwill'deki gibi, ikinci el mağazası mı?"

Başımı sallıyorum. Dudaklarımdaki gülümseme her şeyden çok acı tatlı. "On iki, belki on  üç yaşındaydım. Oralarda bir yerde. Kıyafetlerimi Goodwill'den alırdım çünkü koruyucu ailem iyi insanlardı ve başımı sokacak bir evleri vardı ama geri kalan her şey bana kalmıştı."

"Ve bir ge kız gűzel gűrűnmeyi ve hissetmeyi sever," diyor, benim açıklamama bile gerek kalmadan anlıyor.

"Bir ge kız sűrekli aynı řeyleri giydiđi için kendisiyle dalga geçilmesini istemez. Bu onun asla silemeyeceđi bir damgadır."

"Hayal edebiliyorum."

"Bir dansımız vardı ve ben umutsuzca bařka biri olmak, her zamanki kıyafetlerimden farklı bir řey giymek istiyordum. Bu elbiseyi Goodwill'de buldum. Lacivert ve boncukluydu. Üzerime oturduđunda řansıma inanamadım. Tam on beř dolar ve benim olmuřtu. Kendimi hiç bu kadar gűzel hissetmemiřtim. Koruyucu annem saım ve makyajım için bana yardım etti ve Nasıl gűrűndűđümü ve kendimi ne kadar gűzel hissettiđimi tam olarak hatırlayabiliyorum."

"Gerisini duymaktan korkuyorum."

Bařımı salladım. "Dansa gittim ama nereden bilebilirdim ki, bulduđum ve beni bir milyon dolar gibi hissettiren elbisenin, aslında okulun zűppe annesinin bir yıl önce kendisi için diktirdiđi tűrűnűn tek rneđi bir elbise olduđunu? Hemen tanıdı."

"Whitney." Bu bir inilti.

"Evet. Ve herkesin de bunu bilmesini sağladı. Aşağılanmıştım. Mahcup olmuştum. Ve işte o zaman lise mezuniyetim boyunca bana takılan lakabı *aldım-Goodwill*."

"Lanet olsun."

"Onunla birlikte gelen utanç çoğu gün hâlâ bana ait." Omuz silkiyorum.
"Ondan sonra bir daha oraya gitmedim. Yapamadım."

"Bunu söylememi istemediğini biliyorum ama *üzgünüm*. Gençken başımıza gelen şeyler gerçekten de sizi siz yapıyor."

"Öyle."

Esniyor. Sesli ve gürültülü bir esneme ve başını omzuma yaslayabilmek için yatakta biraz kıpırdanıyor. "Tamam, sıradaki konu. Daha iyi bir şey. Daha mutlu. Farklı."

"çok güzel bir manzaranız var." "O kadar da kötü değil. Antrenmanı izledin mi?"

"Ben yaptım."

"Harika." Yine esniyor. "Tarlaya yakındı ve satılıktı. Amerika'da bir şey satın almak istiyordum. Çok kolay. Bitti."

"Evet, ama burada senden parçalara ihtiyacın var. Mobilyalar, dekor, tarz muhteşem ama burada sizden hiçbir şey yok."

"Buradaki zamanım neredeyse doldu. Ne anlamı var ki?"

Zaten bildiğim bir şeyi ilk kez yüksek sesle söylediğini duydum. Bu, sindirmek istemediğim bir yumruk, özellikle de onunla daha fazlasını istediğimi yeni yeni anlamaya başlamışken.

"Sezondan sonra geri dönüyorsun." Bu bir sorudan çok bir ifade, ama kafamda yüzde yüz bir soru.

Gözlerimiz buluşuyor. Tut. Sanki ikimiz için de söylenmemiş bir uyarı gibi hafifçe başını sallıyor ama gözlerinde yüzen duyguyu görmezsem kör olurum. Bu duygunun ne olduğunu - pişmanlık, arzu, üzüntü - bilmiyorum.

"Evet," diye cevap veriyor sonunda, sesi hırçın.

"Burada sana ait olan şeylere ihtiyacın var." Hayatım boyunca duygularımı örtbas etmekte iyi oldum. Şimdi de öyle yapıyorum. Elimi onunkinden çekip saçlarımla oynuyorum. "İzole olmak için uzun bir süre."

"Ben böyle yaşıyorum. İleri geri hareket etmek için çok fazla." Yüzünü hareket ettiriyor, böylece kirli sakalı omzumun çıplak tenini gıdıklıyor.

Bocalıyorum. Biteceğini bildiğim halde bu duyguyu, bu hissi bir anlığına yaşayarak kendimi nasıl kızdırabilirim? "Sessizce çıldırıyorsun, değil mi?"

"Dediğim gibi, burada sana ait olan şeylere ihtiyacın var. Seni mutlu eden şeylere."

"Bende var. Sen buradasın," diye mırıldanıyor omzuma bir öpücük
kondurmadan önce.

Sonra sessizce oturur ve ikimizin de istemediği ya da beklemediği bu yeni
gerçekliğin olası bir gerçeklik olarak yerleşmesine izin veririm.

Ama sessizlikte daha önce hiç bilmediğim bir rahatlık, onunla birlikte gelen
bir huzur var.

Ben bunu düşünürken dudaklarından yumuşak bir horultu dökülüyor.

BÖLÜM KIRK YEDİ

khitney

Kilidi açtım.

Az önce olanlarla ilgili tam olarak anlamlandıramadığım bir şey var ama kendimi böyle hissediyorum, *kilidim açılmış*.

Sanki hayatımın çoğunu bir duvar ve onu koruyan bir asma kilitle yaşamışım da kendimi hiçbir şeye açmamışım gibi.

Hayat bu şekilde çok daha kolay. O zaman kimse seni terk edemez. Kimse sizi hayal kırıklığına uğratamaz. Kimse sizi hayal kırıklığına uğratamaz. Kimse sizi incitemez.

Ama beni bu şekilde anlayan biriyle tanıştığımı hiç sanmıyorum. İki farklı dünya. İki farklı durum. Yalnızlık ve terk edilmenin ortak bir anlayışı.

İyi niyet.

Bu hikayeyi daha önce kimseye anlatmadım. Hiç aklıma gelmemiştir. Bu geceye kadar. Ona kadar ... ve bu bana herhangi bir söz ya da eylemin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor.

Güvenmemem gerekirken ona güveniyorum. Ve sadece ben hastayken akademide bana yardım etmek için adım attığı için değil, aynı zamanda onun bütün resmini görmeme izin verdiği için - enstantane enstantane.

Yanağımı başının yan tarafına yaslıyorum ve bunun nasıl olduğunu merak ediyorum. İçimde isyan eden duygular. Yeterince derine adamın beklenmedikliği. Onunla paylaşma isteği ve gecenin geri kalanında burada oturma arzusu.

"Burada sana ait olan şeylere ihtiyacın var. Seni mutlu eden şeylere." "Bende var. Sen buradasın."

Hiçbir yorum beni bu kadar doğrulamamıştı. Kilitlenmemiş doğru duygu, tamam.

Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hardy

Garajda arabamın içinde oturuyorum. Motor kapalı. Taksi lambası çoktan zaman aşımına uğradı.

Dün gece çocuklarla bara gittim. Gitmek istiyor muydum? Hayır. de hiç. Ama kendimi gitmeye zorladım, Whitney'den uzaklaşmak için, ama daha çok neyi kontrol altında tutmak için Hardy? *Neyi kontrol etmeye çalışıyorsun?*

Whitney sana Alexander Hardy seslendiğinde nasıl da irkiliyorsun? Whitney'nin ilk adınızı söylemesinin her zaman olduğu gibi anında ve olumsuz bir iç kontrol tepkisine neden olmaması?

Yoksa tek o mu? . Akademisinde ona yardım etmek için yaptığın her şeyi yaparken. Kendi antrenmanındayken. O kanepede uyuyakaldığında ve sen onu incelediğinde, uzatamayacağını bildiğin bir son kullanma tarihi olduğunu bildiğin halde bunu nasıl uzatabileceğini merak ediyorsun.

Çıldırtıcı.

Geçen gece onun yatağında uyuyakalmışım. Tam orada, omzunda uyuyakaldım ve onun seksi yumuşaklığıyla uyandım. Göğsünün yükselip alçalan nefesleri. Yanaklarının pembe pembeliği ve dudaklarındaki pembe allık.

Daha önce hiç kimseyi bu kadar istememiştim. Ve sadece seks için değil - çünkü bana sarıldığında nasıl hissettiğini hatırlamak beni çıldırtmaya yetiyor- ama ne zaman biriyle kucaklaşmak istedim? Ne zaman bir kadını sırf burnumu saçlarına gömüp onu içime çekebilmek için yanıma çekmek istedim?

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve dikiz aynasında gözlerimle buluşuyorum. Hayatında çok fazla oyun oynamış bir adam görüyorum. Kadınların bağlanmadan ya da savaşımadan gelip gitmesine izin veren birini. Başkalarının duygularını hiç düşünmemiş ya da çaba sarf etmeyi önemsememiş bir insan.

Ama şu anda yapmak istediğim tek şey bu. Onun için savaşmak. Onunla savaşmak. Onunla birlikte olmak. Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek.

Whitney Barnes -unutulan, kimsenin sahip çıkacak kadar önemsemediği çocuk- dünyayı ve benden çok daha iyisini hak ediyor. Nokta atışı. Hikayenin sonu.

Kafam lanet olası bir düşünce karmaşası.

Onun etrafında parmak uçlarımla dolaşıyordum. Beni tamamen boğan çekim gücüyle savaşmaya çalışıyorum. Kontrol edemediği bir şey için ona kızmamaya çalışıyorum - onun olduğu ve benim olmadığım her şey için.

Dairesini tamir etmek ve akademideki her şeyi yenilemek için bu kadar uğraşmamın bir nedeni var. Neden yaptığım her şeye Martin'i de dahil ettim? Neden her şeyin mükemmel, daha iyi ve kalıcı olmasını istiyorum ki bu stresin bir kısmı onun omuzlarından kalksın ve belki o da kendi hayallerinin peşinden koşabilsin.

Tüm bunları eksikliklerimi -olmadığım her şeyi- telafi etmek ve ona sahip olduğu her şeyi, daha doğrusu buna değdiğini göstermek için yapıyorum.

İşe dönmek için doktordan ne zaman onay alacak? Bu, evine, hayatına geri döneceği ve bana ihtiyacı olmadığını fark edeceği anlamına mı geliyor? Ve bahsettiğimiz kişi benim. O zaman neden hiç kimsenin evimde kalmasını istemezken onun kalmasını umutsuzca istiyorum?

Bir işkence gecesi daha beni
bekliyor. Gözlerimi
kapatıyorum ve inliyorum.

Whitney'i her dakika her saniye istemek ve bunu gerçekleştirememek sinir bozucu ve işkence gibi. Kaç kez onu kendime doğru çekmeyi ve daha fazla dayanamayana kadar almayı düşündüm. Yiyebildiğim, uyuyabildiğim ve nefes alabildiğim tek şey o olana kadar.

İyileşiyor.

Vücudunun iyileşmeye ihtiyacı var.

Ama bu düşünceleri durdurursa lanet olsun. Ve bu işkenceye katkıda bulunuyorsa lanet olsun. En önemlisi de, neyi görmezden geldiğimi biliyorum.

Sadece ne olduğunu söyle ve korkakça bırak, Hardy.

Ona aşık oldum. Gittim ve ona aşık oldum, ki öyle de, ama bir kadına bunu nasıl söylersin ki, ilk itiraf eden o olur.

Ona söyleme.

Sen göster ona.

Ve buna inanmasını umuyorsun.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

khitney

"Whitney?" Hardy sesleniyor ve sonra beni mutfak adasında otururken görünce duruyor, ambiyans için birkaç mum yanıyor ve ev yapımı bir yemek onu bekliyor. Önce yemeğe, sonra bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Bu nedir?"

"Senin için güzel bir şey," diyorum sessizce, umutsuzca kollarımı ona dolamak ve onu içime çekmek istiyorum.

"Evine mi dönüyorsun?" diye soruyor. Yüzünde kayıtsızlık maskesi var ama sesinde küçük bir panik titreşimi var.

Aynı titreşimi bir şekilde ben de hissediyorum.

"Hayır. Ben temiz değilim." Gülümsüyorum ve o çantasını *güm* diye yere bırakırken bir adım öne çıkıyorum.

"Oh. Tamam." *Bu duyduğum rahatlama mı?* "Vay be. Henüz izin vermeye hazır değildim."

Gülümsemem, içimden geçen endorfinler kadar otomatik. "Hayır." Yutkunuyorum. "Henüz hiçbir yere gitmiyorum."

"Güzel." tezgâha bakıyor. "Bütün bunları sen mi yaptın? Benim için mi?"

"Deneyene kadar beni övme. Korkunç olabilir."

Kıkırdıyor. "Bundan şüpheliyim." Ayakları adanın sonunda duruyor ve bana bakıyor. "Önerin yardımcı oldu."

"Öneri mi?"

"Yeni oluşum hakkında. Ona nasıl yaklaşmam gerektiği hakkında. Çok yardımcı oldu. Teşekkür ederim."

"Elbette." Hiç bu kadar gururlandığımı hatırlamıyorum. "Ne zaman istersen."

Yüzünün çizgilerine kazınmış bir huşu ile mutfağa tekrar bakıyor. "Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

"Hayır mı?"

Başını sallıyor ve tezgahın kenarında oturduğum yere doğru ilerliyor. "Hayır." Sesi yumuşak, zar zor duyuluyor. Sanki aramızda söylenecek çok şey var ama ikimiz de konuşmuyoruz.

Önümde durup kışını tezgâha yaslayarak yüz yüze gelmemizi sağladığında sinirler aniden canlanıyor - o ayakta kollarını göğsünde kavuşturmuş, ben oturuyorum.

"Yaptığın her şeyi gerçekten takdir ettiğimi söylemek için küçük bir şey. Benim için. Bana yardım etmek için. İçin-"

"Bana teşekkür etmen konusunda ne demiştin?" diye takılıyor.

"Biliyorum. Ben sadece Kendimi yeniden kendim gibi hissetmemi sağlayacak bir şey yapmam gerekiyordu."

"Kendin gibi hissetmiyor musun?"

"Biliyorum, sadece, bunu sana nasıl açıklayabilirim? Burada farklı bir dünyadaymışım gibi hissediyorum. Burası muhteşem, çok güzel ve beni şımartıyorsun ama ben buraya ait değilim."

"Fark etmemiştim. hissettiğini bilmiyordum."

"Hadi, Hardy. Nerede yaşadığımı gördün. *Posta pulumu*. Ellerimi uzatıp her iki duvara da dokunabiliyordum gibi hissettiğim yere alışkınım. İşimin sadece birkaç dakika uzakta olduğunu bildiğim ve gecenin bir yarısı sirenlerin çaldığı yer. Buranın ne kadar sessiz olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hiçbir şey. Her şey." Suratımı astım. "Bir şey söylediğimi unut. Sadece kendim için üzülüyorum. Çocuklarımı ve akademinin kaosunu özlüyorum. Ödenecek faturalar, yazılacak mektuplar ve tüm bunlardan yararlanmanın yolları var. Stresi ve hayatımı özlüyorum. Bu senin suçun değil." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Günden güne biriken boktan şeyler şüphesiz. Bunu şimdi halledebilseydim çok daha iyi olurdu. Eğer yapabilseydim-"

"Her şeyden önce, akademi halledildi. Çocuklar, faturalar, her şey hallediliyor."

Faturalar. Yanaklarım kızarıyor ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor - ne kadar meteliksiz olduğumu göreceksin. Kulübün ne kadar borçlu olduğunu. Hesaplarımın ne kadar boş olduğunu. Maaşımdan ne kadar olduğunu sordu bile.

Gururumu bir kenara bırakıyorum. Tüm bunları zaten biliyorsa ve hala karşımda duruyorsa, daha ne isteyebilirdim ki, değil mi?

Ama yine de . . .

Her şey hallediliyor.

"Tüm bunlar yüzünden evimi özlemem dramatik mi? Evet. Ama bu yüzden yemek yapmak istedim. Evde yaptığım bir şeyi yapmak, böylece şefinizin sunduğu o inanılmaz güzel yemekleri yemek yerine belki biraz daha kendim gibi hissetmek."

Ağızımdan çıkan bu sözler kulağa o kadar saçma geliyor ki komik bile değil.

Kıkırdıyor. "İyi yemek yemek seni kendin gibi hissettirmiyor mu?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Gözlerimi deviriyorum.

". Birini şımartmak suç değildir, Whit."

Birinin benimle ilgilenmesi neden bu kadar iyi hissettiriyor? Bu garip ve yeni bir şey ve ben sessizce bu hissin tadını çıkarıyorum.

"Aynen öyle," diye fısıldıyorum. "İşte bu yüzden senin için yemek yapmak istedim. Sana süslü şeyler alamam çünkü muhtemelen zaten onlara sahiptir, ama bunu yapabilirim."

"Süslü püslü şeyler yerine bunu her gün tercih ederim."

Gözlerimiz buluşuyor. Tut. Bana doğru ilerliyor ve ben nefesimi tutuyorum. Beni öpeceğini sanıyorum ama onun yerine şarküteri tabağında ne olduğuna bakmak için arkama uzanıyor.

Vücutlarımız birbirine değiyor. Hala. O kadar yakın ama bir o kadar da . "Hardy?"

"Hmm?" diye sorar, ses tonunda eğlence vardır. "Sadece benim için ne gibi güzelliklerin olduğunu görmeye çalışıyorum."

"*Dokun bana.*"

"Ne?" Bana bakmak için geri çekilirken kıkırdıyor ve yüzündeki her kırışıklık geriliyor.

Bacaklarımı daha geniş açarak onu kafesledim. "Beni duydun." Öne doğru eğildim, konuşurken dudaklarım kulağına çarptı. "Dokun bana."

"Yapamam. Ameliyatın. Senin-"

"Sanırım sorunumuz da bu." Tırnağımı göğsünün orta hattında gezdiriyorum, gömleğinin altındaki kordonlu kaslarının çukur ve oluklarının üzerinden geçerken vücudum ısınıyor.

"Bir sorunumuz mu var?"

"Mmm." Gözleriyle buluşmak için kirpiklerimi kırıştıyorum. "Bu ikimizin arasında. Her konuşma. Her bakış. Söylenmemiş her kelime."

"Neymiş o?" Sesi arzu ve kısıtlama ile kalın.

"Bu." Boynunun yan tarafına bir öpücük konduruyorum ve hızlı nefes alışını duymak hoşuma gidiyor. "Birbirimizi istememiz. Birlikte nasıl hissettiğimizizin anısı. Bunu tekrar hissetme ihtiyacı."

Dizimi yavaşça sertleşen sikinin üzerine hafifçe sürdüğümde tıslıyor. İltisi en az onlar kadar destansı ve kalçalarımın arasındaki derin ağrının tatlanmasına neden oluyor. "Yapamayız. İyileşiyorsun. Sen-"

"Yemek yapabilecek kadar iyiysen, *diğer işleri* de yapabilecek kadar iyi olduğuma eminim.

şeyler." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Başka şeyler mi?" Konuşurken dudakları benimkilerin üzerine fısıldıyor.

"Beni yalvartacak mısın?" Soruyorum çünkü tam da bunu yapmak üzereyim. Hastalandığımdan beri vücudum ilk kez canlı hissediyor ve ona tekrar dokunma düşüncesiyle sistemimde yarışan adrenalin bağıcıklı kaosu memnuniyetle karşılıyorum.

Bana tekrar dokunmasına.

"Yalvarmak mı?" Sesi kırılıyor ve saf sıvı baştan çıkarma gibi geliyor.

Dilimi dudaklarının kenarında gezdiriyorum. Çözmek istediğim şeyi zapt ederken vücudu kısıtlamayla titriyor. "Lütfen," diye mırıldanıyorum.

Dudakları benimkilerle buluşuyor. Öpücük yavaş ve ustaca bir baştan çıkarma. Elleri sırtımda genişçe açılıyor ve kalçalarımın arasına sıkıca yerleşirken omurgamdan yukarı doğru kayıyor. Aleti çoktan sertleşmiş ve şortumuzun kumaşından bana doğru bastırıyor. Ona karşı sürtünüyorum ve bunu yaptığımı hissettiğinde göğsündeki kasların parmaklarımın altında toplandığını hissetmeye bayılıyorum.

"Ellerimi senden uzak tutmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Yeterince iyileşip hazır olana kadar seni zorlamamak? Saf, lanet bir işkenceydi."

Kıyafetlerini çıkarabilmem için aramızda biraz boşluk bırakmak üzere onu geri ittiğimde iniltisi odayı dolduruyor. Sonra onun da aynısını yapmasına izin veriyorum.

Işığın loş ve havanın serin olduğu mutfağında duruyoruz ve birbirimizi öylece içimize çekiyoruz.

Adam nefes kesici. Bunu zaten bilmiyor değildim, ama ona karşı hissetmeye başladığım duygulara biraz daha hakim olarak karşısında durduğumda, onun daha da güzel olduğunu fark ediyorum.

O kadar çok acıtıyor ki.

Uzanıp elini tutuyorum ve onu koridordan yatak odama götürüyorum. Bana zarar vereceğinden endişeleniyor. Bunu gözlerinde görebiliyor, sözlerinde duyabiliyorum ve bu yüzden önden gitmem gerektiğini biliyorum.

"Whitney," diye mırıldanıyor, yatağın ayak ucunda durduğumuzda dudakları omzuma öpücükler konduruyor, önü sırtıma geliyor.

Vücudunun her uzun, güçlü santimini arkamda, bana karşı hissedebiliyorum ve bu beni ona karşı çok küçük, çok kadınsı hissettiriyor. Boynuma ağzı açık öpücükler kondurabilmesi için başımı yana eğiyorum ve o da

öyle bir ustalıkla yapıyor ki, tüm bedenim içimde sadece onun yaratabileceği ve doyurabileceği bir ihtiyaçla uğulduyor.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu göster," diye mırıldanıyor tenime karşı, parmakları kalçalarımın arasına girip beni ayırırken.

Ona daha iyi erişim sağlamak için yatağın üzerinde bir bacağımı kaldırıyorum ve içime girme hissiyle miyavlıyorum.

"Tanrım," diyor siki belime doğru sarsılırken, bu sadece ona olan ihtiyacımı artırmaya yarıyor. "Çok sıkı. Çok ıslak. Çok mükemmel."

"Hardy." Başımı omzuna yaslayıp kendimi hissetmeye bıraktığımda nefesim daralıyor.

"Tek düşündüğüm bu Whitney. Tekrar içinde olmak. Daha fazla dayanamayana kadar her şeyimi alıyorsun. Sikimin üzerinde öğürüyorsun. Taşaklarımamı damlıyorsun." Omzumu hafifçe ısıyor ve bu da kalçalarımı onun eline daha fazla bastırmama neden oluyor. Ve bunu yaptığımda, içimdeki her bir hissi vuruyor.

Eli daha hızlı hareket etmeye başladı. Hareketlerinin çıkardığı kaygan sesler, benim soluk soluğa nefes alışlarımla eşleşiyor. Geriye uzanıyorum ve parmaklarımı kalçalarının yanlarına sokuyorum. Dokunmayı, kavramayı, tutunmayı düşünebildiğim tek yer orası çünkü boşaldığım anda bacaklarım pes edecek ve bedenim sarkacak.

"Yatağa yat," diye emrediyor, belli ki bunun nasıl gideceğine dair farklı planları var. "Sırt üstü uzan ve seni tatmama izin ver. Düşündüğüm tek şey bu. Tek istediğim bu."

Ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz başını aşağı eğip içime doğru yalamaya başladı. Ellerini kalçalarımamı dayayıp onları tutuyor ve dili beni işlerken burnu klitorisime çarpıyor, yavaşça çözülüyorum. İlmek ilmek. Yala yala. Onu kalçalarımın arasında görüyorum - koyu renk saçları ve gri gözleri bana bakıyor - ve kendimi hislere bırakıyorum.

Sürtünmeye, ıslaklığa, baskıya ve Alexander Hardy'ye.

Boşaldığımda çığlık atıyorum. Bu yankılanan bir ısı ve zevk patlaması, bir bobin gibi kopuyor ve yankısı parmaklarıma ve ayak parmaklarıma doğru sürekli bir itiş halindeyken tekrar kopup çekirdeğime çarpıyor.

"İşte bu, bebeğim. Benim için gel." Nefesinin sıcaklığı amıma vuruyor. "Seni tatmama izin ver. Hepsini yalamama izin ver. Sana tamamen sahip olmama izin ver."

Onun sözleri sadece hissettiklerimi daha da yoğunlaştırıyor, kalbimi kontrol altında tutma şansımamı daha fazla zarar veriyor.

"Seni böyle hissetmeye ihtiyacım var," diyor sikini merkezimde hizalarken, aynı anda bir meme ucunu ağzına alıyor ve yavaşça içime doğru itiyor.

İnlemesi vahşi ve erotik ve orgazmımın devam etmesine yetiyor. "Hardy."

Parmaklarımı onunkinin etrafına sarmak için sikine uzandım.

içine sığamıyorum ama ameliyattan sonra karın kaslarımı çalıştırmanın pek de mümkün olmadığını fark ettim.

"Hayır," diye mırıldanıyor parmaklarını elime geçirip yavaşça içime girip çıkmaya başlarken.

Yavaş bir dansa başlıyoruz. Vücudum alçalmaya başlarken onun için yavaş bir tırmanış. Aramızda hâlâ o hayvani ihtiyaç var ama Hardy'nin her parçası kontrol diye bağılıyor çünkü beni incitmekten korkuyor.

"Aynen böyle," diye mırıldanıyor ve sonra içimdeki her bir siniri manipüle ederken sürekli bir yorum akışına başlıyor.

"İnanılmaz hissediyorsun."

"Tanrım, beni daha önce hiç istemediğim kadar isteklendiriyorsun." "Kukun ... *lanet olsun, bu iyi hissettiriyor.*"

Yavaşça hızlanıyor, ama en şehvetli anlarında bile beni düşündüğünü gösteren bir nezaketle.

"Tanrım." Eğiliyor ve kalçaları hareket etmeye devam ederken yüzünü boynuma gömüyor. "Evet. Tam orası." Ağzı açık öpücükler konduruyor ve iniltisi kulağımda yankılanıyor. "Geliyorum. Siktir, geliyorum."

Vücudu sıkıca geriliyor, sonra kalçaları sarsılmaya başlıyor ve yavaşça üstüme yığılmadan önce kendini doruğa çıkarıyor.

Kalbi benimkine karşı atıyor. Onun üzerimdeki ağırlığından zevk alıyorum. Bu, parmaklarımı onun sırt çizgisinde aşağı yukarı gezdirmeme ve her bir şeyi ezberlememe neden olan en tuhaf, en tatmin edici duygu. Kirli sakalı çenemin altındaki deriyi gıdıklıyor ve şampuanının kokusu burnuma doluyor. Nefes alışını ve içimde yumuşadığını hissediyorum. Terden buğulanmış teni ve tenimde ileri geri sürtünen parmak uçları.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor ve omzuma bir öpücük daha konduruyor.

"Evet. Güzel. Harika, gerçekten." Kıkırdıyorum ve bu ses bana hiç uymuyor, ama gerçekten de Hardy'nin mükemmel açıklaması bu değil mi? İçimden normal olmayan ama beni daha iyi hissettiren şeyler çıkarıyor. Daha hafif? Daha kaygısız? Canlı?

Yukarıdakilerin hepsine ne dersiniz?

"En azından çim sahadan daha iyi, değil mi? Kendimi affettirdim mi, Şanslı Atış?"

Parmaklarımı gezdiriyorum ve boğazının derinliklerinden çıkardığı sese bayılıyorum. "Evet. Hem de çok."

"Güzel. Başka türlü düşünmene izin veremem."

Yüzünü boynumun derinliklerine sokarken kıkırdıyorum. "Biliyor musun... eğer bunu yapabilecek kadar iyiysem, o zaman kesinlikle ofise dönebilecek kadar iyiyim demektir."

İç çekişi odayı dolduruyor ve ardından bir kahkaha geliyor. "Sen gerçekten bir şeysin, bunu biliyor musun?" Yanımda dönüyor ve elini yüzümün yan tarafında gezdirebilmek için dirseğinin üzerinde yükseliyor. Böyle çok çarpıcı görünüyor. Pencereden süzülen ay ışığı. Ellerimle karıştırdığım saçları. Uzun bir günün ardından yanağındaki kaba kirli sakal.

Kalbimin o anki yolculuğunu yakalamaya çalışıyorum ama yeterince hızlı tepki verememekten korkuyorum.

"Henüz değil. Birkaç gün daha." Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Sadece senin yerde yatarkenki görüntünü silmeye yardımcı olmak için."

Bir yanım benimle oynadığını düşünüyor. Başka bir yanım ise yaşadığın bir şeyin travmasını atlatmanın ne kadar zor olduğunu biliyor.

Ve bencil yanım şu anda bu duygu her ne ise bitmesini istemiyor.

"Tamam. Birkaç gün daha."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hardy

"Rush işlerin iyi gittiğini söylüyor. Öyle mi düşünüyor?"

"Ne demek istiyorsun, *düşünüyor mu?*" Kahvemden bir yudum alıp yüzümü buruştururken Lennox'a soruyorum. Çoğu gün benim için hâlâ çay, ama bu program beni çok yoruyor.

Kendi kişisel kondisyon sabahlarım, çocuklarla akademide geçirdiğim günler ve Whitney dönmeden önce yapmak için acele ettiğimiz yükseltmeler, sonra kendi antrenmanım ve günümün en güzel kısmı olan Whitney'le geçirdiğim geceler arasında çok yorucu oluyor.

Son birkaç geceyi televizyon izleyerek ve ona İngiliz hicviyle doğru düzgün bir giriş yaparak, adanın karşısında oturup futbol taktikleri ya da çocuklardan birinin o gün antrenmanda yaptığı bir şey hakkında konuştuğumuz akşam yemekleriyle geçirdik, ama her gece birlikte yatağa girmemizle sona eriyor. Konuşarak. Öpüşerek. Sevişerek. Gülüşürken uykuya dalıyoruz.

Hayatımın en tuhaf, en stresli dönemlerinden biri ama aynı zamanda pek çok açıdan en iyisi.

"Az önce başını öne eğdiğini, sıkı çalıştığını ve erkeklerle geçirdiğin tipik geceleri atladığını söyledi. Menajerin olarak bunu tüm kalbimle alkışlıyorum. Arkadaşın olarak, bunun neden olduğunu ve iyi olup olmadığını merak ediyorum."

"Kesinlikle iyi," diye mırıldanıyorum ve kahve dilimi haşlarken tıslıyorum. Arabasından inen Martin'e elimi kaldırıp el sallıyorum. "Kendimi iyi hissediyorum. Bu hafta sonu maçımız var ve şansımız yüksek. Sonunda kendime güvenmeye başladığım yeni bir diziliş üzerinde çalıştım." Arabama yaslandım ve kıkırdadım. Siktir et. Neden olmasın? "Ve tamam, haklıydın."

"Haklı mıydım? Ne konuda?" diye soruyor ben sessiz kalırken. "Oh. OH. Tamam. Haklı olmayı seviyorum." Kahkahası çınlıyor ve başımı sallıyorum.

"Ne konuda haklıydın?" Rush'ın sesi telefonda gümbürdüyor. İnledim.

Lanet olsun. Az önce kapıyı onun için açtım, değil mi?

"Sorun değil." Lennox gülüyor. "Özür dilerim. Hoparlörde olduğun konusunda seni uyarmalıydım ama konuşabilirsin. O zaten her şeyi anladı."

"Neyi anladın?" Ben soruyorum.

"Sen ve seksi futbol koçu bir şeysiniz," diye dalga geçiyor.

"Nasıl? Az önce sana haklı olduğunu söyledim. Çocuklara ya da kimseye bir şey söylemedim."

"Sayayım bakalım," diyor dalgın dalgın. "Ari'ye New York'taki galaya gitmesi için ısrar ettin. Takım arkadaşlarını onun akademisine yardım etmeleri için ikna ettin. Görünüşe göre, hastanede onunla birlikte sayısız gün geçirmişsin. Onun için. Bilmiyorum çünkü bu konuda sessiz kaldın ve kabul edelim ki Hardy, sen hiçbir konuda sessiz kalmazsın ... yani iki artı iki bazen gerçekten dört eder."

"Bu da dört eder," diye Rush. "Harika," diye mırıldandım.

"Hey, bazen iyi bir kadının seni daha da iyi bir adam yapması gerekir," diyor Rush ve Lennox arka planda *bir huşu* sesi çıkarıyor. "Bana ne yaptığına bir bak."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum. "Birileri bu gece sevişecek," diye takılıyorum.

"İnsan umut edebilir," diyor Rush. "Bir toplantıya geç kaldım. Bu hafta sonu maça gitmeliyim. En azından plan bu. Şerefe."

"Sonra," diyorum.

"Bunun için üzgünüm," diyor Lennox. "Bana doğru düzgün sevinme şansı bile vermedi."

Gülüyorum. "Rahat ol."

"Yapacağım." Duraksıyor. "O zaman bana her şeyi anlat." "Hayatın üzerine değil."

"Lanet olsun. Erkeklerin ajanı olmak bazen çok sıkıcı olabiliyor. Kimse detay vermekten hoşlanmıyor."

"Şuna ne dersin, o önemli, tamam mı?" "Yok artık."

"Yok artık," diye yineliyorum.

"Gittin ve ona aşık oldun." Ellerini birbirine vuruyor ve sonra vermek istediği hoppa kadın tepkisiyle savaşıp boğazını temizliyor. "Özür dilerim. Bir anlık bir şey oldu."

Başımı salladım. "konuda yardıma ihtiyacım var." "Bir iyiliğe mi ihtiyacın var? Senin hiç ihtiyacın olmaz ki."

"Aslında bir iyilik sayılmaz. İyilik, hak etmeyen biri için bir şeye ihtiyaç duymanızdır."

"Devam et." Entrika ses tonuna yayılıyor.

"Bu mu? Bu hak edilmiş bir şey."

"Peki neden bu kadar temkinli konuşuyorsun?"

"Çünkü bu önemli, Lennox." *Çünkü o önemli.* "Sor bakalım. Yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

khitney

Yedi Yıl Önce

Gözyaşlarım dizimdeki acıdan daha parlak yanıyor, ama hiçbir şey göğsümdeki ağrıyı bastıramıyor.

Hepsi gitti. .

Langırt masasının başında duruyorum, ellerimi masanın kenarına dayıyorum ve gözyaşlarımın yıpranmış oyun yüzeyine damlamasını izliyorum. Birbiri ardına, orada bir su birikintisi oluşturuyor.

"Doktor ne dedi?" Patrick içeri girerken sorar.

Yukarı bakmıyorum. Bakamıyorum. Biliyorum ki baksaydım, boynunda alamet-i farikası olan düdüğü, gözlerini gölgeleyen mavi kanvas güneşliği ve dışarıda esintiyle geçen bir günün farklı açılarda dikilen kırılmış saçlarıyla orada duruyor olacaktı.

"Lucky? Konuş benimle."

"Her şey bitti." Bu sözleri söylemek fiziksel olarak acı veriyor. Onları söylemek şiddetli bir acıya neden oluyor. Göğsümün tam ortasında. O kadar keskin ki, asla geçmeyeceğini biliyorum.

"Terapin bitti mi? Oynayabilecek misin?" Sesi heyecanla yükseliyor. "Bu harika. Bu-"

Başımı kaldırıp gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarımı ve şiş gözlerimi gördüğünde sözleri kısa kesiliyor. "Hayır. *Bitti*."

Yüz ifadesi düşüyor ve hayır cevabını kabul etmediğinde yaptığı gibi başını sallamaya başlıyor. Ama bu benim engellenecek "hayır" ım değil.

"Hayır. Buna inanmayacağım. O şampiyonluğu kazandığımız zamanki gibi savaşmalısın," diyor ve masanın kenarındaki tüm takımımın baş harflerini işaret ediyor. "Dört gol gerideydik ve bizi galibiyete taşıyan sadece ve sadece sendin. ardına goller. Eğer bunu yapabiliyorsan, bunu da yapabilirsin.

Yapabileceğini biliyorum. Seni durduran ne? Peşinden git. Hedefiniz. Bunu hak ediyorsun. Sana inanıyorum. I-"

"Keşke bana kalsaydı ama onarımın başarısız olduğunu söylediler. Vücudum tendon greftini reddetmiş."

"Kim *onlar*?"

"Takım doktorları." Benimle üniversitenin baş antrenörü arasında bakışırken ağızlarının büzüldüğünü ve suskun bakışlarını hâlâ görebiliyorum.

"En iyinin en iyisi olmaları gerekiyor. Onlara seni iyileştirmelerini söyle. Onlardan bunu talep et." Kapıya doğru yürür. "Hemen gidelim. Senin için onlara söyleyeceğim."

Sesi kırılıyor ve sanırım o tek ses hayatım boyunca hatırlayacağım bir şey olacak. Bu akademi onun gururu ve neşesi olabilir ama ben de öyleyim. Hiç sahip olamadığı kızı. Yıllarca koçluğunu yaptığı atlet. Uğruna her şeyini verdiği değerli öğrencisi.

"Koç. Vücudumu yapmayacağı şeyleri yapmaya zorlayamazlar." "O zaman bir ameliyat daha. Bu sefer işe yarayacak."

"O kadar kolay değil. Kemiğin iyileşmesi altı ay ila bir yıl sürecek. Sonra başka bir greft için başka bir ameliyat. Ondan sonra da bir yıl daha rehabilitasyon."

"Çabuk iyileşiyorsun. O kadar uzun sürmez." Benim kendime söylediklerimin aynısını söylüyordu. Tek fark, yüzlerini gördüm. Ses tonlarını duydum. Duvardaki yazıyı gördüm.

"Ayrıca, ameliyatı karşılayamam, Koç."

"Okul bunu ödeyecek. Sen onların yıldız sporcususun. Yeni gelen birinci sınıf öğrencisinin etrafında yeni bir takım kurdular. Sağlık ekibi de anlaşmanın bir parçası. Onlar ..." Ne demek istediğimi anladığı anda yüzündeki ifadeyi görebiliyorum. "Bursu iptal mi ettiler?"

Başımı salladım. "Evet." Zar zor duyuluyor.

Sadece sevdiğim sporu bir daha asla rekabetçi bir şekilde yapamayacak olmam değil.

Ama şimdi diğer hayalim olan üniversiteye gitme ve diploma alma hayalim de onunla birlikte kayboldu.

Bir nefes üflüyor ve bu sefer gözlerindeki yaşları görebiliyorum. Gözyaşları kabarıyor, kenarlara taşıyor ama asla düşmüyor. "Ödemenize yardımcı olmak için kredi alacağım. Fazla param yok ama elimden geleni yapacağım-"

Onu durdurmak için elimi koluna koymak üzere uzandım. Bana yardım etmek için her şeyi yapacağını biliyorum - ama aynı zamanda okulun ince sınırlarla ayakta kaldığını ve onun daha da ince sınırlarla yaşadığını da biliyorum.

Onun yardımını kabul etmemin imkanı yok.

Bana zaten her şeyini vermiş olan bir adamdan daha fazlasını almamın imkanı yok.

Ve gözyaşları döküldüğünde beni kucağına çeker ve saatlerce ağlamama izin verir.

Ve hayatımda hissettiğim en umutsuz hayal kırıklığına rağmen, ilk kez kendimi yalnız hissetmiyorum.

Yalnız değilim.

BÖLÜM ELLİ-TMO

khitney

"Whit? Bir saniyeliğine buraya gelebilir misin?"

Küpemi takmayı bitiriyorum ve aynadaki yansımama gülümsüyorum. İnsan gibi hissediyorum. İnsandan da öte. Ve kendim için söylersem, oldukça iyi görünüyorum.

"Geliyorum," diye seslendim ona. "Evde olduğunu bile bilmiyordum. Müzik açmıştım ve ... oh." Odama adımımı attığımda ve onu kapımda dikilirken gördüğümde kelimelerim boc alıyor. Gömleğini çıkarmış ve her gün yaptığı sayısız egzersizden biri olduğunu tahmin ettiğim terle buğulanmış. Çok lezzetli görünüyor ve bu görüntü vücuduma onun beni ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatıyor.

Yattığınız adamla birlikte yaşıyor olmak tuhaf bir şey. Sanki gün boyunca birlikte yaşadığımız, sürekli diğerinin nasıl görüldüğünü ve nasıl hissettiğini düşünmüyormuş gibi davrandığımız görünmez bir sınır varmış gibi ve sonra görünmez bir anahtar çevriliyor ve birlikte yaşamının bittiğini ve seksin tamam olduğunu biliyoruz.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Yanlış mı?" diye kekeliyor. "Harika görünüyorsun."

Bunu söylerkenki saygısı beni biraz daha dikleştirdi. "Teşekkür ederim. Saçımı ve makyajımı yapmayalı uzun zaman oldu ve ..." Reverans yapıyorum. "Ne var ne yok?"

"Önce iyi haber mi, kötü haber mi?"

"Bu hileli bir soruya benziyor."

"Önce kötü haber o zaman." Başını yana doğru eğiyor. "Sitenizde bir boru patlamış. Tüm su kesildi."

"Ne?" Eşyalarım. Çok fazla eşyam yok, ama sahip olduğum birkaç eşya benim için dünyalara bedel.

Ellerini havaya kaldırdı. "Apartman yöneticiniz Frieda beni aradı çünkü siz iyileşirken sizi rahatsız etmek istememiş. Kapı konusunda benimle uğraşıyormuş, o yüzden aradı. Evinizde hiçbir şey zarar ama sular birkaç gün kesik kalacak."

Ona bir bakış atıyorum ve homurdanıyorum. "Uygun."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamamen tesadüf ama evet, benim için çok uygun." Muzip bir sırıtışla göz kırpmıyor. "Su şebekesine ulaşmak için kaldırımı kırmak zorundalar ya da gibi bir şey. Yani birkaç gün su yok."

"Uh-huh." Dudaklarımı büküp rolümü oynarken içten içe rahatladığımı hissediyorum. "Bu suyun kırılmasında parmağın yok mu?"

Ellerini kaldırıyor ama sırıtışı sözleriyle çelişiyor. "Dürüstçe. Onu arayabilirsin. O da sana aynı şeyi söyleyecektir."

"Ona para verdiğin için mi yoksa gerçek olduğu için mi?" "Bana güvenmiyor musun?" diyor şakacı bir şekilde.

"İyi haber mi dedin?" Sorusunu geçiştiriyorum çünkü şu anda öyle bir şey yok. Burada kalmamı istemesi beni rahatsız etmeli ama etmiyor. Daha önce hiç kimsenin benimle ilgilenmediği bir şekilde ilgilenildiğini hissettiriyor. Böyle düşünmek ve hissetmek muhtemelen yanlış ama umurumda değil.

"Evet. İyi haber." Onunla gelmem için eliyle işaret etti. Bana bir şey göstermek için heyecanlanan küçük bir çocuk gibi ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "Voilà."

İşaret ettiği yere bakıyorum ve bocalıyorum. Modern bir şekilde dekore edilmiş büyük odasının ortasında yepyeni, yüksek teknolojik bir langırt masası duruyor. Raylarının üzerindeki bir kutuda da hâlâ selofan ambalajında duran bir dizüstü bilgisayar. Hardy'ye bakıyorum ve sonra tekrar eşyalara dönüyorum. "Bu neden burada?"

"Daha çok kendin gibi hissetmek istediğini ve buranın seni yalnız hissettirdiğini söylemiştin. Ben de sana rahatlık getirdim."

"Benim rahatım mı?"

"Evet. Akademide, stresli olduğunuzda ya da bir şey düşünmeniz gerektiğinde, langırt masasının başında durup düşünürsünüz. Ya da bir şeyi çözmeye çalışırken onunla dalgın dalgın oynarsınız. Bu senin güvenlik battaniyesi."

"Bu ... değil." Ama kelimeler sessiz kalıyor, çünkü bunu daha önce hiç düşünmemiş olsam da, o haklı. Gençken evde bir şeye üzüldüğümde ilk gittiğim yer orası değil miydi? Patrick'le bir maç sırasında okuldaki bir zorbayla nasıl başa çıkacağımdan, kaleye attığım şutların neden işe yaramadığına ve bursumu kaybettikten sonra duygularıyla başa çıkmaya kadar her şeyi konuşmadık mı? Uzun bir günün stresini atmak ve arayan tahsildarlardan kaçmak için gittiğim yer de kesinlikle orası.

Gözleriyle buluşmak için tekrar yukarı baktığımda, bulanıklaşana kadar gözyaşlarımın benimkilerde yüzdüğünü bile fark etmiyorum. Ben fark etmezken o fark etti. Başka hiç kimse fark etmemişken o fark etti. "Teşekkür ederim." Kelimelerim boğuk heceler.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Bunlar sadece eşya."

"Hayır. Fark ettiğiniz için teşekkürler. Bu . Bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Önemli bir şey değil." Bana biraz zaman tanımak için elini sallayıp masanın etrafında dolaşıyor ya da belki de kendisi de bir zaman geçiriyor. "Her neyse, bunun seni evinde daha rahat hissettireceğini düşündüm ve dizüstü bilgisayar da telefonunla uğraşmak yerine giriş yapıp e-postalarına cevap verebilmen için."

"Teşekkür . Tekrar teşekkürler. Ama ofiste bir bilgisayarım var-" "Ve artık evde de bir bilgisayarınız var."

Evine. *Onun evi*. Ona ve gözlerindeki samimiyete bakıyorum. Onlarda gördüğüm şeyin belirsizliği göğsümü ağrıtıyor. Ev kelimesinin ardındaki niyet.

Sessizce gülümsüyorum ve boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum. "Bu çok fazla, Alexander." Şimdi gülümsemesi titriyor. Yüz ifadesi yumuşuyor. "Hepsi çok fazla. Beni şımarttın. Tüm o yeni kıyafetlerin arasında-"

"Hepsini geri götürebilirim. Eğer tercih ettiğin buysa, etrafta çıplak dolaşmanla ilgili bir sorunum yok."

"Çıplak kısmı bolca yapıyor gibiyiz." Göz kırıyorum. "Ve cilt bakımıyla ilgili şeyler. Kitaplar ve bulmaca dergileri. Şimdi de tüm bunlar. Bu çok fazla. Beni şımartıyorsun ve-"

"Ve sen daha önce hiç şımartılmadın." Omuz silkiyor. "Seninle hiç kimsenin ilgilenmediği kadar ilgilenmek iyi hissettiriyorsa beni dava et."

Normalde fakir olduğum ve hep yokluk çektiğim iması beni gücendirirdi ama sözlerinde gerçek bir samimiyet, dudaklarındaki gülümsemede hediyelerin en iyi niyetle verildiğini anlamamı sağlayan bir içtenlik var.

"Teşekkür ederim. I-"

Öne doğru yürüyor ve elimi ağzına götürüp bir öpücük kondurmadan önce parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Bana teşekkür etmeyi bırak. Belki de bunu yapmak istedim. Belki de seni mutlu ve omuzlarında stres olmadan görmek iyi hissettiriyordur. Belki de tam olarak anlayamadığım ama hoşuma bir yanıma ortaya çıkarıyorsun. Belki de kızarıp gülümsediğini ve beni öpmek istediğini görmek hoşuma gidiyordur."

Bir kahkaha atıyorum, başımı sallıyorum ve tam da bunu yapıyorum-eğiliyorum ve dudaklarımı onunkilere . Öpücüğündeki şefkat beni çözüyor. Tamamen giyinikken beni çıplak bırakıyor ve bu daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Baş
döndürücü.

Seksi.

Korkutucu ama ben buradayım.

"Hardy. Bu kadarı da fazla." "Dur
de-"

Ding. Dong.

Çatı katındaki zil sesiyle başını kapıya çevirdi ve sonra bana baktı. Yakından. Bunu fark ettiğimde çoktan sorduğunu sandığım soruyu sorduğunu görebiliyorum. "Bir dakika. Neden böyle giyindin?"

"Ben Suri."

"Peki ya Suri?"

"Bir şeyler içmek için aşağıya iniyoruz. Binanın diğer tarafındaki salonda." Hardy bana yaralı bir köpek yavrusu gibi baktı. Bunu beklemiyordum. "Kendimi eve hapsolmuş hissedebileceğimi ve evden çıkmak isteyebileceğimi düşündü. Beni hizada tutacağına söz verdi ve-"

"Oh. Bu senin için sorun olur mu? Yani..."

"Son birkaç gecedir fiziksel aktivite konusunda iyi olduğumu anladığımı sanıyordum."

Sırıtsı şimşek hızında ve gözleri arzuyla parlıyor. "Anlaşıldı." "İstersen bizimle gelebilirsin?" Milyon yıl geçse de

Alexander Hardy'den Suri ve benimle bir şeyler içmesini isteyeceğimi

sanıyordum. "Hayır. Git. İyi eğlenceler. Ben burada kalıp langirt oyunum üzerinde çalışacağım." "Hardy. Şimdi kendimi berbat hissediyorum."

"Git. yok." Dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor. "İyi eğlenceler."

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Hardy

Bir insan saygınlığını yitirmeden önce kendisiyle ancak bu kadar çok langırt oynayabilir.

Ve neredeyse oradayım.

Çatı katımda amaçsızca dolaşıyorum. Ne hale geldim ben? Çocuklar beni onlarla çıkmaya davet etti. *Yine davet* ettiler. Bir barda oturup birkaç kadeh içki içmek için ama açıkçası bu yapmak istediğim son şey - bir barda oturmak, diğer kadınlara bakmak ve evime dönmüş olan kadını dilemek.

Acınası bir durum.

Ve yine de burada tek başıma otururken, bir elimde bir şişe bira, önümde uzanan şehir, bunun hayatımda eksikliğini hissettiğim *bir şey olup* olmadığını merak ederken garip bir şekilde en iyi duygu. Biriyle ilgilenmeyi, biriyle birlikte olmayı, biri için endişelenmeyi, biri için daha iyi olmayı istemek.

"Sen delisin, Har."

Cep telefonuma Lennox'tan bir mesaj geldi. **Birkaç seçenek ve ilgilenen insanlar var. Mill onları inceleyip size geri dönecek.**

Telefonumu bırakır bırakmaz tekrar çalıyor. Neredeyse cevap vermeyecektim. Büyük ihtimalle yine çocuklar arıyor ve bu gece neden onlarla çıkmadığımla ilgili -kedi kırbaçlı, sık gözlü, kim bilir daha neler- kaba takma adlarını söylüyorlar. Ama ekranıma baktığımda, cevap vermek için çabalıyorum.

"Whit? İyi misin?" Endişe bugünlerde sürekli var olan bir şey.

"Hardy-Har-Har." Kıkırdıyor ve kalbim az önce endişeyle düştüğü yerden kalkıyor. "Komikti, değil mi?" Bir kahkaha daha.

"Sarhoşsun."

"Evet. Öyleyim. *Sanırım*. Antibiyotikler ve alkol muhtemelen iyi bir karışım değildir." Bir kıkırdama daha. "İnsanı çok hızlı sarhoş ediyor."

"Öyle görünüyor." *Onu özliyorum*. "Eğleniyor musun?" *Sadece birkaç saat geçmiştken onu nasıl özleyebilirim?*

"Evet." Arka planda sadece normal bar sohbeti ile sessizlik var. "Beni eve götürebilir misin? Çok fazla kapı var, asansörde çok fazla düğme var ve ... beni eve getirebilir misin?"

Yuva. Bu kelime bana garip geliyor. Hiç evim oldu mu? Ya da daha doğrusu ev gibi hissettiren bir yer?

On yaşımdan beri değil.

O zamandan beri babamın çerçeveli formasının asılı olduğu yerde mi? Muhtemelen. Ama hiçbir yere tam olarak evim diyemedim.

Şimdiye kadar. Ta ki benden onu oraya götürmemi isteyene ve evimin ben olduğumu fark edene kadar. Nerede olursam olayım evim orasıdır.

"Evet. *Seni eve götürebilirim.* Hemen geliyorum."

Asansörden inip avludan geçerek diğer kuleye, oradan da kulenin altındaki bara doğru ilerlerken midem bulanıyor.

İçeri girdiğimde onu hemen fark ettim. Müşteriler dönüp bana bakıyor, bazıları onu gördüğüm için çok heyecanlandığımdan beyzbol şapkamı unutmuşum gibi bakıyor. Neyse ki yerlerinde kalacak ve mesafelerini koruyacak kadar kibarlar.

Onu uzaktan izliyorum. Hareketli ve gülüyor. Sallanırken ve başını Suri'nin omzuna yaslarken gözleri canlı. Suri beni Whitney'den önce görüyor ve benimle göz göze geliyor. Bana en hafif gülümsemesini sunuyor. -Neredeyse o da görüyor der gibi. Whitney'nin burada bir şey olduğunu kabullenmesi. Onun en iyi arkadaşına değer verdiğimi. Mutlu olduğunu.

"Hardy!" Whitney beni görünce bağırıyor, kollarını havaya kaldırıyor ve dikkatimi Suri'den çekiyor. İnsanlar beni daha önce tanımadıysa bile şimdi tanıdıklarına eminim. Ama umurumda değil. Bana böyle geniş bir gülümseme ve hayranlık dolu gözlerle bakarken değil. "İşte buradasın." Oturduğu yerden fırlıyor ve sanki yıllardır beni görmemiş gibi kollarıma atılıp sıkıca sarılıyor. "Seni özledim."

Her kelime fazla telaffuz ediliyor.

"Ben de seni özledim." Bu sözlere gülüp geçiyorum ama doğru değillerse ne olayım. "Beni eve götür, Alexander."

"Tamam. Hadi gidelim." Suri'ye bakıyorum. "İyi misin? Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Hayır." Gülümsüyor ve eğilip yanağıma bir öpücük kondurarak beni selamlıyor. "O dünyayı hak ediyor. Eğer bunu ona veremiyorsan, söz verme," diye fısıldıyor Suri kulağıma.

"Asla tutamayacağım sözler vermem." Kelimeler düşünmeden ağzımdan çıktı. Whitney bana yaslanmışken, başı çenemin altına gömülmüşken ve içimden bir sürü duygu akarken düşünmek zor.

"Her şeyin bir ilki vardır," diye uyarıyor Suri.

"Bunu bilmiyor muyum?"

Her şeyin bir ilki vardır.

Whitney ve ben çatı katına geri dönerken bu cümle tekrarlanıyor ama bu an hayatımdaki diğer anlardan çok daha farklı bir bağlamda.

Benim düşünce trenimden habersiz olan Whitney flörtöz, kıkırdayan, kaygısız ve söylediği her şey beni güldürüyor.

"Langırt," diye bağıyor masayı görünce ve bir ceylan gibi ona doğru koşuyor. "Hadi, Hardy. Bana hareketlerini göster."

"Hareketlerim mi?" Ben soruyorum.

"Evet. Senin hareketlerin," diyor, kelimelerini uzatarak ve kalçalarını sallayarak. "Onları görmek istiyorum."

"Onları gördün." Omzumu duvara yaslıyorum ve Whitney Barnes'a ait her şeyin gösterisinin tadını .

"Hepsi mi?" diye soruyor imalı bir şekilde. Alt dudağını ıslatmak için dilini yalıyor ve gözleri her santimimde gezinirken sırtıyor.

Sikim tepki olarak sarsılıyor. "Sana gösterecek daha çok şeyim var."

Dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "Beni burada yenmek için doğru hamlelerden herhangi birine sahip olduğundan şüpheliyim. Ben langırt ustasıyım, biliyorsun."

"Langırt ustası mı?" Kıkırdıyorum.

"Tam burada. Hemen şimdi." Sanki beni düelloya davet ediyormuş gibi masayı işaret ediyor.

"Langırt oynamak ister misin?" Yapmayı tercih edeceğim bir düzine başka şey düşünebilirim. Hepsi de o büzülmüş dudakların neye sarılabileceğiyle ilgili.

"Evet." Dramatik bir şekilde başını sallıyor.

"Kurallar-" "Kurallar mı var?"

Kaşlarını sallıyor. "Bebeğim, bir kez rakip olan her zaman rakiptir."

Başımı arkaya atıp gülüyorum ama bu kelimenin bana hissettirdiklerine *bayılıyorum-bebek. Bana neler oluyor böyle?*

"Puanı kim kazanırsa soru sorabilir." "Soru mu?"

Ne gibi bir soru?"

"Sen ne istersen."

"Gerçekten mi?" Masada onun karşısındaki yerimi alıyorum. "Bu gerçekten aptalca, küçük bir oyun, biliyorsun. Sahte adamların etrafındaki topu küçük bir kaleye atıyorsun."

"Farkındayım." Dişlerini alt dudağına gömüyor ve kollardan birini çeviriyor, böylece çubuktaki adamlar dönmeye başlıyor.

"Burada kazanma şansım olmasının tek nedeninin sarhoş olman olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Çakırkeyif."

Bir şarkı mırıldanırken ve çubuğu çevirmeye çalışırken ona bakıyorum.

"Elbette. istersen."

"Bana boşuna Şanslı Atış demiyorlar, Hardy."

Gözlerim göğüslerine kayıyor. Üzerindeki ince, dar atletin altında nasıl da hareket ediyorlar. Bu bir işkence olacak.

"Oyun devam ediyor," diyor ve sırtıyor.

İlk topu oynuyoruz ve beni temizlemesi otuz saniyeden fazla sürmüyor.

"Woo-hoo!" Kollarını havaya kaldırır ve küçük bir dans yapar.

"Bu hiç adil değil. Bu çok ..."

Sırtışı genişliyor. "Şanslı atış mı?" Kahkahası odanın içinde uçuşuyor. "İlk sorum ..." Gözleri aydınlanmadan önce ne soracağını düşünür gibi yapıyor. "En büyük başarısızlığınız?"

Derin bir iç çektim. "Sanırım yeni bir kural koymamız gerekiyor." "Başladıktan sonra kuralları değiştiremezsin."

"Evet, yapabilirim çünkü bir langırt oyununda kıcıma tekme yi yemek üzereysen, bundan bir çıkarım olsa iyi olur."

"Peki bundan ne istiyorsun?"

Vücudunda gezdirirken bakışlarım yavaş ve kasıtlı. Kıvranişından anladığım kadarıyla demek istediğim anlaşıldı. "Kazanan aynı soruya cevap vermeli ya da bir parça kıyafetini kaybetmeli."

"Ha." Sırtıyor. Bu eğlenceli yanı yeni ve çok seksi. "Soruma cevap ver, Hardy."

"En büyük başarısızlık mı? Beni buraya getiren sözleşmeyi kabul etmek. Finansal açıdan akıllıcaydı ama ekibimi hayal kırıklığına uğrattım." Omuz silkiyorum ve çubuğu döndürüyorum. "Sözleşmeyi imzaladıktan sonra takımımın bu kadar iyi kaynaşacağını nereden bilebilirdim? Bu yıl orada olmamak zor bir durum. Benim için. Onlar için de."

"Sadece kötü zamanlama."

"Biliyorum ama onları hayal kırıklığına uğrattıyorum ve bu her açıdan çok acımasızca." Omuz silkiyorum. "Senin sıran, Şanslı Atış."

"Pek çok şeyde başarısız oldum. ACL yırtığının üstesinden gelmek. Akademiyi tam potansiyeline ulaştıramamak. Annemin beni uyuşturucudan daha çok sevmesini sağlayamamak."

"Whitney." *Tanrım*. Bu sonuncusu göğsüme saplanmış bir bıçak gibi.

"Hayır." Elini kaldırıyor ve gözlerinden süzülen yaşlara rağmen gülümsüyor. "İçiyordum. Samimi yanımın tadını çıkar çünkü bunu sık sık yaşayamayacaksın." Kıkırdıyor ama keşke gözlerindeki hüznü silebilseydim.

"Bilgin olsun," diyorum sessizce, "annemin beni para ve prestijden daha çok sevmesini sağlayamadım. Yani, biliyorum."

"Gördün mü? İşte bu yüzden mükemmel bir çiftiz." Topu havaya kaldırıyor. "Devam edelim. Hadi oynayalım."

Kaybettim. *Yine kaybettim*. Ve belki de onun gülümsemesinin hala devam eden hüznün dokunuşunu kovaladığını görmek için kasıtlı olduğunu düşünüyorum.

"Soru zamanı. En büyük korku."

"Tanrım. Bunu bir terapi seansı mı yoksa ön sevişme mi yapmaya çalışıyorsun?" Kelimeleri öksürerek çıkarıyorum ve sonra ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. "Peki, tamam. Tamam. Ailelerimizi masadan kaldıralım, yoksa her soru onların etrafında dönecek."

Bana beşlik çakıyor ve sonra dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğiliyor. Tadı cin ve Whitney gibi ve şikayet etmeyeceğim. "Anlaştık," diyor kesin bir baş hareketiyle. "Şimdi cevap ver."

Annemle babamın dahil olmadığı bir yanıt düşünmeye çalışırken onun şakacılığına sırtıyorum. Babam gibi genç yaşta ölmek istemiyorum. Annem gibi yanlış şeylere değer vermek istemiyorum, ki bu sözleşmeyi çok cafcıflı olduğu için kabul ettiğimi düşünürsek zaten berbat bir durum. "Tamam. En büyük korkum, ailem gibi olmamaya çalışmakla meşgul olduğum için hayattaki en önemli şeyleri kaçırmak."

"Neyi korkuyorsun?" diye soruyor. "Bu iki soru."

"Haklısın. Öyle." Ve gözünü bile kırpmadan tişörtünü başının üzerine çekerek, altından meme uçlarını görebildiğim pembe, dantelli bir push-up sütyeni ortaya çıkarıyor. "Daha iyi mi?"

Ağzım kurudu ve aletim sertleşti. Bu uzun sürmedi. Söz konusu o olunca hiç uzun sürmez. "Evet. Çok daha iyi. Lütfen bana daha fazla soru sor."

Gırtlaktan gelen kahkahası kulaklarımı
dolduruyor. "Bekliyorum." "Formalar."

"Ne?" Soruya gülüp geçiyor.

"Boş . Bu aptalca." Bu sorudan ve cevabımdan nefret ederek oyunun
sapıyla oynuyorum.

"Hayır. Açıkla."

"Babamla ilgili en çok hatırladığım şey, sahadayken tribünlere bakıp
annemi ve beni Hardy formalarımızla gördüğünde duyduğu gururdu. Kulağa
aptalca geliyor ama o orada hayalini yaşıyordu ve sanki gelen en iyi şey
bizmişiz gibi bize bakardı." Yüzü hâlâ önünde. Bana o şekilde baktığında
göğsümde oluşan o patlama hissini hâlâ hissedebiliyorum.

"Seni takip etmiyorum." Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Bu nasıl en
büyük korkun olabilir?"

"O hissi yaşamak istiyorum. Eskiden bana baktığında hissettiklerimi birine
hissettirebilmek istiyorum. Aptalca ve tuhaf ama yaşam tarzımla, üzerime
çektığım ilgiyle asla böyle hissetme ya da bir başkasına böyle hissettirme
şansım olmayacağından korkuyorum." İçimi çekiyorum ve tişörtümü
başımdan aşağı sıyrıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Bu kaya gibi sert karın kaslarıyla seni baştan çıkarmaya çalışıyorum ki
konuyu değiştirebilelim."

"Şikayet etmiyorum. Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, en büyük
korkum normal bir ailenin nasıl bir his olduğunu asla bilemeyecek olmak."

Sahip olmadığım onca şey arasında en azından on yıl boyunca buna
sahiptim. İşte bu kesin. "Yapacaksın. Bundan eminim." Ellerimi kolların
üzerine koydum. "Hazır mısınız?"

Bu raundu ben kazandım. Aslında, egom zedelenmesin diye bir tur
kazanmama izin vererek benimle oynadığından eminim.

"Evet." Yumruğumu sıkıyorum. "Ve eğer kazanmama izin verirsen, başka
bir şey söyleme. Şimdi sıra bende." Ellerimi birbirine vurup ovuşturuyorum.
"Suçlu zevkiniz nedir?"

Sırıtsı şimşek hızında ve gözleri bel kemerimin altına iniyor.

"Bunun olmasını sağlayabilirim," diye mırıldanıyorum.

"Bu sonrası için." Dişlerini alt dudağına gömüyor. "Gerçek suç
belgeselleri. Uçlarında mini çikolata parçaları olan Cannolis. Uyumak."

"Tam olarak düşündüğüm şey değil, ama bunların hepsi çok mümkün şeyler."

"Oh, ve orgazm. İkinci seferde çünkü her zaman ilkinden daha yoğun oluyorlar."

Bir kahkaha attım. "Eğer bu eldiveni bırakmak değilse, ne olduğunu bilmiyorum." Ama zaten onu almak için eğilmediysem ne olayım.

Kaşlarını kaldırıyor ve langırt masasının etrafında dönüyor. "Seninki ne?" "palmiye ağaçları olan gün batımları. Snickerdoodle kurabiyeleri. Oh, ve ikinci orgazmı yaşıyor."

Masanın üzerinden eğilip topu alıyor ve bilerek kaleme bırakırken gülümsemesi yavaşça baştan çıkarıcı bir şekilde kayıyor. "Bana bir soru sor, Hardy."

"Şu anda ne düşünüyorsun?" "Vahşi tarafta nasıl yürümek istediğimi." *Fffiuucckk.*

"Bunun olmasını ayarlayabileceğime eminim." Bir adım öne çıkıyorum ve elimi göğsünün ortasında gezdiriyorum. Nefesinin kesilmesine bayılıyorum. Dudaklarının ayrılması. Gözlerinin genişlemesi.

"O zaman başla."

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Hardy

Birbirini tanıyan ama aynı zamanda öğrenmeye devam eden bir çift gibi birlikte hareket ediyoruz. Kulağının hemen altını öptüğümde nasıl ses çıkaracağını tam olarak biliyorum, ama keşfetmek istediğim çok fazla yer var - yalamak, öpmek, zevk almak - böylece tepkisinin ne olacağını öğrenebilirim.

Yatak odama kadar kısa bir yürüyüş. Giderken kıyafetlerimizi bırakıyoruz ve kahkahalarımız ve inlemelerimiz koridorda süzülüyor.

Onu kendime doğru çekiyorum, sırtı önüme dönük, çünkü kıcının sikime doğru bastırılmış hissi bir erkeğin isteyebileceği en iyi işkence. Ayrıca boynunu öpmek, sıkıca tomurcuklanmış meme uçlarını avuçlamak ve parmaklarımı amının ıslaklığına daldırmak için bana kolay erişim sağlıyor.

Ve bütün bunları yapıyorum. Kızdırıyorum, alay ediyorum, yalıyorum ve kıkırdamaları iç çekişlere ve iç çekişleri inlemelere dönüşene kadar parmaklıyorum.

"Dizlerinin üzerine çok, Whit," diyorum, onu yatağa itiyorum ama kalçalarını yukarıda ve yerinde tutuyorum. Söyleneni yapıyor ve bana hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı bir manzara sunuyor. Islak am. Sıkı bir göt. Uyarılmışlığıyla parlayan yayılmış kalçalar. "*Sikeyim.*"

"Bana tüm hareketlerini gösterecek misin?" diye alay ediyor ve sonra aşağı eğilip burnumu kıcına gömdüğümde ve dilimi kaygan kıvrımlarının arasından geçirdiğimde inliyor.

Tadı cennet gibi. Günah gibi. *Benimki gibi.*

Dilimi onun içine sokup çıkarırken, parmaklarımın pedlerini klitorisine tekrar tekrar sürterken bu düşünce hakim oluyor. Kıvranıyor ve kalçalarını dilime doğru savuruyor.

Onun tadında, ismimin iniltisinde ve vücudu kasılırken ve sonra bana karşı titrerken dilime çarpan fişkırma kayboluyorum. Bu boku lanet bir köpek gibi kucaklıyorum çünkü buna doyacağımı hiç sanmıyorum - onu tatmak, koklamak, onu hissetmek. Hepsine.

"Hardy." Parmakları çarşafın içinde kasılırken adımı tekrar tekrar söylüyor ve dilimi son bir kez daha geçirdiğimde itiraz ediyor.

doğruluyor. Islak tenindeki serin hava, duyarlılık bulmacasına bir parça daha eklemiş olmalı.

"Tadın çok güzel." Omurgasında bir çizgi yalıyorum, tüylerim diken diken oluyor ve dilime değiyor. "O kadar güzel ki."

Sikimi amına dayadığımda inliyor ama lanet olası bir profesyonel gibi üzerine bastırmadan önce ayarlamam için zaman bile vermiyor.

Tanrım. Başım dönüyor ve zevk bataklığı beni ele geçirirken görüşüm beyazlaşıyor. Ve o üzerimde ileri geri hareket etmeye başlamadan önce nefesimi ya da yönümü bile bulamıyorum.

Ona vermem gereken her santimi alırken amının sikimin etrafında gerilmesini izliyorum. Bu manzara karşısında inliyorum. Kıcının kürecikleri ve gergin, pembe teni beni içine çekiyor. Dölleri sikimi kaplarken içine girip çıkarken çıkardığı kaygan seslere. Sanki aldığı zevk dayanılamayacak kadar fazlamış gibi başını aşağıya eğiyor.

Ve öyle de oldu. İstedğim ve hayal edebileceğim her şey tek bir çarpıcı anda.

Onun cesaretlendirici iniltileri ve coşku dolu homurtularıyla orgazmımın zirvesine çıkıyorum. Vücudu benimkiyle uyum içinde hareket ediyor ve ellerim ona çarpıp hala iyileşmekte olan vücudunu sarsmamak için kalçalarını çok sert kavırıyor.

Bu bir aciliyet ve incelik dengesi.

İhtiyaç ve arzu.

Açgözlülük ve . . . evet, lanet aşk.

"Siktir." Vücudum doruk hislerine doğru serbestçe düşerken kelimeyi haykırıyorum. Kalçalarım sarsılıyor ve vücudum geriliyor. Daha fazla ileri gidemeyene kadar kendimi onun içine gömebildiğim kadar gömüyorum.

Ve boşalmam biter bitmez, ama vücudum hala sarsılırken, onu döndürüyorum, yatağa sabitliyorum ve daha fazla dayanamayana kadar dudaklarından alıyorum.

Sadece ikimizin bildiği bir dil varmış gibi dudakları dudaklarıma değiyor. Vücudumun titremesi durana ve kalbim yavaşlayana kadar onu öpüyorum. Ellerimi üzerinde gezdiriyorum, yumuşak tenini avuçlarımın altında hissetmeye ihtiyaç duyuyorum.

Lanet olsun. *Bu kadın.* O her şey.

"Mmm," diye mırıldanıyor ben üzerinden yuvarlanıp onu kendime çekerken. Aramızda çok fazla boşluk var. "Bu tam da martinilerimin sipariş ettiği şeydi."

Kıkırdıyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum. Bana bakıyor, kirpikleri dalgalanıyor ve yeşil gözleri benimkileri arıyor. Üstesinden geldim

Aylar önce mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim olasılıklar hakkında duygu ve düşünceler.

Ama işte buradayız.

"Bir soru daha," diye mırıldandım.

"Langırt bitti." Elini kalbimin üzerine koydu.

"Güldür beni." Elimin tersini yüzünün yan tarafında gezdiriyorum ve artık yapamadığım şeyle savaşıyorum. "Bana senin hakkında bilmekten şaşıracağım bir şey söyle."

Kaşları çatık ama gülümsemesi çok rahat ve konforlu. "Hakkımda bilmekten şaşıracağın bir şey var mı?"

"Evet."

"Beklenmedik bir sürü şey yaşadığım hayatımda başıma gelen en beklenmedik şey olduğun için." Avucumun içine bir öpücük konduruyor. "Sıra sende. Senin hakkında bilmekten şaşıracağım tek şey nedir?"

"İki şeyim var."

"Öyle mi?"

"Hmm." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve daha fazlasını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Yarın gece için planlarımız var. Senin için hazırladığım bir sürpriz."

"Planlar mı?" Biraz canlandı. "Randevu gibi mi?"

" gibi bir şey." Bu aklını kaçırarak. Martin, Suri ve benim perde arkasında organize ettiğimiz diğer tüm sürprizlerden daha . "Yolculuğa çıkmadan önce küçük bir şey."

"Bu doğru. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Dört maç daha ve şampiyonluk kesinleşti."

"Umut bu." Gerçekte, bu bir anlaşma. Pek çok açıdan anticlimactic. Sonraki dört maçı kazandık ve her şey imzalandı, mühürlendi ve teslim edildi. Kontratım tamamlandı. Görevim tamamlandı.

Bu onu daha az inanılmaz yapmaz, ancak filmlerde gösterildiği gibi her zaman dramatik değildir.

"Demek planlar, ha?" Bana karşı kıpırdanıyor. "Bu beni mutlu ediyor. İlk şey buysa, ikincisi nedir çünkü bunu aşabileceğinden şüpheliyim."

"Yapabilirim ve

yapacağım." "Kanıtla."

"Sana yüzde yüz aşık oldum." Nefesi kesilir. Dudakları açılıp kapanıyor ama hiçbir şey .

Bunun yerine, dinlenmeden önce gözlerinde korku parıldarken kekeleyerek gülümsüyor

yanağını göğsüme koydu.

Göğsüm yanmaya başlayana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmiyorum.
 Nefesimi olabildiğince yavaş vermek için elimden geleni yapıyorum.

Düşüncelerim onun kalbinin benimkine çarpması kadar hızlı

koşuyor. Bunu berbat mı ettim?

Onu çok mu erken ittim?

Az önce başıma gelen en iyi şeylerden birini mi korkutup kaçırdım?

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Hardy

Yanımdaki yatak boş.

Olmaması gerektiği halde boş.

Hava soğuk ve nedenini bildiğime eminim.

Onun gibi kokan çarşaflardan kalkıyorum ve çatı katında çıplak yürüyorum.

Pencere duvarında oturup elinde bir fincan kahveyle sabahın erken saatlerinde güneşin doğuşunu izleyeceğini umsam da orada olmayacağını biliyorum.

O değil.

Yatağı boş. Hala bir gün öncesinden hazır. Şifonyerin çekmeceleri hala ona aldığım ve kaldığı süre boyunca kullandığı eşyalarla dolu - hepsi düzgünce katlanmış ve güzelce istiflenmiş.

Ama cep telefonu ve el çantası gitmiş. Tıpkı

onun gibi.

Sikeyim.

BÖLÜM ELLİ ALTI

khitney

On Altı Yıl Önce

"Neden seninle kalamıyorum?" Yalvarıyorum. Gözyaşlarım dökülüyor ve sesim boğazımda yanıyor.

"Ben mi? Neden isteyesin ki? Benim de bir hayatım var, evlat. Her zaman senin için endişelenemem. Bir bayanın istediği gibi davranmak için biraz özgürlüğü olmalı."

Nazik eller omuzlarımdan tutarak beni açık kapıya doğru yönlendirmeye çalışıyor. "Hadi Whitney, gitme vakti geldi."

Bu, yabancı birinin eve gelip anneme onunla yaşayamayacağımı söylediği üçüncü sefer. Seslerinin ne kadar yumuşak olduğu ya da bana ne vaat ettikleri önemli değil. Nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyorum.

Beni götürdükleri diğer evlerde asla istemiyorlar. Oraya götürüldüğümde ailelerin yüzünde kocaman bir gülümseme oluyor ama sosyal hizmet görevlisi ayrıldığı anda gülümsemeler kayboluyor ve ben de yok oluyorum.

"Onu duydun, Whit. Gitmelisin. Eminim seni Disneyland'e ve gitmek istediğin tüm o eğlenceli yerlere götüreceklerdir. Yerinde olsam ben de giderdim." Vücudu özel ilacına daha fazla ihtiyaç duyduğunda yaptığı o garip, seğirmeli şeyi yaparken gülümsüyor. "Unutma, annen seni her zaman sevecek."

"Hep böyle diyorsun anne."

Vücudu tekrar titriyor. "Bu doğru. Seni seviyorum."

"Ama madem beni bu kadar çok seviyordun, neden beni hiç yanında tutmak istemiyorsun? Neden bana o mutlu gülümsemele hiç bakmıyorsun? Hani şu pudralı şeylerle gelen adamlara verdiğin gülümsemeyle?"

"Çünkü onların sahip olduklarına ihtiyacım var, tatlım." *Ama senin bana ihtiyacın yok.*

"bu seni sevmediğim anlamına gelmiyor."

"Lütfen beni gönderme anne. İyi olacağım, söz veriyorum." Sosyal hizmet görevlisi beni kapıya yaklaşıyor, ama ben onun elinden kurtulup koşuyorum

anneme geri döndüm. "Lütfen," diyorum kollarımı ona sarıp sıkıca tutunmaya çalışırken. "Beni tekrar uzaklara gönderme."

Ama annem bana sarılmıyor. Anlamadığım gözlerle bana bakarken kolları iki yanında duruyor. Beni yine dinlemediğim için cezalandırmak üzere olduğunu söyleyen gözlerle.

Umurumda değil. Bana tekrar vurabilir. Ben güçlüyüm. Dayanabilirim. Her şey başka bir korkunç yere gönderilmekten iyidir.

"Artık gitme vakti Whitney," diyor sosyal hizmet görevlisi kollarını bana dolayıp bu kez beni kaldırmaya çalışırken.

Tekme atıyorum, vuruyorum ama beni götürürken ona denk olamıyorum.

"Lütfen. Gitmek istemiyorum," diye yalvarıyorum bir o yana bir bu yana çırpınırken. "Onlara beni burada istediğini söyle anne. Onlara burada kalmamı istediğini söyle."

Ama bulanık gözyaşlarımın arasından ona baktığımda, her zaman yaptığı gibi kolunu kaşıyarak öylece oturuyor. Sanki bir televizyon programı izliyormuş gibi. Sanki bu benden daha önemliymiş gibi.

"Lütfen..." Kendi sesime bile benzemeyen kırık dökük bir kelime.

Kapı arkamızda gıcırdarken, boğuk bir sesle "Annem seviyor..." dediğini duyuyorum.

"Hayır, yapamazsın," diye sessizce ağlıyorum pes edip kadının kollarına yığılırken. Çünkü kavga edersem daha kötü olur.

Eğer aşkın anlamı buysa, ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Asla.

Biri bana bu sözleri söylediğinde ona asla inanmayacağım. Seni sevdiğini söyleyen insanlara güvenemezsin.

Tek kullanımlık olduğun anlamına gelir.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

khitney

Evimde su sızıntısı varmış, hadi
oradan.

Bu yalan yüzünden içimde yaşadığım tüm kargaşaya
rağmen hâlâ gülümsüyorum. Beni orada yanında
tutmak istedi.

Tüm yaşananlar göz önüne alındığında, bunun bana hissettirdiklerini
seviyorum. Ancak, bu konuda sessizce çıldırıyorum.

Sitemde su sızıntısı yoktu. Yırtık bir kaldırım ya da devam eden bir inşaat
yoktu. Tek gelişme arka ve ön kapılarımın değiştirilmiş olmasıydı. Her
ikisinde de artık güvenlik ekranları var - şüphesiz Hardy'nin kendine engel
olamadığı bir ekleme.

Ama diğer her şey tamamen aynı görünüyor.

Yatağa oturdum ve eski halime baktım. Garip bir şekilde, artık o
olduğumu hissetmiyorum. Sonra küçük daireme bakıyorum, dolap gibi
kullandığım askıdaki kıyafetleri fark ediyorum. Kitaplığımdaki resimler benim
geçmişim. Bir garaj satışından aldığım eski porselen tabaklar - birilerinin
saklayıp sadece tatillerde kullanacağından şüphe duymadığım tabaklar. Ben
onları her gün kullanıyorum.

Bu şeylerin herhangi birinde yanlış bir şey olduğundan değil. Sadece
Hardy beni değiştirdi. Daha iyi olduğumu ve daha fazlasını hak ettiğimi
düşünmem için beni cesaretlendirdi.

O zaman neden sözleri beni benden uzaklaştırdı? Neden her zaman
özlemini duyduğum bir şey -sevilmek, sevildiğini hissetmek, istenmek-
sözlerimi çaldı ve kalbimi dehşete düşürdü?

Korku.

Hep değil miydi? *Hayatımı nasıl yaşadığım?*

Yatağımdan kalkıp formamı (futbol şortu, , spor sütyeni) alıyorum ve
yüzümü içine gömüyorum. Eski ben gibi kokuyorlar. Korkudan umuda ve
gelecek olanın belirsizliğine bulanmış parfümüm.

Hardy'nin benim için seçtiği kokuya bu kadar alıştıktan sonra artık o
kokuyu sevip sevmediğimden pek emin değilim. Gerçekten hayal kurmanın
sorun olmadığını hatırlatan bir koku. Umudun korkulacak bir şey değil, bir
araç olduğunu. Ve boktan bir yetiştirilme tarzına rağmen nasıl hala
gelişebileceğinizi.

"Ugh." Yatağıma uzandım, gözlerimi kapattım ve dün gecenin her anını yeniden yaşadım.

Bana bir langırt masası aldı. Ve beni etkileyen şey satın alması değil. Beni rahatlatacak eşyalarımı getirmeye çalışmasıydı. Zor durumda olduğumu biliyordu ve bana ihtiyacım olduğunu düşündüğü şeyleri vermeye çalıştı.

İhtiyacım olan şey oydu.

Ve sonra bunu bana verdiğinde -bana aşık olduğunu söylediğinde- kaçtım.

Ne gariptir ki o kendi yöntemlerini değiştirebildi ve benimle bir fırsatta açılabilirdi, bense burada kendi yöntemlerime saplanıp kalmış ve geçmişte kaybolmuş durumdayım.

Sikeyim.

Siktir.

İnsanlar size kim olduğunuzu gösterdiklerinde, buna inandıklarını söylerler.

Özür dilerim Hardy. Sana kim olduğumu gösterdim. Kim olduğumu. Seni hak edecek kadar iyi olmadığı için üzgünüm.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

khitney

Ne be?

Kompleksin kenarında duruyorum ve kendimi kendi topraklarımda bir yabancı gibi hissediyorum.

Tamamen aynı ama her şey gibi geliyor - ve *her şeyden* bahsediyorum -değişti.

Tüm kompleks yeniden boyandı. Elveda, gri briket duvarlar. Merhaba bembeyaz duvarlar ve ana duvarın ortasına boyanmış kulüp logosu. Tribünler renk düzenine uygun yenileriyle değiştirildi ve yemin ederim ki sahayı kaplayan tribün sayısı üç katına çıktı. Ve kaplamadan bahsetmişken, tüm dış çitler siyah kaplamalı zincir bağlantılarla ve gerçekten kapanan ve büyük olasılıkla kilitlenen düzgün, çalışan kapılarla değiştirildi.

Bir de sahanın kendisi var. Çim. Yepyeni bir çim. Güzelce düz boyanmış çizgileri ve orta çizgideki kulüp logosuyla dudak uçuklatacak kadar muhteşem.

Sadece saha çimi değil, kaleler de yepyeni ve bembeyaz filelerle kaplı. Köşe bayrakları var. *Daha önce hiç olmamıştı.*

O zaman yeni barakaları fark ettim. Yeni temaya uyacak şekilde boyanmış birkaç tane var. Yanımda bir sıra halinde dikilmişler, ben de onlara doğru ilerleyip içlerine bakıyorum. Kapıları birbiri ardına açarken hissettiğim şey şaşkınlık. Her bir baraka mini bir depo gibi. İlkinde teçhizatlar, toplar, çeviklik çubukları ve benzerleri bulunuyor. İkincisinde selofan torbalara konmuş ve bedenlerine göre dizilmiş yeni üniformaların bulunduğu raflar var. Üçüncüsünde ise başkalarının hafifçe kullanılmış malzemelerinden oluşan bir ikinci el dükkânına benzeyen bir yer var. Ayakkabı raflarında kramponlar, asılı raflarda şortlar ve eski formalar var. Duvardaki bir tabelada "İhtiyacınız olanı alın, artık uymayanları bırakın" yazıyor.

Buranın bu kadar kısa sürede nasıl dönüştüğüne hayretle bakıyorum.

Bu benim hayalimin hayata geçmiş hali. *Kimseye vizyonumdan bahsetmedim çünkü kim karşılayamayacağı şeylerden bahseder ki?* Bu sadece sizi gerçeklikten kopuk göstermeye yarar.

Ama bu ... bu sadece ... Arkamı dönüyorum ve her şeyi tekrar içime çekiyorum. Gözlerim yaşıyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor.

"Ne yaptın sen?" Kimseye mırıldanmıyorum, bunun yüzde yüz Alexander Hardy olduğunun tamamen farkındayım.

Duygularımı daha da karıştırmaktan bahsediyorum.

"Normalde barakaların hepsi kilitlidir ama buraya erken geldim ve onları açtım."

"Martin!" Döndüğümde onu yüzünde mahcup bir ifadeyle orada dikilirken buluyorum ve hiç düşünmeden kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarılıyorum. "Bana yalan söylüyordun." Arkama yaslanıp koluna vururken gülüyorum.

Sevgimden dolayı yanakları şaşkınlıktan pancar gibi kızarmıştı. "Sana söylemeyeceğime dair Hardy'ye ruhum üzerine yemin etmek zorunda kaldım." Gururla kıllanıyor.

"Bu ..." Ellerimi havaya kaldırıyorum ve sanki bir rüyadaymışım gibi tekrar etrafıma bakıyorum. "*Delilik*."

"Bana mı söylüyorsun?" Kıkırdıyor. "Hardy olduğu için, liseyle tatlı dille konuşup iyileştirmeleri yaparken sahalarını kullanmamıza izin verdi."

"Tüm bunları yapmak için yeterli zamanımız olmasına imkân yok," diyorum ondan çok kendime.

"Yok artık. Bana planı anlattığında deli olduğumu düşünmüştüm. Eski bir program olan Extreme Home Makeover gibi ama futbol akademisi için. Burada bir sürü insan aynı anda birlikte çalışıyor. Sanki ekipler taşınmış ve bu işi halletmek için birlikte çalışmışlar."

"Söyleyecek söz bulamıyorum. Bozuk plak gibi konuşuyorum ama öyleyim."

"Soyunma odalarını görene kadar bekleyin. Oyun odasını. Ofisini. Her bir yer güncellendi." "Ne demek istiyorsun?"

"Soyunma odası elden geçirildi. Mayhem'inkine benziyor ... ya da Mayhem'inkinin neye benzediğini varsayabilirim. Yeni dolaplar. Banyo ve duşlar yenilendi. Aynı bile görünmüyor."

"Ofisim mi dediniz?" Bu fikrin bende neden korku uyandırdığını bilmiyorum.

Ama öyle oluyor ve Martin arkamdan gelirken ben de harekete geçiyorum. "Önce oyun odasına bir göz at."

Cumbaya bakıyorum ve ... yeni bir langırt masası? Yeni bir kanepesi? Otomat mı? Ama beni gülümseten dekor. Hardy eski langırt masamın güvertesini duvara yerleştirmiş. Ve bir şekilde, bir şekilde, şampiyonluk kazanan takımımın bir resmini bulmuş. Bu resim büyütülmüş ve eski langırt masasının ortasına yerleştirilmiş, neredeyse bir çerçeve görevi görüyor. Düşünceliliğine gülümsüyorum. İçinde barındırdığı anlama.

"TV, filmleri ve bunun gibi şeyleri gözden geçirmek içindir. Ya da eve gitmek istemeyenler için film geceleri düzenliyoruz. Bir de şuna bakın," diyor Martin. Bir düğmeyi çeviriyor ve uzaktaki duvarda bir neon tabela yanıp sönüyor.

Kelimeler nefesimi kesiyor.

Rüyalar değişir. Hayaller değişir. Yeni bir tane bulun ve peşinden gidin. "Oldukça havalı, değil mi?" Martin soruyor.

Başımı sallıyorum, kelimeler ağızımdan kaçarken parmaklarım kolyemdeki tılsımla oynuyor. Bunlar Hardy'nin bana söylediği sözlerin aynısıydı. Yavaş yavaş zihnime yerleşen ve daha fazlasını isteyip isteyemeyeceğimi merak etmeme neden olan sözler.

"Çok havalı." Neredeyse kelimeleri .

Onlara yeni bir güvenli yer sağladı. Çocukların antrenmandan sonra sokaklarda olmak yerine takılabilecekleri bir yer. Burayı bir kreşten çok bir kulüp evi gibi gösterdi.

Hardy anlıyor. Sadece anlıyor ve bunun nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum.

Martin beni ofisime götürürken derin bir nefes alıyorum. Tedirginlikle hareket ediyorum.

Burası benim yerim, sığınağım, birçok temel anımın yaşandığı yer.

Eşiğe geldiğimde donup kalıyorum ve bir nefes çekiyorum. Burası hâlâ benim ofisim.

-Aynı boyutta, aynı şekilde ama tamamen elden geçirilmiş. Düzenlenmiş klasörlerin arasında çerçevelenmiş Patrick ve benim bir resmimizle tamamlanmış, gömme dolaplı yeni bir masa. Tüm futbol kitaplarımın ve bazı yenilerinin bulunduğu bir kitaplık. Devasa bir ekrana sahip yepyeni bir masaüstü bilgisayar.

Ancak masanın arkasındaki duvarda asılı olan şey, gözyaşlarının nihayet dökülmesine neden oluyor.

Hardy, tüm ekibimin baş harflerini kazımış olduğu eski masamın yan tarafını olduğu gibi duvara astırdı. Eğri ayağını ve üstündeki Sharpie lekesini bıraktı ve olduğu gibi astı.

"Uh-oh. Whitney? İyi misin?" Martin gözyaşları akmaya devam ederken sorar.

"Evet. Ben ..." Gözyaşlarımı yanaklarımdan iterken dönüp ona bakıyorum.
"Tüm bunları sizin yaptığınıza inanamıyorum."

"Hardy yaptı. Ben yardım ettim ama hepsi
Hardy'nin işiydi." Başımı salladım ve daha fazla
gözyaşı sildim.

"Çocuklar çok mutlu. Dün her şeyi görmek için ilk kez geldiler ve hiç
durmadan konuşup kıkırdadılar. Sanki hiç yeni bir şeye sahip olmamışlar gibi
ve bu şekilde devam etmek istiyorlar. Yeni koçlar da aynı şekilde."

"Yeni koçlar mı?" Ne be?

"Evet, yeni oyuncuların akınına karşı yardımcı olmaları için birkaç gönüllü
aldık. Hepsi de çok saygın kişiler. Kimlik bilgileriyle gözümü korkutanlar."

"Değerini bil, Martin. Burayı gözlerin kapalı bile yönetebilirsin." Yeni
koçlar mı? Vay be. "Ama biz karşılayamayız."

"Zorunda değilsiniz. Hardy onlara maaş olarak gelecek yılki Mayhem
maçları için sezonluk bilet verdi. Zamanlarını veriyorlar ve karşılığında
profesyonel futbol izleyebiliyorlar."

Başım

dönüyor.

Bütün bunları o

yaptı.

Tüm bunları yaptı ve hiçbir şeyi esirgemedi.

Onu tanımayan eski ben, bunun bir reklam çalışması olup olmadığını
sorgulardım. İyiliksever biri olarak ününü pekiştirmenin bir yolu. Onu tanıyan
yeni ben ise farklı düşünüyor, onun böyle biri olduğunu biliyor. Büyük bir
kalbi olan iyi bir adam.

"Bunaldım, Martin." Dönüyorum ve kolumu onunkine bağlıyorum.
"Yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Hardy'ye
teşekkür et." "Geldiğinde
edeceğim."

"Sen hastanedeyken bir ayı doldu ama hâlâ çoğu gün burada. Muhtemelen
onu daha sonra göreceksiniz."

Ayı bitmişti.

Bu dört kelimenin beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum ama
etkiliyor. Çünkü onlar geleceğini bildiğim şeyin habercisi. Onun gidişinin.
O eve dönüyor. Ben bir kez daha terk ediliyorum.

Sana yüzde yüz aşık oldum.

Midem bulanıyor ve bu kez gözlerimden akan yaşlar akademinin
revizyonundan değil. Kendimi çok huzursuz hissettiğim için.

Ama bunları düşünecek zamanım yok çünkü arkamızdan kahkahalar yükseliyor.

"Buraya geldiklerinde çocukların ne kadar çılgın olduğunu göreceksiniz. Heyecan had safhada. Ve sahip olduğumuz çocuk sayısı çok fazla."

Tam zamanında döndüğümde bir kucaklaşma ve sevgi seline kapılıyorum. Bir kahkaha seline ve ne kadar özlediğimin söylenmesine. Akademinin artık ne kadar havalı görüldüğüne dair bir sohbet kasırgasına.

Yine de park yerine bakmaya devam ettiğimde, görmeyi beklediğim kişi orada değil.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Hardy

Onu uzaktan izliyorum.

Acıdan dolayı yüzünü buruşturan ya da derin bir nefes alan birini arıyorum ama bulamıyorum. Onun yerine çocuklarla etkileşime girerken saf, filtrelenmemiş bir mutluluk görüyorum.

Çak beşlik, yumruk tokuşturmalar ve kaygısız sırtıtmalar. Neşe saçıyor.

Ona burada istediği her şeyi verdim. Bunu başka bir yerde de denemek ister mi? Kendine asla izin vermediği daha fazlasını istemeye kendini açmaya? Bunu ona vermeme izin verir mi?

Ona doğru yürüyüp saçmaladığını söyleme dürtüsüyle onu izliyorum. Ben bir avım. Lanet olası bir süper star. Pek çok kadın dün gece söylediğim sözleri onlara söylemem için beni öldürür.

Ama onu bu yüzden sevmiyor muyum? Neden ona *aşığım*? Çünkü bunların hiçbirinin önemi yok.

Ona göre ben sadece Alexander Hardy'yim. Çok kibirli. Biraz bencil. Ve onun en kötü korkularını kişileştiren adam. *Sevilmek*.

Çünkü onun için sevdiği her şey onu terk etti. Vay canına.

Bak beni ne kadar büyüttü ve olgunlaştırdı.

Çünkü bir zamanlar "siktir et" der ve yoluma devam ederdim. Ama şimdi değil. Artık değil. Ondan sonra değil, daha doğrusu onun yüzünden. Whitney Barnes'dan sonra hayatıma devam edebileceğimi sanmıyorum.

Bu sabah akademiye ilk kez gördüğünde yüzünü görmek için neler vermezdim. Burada geçirdiğim süre boyunca öğrendiğim şeyi fark ettiğinde - çocuklarının görülmeyi ve sevmeyi hak ettiğini ve onlara bunu vermenin bunu hissetmelerine yardımcı olduğunu.

Tesisin içine doğru yürüyorum. Beni gören çocuklardan birkaç *Hardy* sesi yükseliyor. Yumruk tokuşturmak için koşuyorlar ama benim gözlerim Whitney'de kalıyor.

"Selam." Gülümsüyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "İyi günler mi?"

Gözlerinde duygular titreşiyor ve kayboluyor - burada olduğum için panik ve ardından kısa bir süre sonra rahatlama.

Neden rahatladın? Çünkü o burada ve dün gece için onunla yüzleşmeyeceğimi biliyor.

"Hardy. Selam." Bana dönmeden önce etrafına hızlıca bir göz attı. "Henüz sana mesaj atmadım ya da seninle konuşmadım. İstemediğimden değil, ne söyleyeceğimi ya da nasıl söyleyeceğimi bilmediğimden ve bunun yüz yüze olması gerektiğinden." Gözlerinden süzülüyor. "Daha önce hiç kimse benim için bu kadar güzel bir şey yapmamıştı."

"Patrick'in bu konuda beni yendiğine eminim ama benim için sorun yok çünkü senin bu hale gelmene o yardım etti."

"Hardy." Adım, adı konmamış duyguların huzursuz bir mırıltısı. Yutkunuyor. "Bilmiyorum. I-"

"Bu. Tam burada. Bunun dün geceyle hiçbir ilgisi yok. Hiç alakası yok. Biriyle uğraşmadan diğeri hakkında konuşabiliriz."

"Beni gafil avladın," diye fısıldıyor.

"Ve sen saçmalıyorsun. Ya öyle ya da aramızdaki şeyin ne olduğu konusunda kendine yalan söylüyorsun. Bana bunu hissetmediğini söyleyemezsin. Sen de istemiyorsun."

Başını hızlıca sallıyor ve ne düşündüğünü söylemesi için ona yalvarma isteğine karşı koyuyorum. Kaçacak mı? Kalıp savaştacak mı? Yine de tek kelime etmiyorum çünkü ben bir aptalım. Kaçmayacağını biliyorum çünkü çocukları burada. Gözleri sorguluyor, araştırıyor ve göğsümü ağrıtıyor.

Belki de bu yüzden bir sonraki bölümü ekliyorum.

"Dün gece söylediğimi söyledim ve arkasındayım. Bunun arkasında durabilecek misin yoksa senin için çok mu fazla olduğunu anlamam gerekiyor. Her iki durumda da karar senin."

Ve bu sözler şimdiye kadar söylediğim en zor sözler olabilir.

Özellikle de cevap alamadığım için.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

khitney

"Suri," diye inliyorum göz bağıni kurcalarken.

"Telaşlanmayı bırak." Ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni yönlendiriyor.

"En iyi arkadaşlar, diğer en iyi arkadaşların sırlarını öğrenmesine izin verir. Sen bana sır vermedin.

Bu benim en iyi arkadaşım olmadığın anlamına mı geliyor?" Alay ediyorum.

"Şu haline bak, kendini komik sanıyorsun." Gülüyor. "Şimdi bir basamağı aşacaksın," diyor.

Ayaklarıımı kaldırdım ve emirlerini yerine getirdim. Doğruyu söylemek gerekirse, bu gece yapmak istediğim son şey bir yere gitmekti. Kabul ediyorum. Yüzde yüz yorgunum. Bugün bütün gün herkese yalan söyledim ve öyle olmadığımı söyledim ama öyleyim. İyileşmekten başka bir şey yapmadan tüm gün ayakta çalışmak çok zor.

Ve yapmak istediğim son şey bu gece dışarı çıkıp teşhir edilmek. Ki bu bir yalan.

Bu gece yapmak istediğim son şey, kendi duygularıımı anlamaya çalışırken Hardy ve gözlerindeki yavru köpek bakışıyla yüzleşmek.

"Tamam, bir saniye burada dur." "Neden?"

Güven sorunum olduğunu biliyorsun."

"Bilmez miyim." Gülüyor. "Dalga geç benimle."

Ben de öyle yapıyorum. Burada, dışarıda bir yerde duruyorum, eğer tenimdeki esinti ve yakındaki trafiğin sesi bir gösterge ise, ve Hardy'nin bu gece benim için ne gibi büyük planları varsa onları bekliyorum.

Ayak sesleri ve kıkırdamalar duyuyorum ve sanki bu neler olduğunu daha çabuk anlamama yardımcı olacakmış gibi başımı eğiyorum.

Öyle değil.

Suri döndü. Topuklarının tıkırtısından ve parfümünün kokusundan bunu anlayabiliyorum. "Hazır mısınız?" diye sesleniyor.

Gözlerimin üstündeki bandanayı çıkarırken aynı anda toplu bir "evet" sesi yükseliyor.

saran çocuk, ebeveyn, antrenör ve medya kalabalığı karşısında önce kafam karışıyor. Markizdeki tabela beni daha da şaşırttı.

"Prestige Goodwill" yazıyor.

İşte o zaman lise mezuniyetime kadar aklımdan çıkmayan lakabımı aldım-Goodwill.

"Ben Suri?"

Gözlerinden yaşlar süzülürken elimi kendi elleriyle sıkıyor. "Bu bizim sana hediyemiz."

"Ne demek istiyorsun?" Herkes bana bakarken kalabalığa göz gezdiriyorum. Genellikle diğerlerinden daha uzun olan belirli bir kafayı arıyorum ama onu orada göremiyorum.

"Prestige Goodwill." Yanağından süzülen ilk gözyaşının gülümsüyor. "Akademinin herhangi bir üyesinin gelip ihtiyaç duydukları her şeyi ücretsiz olarak alabilecekleri bir yer. Ve dışarıdan gelenlerin satın aldığı her şeyden elde edilen kâr, aidatlarını ödeyemeyenler için bursların finanse edilmesine yardımcı oluyor."

Başım bugün ikinci kez dönüyor ve bugün kamptan sonra hissettiğim tüm o yorgunluk yok oluyor.

Prestige Goodwill. Kaybettim. *Tekrar.*

"Suri."

Bunu karşılayamayız.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Ne kadar parlak bir fikir.

Çocuklara sponsor olmaya devam etmemi sağlayacak ne harika bir konsept.

Martin kapıları açtığında ve çocuklar içeri doluşmaya başladığında, "İçeri girip kontrol etmek ister misiniz?" diye soruyor.

"Hayır. Sadece her şeyi sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım . Bu ..." "Oldukça inanılmaz, ha?"

"Bugün her şey bunaltıcıydı. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Biliyorum," diyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. "Her şey. Akademinin tüm iyileştirmeleri ve mağazanın katkısı, hepsi Hardy'nin fikriydi. Rekor sürede kurulmasına yardım etmemiz için bizi işe almış olabilir ama biz de memnuniyetle yardım ettik. Adam bu tür şeylere bu kadar dayanabiliyorsa, sen daha birçok nedenden ötürü şanslı bir kadınsın."

Yaptığı şaka komikti ama boşa gitti çünkü ben, asla ağlamayan kadın, duygularıma yenik düşüp dudaklarımda tuz tadı aldım.

"Hardy nerede?" Diye soruyorum ve kalabalığı tekrar arıyorum. Suri gözlerime bakıyor ama yemin ederim gözlerinde hayal kırıklığı var.

Neden bilmiyorum ama ilk defa bana yönelik olduğunu hissediyorum.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

khitney

"Hadi. şunu," diye mırıldanıyorum telefonuma, sokağa park ettiğim arabamdan karanlık çatı katına bakarken.

Telefon tekrar çalar ve telesekretere düşmeden bir saniye önce cevap verir.

"Alo?"

Benim olduğumu biliyor ama selam vermek yerine bilmiyormuş gibi davranıyor. Bunun neden bu kadar acıttığını bilmiyorum.

"Hardy," diye fısıldıyorum.

"Geç oldu, Barnes. Otelime yeni yerleştin. Neye ihtiyacın var?"

Barnes mı? Whit değil mi? Lucky Shot değil mi?

"Otel mi? Seyahat gününün yarın olduğunu sanıyordum."

"Evet, buraya erken gelmeye karar verdim. Son zamanlarda dikkatim dağınık olduğu için biraz daha fazla zaman ayırmam gerekiyor. Zamanımı doldurmak için sabaha birkaç toplantı ekledim."

Touché.

"Hardy." Duraksıyorum, çaresizim ve söylemek istediğim çok şey var ama içimdekileri dökmek için bir konserve açacağına ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. "Konuş benimle."

"Söyleyecek başka bir şey , değil mi? Ben her şeyi söyledim. Sen hiçbir şey söylemedin.

Hikayenin sonu."

Ellerim titremeye başlıyor. "Bu gece burada olmalıydın," diyorum biraz daha dirençli bir şekilde, ama şu anda hiç de öyle hissetmiyorum. "Bunu planlamak için o kadar çok zaman ve çaba harcadın ve bunların hiçbirine verdiğim tepkiyi görmek için orada değildin."

"Hoş karşılandığımı

düşünmemiştim-" "Bu değil-"

"Bunu bir tepki için yapmadım. Yaptım çünkü çocuklar bunu hak ediyor. Bu ve belki de senin hayatını biraz daha kolaylaştıracak, ama ben ne bilirim ki?" Kızgın. Anlaşılır bir şekilde. Tüm bunları yaptıktan sonra kendimi yeterince hoş karşılanmamış hissetseydim ben de kızardım. "Yer istedin. Ben de sana verdim."

"Ben yer istemedim."

"Öyle değil mi?" diye ısıyor. Yemin ederim elinin yüzündeki kirli sakalları ovaladığını duyabiliyorum.

"Bu hiç adil değil."

"Adil değil mi?" Kendini küçümseyerek gülüyor. "Adil olmayan, kalbini ortaya koyup tek bir kelime bile karşılık alamamaktır. Adil olmayan, karşındakinin seni yeterince sevmemesidir çünkü kendi incinme korkusu senin hakkında hissettiklerinden daha güçlüdür. Ve evet, senin yaralarının derin olduğunun farkındayım ama benimkiler de öyle Whitney. Benimkiler de öyle."

Sözleri yaralarımı deşiyor ve onları çıplak bırakıyor. *Onları saklamakta çok iyi olduğumu sanıyordum.*

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Benim için her şeyin ötesine geçtiniz ve daha önce hiç yapamadığım şekilde işimde sürdürülebilirlik sağlamaya çalıştınız. Bunu hayal ettiğim ama gerçekleştiremediğim her şey haline getirdiniz. Kelimeler kifayetsiz kalıyor."

"Oh, yani daha önce söylediğim şeye geri dönüyoruz. Birini tartışabiliriz ama diğerini tartışamayız. İkisi birbirini dışlıyor mu? Yalan söyledim. Konuşamayız. Sana bakıp da seni istemeyemem ya da sana değer veremem. Yanında olup da burada olduğumu göstermek için başka ne yapabilirdim diye düşünemem."

"Keşke burada olsaydın." Bu bir teselli cümlesi çünkü hissettiğim diğer her şeyi korku esir alıyor. Korkudan o kadar bıktım ki.

"Gerçekten öyle mi?" diye sorar. "Çünkü bu gece orada olmayı çok istiyordum. Sürprizini izlemek için. Seni duyduğumu ve senin için olumsuz ve yaralayıcı olan bir şeyi başkaları için olumlu bir şeye dönüştürmeye çalıştığımı görmek için. Diğer yarım mı? Orada olmamanın benim için nasıl bir his olduğunu bilmen gerektiğini hissettim. Benimle konuşmak için dönmeni ve artık orada olmamamın nasıl bir şey olduğunu hissetmeni istedim. Beni özlemeni. Küçük mü? Evet, öyle. Ama riske attığın şey bu değil mi? Neyi kaçırıyorsun? Birlikte inşa ettiğimiz bu şeyi, zor ve korkutucu olduğu için bırakıp gitmeye gerçekten razı mısın?"

"Deniyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum. Yılların şartlanmasını öylece silemezsiniz."

"Haklısın. Ben yapamam. Geçmişlerimiz bizi hiçbir şekilde tanımlamaz - sana açılmam bunu kanıtlıyor - ama sen kendininkinin seni tanımlamasına izin vermeye devam ediyorsun. Nasıl hissettiğimi saklamaktan bıktım. Sen de nasıl hissettiğinden korkmaktan bıkmalısın."

"Unutma, annen seni her zaman sevecek."

"Hep böyle diyorsun anne."

Vücudu tekrar titriyor. "Bu doğru. Seni seviyorum."

"Ama beni bu kadar çok sevdiysen, neden beni hiç yanında tutmak istemiyorsun?"

Bunu nasıl unutabilirim? Annem beni sevdiğini söylemesine rağmen, beni kolayca vermesini? Hardy'nin de aynısını yapmayacağından nasıl emin olabilirim? Şimdi bile, beni burada tek başıma bıraktı.

"Söyleyecek başka bir şey , değil mi? Ben her şeyi söyledim. Sen hiçbir şey söylemedin."

Hikayenin sonu."

Ama aklımın nerede olduğunu bilmesine ihtiyacım .

Denediğimi. "Hardy."

"Dur. Sanki arkasındaki duygu yeterli olacakmış gibi adımları söylemeyi kes. Yetmez," diye bağıyor. "Seni sevdiğimi söylemiştim."

"Hayır. Bana aşık olduğunu söylemiştin."

"Aynı fark. Daha uzağa kaçmak için kelimeleri duymak mı istiyorsun? Onları sana vereceğim. Seni seviyorum Whitney Barnes. Aptalca, çılgınca ve istediğim bir şey değil ama şuna bak, orada. Durdurmaya çalıştım. Kendime bunun mümkün olmadığını söyledim ve yine de gidip sana aşık oldum çünkü sen inanılmazsın. O yüzden sev beni. Nefret et. Sadece bizi bir kenara atmaya karar verdiğinde seni sevdiğimi bil." Kalbimin tam ortasına saplanıyormuş gibi hissettiren düzensiz bir iç . "gereken bir maç var. Çimentolamaya çalışacağım bir şampiyonluk. Yaşamam gereken bir hayat var. Senin de içinde olmanı istediğim bir hayat. Bu kısım sana bağlı."

Telefonu kapatıyor ama ben kulağımdan ayırmıyorum.

Başka bir şey söylemeye karar vermesi ihtimaline karşı dayanmam gerekiyor, bunun mümkün olmadığını bilsem de.

Gerçekten söylemek istediğim şeyi söyleyecek cesareti bulana kadar dayanıyorum ama bu da beni felç ediyor.

Tüm sindirmek için zamana ihtiyacım var. Dün gece. Bugün. Umutlarım. Korkularım.

Her şeyim.

Başka bir yalan.

Ne hissettiğimi biliyorum. Ben de Hardy'ye aşık oldum. Sadece düşmekle kalmadım, ona sıırıslıklam aşık oldum.

Sevmek için kolay kısmıdır. Zor olan, korkunun hükmetmesine izin vermemektir.

"Daha uzağa kaçmak için kelimeleri duymak mı istiyorsun? Onları sana ben vereceğim. Seni seviyorum Whitney Barnes. Bu aptalca, çılgınca ve istediğim bir şey değil ama şuna bak, işte burada."

*Ben de seni seviyorum Alexander Hardy. Mümkin olduğunu
düşündüğümden daha fazla.
Lütfen yetişmemi bekleyin.*

BÖLÜM ALTMIŞ-TMO

Hardy

Şehrin ötesindeki ışıklara bakarken telefonu bir mengene gibi kavıyorum.

Whitney'in söylemediği, söyleyemediği her şey, en yüksek sesle yankılanan şeydir.

Beni seviyor. Sevdiğini biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum ve dokunuşunda hissedebiliyorum ama yine de bu yeterli değil.

Göğsüm daha önce hiç bilmediğim bir şekilde ağrıyor. Ağırlaşıyor. Kederli. Hissettiklerini asla kabul edemeyebilir.

Başka şeyler, hatta korkular bile onu sizinle birlikte olmak istemekten alıkoyacaktır.

Beni hayatında istiyor.

Komik. İlk defa biri benim için böyle hissetmiyor. "İyi misin?" Lennox arkamdaki kanepede oturduğu usulca soruyor. Gerildim, duygularıma o kadar kapılmışım ki onun burada olduğunu unuttum. "Evet. İyiyim."

"Seni bundan daha iyi tanıyorum," diyor.

Ona bakmak için döndüm. Menajerim. Arkadaşım. Kendimden başka beni ve çıkarlarımı gözeten tanıdığım tek kişi.

"Müzakereleri başlatın."

Başının irkilme şekli komikti. İfadesi sıkışmış ve gözleri inanmaz bir şekilde bana bakıyor. "Sana bunu tavsiye etmemeliyim."

"Seçeneklerimi açık tutmalıyım."

"Yine de, kayıtlara geçmesi için şunu belirtmeliyim ki o."

Çok ağır. Oh. Sanki bu beni korkutacak.

"İtiraz not edildi. Yine de bazı aramalar yapmanızı istiyorum."

"Hardy." Whitney'nin benimle kullandığı tonun aynısı. Sanki o Herkesin benden beklediği adam olmadığım için hayal kırıklığına uğradım.

Belki bu iyi bir şeydir. Belki de değildir.

Sanırım öğreneceğiz.

"Rüyalar değişir, Lennox. . Bazen yeni bir tane bulman gerekir. Belki de şimdi benim için o zamandır."

BÖLÜM ALTMIŞ ÜÇ

khitney

Korku bana

sahip.

Uçağa binerken.

Taksinin içinde otururken ve şehrin sokaklarında ilerlerken.

Otel lobisinde yürürken hak etmediğim selamlar alıyorum. Ve yumruğumu kaldırıp otel odasının kapısını çalana kadar

-Ari'ye bana vermesi için yalvarmak zorunda kaldığım- yapmam gereken şeyle tam bir mutabakat içindeyim.

Ama bunu yapmam gerektiğini biliyorum.

"Evet?" Hardy otel süitinin kapısını açtığında soruyor, ama hızlı nefes alışından anladığım kadarıyla o da burada durduğum için benim kadar şaşırmış. "Whitney?" Önce koridora sonra da bana bakıyor. "Burada ne işin var?"

"İçeri girebilir miyim?"

Kapıyı arkamdan kapatmadan önce içeri girebilmem için bir adım geri çekiliyor. Süit geniş ve Hardy'nin eşyaları düzenli bir şekilde yerleştirilmiş. Sağlıklı atıştırma malikleri tezgâhların üzerine ve uzak köşeye bir masaj masası kurulmuş.

Bu, onunla birlikte yaşadığım hayattan çok farklı bir hayat. Bu konuda daha fazla şey bilmek istiyorum. Onun bir parçası olmak istiyorum.

Odada sessizce yürümeme izin veriyor ama bunu yaparken bakışlarının ağırlığı sırtıma biniyor.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı Barnes?" diye soruyor. "Yapma bunu," diye karşı çıkıyorum ve ona dönüyorum.

"Neyi yapmayayım? Ben olmamayı mı? Seni sevmek mi? Buraya kadar gelen sensin ve bunun benim oyunum için olmadığını çok iyi biliyorum, o yüzden sen söyle. Whitney, *ne yapmayayım?*" Sözlerini acılık kaplıyor ve ona öyle bir duyguyla bakıyorum ki göğsüm yanıyor.

"Buradayım, değil mi?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Tüm korkularıyla savaştım, o uçağa binmemek ve devam etmek için her dürtüyle savaştım, ama yapmadım. Ben buradayım. Ve tıpkı senin bir noktayı kanıtlamak için benim için ortaya çıkmaya devam ettiğin gibi, ben de senin için ortaya çıkıyorum.

Ben buradayım." Sesim titrek bir vibrato ve kalbim sağır edici bir staccato.

"Sadece ortaya çıkmandan daha fazlasını hak ediyorum." Kıçını kanepenin yasladı. "Sen de hak ediyorsun ve bunu biliyorsun."

Böyle olmaması gerekiyordu. Beni görmesi ve ona değer verdiğimi göstermek için buraya kadar geldiğim için çok etkilenmesi gerekiyordu. Bunun yeterli olması gerekiyordu.

Ama bu yeterli değil. Bunu biliyorum ve az önce söyledi. *Daha iyisini hak ediyor.*

"Benden ne istiyorsun? Kalbimi sana dökmemi mi? Evet, ben de seni seviyorum dememi mi?"

"Sadece böyle hissediyorsan." Onun metaneti çıldırtıcı. Benimle kavga etmesini istiyorum. Tartışmasını. Bana karşı koyacak bir şey vermesini.

Ama o sabırlı bir yüz ve teslimiyet dolu gözlerle bana bakıyor.

"Yani sana seni sevdiğimi söyledim, kendimi sana açtım ve bunların hepsi birkaç hafta içinde toparlanıp İngiltere'ye dönebilmen için mi?"

"Ah. Ve işte sonunda. Söylendi ve ortaya çıktı."

"Bir cevabın var mı?" Boğazım yanıyor ve gözlerim doluyor. "Kendini benim yerime koy."

". İnanın bana, sayamayacağım kadar çok kez." "Bu bir cevap değil."

"Buna ne dersin? Şu anda hangi basamakta durduğumuz konusunda bile anlaşılamazken sonraki adımlarım hakkında konuşmanın zor olmasına ne dersin? Sen bu haliyle ayrılacağımdan çok korkarken bir ay, iki ay, altı ay sonra ne olacağı hakkında konuşacağımı mı sanıyorsun?" Bir elini saçlarında gezdiriyor ve odanın içinde volta atıyor. "Karşılığında seni sevemeyeceğinden korktuğun bir kadını sevmek yeterli değil. Sabırlı oldum. Hayatınızı kolaylaştırmak için elimden geleni yaptım. Her şeyi yoluna koydum. -"

"Şimdi de hayır kurumu mu oldum? Tabii ya. Buraya geldiğim için özür dilerim."

"Hayır." Sesi gürlüyor ve elini masaya vuruyor. "Artık bu bahaneyi kullanamazsın. Sana hiçbir zaman öyle davranmadım, bu yüzden işine geldiğinde bunu kullanmayı bırak." ensesinde birleştiriyor ve hayal kırıklığı iniltisi odayı doldururken aşağı çekiyor.

Ben de sinirliyim. Kendime karşı. Bu duruma. Hayatımda beni bu noktaya getiren ama bunun doğru olabileceğine inanmamı engelleyen her bir lanet şeye.

"İnatçı ve meydan okuyan birisin Whitney ve o lanet çocukları tüm kalbinle koşulsuz seviyorsun, peki neden beni sevmeyi kendine yediremiyorsun?"

Sesindeki çatlak beni öldürüyor. Kesinlikle içimi parçalıyor. Yetişkin bir adamın bedeninde nedenini soran küçük bir çocuk.

Bağırsak kontrolü zamanı, Whit. Buraya bunun için gelmedin mi?

Tam önünde durana kadar ona doğru ilerliyorum. "Sevdiğim her şey beni terk etti," diye fısıldıyorum. Sözlerim ham ve filtresiz ama dürüst ve gerçek. "Eğer seni seviyorsam, sen de gideceksin."

Ellerini indiriyor ve bana daha önce hissettiğimi sanmadığım bir netlikle ve nefes almayı zorlaştıran bir dokunaklılıkla bakıyor.

"Hiçbir şeyin garantisi yoktur Whitney. Hiçbir şeyin. Ama hayatın bir parçası da kendini ortaya koymak ve denemektir. Kalbini ortaya koymak ve güvenmektir." Elini uzatıp yüzümün yan tarafını kavradı. "Sana karşı hissettiklerimin ödümü kopardığını düşünmüyorsan, sen de bana hissettirdiklerin kadar delisin demektir."

Uzanıp elimi kalbinin üzerine koyuyorum. Kalbi avucumun altında sabit atıyor. Yukarı bakıyorum ve gözleriyle buluşuyorum.

"I . . . Seni seviyorum, Alexander Hardy. O kadar çok ki nefes almakta zorlanıyorum."

Dudaklarını benimkilere yaklaştırıyor. Dudakların şefkatli bir fırçası, iç çekişlerin yumuşak bir karışımı ve ruhların tartışmasız bir birleşimi. "Sana sahip olabileceğim her şekilde sahip olacağım." Dilinin benimkiyle dans ettiği bir öpücük daha. "Sadece bu geceyi yaşayalım. Sadece biz. Sadece bu." Nefesinin sıcaklığı dudaklarımın üzerinde dalgalanıyor. "Gerisini sabah düşünmeye başlarız."

"Hardy-"

Ama yapabileceğim her türlü itiraz, onun dokunuşunun kararlılığı ve kalbimin teslimiyetiyle karşılanıyor.

Beni bir vedaymış gibi öpüyor. Bana yarın yokmuş gibi tapıyor.

Giysilerimiz güneş ışığıyla birlikte çıkar. Altına saklanacak karanlık yok. Kalkan olarak kullanabileceğimiz gölgeler yok.

Sadece o. Sadece ben varım.

Bu, artık görmezden gelemeyeceğimiz bir sevgi ve çoktan yapılmış bir seçimdir.

Beni tanıyan bir aşığın rahatlığıyla ve birlikte ne kadar iyi olduğumuzu bilen bir adamın saygısıyla içime giriyor.

Dirsekleri başımı çevrelerken "Gözler bende," diye mırıldanıyor ve bedenlerimiz bir bütün olarak hareket ediyor.

Dudakları da siki kadar istikrarlı bir şekilde alay ediyor. Ama bu sefer sinir uçlarından çok daha fazlasına dokunuyorlar. Onarıyor ve iyileştiriyorlar. Alay ediyor ve baştan çıkarıyorlar. Sadece kırılacağımı düşündüğümde beni bir bütün yapıyorlar.

Ve ben boşaldığımda, bedenimi nazikçe o gelgitli zevk dalgasına soktuğunda, gördüğüm tek şey o - bana ne yaptığını izleyen sabit gözler. Hissettiğim tek şey o. Gergin kasları ve şefkatli öpücükleri. Duyduğum tek şey o. "Benim için gel. Aynen böyle. Sana ne yaptığımı göster bana. Birlikte kim olduğumuzu göster."

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hardy

Güneş doğuyor ama ben saatlerdir
ayaktayım.

Whitney'nin başı göğsümde, kalçası benimkinin üzerinde ve tek düşündüğüm buraya nasıl geldik?

Ari nasıl oldu da imajımı düzeltmek için yola çıktı ve sonunda hayatımı düzeltti? Baştan beri zaten oldukça harika olduğumu düşünmüştüm.

Dün geceyi tekrar tekrar yaşıyorum. Onu kapımda bulmanın şaşkınlığını. Kabul edelim ki sadece göstermelik bir tartışmaydı. Buraya, bana geldi ve bu herhangi bir kelimenin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlattı.

Ama o söyledi. Bana söyledi. Ben de ona inandım.

Cep telefonum yine komodinin üzerinde titriyor. Şimdiye kadar görmezden geldim ama bir şeylerin ters gittiğini düşünmeye başlıyorum. Whitney'nin başına bir öpücük konduruyorum ve sonra yavaşça altından kayıyorum.

Onun sıcaklığından ayrılırken uykusunda kolumu sıkıca kavraması bunun ne kadar doğru olduğunu anlamamı sağlıyor. Odadan çıkıyorum ve süitin ana bölümüne girerken kapıyı arkamdan kapatıyorum. Her yere saçılmış kıyafetlerimiz dün gecenin ne kadar inanılmaz olduğunu hatırlatıyor.

Ama omuzlarımı yuvarlamama neden olan şey cep telefonumdaki isim.

"Anne. Beni kaç kez aradığına bakarak endişelenmeli miyim? sabah bir sorun mu var?" Whitney'i uyandırmamak için balkona çıkarken soruyorum.

"Hayır. Elbette hiçbir sorun yok." Tiz bir sesle gülüyor.

"Yani sadece ... için mi arıyorsun?" Her zaman bir nedeni vardır.

"Çünkü sana çok iyi haberlerim var, sevgilim. Senin maçın için Atlanta'da olacağız. Sadece biletlerimizi nereden alabileceğimizi söyle. Tercihen loca ya da süit."

Atlanta. Bu, şampiyonluğu garantilemek için oynayacağımız son maç. Bu da yüksek katılımlı, büyük görünürlüğü olan bir maç demek. Elbette bunun için orada olacaklar.

Benim yüzümden değil. Böyle bir şeyi asla düşünmem. Ama sadece öyle olduklarını söyleyebildikleri için.

"Orada mısın, Alexander?"

Balkon penceresimin ötesinde canlanan şehre bakıyorum ve yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey yapıyorum.

Ona yalan söyledim. Ama her zamanki gibi değil -bu sefer bana söz verdiği şeyi yapamaması beni rahatsız etmiyor- başka bir şey hakkında.

Gülümsemem özgürleştiriyor. Sözlerim daha da özgürleştirici. "Çok üzgünüm anne, ama hayır, sana bilet alamam."

Çılgınca gülüyor. "Bu çok komik. Sen ligin elçisisin. Size istediğiniz her şeyi verirler."

"Bu sefer değil," diye yalan söyledim. "Maçın biletleri tükendi. Bu konuda hiçbir etkim yok."

Sessizlik hatta nüfuz ediyor. Sessizliğindeki hayal kırıklığını neredeyse duyabiliyorum. *Onu ve sevgili Monty'yi hayal kırıklığına uğratmış olacağım.* Lanet olsun.

"Anlamıyorum," diye . "Bilet karaborsacılarının siteleri her zaman vardır."

"Uygun bulduğumuz biletler koltuk başına dört bini aşıyor."

"Monty'nin varlıklı olması iyi bir şey." Beni prestijli bir yatılı okula gönderecek kadar. "Eminim idare edebilir."

"Alexander. Bu hiç komik değil-"

"Üzgünüm anne ama gitmem gerek. Takım toplantısı var."

Arka planda onun yapmacık protestosuyla görüşmeyi sonlandırdığımda, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini fark ettim.

Yatak odasına, beni çeken kadına geri dönüyorum ve otel yatağında yatan onu inceliyorum. Gür saçları yastığın üzerinde dalgalanıyor ve bronz teni çarşafların beyazında göze çarpıyor. Zeki ağzını ve muhteşem gülümsemesini, ama en çok da o inanılmaz kalbini ve parlak zekasını seviyorum.

Benim için mükemmel bir eş. Beklemediğim bir meydan okuma. Hiç istemediğim bir savaş.

Kızı kazandım. Şimdi her şeye rağmen onu nasıl elimde tutacağımı bulmalıyım.

Burada iyi bir oyun ortaya koyduğumu düşünüyorum ama burada söz konusu olan dik başlı, koca yürekli Whitney Barnes.

Evet, önümüzdeki ay eve döneceğim.

Tek umudum aklımdakileri anlayışla karşılayacağı. Yine de, söz konusu o olduğunda hiçbir şey kolay olmamıştır.

Neden böyle olmasını bekleyeyim ki?

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

khitney

Bir esnemeyi
bastırıyorum.

Çok az iyileşme süresi olan uzun bir hafta sonuydu.

Hardy'yi görmek için uçuş. Zorlu maçı. Geri dönüş. Kollarında yatarak, konuşarak, sevişerek geçen uzun bir gece daha.

Sevişmenin.

Bu terim dudaklarıma bir gülümseme yerleştiriyor -daha önce hiç gerçekten seviştiğimi sanmıyorum- ama gülümseme şu anda sert bir eşek olmaya konsantre olmam için pek de iyiye işaret değil.

"Yine. Kesikleriniz yeterince keskin değil," diyorum sahadaki lise çağındaki çocuklara. "Hanginizin ayak hareketleriniz üzerinde çalıştığı, hanginizin çalışmadığı gün gibi ortada." Dödüğü çalışıyorum. "Tekrar." Çizgide ilerliyorum. Kramponların çime vuruşunun ve ardından topun tepesine vuruşunun sesi başlı başına bir müzik. "Eğer bu bursları istiyorsanız, sıkıcı şeyler, temeller, sizi görmenizi sağlayan şeylerdir. Kimse izlemiyorken çalıştığınız anlamına gelir."

"Koç," diye sızlanıyor biri ama duymazdan geliyorum.

"Zaten kondisyonlu olmalısın. Ayak parmaklarına dokunmak seni yoruyorsa, doksan dakika boyunca maça dayanmana imkân yok." Dödüğü çaldım. "Tekrar."

"Koç Barnes? Biraz vaktiniz var mı?"

Son bir saattir sahanın çevresinde duran adama dönüp bakıyorum. Onu fark etmiştim, ama Hardy takım arkadaşlarıyla dönüşümlü programını ayarladığından beri, sürekli buraya bakanlar oluyor. Favori oyuncularını görmek için bir şans bekliyorlar. Sanırım.

Bu yüzden sahanın kenarındaki beyzbol şapkalı ve güneş gözlüklü yaşlı beyefendiye pek aldırış etmedim. Ne de olsa burası Miami. Herkes şapka ve güneş gözlüğü takar.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet. London Lions Futbol Kulübü'nden Simon Garrett." Elimi sıkmak için uzandı ama tereddüt ettim ve ne yaptığını anlamaya çalıştım

Burada. London Lions FC. Premier Lig kadın takımı mı?

"Evinden çok uzaktasın."

"Öyleyim ama yetenek neredeyse oraya giderim."

Yetenek. Omuzlarımın üzerinden on altı ve on yedi yaşındaki otuz kadar çocuğa bakıyorum. Bu çocuklar buradaki en iyilerin en iyileri ama profesyonel düzeyde oynamaya hazır değil.

"Ve sen buraya mı geldin?" Ses tonuma şüphecilik karışıyor. "Ben geldim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Neden?"

Yıpranmış yüzünde yavaş bir gülümseme belirliyor. "Kırılması zor bir ceviz olduğun konusunda uyarılmıştım."

Uyarıldınız mı?

"Üzgünüm Bay Garrett, ama bir eğitim seansının ortasındayım. Kaba olmak istemem ama bir anlamı var mı?"

"Evet. Önemli bir tane. Kuruluşumdaki koçluk pozisyonuna olan ilginizi ölçmek için buradayım."

Sanırım söylediklerini düşünürken elli kez göz gerekiyor.

Ona önce oyunculara "Su molası verin," diyorum. "Sanırım yanlış kişiyi yakaladınız."

Gülümsemesi, kasketinin altından çıkan beyaz saç tutamları kadar parlak. "Hayır. Bilmiyorum. Seninle ilgili filmleri izledim ve araştırmamı yaptım. Tam olarak kime baktığımı biliyorum ve bulgularımı ve teklifimi tartışmak için bana biraz zaman vereceğinizi umuyordum."

"Şu anda mı?"

"Sizin bölgenizdeyim, Bayan Barnes. Gerçek anlamda. Konuşmak için ne zaman müsait olduğunuzu söyleyin, orada olacağım."

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Hardy

Çatı katına girdiğimde anahtarlarımı masaya fırlatıyorum. Bedenim yorgun ve Lennox'la yaptığım konuşma yüzünden başım dönüyor.

Düşünecek çok şey var. Hala havada kalan çok şey var.

Koridorda yürürken Whitney'nin kanepemde oturduğunu ve yanmak üzere olan bir buhar makinesi gibi göründüğünü görmeyi beklemiyordum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını kaldırmıştı.

Birileri bir şeylere kafayı takmış ve şüphesiz ben de bunun gazabına uğramak üzereyim.

"Whit. Bu gece geç saatlere kadar evde olmanı beklemiyordum. Maçın yok muydu?"

Çenesi sıkılı ve bakışları sert. "Yani planın bu muydu?" "Ne? Eve gelip duş almak mı? Evet. Hemen hemen." "Bana patronluk taslama."

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Ne yaptığımı düşünüyorsan, yaptım," diyorum şakacı bir şekilde ve kıkırdıyorum. "Şimdi öpüşüp barışabilir miyiz?"

"Bütün bunları , değil mi?" Koltuktan kalktı. "Neler olduğunu bana anlatmak ister misin?"

"Bunu sen ayarladın çünkü bu işin yürümesi için boyun eğmem ve seni takip etmem gerekiyor. Burada kurduğum hayattan ve ilişkilerden vazgeçmem gerekiyor."

"Whitney? Biraz yardım eder misin?" Soruyorum ama artık bugün neler olduğunun farkındayım.

"Bugün London Lions'tan Simon Garrett benimle temasa geçti. Antrenör kadrosunda yer almakla ilgilenip ilgilenmediğimi sordu. Bundan haberin yokmuş gibi mi davranacaksın?"

"Bu iyi bir organizasyon."

"Evet, öyle. Haklısın. Ama bana yaklaşmasının tek sebebinin sen olduğunu biliyorum. Özellikle de seninle olan bağlantım."

"Ya da sen bunu hak ettiğin için," diyorum, soğukkanlı bir şekilde ve onun öfkesini biraz olsun dindiriyorum. Bu olay gerçekleştiğinde biraz öfke bekliyordum. Hatta

inançsızlığı bekliyordum. Beklemediğim şey ise tereddüttü. "Bu büyük bir fırsat."

"Üretilmiş bir tane. Bir iyilik çağrısı." Bir elini göğsüne vuruyor. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Ben lanet olası bir hayır kurumu değilim."

"Tanrım, çok inatçısın."

"Senin sadakana ihtiyacım yok, Hardy."

"Bu bir sadaka değil. Lennox'tan açık olabilecek koçluk pozisyonları için nabız yoklamasını istemiş olmam sana sadaka verildiği anlamına gelmez. Tüm bu lanet sektör kimi tanıdığın üzerine kurulu. Benim tanıdıklarımı al ve kendi yararına kullan."

"İş Londra'da."

"Adı da buradan geliyor, Londra Aslanları." "Buradan uzakta."

"Doğru. Futbolun gerçek, yaşayan, dev, durdurulamaz bir güç olduğu İngiltere'de. Burada asistan olarak işe başlayabilir ve buradaki mücadelecı kadın eşdeğerine göre çok daha hızlı bir şekilde nüfuz kazanabilirsiniz."

"Kulübü bırakamam. Çocuklar. I-"

"Martin sizin için işleri halledebilir. Sezon boyunca orada çalışırsınız ve sezon dışında geri dönersiniz."

"Bu onun için çok fazla-"

"Ve bunu yapabilecek kapasiteden çok daha fazlası var. Sen iyileşirken adam bunu yaptı. Olağanüstü bir iş çıkardı. Bunu düşünmemek için başka ne gibi sebeplerin var? Onları bana at."

"Umut etmek neden bu kadar acı veriyor?" diye fısıldıyor, kırılgan tarafını gün gibi açık bir şekilde gösteriyor.

"Değişim bazen bunu yapar." Ona doğru bir adım atıyorum ama hâlâ ona dokunmaktan çekiniyorum. Beden dili şu anda içine kapalı olduğunu söylüyor ve ben buna saygı duyuyorum.

"Yani bizi bir arada tutmak için planın bu mu? Beni ve tüm bildiklerimi kökünden söküp atmak mı?"

"Hayır. Benim planım her zaman hak ettiğin şeyi vermek. Dizini incitmenin ve diğer koşulların keşfetmeni engellediği şans sana vermek."

"Hardy." Sesindeki her bir tınıya boyun eğmişlik karışıyor. "Bu çok fazla."

"Öyle. Hayat bazen zor kararlar vermekle ilgilidir."

"Seni seviyorum, ama bu benim kendim için yaptığım her şeyi feda etmem demek." "Hayır, hayalinizin değişmesine izin verip vermeyeceğinize karar vereceksiniz. Ve eğer peşinden gitmeye izin verirsiniz."

Ve bu fırsatı kabul ederseniz, birlikte olabileceğimiz anlamına gelir.

Ancak, bu kelimeleri söylemeyeceğim. O beni seviyor. Ve ben aslında onun söylediği şeyi harekete geçirdim. Onu kökünden sökmek için.

Ama onu büyük sahnede parlarken görmek?

Bu benim için her şey demek çünkü o benim için her şey demek.

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

khitney

"Bir hafta. Simon'ın bana verdiği süre bu kadar."

Suri'ye bakıyorum. Yanımdaki tribünde oturuyor, başı öne eğik, beni dinliyor.

"Bu büyük bir karar."

"Kafam sisler içindeydi. Sanki hayat beni ters köşeye yatırmaya ara vermiş ve son beş ayda hepsini birden üzerime fırlatmış gibi."

"Evet, ama konu Hardy'ye geldiğinde parkın dışına çıktın."

Başımı sallıyorum. Ama şu an sorun Hardy değil. Diğer her şey. "Hayatımı toparlayıp tüm bildiklerimden ve senden uzaklaşmak istiyor muyum?"

"Hayalindeki adam ve hayalindeki iş için mi? Um . . . Sessiz kısmı yüksek sesle söyleyeceğim. *Evet*. Neden tereddüt ettiğini anlamıyorum."

"Simon bana bakmadı çünkü ne kadar olağanüstü bir koç olduğumu duymuştu. Hardy etrafa sorduğu için benim hakkımda bir şeyler duymuş. Ne olmuş yani? Bana iş teklif ediyorlar çünkü aynı zamanda Hardy'nin gelecek yıl sözleşmesi bittiğinde onu kendi kulüplerinde oynamaya ikna etmeye çalışıyorlar. Bu benim piyonu olduğum politik bir satranç oyunu gibi."

"Ne olmuş yani?"

"Peki ya Hardy olduğu yerde kalırsa? Sonra ne olacak? Kovulacak mıyım?"

Başını iki yana sallar. "Sanırım bu göze alman gereken bir şans, değil mi? Tıpkı Hardy'yi görmek için aldığın şans gibi. O da iyi sonuçlandı."

"Ben öyle biri değilim Suri. Hevesli değilim. Ne istediğimi biliyorum. Peki bu neden bu kadar zor?"

"Çünkü hayattaki tüm iyi kararlar öyledir." Etrafına bakınıyor. "Bence cevabı biliyorsun. Bence Simon sana yaklaştığı anda biliyordun. Bence korkutucu ve teklifin biraz yorgun olduğunu hissediyorsun ama aynı zamanda sana isteyebileceğin her şeyi veriyor. Bir koçluk işi. Hardy'ye daha istikrarlı bir yakınlık. Sezon dışında geri dönme şansı.

burada olmak. Bence biliyorsunuz, ama düşünmek, merak etmek ve karar vermek için tam bir hafta ayırdığınız için sizi suçlamam."

O haklı. *Her zamanki*

gibi. "Hardy ne zaman

dönüyor?"

"Birkaç gün." Arka arkaya maçlar bu hafta daha fazla seyahate yol açıyor. "Muhtemelen gitmesi en iyisi. O karışmadan düşünmek için bana zaman veriyor."

"Hı-hı, onun çatı katında kalmak her gün her dakika onu hatırlatmıyor mu?" Homurdanıyor.

Ve o haklı.

Haklı.

Ama aynı zamanda kendisi için en iyi seçimi yapması gereken bağımsız bir kadın olduğumu da hatırlatıyor.

"Bazen işlerin kucağınıza *nasıl* düştüğü önemli değildir, ama onları alıp koşmanız gerekir. Dizin hâlâ sakat olabilir ama koşmaya başlamayı öneririm."

Başımı omzuna yaslayıp başımı sallıyorum. Ve koşmaya başlamaya hazırlanıyorum.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hardy

Dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi görünüyor.

Çocuklar eşyalarını toplarken o da tribünde oturuyor ama onları gerçekten gördüğünü sanmıyorum.

"Hardy." Çocuklar beni etrafta gördüklerinde ismim çınladı. Uzun süre saklanamayacağımı biliyordum. Yumruk tokuşturarak ve kafa sallayarak yanıma koşan çocukları selamlıyorum. Kafamı kaldırdığımda bana bakıyor olacağını biliyordum.

Ve öyle.

Gülümsemesi hüznü ama orada. Gözlerinde okuyamadığım bir şey olmasından nefret ediyorum.

Rodrigo, "İki oyun daha," diyor.

"Ya da Flyers kaybeder ve biz kazanırsak bir tane daha" diyorum.

"Evet ama o zaman zaferi kutlamak için sahada olamayacaksınız" diyor. "Soyunma odasında patlatacak şampanya yok."

Benim gibi bir çocuk. Çocuklar bir kutlama istiyor.

"Doğru, ama galibiyet galibiyettir ve bazen alabileceğin kadarını alman gerekir," diyorum.

"Hâlâ berbat," diye

mırıldanıyor. "Hâlâ

berbat." Gülüyorum.

Yukarı baktığımda Whitney orada değildi. Ofisine doğru ilerlediğini görüyorum. "Bana bir saniye izin verir misiniz çocuklar? Patronla konuşmam gerek."

Ooohs ve aaahs . Sosyal medyayı görece kadar akıllılar ve Whit ile aramızda bir şeyler olduğunu biliyorlar. Burada hiç göstermedik ama yine de biliyorlar.

İçeri girip kapıyı kapatmadan önce ofisin kapısını çalıyorum. Yorgun görünüyor. Gözlerimle buluştuğunda ilk düşüncem bu oldu.

Bu karar onun için ağır bir yük.

Ona bunu sormadım. Ona baskı yapmak istemiyorum. Suri bunu kabul ettiğini ima etti ve Martin şimdiden daha fazla ağırlık çekmeye başladı.

Bana yazdığı mesajları anlamalıyım.

Ben istediğimi alıyorum, o da benimle. İkimizin de hayallerini gerçekleştirebilmesi için mükemmel bir çözüm buldum, peki o neden bu kadar mutsuz görünüyor?

"Yeni mi döndünüz?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Evet. Seni özledim." Sadece üç gün oldu. "Seni görmek istedim."

Gülümsemesi gönülsüz ve gözlerine ulaşmıyor. "Ne oldu, Whit?"

"Ben Brandon."

"Brandon?" Ben sordum. Sarı saçlı, güzel ayaklı bir çocuk. Grubun . Biraz tavırlı.

"Peki ya o?"

"Dün gece aşırı dozdan öldü."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum ona doğru ilerlerken ve onu kendime doğru çekerken.

Göğsü kabarıyor ve hıçkırıklar geliyor. ardına. Zihnim hızla akarken ve kalbim parçalanırken ona sarılıyorum.

"Bu kararı vermekle o kadar meşguldüm ki. Yani, bunu nasıl göremedim? Nasıl yakalayamadım?"

"Whit? Hadi . Bu senin suçun değil."

"Nasıl olmaz? Ailesinin umurunda olmadığını biliyorum. Onay için baktığı kişinin ben olduğumu biliyorum. Bir şey mi kaçırdım?" diye tekrarlıyor hıçkırıkları arasında. "Dün gece kapımın önünde durmasının nedeni yardım isteyecek olması ama ben Simon'la telefonda konuşup bazı sorular sorarken çekip gitmesi miydi? Yani ..."

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve omuzları tekrar tekrar çöküyor. "Ben onların can simidiyim Hardy. Onları fark etmek benim işim ve ben bunu kaçırdım."

Onu kucağıma çektim ve sadece sarıldım. Hıçkırmasına izin verdim. Tekrar bir araya getirmeye hazır olduğu zaman için tüm parçaları tutmaya çalışırken kalbinin kırılmasına izin veriyorum. Ve yapabileceğim tek şeyi yapıyorum, dinliyorum.

İroni, iç sesimin haykırdığı, gerçekten söyleyeceğime asla inanmayacağım bir şey.

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

khitney

"Whitney. Bu Lennox. Hardy'nin menajeri. Beni tanımıyorsun ama Hardy pişman olacağı bir şey yapmadan önce buraya, stadyuma gelmen için sana yalvaracağım. Konferans odası 13."

Lennox'un mesajı kafamda tekrarlanıyor.

Birçok hız sınırını aştığım stadyuma giderken, stadyumda on üç numaralı odayı ararken ve Hardy'nin cep telefonuna gönderdiğim her cevapsız mesaj ve arama sırasında.

On üç numaralı konferans odasının kapısının diğer tarafından sesler geliyor. Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor ve düşüncelerim dakikada bir mil koşuyor.

Neler oluyor burada?

Kapıları hiç düşünmeden iterek açıyorum ve birkaç meraklı bakışla karşılaşıyorum. Ama beni orada gördüğüne en çok şaşırın kişi Hardy oldu.

Önünde kalın bir kağıt yığını ve elinde bir kalemle oturuyor.

"Whit? Burada ne işin var?" diye soruyor, gözleri Lennox'a gidip geliyor.

"Hardy? oluyor?"

"Herkes odayı boşaltsın lütfen?" Hardy sorar.

Masanın bir tarafındaki avukat kılıklı tipler başlarını sallayıp dağılırken, Hardy'nin yanındaki kadın ayakta durup ona bakıyor.

"Lennox. Git."

"Hardy. Bu bir hata."

Adam bakar ve önündeki belgeyi imzalar. Kadın boğuk bir nefes alıyor ve şaşkınlıkla ona bakıyor.

"Whitney'le konuşmam gerek," diyor.

Lennox başını sallar ve odadan çıkar.

Kapının kapanmasını bekliyorum. Her şey yerli yerine oturmaya başlıyor ve içimi bir korku kaplıyor.

"Hardy. Az önce ne imzaladın?" diye sordum.

"Miami Mayhem ile burada oynamak için bir kontrat." "Sen ne?" Nefesim kesildi, kalbim yere düştü.

"Haklısın. Benim için hayatını değiştirmeni istemek adil değil. O akademi ve o çocuklar senin her şeyin ve ... Benim için tüm bunları geride bırakmanı isteyemem. Bu doğru olmaz. Bu bir pazarlık kozu değil."

"Hardy. Benimle konuşmadan bunu yapamazsın."

"Evet, yapabilirim."

"Bu çok saçma." Ellerimi başımın üstüne koyuyorum ve nefes almak için mücadele ediyorum. Sözlerinin ve hareketlerinin ağırlığı çok büyük.

"Neden saçma olsun ki? Bu sana, senin ve refahının benim için daha önemli olduğunu gösteriyor. Harcayabileceğimden çok daha fazla param var. En yüksek seviyelerde oynadım ve Şampiyonlar Ligi şampiyonluğu dışında her şeyi kazandım. Ama biliyor musun?" diye soruyor bana doğru ilerlerken. "Hayaller değişir. Hayaller değişir. Ve sonra peşinden koşacak yeni bir hayal bulursun. Seninle bir hayat mı?" Elini uzatıp başparmağını alt dudağıma sürüyor. "Bu benim yeni hayalim."

Konuşmak için mücadele ediyorum. Düşünmekte. *Ben* çocuklarımdan ve *kurduğum* ailemden uzaklaşmak zorunda kalmayayım diye bu adamın bazılarının en iyilerden biri olarak lanse ettiği kariyerinden uzaklaşmaya razı olduğunu kavramakta.

Öne eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Tadında tuz var ve ağlayanın o mu yoksa ben mi olduğumdan emin değilim.

"Bu şimdiye kadar birinin bana gösterdiği en büyük, en görkemli jest, en gerçek sevgi ve saygı göstergesi." Alnımı onunkine yaslıyorum ve o anın muazzamlığını ve yapmak istediği fedakârlığı içime çekiyorum.

Benim için.

O zaten *benim için* yaptı.

"Hardy, sen inanılmaz bir adamsın. Hiç hak etmediğim kadar iyi bir adamsın ve benim için hayallerinin bir kısmından vazgeçeceğini bilmek kalbimi her zamankinden daha fazla doldursa da, bunu yapmana izin veremem."

"Bitti," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Ama . Bunu yapmasına izin veremem.

Uzanıp mürekkebi hâlâ ıslak olan sözleşmeyi alıyorum ve ikiye ayırıyorum. "Çözülmüş."

Parçaların yere düşmesine izin verirken bana kocaman gözlerle ve kalbi kolunda bakıyor. "Whitney."

"Önünde hâlâ en güzel yılların varken kariyerini bir kenara atmanı istemiyorum. Seninle birlikte bu yolculuğun bir parçası olmak istiyorum. İhtiyacın olduğunda seni cesaretlendirmek, olmadığında da sana küfürler savurmak istiyorum. Tribünlerde oturup sana tezahürat etmek ve sonunda Şampiyonlar Ligi şampiyonluğunu kazandığında gözyaşlarını silmek istiyorum. Tek istediğim bu. *Ben sadece seni istiyorum.* İyi halini. Kötüyü de. Çirkin. Güzeli. Tek başıma kaçmaya çok alışkınım Hardy, ama bu sefer *kaçacak* biri var ve lanet olsun ki bu dünyadaki en inanılmaz duygu değil."

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?" Sesinde huşu var. Saygı. *Sevgi.* Ve hayatımda ilk defa bu sevgiyi kabul ediyorum. *Bu sevgiyi istiyorum.* Ve evet, bu korkutucu, yeni ve ürkütücü ama aynı zamanda coşkulu, rahatlatıcı ve gerçek.

"Gerçekten ciddiym." Yanağından aşağı süzülen tek damla gözyaşını siliyorum. "Haklısın. Hayaller değişir. Ve sen benim hiç gerçekleşmeyen hayalimsin."

"Doğal olarak," diye çocuksu bir sırıtişla şaka yapıyor ve öne eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirirken içimi ısıtıyor. "Bunu sensiz yapmak istemiyorum. Yapamam."

"Zorunda değilsin." Hayatımda hiç bu kadar yerleşik hissetmemiştim. "Hiçbir yere gitmiyorum, Alexander Hardy."

Arkasına yaslanıyor ve gözlerinde muziplikle bana bakıyor. "Söz veriyor musun?"

Ben sözümünden dönmem.

Haftalar önceki sözleri aklımdan geçiyor. O zaman ona inanmıştım. Ona bir şans verdim ve bakın beni nereye getirdi.

Onu.

Bana onu getirdi.

Ne söylediğim sözlerden ne de adamdan hiç bu kadar emin olmamıştım. "Evet. *Söz veriyorum.*"

EPİLOG BİR

Hardy

Bir Yıl Sonra

Sevinç.

Saatın son birkaç saniyesi akıp giderken sahanın ortasında durmak ikinci bir deri gibi.

Kalabalık da onunla birlikte geri sayıyor. Ciğerlerim yanıyor ve bacaklarım ağrıyor. Daha önce hiç bu kadar bitkin olmamıştım ve aynı zamanda kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Hayallerim gerçekleşti. *Gerçekleşti.*

Başhakem düdüğünü çaldı ve ben dizlerimin üzerine çöktüm.

Yüzümü ellerimin arasına alıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve gelgitli bir duygu dalgası beni vururken hıçkırıklara boğuluyorum. *Başardım baba. Sonunda başardım. Umarım seni gururlandırmışımdır.*

Takım arkadaşlarım etrafımı sarmadan önce bu düşünceyi sindirmek için sadece saniyelerim var. Üstüme düşüyorlar, ellerim okşuyor, kollarım sarılıyor ve o anı yaşarken sevinçten havalara uçuyoruz. Zafer.

Şampiyonlar Ligi kazananları.

Sonunda.

Kendime o an için izin veriyorum - içine dalmak, hatırlamak, sahiplenmek için - ama henüz tamamlanmadı.

"Çocuklar, onu bulmam gerek," diyorum stadyumun devam eden uğultusu arasında. Beni duymadıklarını biliyorum ama yine de takım arkadaşlarımdan sıyrılmaya çalışırken bu sözleri söylüyorum.

Kafamı kaldırdığımda, bana doğru yönelen kamera flaşları yüzünden bir anlığına kör oluyorum. Saha kenarına doğru sendeliyorum. Orta saha çizgisi civarında olması gerekiyordu ama tribünler siyah ve kırmızı taraftar kıyafetleri içinde birbirine karışan bir taraftar kitlesiyle doluydu.

Whit? ?

Bir elimi gözlerimin üzerine koyup arıyorum, tribünlerin arasında başka bir siyah kırmızı forma bulmaya çalışıyorum. Umutsuz hissediyorum, zafer daha az tamamlanmış.

"Alexander!" İsmim arbedenin üzerinde bir haykırış.

Dönüyorum ve onu orada görüyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve onun gözleri de benimkiler gibi yaşlarla doluyor.

Ama o zaman fark ettim, onu göremememin nedenini.

Benim takımımın renklerini giymiyor. Hayır. Tam üstünden geçiyordum. Mavi giyiyor. Hayatım boyunca sakladığım eski bir formanın mavisi. Kendimi ona yakın hissedebilmek için duvarıma çerçeveletip sakladığım. *Babamın eski forması*. Arkasını göremiyorum ama arkasında H-A-R-D-Y yazdığını biliyorum.

"Babamla ilgili en çok hatırladığım şey, sahadayken tribünlere bakıp annemle beni Hardy formalarımızla gördüğünde duyduğu gururdu. Kulağa aptalca geliyor ama o orada hayalini yaşıyordu ve sanki başına gelen en iyi şey bizmişiz gibi bize bakardı."

Bariyerleri aşp diğer eşler ve kız arkadaşlarla birlikte sahaya inmesine yardım ederken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Hayatımda hiç bu kadar gururlu hissetmemiştim. Hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemiştim. Hiç şu anki kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

EPİLOG TMO

khitney

"O hissi yaşamak istiyorum. Eskiden bana baktığında hissettiklerimi birine hissettirebilmek istiyorum. Aptalca ve tuhaf ama yaşam tarzımla, üzerime çektiğim ilgiyle asla böyle hissetme ya da bir başkasına böyle hissettirme şansına sahip olamayacağımdan korkuyorum."

O gece seksi langırt oynarken bu sözler aklımdan çıkmadı. Bizim için her şeyi değiştiren gece.

Hardy bana doğru ilerlerken bu sözler kafamın içinde şarkı söylüyor. Üstü başı çamur ve çimen lekeleriyle kaplı. Yanağında bir kir lekesi var ve saçları terden sırılsıklam olmuş.

Ama o da bu sözleri hatırlıyor. Bunu yüz ifadesindeki huşudan ve gözlerindeki sevgiden anlayabiliyorum.

Ellerimi uzattım. "Şampiyonlar!"

Beni kendine doğru çekiyor, kollarının arasına alıyor ve yüzünü boynuma gömüp öylece duruyor.

", Hardy. Sonunda ."

Başını sallıyor, yüzünü hiç kaldırmadan dudaklarını tenime bastırıyor. "Forma," diye mırıldanıyor.

"Babanın da bugün burada temsil edilmesinin önemli olduğunu düşündüm," diyorum, saçlarımı okşayarak onu saran duygulardan kurtulmaya çalışırken.

Acele etmiyor, fotoğrafçılar ve medya mensupları çevremizde onunla röportaj yapma şansını beklerken kendini toparlıyor.

Ama arkasına yaslandığında onlara hiç dikkat etmiyor. Hardy'nin gözleri sadece bana bakıyor ve o ana ve gerçekleşen hayallere inanamayarak başını sallıyor.

Elimi uzatıp yüzünü çerçeveleyorum. Daha önce hiç böyle bir gurur hissetmemiştim ve kısa bir süre için Patrick'in beni kenardan izlerken böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum, bir başkası için bu kadar dönüştürücü bir şeyde küçük bir rol oynamaktan gurur duyuyor.

", " diye fısıldıyorum gürültünün hemen üzerinde.

Başını sallıyor. Gözlerinden akan yaşlar benim için her şeyi ifade ediyor. "Başardık Whitney. Birlikte başardık."

Öne eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Tadı tuz, Gatorade ve tadına doyamadığım adam gibi. Ve inan bana, geçen yıl boyunca denedim. Hep daha fazlasını istedim.

"Hepsi senin sayende, Lucky Shot. Çünkü şansını denedin ve benimle hayal kurmaya cesaret ettin."

Gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum ve onlara gülümsüyorum. Bu lanet duygular hiç beklemediğim kadar güçlü.

"Peki sırada ne var?" diye soruyor.

"Ne demek, sırada ne var?" Kekeliyorum. "Bu anın tadını çıkarmak için kendine izin veremez misin?"

"Yapacağım. Yapıyorum. Senin sayende yapabilirim. Ama bu hayale ulaşıldı.

Şimdi yeni bir taneye ihtiyacımız var."

Çok ciddiymi, ama ona söylemek için bekleyeceğim bir şeye mükemmel bir geçiş oldu. Milyon yıl geçse de istemeyi beklemediğim bir şey.

"Sanırım neye geçebileceğimizi biliyorum," diyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor ve az önce adını söyleyen kişiye beklemesi için parmağını kaldırıyor. "Bu da ne?" diye soruyor, dikkati dağılmış ve haklı olarak.

Uzanıp elini tutuyorum ve karnımın alt kısmına bastırıyorum. Gözleri benimkilere dikiliyor, sonra dudakları gevşiyor ve hayatımda gördüğüm en büyük sırtışa dönüşüyor.

"Ciddi misin?" diye soruyor ve sesindeki huşu ve saygıyı yaşadığım sürece hatırlayacağımdan hiç şüphem yok.

"Ciddiyim," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Ama yemin ederim ki Şanslı Atış olduğunla ilgili bir kelime oyunu yaparsan ..."

Başını geriye atıyor ve beni kaldırıp kendi etrafımda döndürmeden birkaç saniye önce gülüyor. "Hayır. Kelime oyunu yok. Hiçbir şey yok. Sadece bu. Sadece biz." Etrafımızda flaşlar patlarken dudaklarıma sert bir öpücük daha konduruyor. "Seni seviyorum, Whitney Barnes. Seni sonsuza kadar seveceğim. Tüm vaatler artık vaat edilemez olana kadar seni seveceğim. Sen . . ." Beni yere bırakıyor, kollarımı iki yana açıyor ve bana yukarıdan aşağıya bakıyor, bakışları tekrar gözlerimle buluşmadan önce bebeğimizin büyüdüğü yerde takılıyor. "Sen benim dünyamsın. Seninle daha büyük hayaller kurmak için sabırsızlanıyorum."

Etrafımdaki çalgın stadyuma, önümdeki yeni taçlanmış şampiyon Hardy'ye bakıyorum ve kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Daha çok sevildim. Ve

Hepsi onun yüzünden.

Alexander Hardy.

Futbol tanrısı. Seks sembolü.

Halk figürü.

Ve benim her şeyim.

"Şanslıyım ki o gün topa vurmuştun," diyorum.

"Bu seni ilk ve son kez hafife alışımdı, Lucky Shot." Dudaklarıma yakıcı bir öpücük konduruyor ve gülüyor. "Yaptığım en iyi hataydı."

Lucky Shot'ı beğendiniz mi? Yazmayı en sevdiğim romantizm alt türlerinden biri spor. Yıllar boyunca çok sayıda sporu ele aldım: yarış, futbol, futbol, beyzbol, tenis.

diğer spor romanlarıma göz atmak isterseniz . . veya yazdığım diğer alt türlerden herhangi biri (milyarderler, bulunan aile, düşman aşıklar, küçük kasaba, vb.), daha fazla bilgi edinmek için bu iki yerden birine tıklayabilirsiniz:

[WEB SİTESİ](#) veya [AMAZON](#)

Benim kitaplarımda her zaman sonsuza *dek* mutlu *son* garantidir, *sadece oraya ulaşmak için biraz uğraşmanız gerekebilir.*

Her zaman olduğu gibi, okuduğunuz için TEŞEKKÜR EDERİZ!

YAZAR HAKKINDA

New York Times Çok Satanlar yazarı K. Bromberg, sonsuza mutlu olmanızı sağlayacak çağdaş aşk romanları yazıyor. Nefret etmeyi sevdiğimiz ama sevmekten de kendimizi alamadığımız güçlü kadın kahramanlar ve hasarlı kahramanlar yazmayı seviyor.

İlk kitabını 2013 yılında bir hevesle yayınladığından beri Kristy, kitaplarının iki milyondan fazla kopyasını yirmi farklı ülkede sattı ve New York Times, USA Today ve Wall Street Journal Bestseller listelerinde otuzdan fazla kez yer aldı. (*Hâlâ uyandığında tüm bunların gerçekleşmesi için nasıl bu kadar şanslı olduğunu soruyor kendine*).

Üç çocuk annesi olan Kristy için yazmakta olduğu kitabı bitirmekten daha zor olan tek şey, ergenlik yıllarında ebeveynlikle başa çıkmaktır (daha fazla şarap gönderin!). Köpekleri, sporu, iyi bir kitabı seviyor ve uzman bir erteleyici. Ailesiyle birlikte Güney Kaliforniya'da yaşıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.